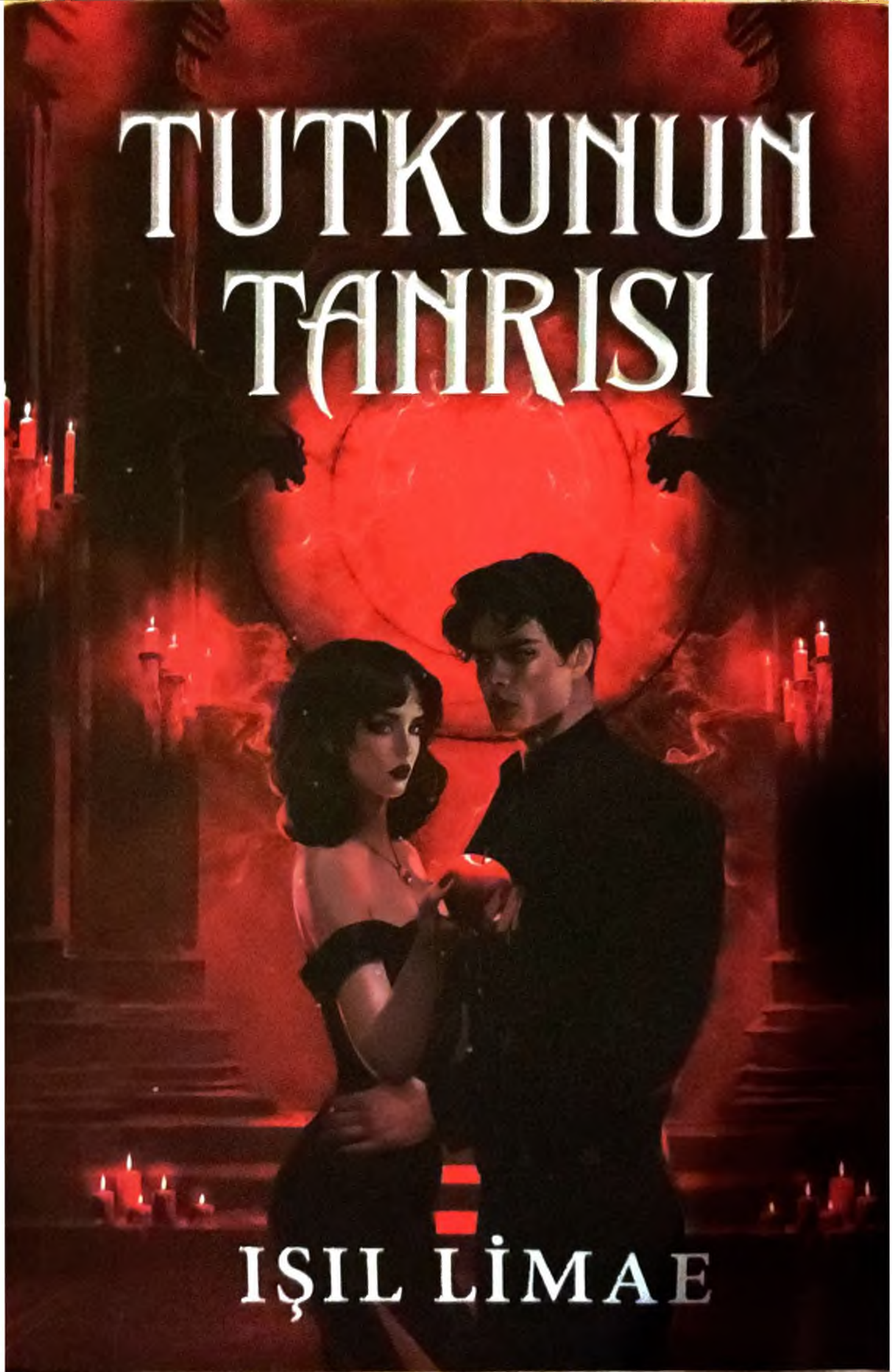
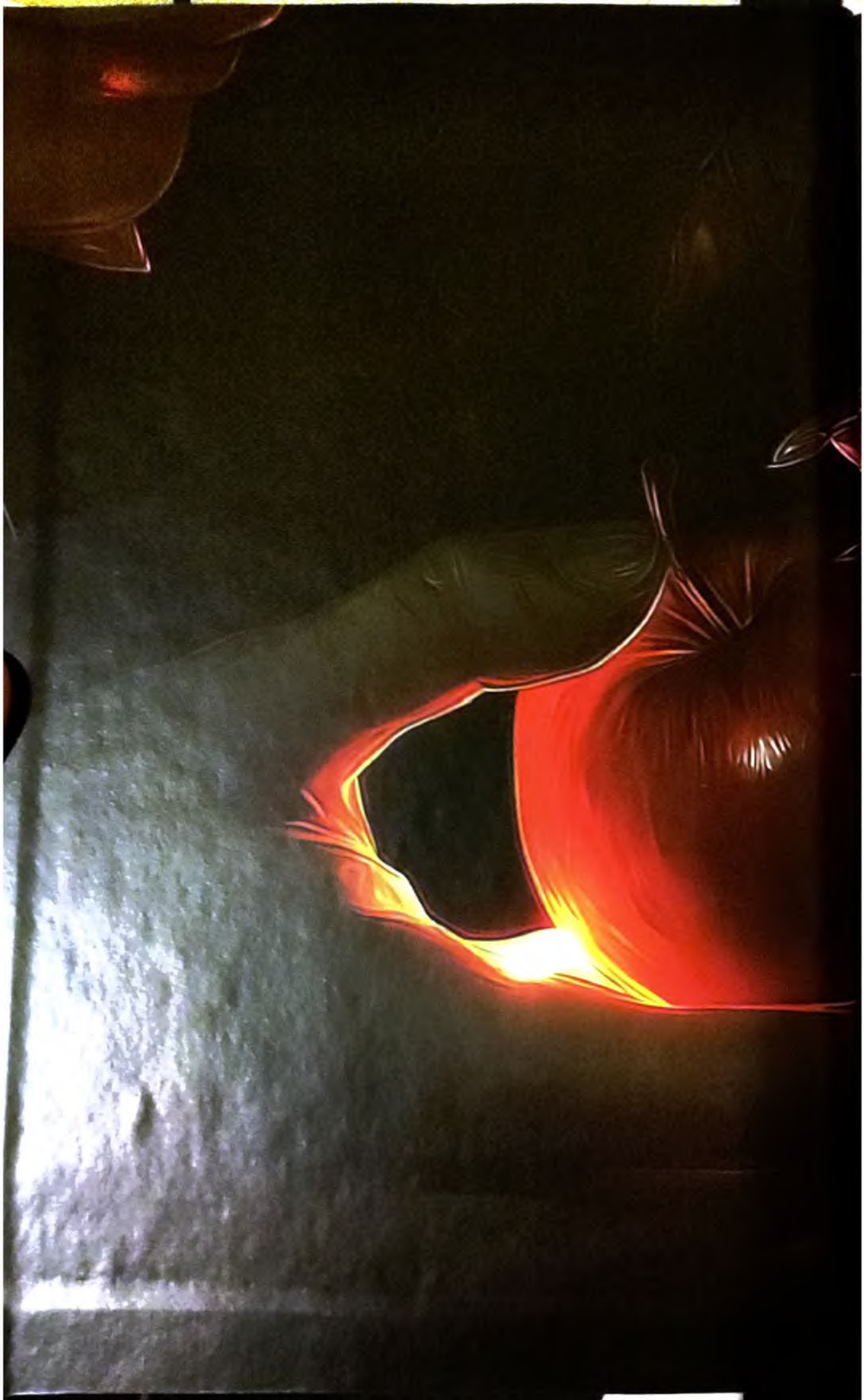
TUTKUNUN TANRISI

IŞIL LİMAE

TUTKUNUN TANRISI

IŞIL LİMAE

TUTKUNUN TANRISI
Işıl Limae

Yayın Koordinatörü : Derya Sevim
Editör : Elif Çınar
Düzelti : İrem Ç.
Son Okuma : Öznur İlter
Kapak Tasarım : Meva Eyüboğlu
Kapak Uygulama : Ali Özer
Sayfa Tasarım: : Sidem Zelal Edin

Türü : Yetişkin - Fantastik
Kitap No : 2816

1. Baskı: Aralık 2025
ISBN: 978-625-366-256-1
Yayınevi Sertifika No: 12330

©Işıl Limae
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Martı Yayın Dağ. San. Tic. AŞ'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

Martı Yayın Grubu
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.
Yılanlı Ayazma Sok. No: 8
Zeytinburnu / İstanbul
Tel: 0212 483 27 37 - 483 43 13
Fax: 0212 483 27 38
www.martiyayinlari.com
info@martiyayinlari.com

Baskı ve Cilt
Türkmenler Matbaacılık Rekl. San. ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8C
Zeytinburnu / İstanbul
Sertifika No: 43087

TUTKUNUN TANRISI

IŞIL LİMAE

MARTI

Kız kardeşim İrem'e...
Tüm güzel başlangıçlar hep senin olsun.
Çıktığım her yolda yanımda olduğun için teşekkür ederim.

"Alev alev yanmak normalde bizi öldürür.
Bu kadar tutkuyla birlikte kazanan biziz."
Fire On Fire – Sam Smith

Tutkunun Tanrısı çalma listesine ulaşmak için okutunuz.

İLAH AVCISI REHBERİ: İLAHLAR

Merhaba ilah avcıları!

Artık bir avcı olduğunuzu öğrendiniz ve yeni bir dünyaya adım atmak üzeresiniz. İlah Avcısı Rehberi'nin güncel baskısını sizin için hazırladık! Eğer elinizdeki baskının güncel olmadığını düşünüyorsanız, lütfen yetmiş yedinci kattaki Avcı Hizmetleri ile iletişime geçin.

Sizin için hazırladığımız bu rehberin avlanmanız konusunda yardımcı olmasını umuyor, başarılı avlar diliyoruz!

KISIM I: VAR OLMAK VE YOK OLMAK

İlahlar nasıl yaratıldı?

İlahların üremek için biz insanlar gibi cinsel birlikteliğe ihtiyacı yoktur. Beyninizi dolduran mitoloji anlatımları arasında Athena'nın beyninden doğum yapması gibi saçmalıklar aklınıza geliyorsa onları *derhal* unutun!

Onlar mitoloji!

Biz *gerçeğiz!*

Tüm ilahlar, İlahlar Diyarı Anara'da oluşur. İlah özü adı verilen *sıf,* ilahların gücünün bir parçası anlamına da gelir. İlahlar, sıfların karışımından, bu güçlerin *-ya da enerjinin-* birleşiminden meydana gelir. İnsanların onlara inancı ve ihtiyacı, var olan ilahların gücünü besler.

Sonsuz ve ebedi yaratıcı Uha'dır. İnsanların yaratılışından sonra Uha'nın sıfı parçalara ayrılmaya başlar. Böylece Yedi Ölümcül Günah

ve Yedi Kutsal Erdem oluşur. Biz avcıların nihai görevi Yedi Ölümcül Günah'ı avlamaktır.

Kısaca Uha dışındaki diğer ilahlar, birbirlerinin ve Uha'nın ruhlarından ayrılan özlerin bir araya gelmesiyle oluşmuştur.

İlahlar nerede yaşar?

İlahlar hem dünya üzerinde hem de Anara'da yaşayabilir. Bu ilahların kendi seçimine ve gücüne bağlıdır. İlahi formlarına geçip Anara'da kalabilmek için sıflarının güçlü olması gerekmektedir.

Anara'nın nasıl bir yer olduğu tam olarak bilinmemektedir. Elimizdeki bilgiler sadece yıllar içinde ilahlardan öğrenebildiklerimize dayanmaktadır.

Anara'nın suyunun ışıklar saçan, güneş ışıklarından bir parça olduğu söylenir. Yollar rüzgârla esip geçen bulutlar gibi yumuşak ve hareketlidir. Dört bir köşesinde, dört farklı mevsim yaşanır. Bulutlara ekilmiş ağaçlar ve uçan kuşlar dahil, *Anara'daki her şey* canlıdır. İlahların özel eşyaları onlara ayrılan bölgelerde saklıdır. İnsanlar gibi kendi malları ve mülkleri vardır.

Anara insanlar tarafından bulunamaz. Evren üzerindeki yeri bilinmemektedir.

İlahlar tamamen yok olur mu?

Güçten düşmüş ya da avlanan ilahlar, İlahlar Diyarı Anara'nın derinliklerinde sıflarını kaybederler. Bu tam bir yok oluş değildir. Güçlerini toplayabildiklerinde geri dönebilirler. Bu bazen yüzyıllar sürse de birkaç haftada geri dönebilen ilahlar da olmuştur. Avcıların kutsal görevi ise Yedi Ölümcül Günah'ı ve onların sıfını dünyamızdan uzak tutmaktır.

KISIM II: İLAHLAR

Tehlike Çıtası (En Yüksekten En Düşüğe)

Deneme Bile: Asla yakalanmamış ve yakalanması imkânsız ilahlar için kullanır.

Zor, Zor ve Çok Zor: Daha önce hiç yakalanmamış ve yakalanma ihtimali çok düşük olan ilahlar için kullanılır.

Tehlikeli Sanki: Yakalanma ihtimali olan ancak av sürecinde epey büyük yıkıma neden olabilecek güçlü ilahlar için kullanılır.

Sadece Zor: Daha önce bir kez yakalanmış ilahlar için kullanılır.

Kolay Lokma: Daha önce birkaç kez yakalanmış ilahlar için kullanılır.

Av Listesi Dışı: Avcılar için kutsaldır. Avlanılması dahi düşünülemez.

Not: Zorları kolay lokma yapmanız dileğiyle...

İlahlar kısmı üçe ayrılır:

1) UHA | HER ŞEYİN YARATICISI
2) YEDİ ÖLÜMCÜL GÜNAHIN İLAHLARI
3) YEDİ KUTSAL ERDEMİN İLAHLARI

1) UHA | HER ŞEYİN YARATICISI

Hakkında:

➧Her zaman var olan, var olmak için başka sıflara ihtiyaç duymayan Baş Yaratıcı'dır. İnsan dünyasıyla herhangi bir bağlantısı yoktur. Biz avcılar için gizemini korumaktadır.

➧Güçlü olduğu bilinmektedir.

- İnsan dünyasında daha önce görülmemiştir. Anara'da varlığını sürdürür. Diğer ilahlar Uha'dan kolay kolay söz etmez.
- İnsani duygulara ve insan dünyasına uzaktır.
- *Tehlike Seviyesi:* Deneme Bile/ Av Listesi Dışı.

2) YEDİ ÖLÜMCÜL GÜNAHIN İLAHLARI

Bu kısımda av listemizdeki Yedi Ölümcül Günahı besleyen ilahların en son ne zaman ve nerede görüldüğü, hangi dönemler güçlü olduğu, bilinen güçleriyle zayıflıklarının ne olduğunu ele alacağız. Böylece onların izini daha kolay sürebilir, av sonrasında elde ettiğiniz cesetleri Av Konseyi'ne hediye edebilirsiniz!

Yedi Ölümcül Günahın İlahları, İncil'de söz edilen yedi ölümcül günahın ilah versiyonlarıdır. Bu yedi tanrı ve tanrıça insanların yaratılışında sıflarını vermiş, insanın içindeki iyiliğin özünü kirletmişlerdir. Tüm açık ve gizli günahlarımızın nedeni onların sıfıdır. İşin kötü yanı ise bu yedi ilahın, insanlar tarafından sevilmesi ve sıklıkla beslenmesidir.

Geneli oldukça güçlü, izlerinin sürülmesi zordur. Çoğu avlanmayacağına dair gücüne güvenerek ve insan dünyasına olan bağlılığından dolayı Anara'dan çok bizim dünyamızda vakit geçirir. Bu süreçte insan bedenine bürünseler de ***unutmayın***, sıklıkla görünüşlerini değiştirebilirler.

Avcılardan gizleyemeyecekleri tek şey ***gözleridir***. Her tanrı ve tanrıça gözlerinden tanınır. İnsanların arasında gözlerinin rengini değiştirseler de avcılar bu perdenin arkasını görebilir.

Biz avcıların en büyük hedefi, av listesini tamamlamaktır. Böylece dünyayı ve insanlığı kötülükten arındırabilir, huzur içinde yaşayabiliriz.

1.) RAST

✦ *Hakkında:*

➸Tutku ve Şehvet Tanrısı Rast, tüm ilahların sıfıyla meydana gelen tek ilahtır. Diğer bir ismiyle, Karma İlah olarak bilinir.

➸*Nelerden güç alır:* Genel olarak tutku ve şehvet. Gençler tarafından *Seks Tanrısı* olarak da isimlendirilir.

➸Rast'ı diğer ilahlardan ayıran en büyük özellik sıfının karma olmasıdır. Aşk, şans, umut, öfke ve aklınıza gelebilecek her yoğun duygu onu güçlendirir. İyilik, İyilik ve Bilgelik Tanrıçası Desny'ye verdiği kadar Rast'a güç vermese de iyilikten bile beslenir. Yedi Ölümcül Günahın İlahları arasında erdemden de beslenebilen tek kişidir. Her duygudan azar azar beslense de onu asıl besleyen şey tutku ve şehvettir.

➸Geçmişte insan dünyasında kılıç kullandığı bilinmektedir.

➸İlahi gücü bilinmemektedir.

➸Uha tarafından nedeni ve zamanı bilinmez bir şekilde lanetlenmiştir. Bu da onu Yediler'in en zayıf halkası yapmaktadır.

➸Japonya ve Almanya'da sıklıkla görülmüştür.

✦ *Mitolojide aldığı diğer adlar:*

➸Yunan Mitolojisi: Eros, Pathos, Himeros.

➸İskandinav Mitolojisi: Freyr, Freyja.

➸Mısır Mitolojisi: Min, Quetesh.

✦ *İnsan bedeninde kullandığı cinsiyet:* Erkek. Rast'ın insan dünyasında bir kadın bedeninde olduğu herhangi bir zaman bilinmemektedir. Buna rağmen mitolojilerde genelde kadın olarak tasvir edilir. *(Bkz: Tarihte kadın bedenini cinsellik ve arzuyla bağdaştırma.)*

✈*Görünüş:* Uha'nın laneti yüzünden görünüşünü değiştiremez. Uzun boylu, kaslı bir bedene sahiptir. Bazen uzattığı, bazen kestiği sakalları vardır. Saçları koyu kahverengidir. Burnu bir kez kırıldığını belli edecek şekilde kavislidir. Kızıl, içinde dalgalar akan gözleri ve cezbediciliğiyle tanınır.

✈*Tehlike seviyesi:* Kolay Lokma.

✈ *Kaç kez yakalandı:* Üç.

✈ *En son nerede yakalandı:* 30 Ocak 1933. Berlin, Almanya. Hitler'in şansölye olduğu gece.

✈*Avdan nasıl kurtuldu:* Bir kadın ilah avcısının ihaneti sonucu 31 Ocak 1933 sabahı serbest bırakıldı. Yakalanmasına rağmen yok edilemedi.

✈*En güçlü olduğu dönemler:*

➸11 Mart 2020- 27 Haziran 2020 Corona Salgını (Av Konseyi tarafından yapılan, kesinliği belli olmayan bir tahmindir.)

➸1940- 1965 LGBT isyanları.

➸1914'te başlayan ve 11 Kasım 1918'de sona eren Birinci Dünya Savaşı.

➸15- 16. yy. Rönesans ve Reform hareketleri.

➸1347- 1351 Kara Veba.

✈*Ne zaman lanetlendi:* 1935'ten sonra lanetlendiği tahmin edilmektedir.

II.) VARITA

✈*Hakkında:*

➸Varita, Açgözlülük Tanrıçası'dır.

➸*Nelerden güç alır:* Doyumsuzluk, açgözlülük, elindekiyle yetinmeme ve sürekli daha fazlasını isteme gibi duygular.

➸İnsan silahları kullanmaz. İllüzyon yeteneği ile tanınmaktadır. Her öldürdüğü kişide farklı bir teknik kullanır. Öldürme şekli onun için bir sanattır.

➸Amerika'da sık sık görülmektedir.

➸ *Mitolojide aldığı diğer adlar:*

➸Yunan Mitolojisi: Ploutos

➸Roma Mitolojisi: Avaritia

➸ *İnsan bedeninde kullandığı cinsiyet:* Değişkenlik göstermektedir. Son yakalandığında kadın bedeninde olduğu kayıtlara işlenmiştir.

➸ *Görünüş:* Belirsiz. İsteğine göre dış görünüşünü değiştirebilmektedir. Onu tanımlayan şey, tamamen siyah olan hareketsiz gözleridir. Gözlerinin içine bakan kendi açgözlü arzularının yansımasını görür.

➸ *Tehlike seviyesi:* Sadece Zor.

➸ *Kaç kez yakalandı:* Bir.

➸ *En son nerede yakalandı:* 2006. Torrance- Del Amo Alışveriş Merkezi. Hediye çeki yağmuru izdihamı. On kişi yaralandı, bir kadın hastaneye kaldırıldı.

➸ *Avdan nasıl kurtuldu:* İllüzyon ile ürünlerin hepsini bedava gösterip kargaşa yarattı ve bu kargaşa sırasında kaçtı.

➸ *En güçlü olduğu dönemler:* Av Konseyi tarafından belirlenen belirli bir zaman yoktur. İndirim zamanlarında -ki dünyanın bir yerlerinde her zaman indirim vardır- güçlendiği bilinmektedir.

III.) CMESİS

✦*Hakkında:*

➷Cmesis, Hasetlik Tanrısı'dır.

➷*Nelerden güç alır:* Haset, kıskançlık ve başkasında olanı kendine isteyip onun kaybetmesi arzusu.

➷Silahı, dili ve akıl oyunlarıdır. Zihninizin içine girip en gizli düşüncelerinizle dürtülerinizi ortaya çıkarır. Kendi zihniniz içinde sizi yüzyıllar sürecek bir işkenceye sokabilir.

➷Sürekli farklı ülkelerde görülmektedir.

✦ *Mitolojide aldığı diğer adlar:*

➷Yunan Mitolojisi: Phthonos

➷Roma Mitolojisi: Invidia

✦ *İnsan bedeninde kullandığı cinsiyet:* Değişkenlik göstermektedir. Son görüldüğünde kadın bedeninde olduğu kayıtlara işlenmiştir.

✦ *Görünüş:* Belirsiz. İsteğine göre dış görünüşünü değiştirebilmektedir. Her değiştirdiği bedende dövme kullandığı bilinir. Onu ele veren şey; yeşil, içinde sarmaşıkların, arada görünen yılanların ve altın beneklerin olduğu gözleridir.

✦ *Tehlike seviyesi:* Tehlikeli Sanki.

✦ *Kaç kez yakalandı:* Daha önce yakalanmadı.

✦ *En güçlü olduğu dönemler:* Av Konseyi tarafından belirlenen belirli bir zaman yoktur.

IV.) DRAGEN

✦ *Hakkında:*

➷Dragen, Kibir Tanrısı'dır.

➧*Nelerden güç alır:* Kibir, kendini üstün görme, dünyanın kendi etrafında döndüğünü düşünme ve narsisizm.

➧Ön planda olmayı sever, arada dergiler için modellik yapar. Dış görünüşünü sık sık değiştirir. Fakat her değiştirdiğinde kusursuz bir beden tercih ettiği ve ön planda olmayı sevdiği için avcılar tarafından sürekli bulunur. *(Bknz: Victoria's Secret modelliği bile yapmış, 90'larda Calvin Klein reklamlarında oynamıştır.)*

➧Dünyanın her yerinde görülebilir.

✈ *Mitolojide aldığı diğer adlar:*

➧Yunan Mitolojisi: Hybris

➧Roma Mitolojisi: Superbia

✈ *İnsan bedeninde kullandığı cinsiyet:* Değişkenlik göstermektedir. Son görüldüğünde kadın bedeninde olduğu kayıtlara işlenmiştir.

✈ *Görünüş:* Belirsiz. İsteğine göre dış görünüşünü değiştirebilmektedir. Gözleri saf altın gibi parlar ama ışık yaymaz. Baktıkça aşağılandığınızı hissettiren gözlerinin içi, altın tozu fırtınası gibidir.

✈ *Tehlike seviyesi:* Zor, Zor ve Çok Zor.

✈ *Kaç kez yakalandı:* Daha önce yakalanmadı.

✈ *En güçlü olduğu dönemler:* Özellikle son birkaç yüzyılda gücünün doruğunda olduğu tahmin edilmektedir. Av listesinin en zor isimlerinden biridir.

V.) KARBUS

✈*Hakkında:*

➧Karbus, Oburluk Tanrısı'dır.

➧*Nelerden güç alır:* Doyumsuz zevk, ölçüsüz tüketim, açgözlülük, oburluk, elindekiyle yetinmeme, taşkınlık ve sürekli daha fazlasını isteme gibi duygular.

➷Avcıları kendi bedenini kullanarak öldürür. On avcıyı üst üste koyup üstüne oturduğu ve onları dünyanın ağırlığıyla ezdiği avcı katliamı ile bilinir. *(Not: Kilolu görüntüsü sadece bir tercih. İstediği anda bir süper modele dönüşebilir.)*

➷Obezitenin yaygın olduğu Amerika'da sıklıkla görülmektedir. Sık sık Japonya'da Sumo güreşlerine katılır. Ünlü bir Sumo güreşçisi olduğu için görünüşünü değiştirmemeyi tercih etmektedir.

➷Arada sahte isimlerle insanların arasına karışır. Fransız Devrimi sonrasında 1780'lerde *"Tarrare"** sahte ismiyle Fransa'da yaşadığı bilinmektedir.

➷*Mitolojide aldığı diğer adlar:*

➷Yunan Mitolojisi: Adephagia

➷Roma Mitolojisi: Gula

➷Mısır Mitolojisi: Hapi

➷*İnsan bedeninde kullandığı cinsiyet:* Her zaman erkek bedeninde görülmüştür.

➷*Görünüş:* Bir Sumo güreşçisinin tipik vücuduna sahiptir. Büyük gözbebekleri vardır, gözlerinin içinde girdap gibi dönen karanlık bir spiral taşır.

➷*Tehlike seviyesi:* Zor, Zor ve Çok Zor.

➷*Kaç kez yakalandı:* Daha önce hiç yakalanmadı.

➷*En güçlü olduğu dönemler:* Savaş dönemleri ve kıtlık zamanları hariç, Karbus her dönem gücünü korumuştur.

* Sıra dışı iştahı ve yeme alışkanlıklarıyla tanınmış Fransız şovmen ve askerdir. (e.n.)

VI.) DORMA

✈*Hakkında:*

✒Dorma, Tembellik Tanrısı'dır.

✒*Nelerden güç alır:* Tembellik, üşengeçlik ve bir şeyleri sürekli erteleme isteği.

✒Ateşli silahlara özel bir ilgisi vardır. Genellikle HK416 ve M4* kullanır.

✒Farklı Avrupa ülkelerinde sık sık görülmektedir.

✈*Mitolojide aldığı diğer adlar:*

✒Yunan Mitolojisi: Aergia

✒Roma Mitolojisi: Socordia

✈*İnsan bedeninde kullandığı cinsiyet:* Her zaman erkek bedeninde görülmüştür.

✈*Görünüş:* İsteğine göre dış görünüşünü değiştirebilmesine karşın, *üşendiği* için görünüşünü değiştirmemektedir. Sivri, küçük bir yüzü ve üniversite çağında gibi görünen bir ergen bedenine sahiptir. Kahverengi gözlerinde ağır ağır hareket eden kara parçaları varmış gibi gözükür.

✈*Tehlike seviyesi:* Kolay Lokma.

✈*Kaç kez yakalandı:* Üç.

✈*En son nerede yakalandı:* 1876, Kuzey Kutbu. Kendini izole ederek kış uykusuna yattığında.

✈*Avdan nasıl kurtuldu:* Yastığının altında sakladığı pompalı tüfek ile avcılarımızın kafasına sıktı. *(Uyarı: Uykusu hiç derin değil.)*

✈*Ne zaman yok edildi:* 1715'te İngiltere'de Kral I. George döneminde Majesteleri'nin Saray Filozofu olarak görev yaparken yakalandı. On-

*Taarruz tüfeği türündeki hafif silahlardır. HK416 Alman üretimi, M4 ise Amerikan üretimidir. (e.n.)

dan beslenen güçten düşmüş iblisler de birkaç yıl içinde tamamen avlandı. Yok edilişinden sonra çok geçmeden İngiltere'de Sanayi Devrimi başladı ve insanlık en üretken çağını geçirdi. Bir yüzyıl geçmeden Dorma dünyaya geri döndü.

✦*En güçlü olduğu dönemler:* Teknoloji çağı, insanlara tembellik yüklediğinden beri gittikçe güçlenmeye başlamıştır.

VII.) SYNDRE

✦*Hakkında:*

✒Syndre, Öfke Tanrıçası'dır.

✒*Nelerden güç alır:* Öfke, her şeyi yıkma isteği, yok etme arzusu ve intikam gibi duygular.

✒Kılıç, yay, bıçak ve aklınıza gelebilecek tüm kesici aletleri çok iyi kullanmaktadır. Modern silahları kullanmayı tercih etmez. Çığlığı en büyük silahıdır. Gücünü kullanarak çığlık attığında bir şehri yok edebilir.

✒Tüm ülkelerle bağlantısı vardır. Yakın çağda, Üçüncü Dünya Savaşı'nı başlatmayı amaçladığı bilinmektedir.

✦*Mitolojide aldığı diğer adlar:*

Yunan Mitolojisi: Lyssa, Eric, Nemesis

Roma Mitolojisi: Bellona

İskandinav Mitolojisi: Thor

Hint Mitolojisi: Kali

✦*İnsan bedeninde kullandığı cinsiyet:* Görünüşünü istediği gibi değiştirebilse de genelde kadın bedenini tercih etmektedir.

✦*Görünüş:* Kahverengi, dalgalı saçları vardır. Genelde sert bir ifade-

ye bürünmüş bir çehreye, ince dudaklara ve düz kaşlara sahiptir. Boyu 1.60 civarındadır. Görünüşünü değiştirmeye çok zaman ayırmadığı bilinmektedir. Kahverengi gözlerinde yanar döner patlamalar vardır. Ne kadar öfkelenirse, gözlerindeki patlamalar o kadar sıklaşır.

✈*Tehlike seviyesi:* Tehlikeli Sanki.

✈*Kaç kez yakalandı:* Bir.

✈*En son nerede yakalandı:* 21 Temmuz 1919. Milano'dan Venedik'e giden, havada parçalandığında 23 kişinin öldüğü uçak kazasında yakalandı. Tarihe ilk büyük sivil yolcu uçağı kazası olarak geçen kazada Syndre avcılarla uçağın içinde çarpışmıştır.

✈*Ne zaman yok edildi:* Uçak yere çakılmadan hemen önce Syndre yok edildi. Rekor bir süre olan on yıl içinde dünyaya geri döndü.

✈*En güçlü olduğu dönemler:* Syndre savaş dönemlerinde fazlasıyla güçlüdür. Bu da onu son birkaç yüzyıldır gücünün zirvesinde kılmaktadır.

Neden Yedi Ölümcül Günahın İlahları av listemizde?

Cevabı hepiniz bilseniz de hatırlatmakta fayda var. Yediler, insanları kötülüğe ve yok oluşa iten ilahlardır. Onları avlayarak gerçek ve kusursuz dünya düzenini kurmak, yeryüzündeki kötülükleri bitirmek her avcının idealidir. Bizler, insanlığın geleceğini kaostan düzene sürükleyeceğiz.

Şimdi *"Yedi Kutsal Erdemin İlahları"* başlığı altında inceleyeceğimiz, av listemizde olmayan ve insanları besleyen ilahlara geçebiliriz!

3) YEDİ KUTSAL ERDEMİN İLAHLARI

Yedi Kutsal Erdemin İlahları, Hristiyan inancındaki diğer adıyla Yedi Göksel Erdem, tam olarak dini öğretilerdeki karşılığı ifade etmez. Her ilah, birden fazla erdemi temsil eder. Dünyayı ve insanlığı olduğundan daha iyi hale getiren ilahlardır. Av listemizde onlara yer yoktur.

Çoğu dünyaya sıklıkla inmese de onlarla karşılaştığınız durumlarda saygıyla hareket etmeyi unutmayın.

I.) DESNY

✦*Hakkında:*

➸Desny, İyilik ve Bilgelik Tanrıçası'dır.

➸*Nelerden güç alır:* Merhamet, tevazu, barış, doğanın döngüleri, öğrenme açlığı ve yardımseverlik.

➸Dünya üzerinde nadiren görülür. Maori kültürü iyilik üzerine kurulduğu için olsa gerek, en son 1903'te Yeni Zelanda'da görülmüştür.

✦*Mitolojide aldığı diğer adlar:*

Yunan Mitolojisi: Eirene

Roma Mitolojisi: Minevra

Hint Mitolojisi: Saraswati

✦*İnsan bedeninde kullandığı cinsiyet:* Değişken.

✦ *Görünüş:* Bedenini sürekli değiştirse de gözlerinden kolayca ayırt edilir. Avcı atalarımızdan aktarılan bilgilere göre gözleri cam gibi açık bir mavidir ve içinde her dil, her harf, her kelime dolaşır. Onun gözlerine bakmak sonsuz bir kitaba bakmak gibidir.

✦*Tehlike Seviyesi:* Av Listesi Dışı.

II.) KYA

✦*Hakkında:*

➷Kya, Eğlence ve Ölçü Tanrısı'dır.

➷*Nelerden güç alır:* Mutluluk, neşe, sanat, oyunlar, yarışlar, spor tutkusu, denge ve tutarlılık.

•Sıklıkla zihni bulandıran maddeler kullanır. İtidal Tanrısı olsa da sıklıkla ölçüsüz davranışları duyulur. İnsanları manipüle etme konusunda ustadır ve avcıları yanlış yönlendirmeyi sever. Kya'nın dediklerine inanmamak zamanla geliştirdiğimiz bir korunma yöntemidir.

➷Genelde İngiltere'de görülmüştür. En son Rast'ı avlamaya giden avcılar tarafından 12 Aralık 2002'de düzenlenen bir seks partisinde görülmüştür.

➷Aşk hayatının karışıklığıyla bilinmektedir.

✦*Mitolojide aldığı diğer adlar:*

➷Yunan Mitolojisi: Dionysus

➷Roma Mitolojisi: Bacchus

✦*İnsan bedeninde kullandığı cinsiyet:* Kadınların çoğunlukta bulunduğu ortamlarda erkek, erkeklerin çoğunlukta bulunduğu ortamlarda kadın bedenini tercih etmektedir.

✦*Görünüş:* Gözlerinin içine uzun süre bakan kişi dünyanın gerçekliğini daha renkli görmeye başlar. Gözleri siyaha çalan koyu mordur ve içinde kuvvetli bir ağacın köklerini andıran, hareketli damarlar dolaşır.

✦*Tehlike Seviyesi:* Av Listesi Dışı. *(Her on yılda bir av listesine eklenip eklenmeyeceği Av Konseyi'nde tartışma konusu olmaktadır.)*

III.) LORE

Hakkında:

Lore; Aşk, Sevgi ve Hayırseverlik Tanrıçası'dır.

Nelerden güç alır: Aşk, saf sevgi, yardımseverlik, iyi niyet, insanların arasındaki dostluk, değerli ve iyi bağlar.

Sık sık İtalya'da fal bakarken görülmektedir.

Mitolojide aldığı diğer adlar:

Yunan Mitolojisi: Charis, Aphrodite

Roma Mitolojisi: Venus, Caritas

Hint Mitolojisi: Lakshmi

İnsan bedeninde kullandığı cinsiyet: Kadın bedenini tercih ettiği bilinmektedir.

Görünüş: Genelde güzel görünümlü, alımlı bir kadın bedeni tercih ettiği bilinmektedir. Gözlerinin rengi değişen tek ilahtır. Gözleri, renk değişmesi dışında insanlarınkine benzer. Göz rengi değişimlerinin hissettiği duyguya göre olduğu bilinmektedir. Bazen sıcak bir kehribar, bazen deniz mavisi ve bazen gül pembesidir.

Tehlike Seviyesi: Av Listesi Dışı.

IV.) PAZ

Hakkında:

Paz, Barış ve Adalet Tanrısı'dır.

Nelerden güç alır: Huzur, merhamet, umut, vicdan ve empati.

Silahları ve laneti yok etme konusunda ustadır.

Mitolojide aldığı diğer adlar:

Yunan Mitolojisi: Eirene, Themis

Roma Mitolojisi: Pax, Justitia

Mısır Mitolojisi: Maat

✦*İnsan bedeninde kullandığı cinsiyet:* Genelde erkek bedenini tercih etmektedir.

✦ *Görünüş:* Gözleri şafak vaktinin ışıkları gibidir, gözlerinin içinde ağırlığı sürekli değişen bir terazi vardır. Kimi söylentilere göre terazinin bir ucu barış, diğeri savaşı temsil etmektedir. İkisinin asla eşit olduğu görülmemiştir.

✦*Tehlike Seviyesi:* Av Listesi Dışı.

V.) CHAL

✦*Hakkında:*

➸Chal, Şans ve İnanç Tanrısı'dır.

➸*Nelerden güç alır:* Şans oyunları, umut, cesaret, güven ve sabır.

➸Zamanının çoğunu kumarhanelerde geçirir. Kart oyunlarına özel bir düşkünlüğü vardır.

➸Yeminlerin ve ilahlarla yapılan her anlaşmanın koruyucusudur. Bozulan yeminleri Uha'ya iletmekle sorumludur.

✦*Mitolojide aldığı diğer adlar:*

Yunan Mitolojisi: Tyche, Pistis

Roma Mitolojisi: Fortuna, Fides

✦*İnsan bedeninde kullandığı cinsiyet:* Genelde erkek bedenini tercih etmektedir.

✦ *Görünüş:* Siyah saçlı ve kirli sakallıdır. Koyu esmer bir tene sahiptir. Durgun gözleri, aydınlık bir kızıl renginde dir ve içinde zarlar dönüp durmaktadır. Takı kullanmayı çok sevdiği bilinmektedir.

✦*Tehlike Seviyesi:* Av Listesi Dışı.

VI.) SEVERİ

✦*Hakkında:*

➸Severi, Umut ve Güç Tanrısı'dır.

✦*Nelerden güç alır:* Umut, inanç, cesaret ve irade.

➸Uha tarafından insanların dünyasına direkt müdahalede bulunduğu için lanetlenmiştir. Laneti nedeniyle tüm gün ilahi bisikletinde boyutlar arası ilahlara postacılık yapar.

➸İradeden beslenmesine rağmen *iradesizliği* ile meşhurdur.

➸Av Konseyi kararına göre avcıların Severi'yi rahatsız etmesi yasaktır. Onu rahatsız etmeden takip ederek ilahların yerini aramak ise serbesttir.

✦*Mitolojide aldığı diğer adlar:*

Yunan Mitolojisi: Elpis

Roma Mitolojisi: Spres

✦*İnsan bedeninde kullandığı cinsiyet:* Uha'nın laneti yüzünden *-tahminimiz bu yönde-* genç bir erkek bedeninde kısılıp kalmıştır.

✦*Görünüş:* Uzun boylu, genç bir erkek bedenine sahiptir. Turuncu saçları ve içinde parlayıp sönen yıldızlara sahip turuncu gözleri vardır. On üç-on dört yaşlarında gözükmektedir.

✦*Tehlike Seviyesi:* Av Listesi Dışı.

✦*Ne zaman lanetlendi:* 17. yüzyılda lanetlendiği düşünülmektedir.

VII.) MORANA

✦*Hakkında:*

➸Morana, Zaman ve Kader Tanrıçası'dır.

➸*Nelerden güç alır:* Sabır, bekleyiş, teslimiyet, kabulleniş, özlem.

➸Ok ve yayla görülse de silahlarını gerçekten kullandığına hiçbir zaman rastlanmamıştır. Geçmiş, şimdiki zaman ve geleceğe ait üç farklı sıfa bölündüğü bilinmektedir.

➸Morana zamanın akışını, kaderi, geçmişi ve geleceği kontrol etmektedir.

✦*Mitolojide aldığı diğer adlar:*

Yunan Mitolojisi: Aion

Roma Mitolojisi: Aeternitas

Hint Mitolojisi: Mahakala

✦*İnsan bedeninde kullandığı cinsiyet:* Kadın bedeniyle görülmüştür.

✦ *Görünüş:* Görünüşünü genelde değiştirmez. Kar beyazı saçlarının boyu değişse de saçlarının taşıdığı renk, soluk beyaz teniyle aynıdır. Beyaza çalan gri gözlerinin içinde bir saat, akrep ve yelkovan vardır.

✦*Tehlike Seviyesi:* Av Listesi Dışı.

1

Dünyaya Mahkûm Lanetli Tanrı

Evrenin başlangıcı kıyametti.

Dünya, ateşten ve külden yaratıldı.

İnsanlar topraktan yoğruldu, rüzgârla fani ruhları doğanın köklerine savruldu. İlk nefesleri bakir ciğerlerine girdiğinde ve kirpikleri titreşerek aralandığında duygular hayat buldu.

Bilinmeyene duyulan merakla başladı her şey. Ardından ölüme karşı şapkasını çıkarıp ona meydan okurcasına yaşama isteğiyle doldular. Ve sonra insan, sevilmeyi arzuladı. İlk Yaratılan'ın kalbi bir kadının kirpiklerini saymayı, göğüs kafesinde uyumayı arzuladı.

Zamanın iplikleri asırlar boyunca tutkuyla örüldü. Tanrılar, insanların içinde şekillendi. Hislerine isimler verip onları ilah ilan ettiler. Aşk dediler. Yaşam, ölüm... *Tutku.*

İnsanlık, *ilahlar* tarafından yaratıldı. İlahlar ise insanlığın inancıyla var olmaya devam etti.

İlahlar bir *ihtiyaçtı.* Duygularını anlamlandırmak için bir araç, imkânsızlık içinde bir gücün onların yanında olduğunu düşünme isteğiydi.

Tutkunun Tanrısı, ilk var olan ilahlardan biri oldu. Asırlar geçti, isimler değişti, diller birbirine karıştı. Ona isimler verdiler. *Eros,*

Cupid, Kama, Freyja... Ona cinsiyet biçip heykellerini diktiler. Heykeltıraşlar onu bazen kadın, bazen erkek bedeninde şekillendirdiler.

İnsanlık gelişti. Tutkunun Tanrısı kâh unutuldu, kâh hatırlandı. Dünyanın en umutsuz zamanlarında bile onu besleyen birileri her zaman vardı. İnsanların içindeki tutku ölmedikçe Tutkunun Tanrısı da yok olup unutulamazdı.

İnançlar değişti, her insanın dileğine karşı küçük ilahlar ortaya çıktı. Bazı duygular ise dünyada ölümle dolu bir fırtına estirdi ve ölü tanrıları tekrar doğurdu. Öfke Tanrıçası, yirmi birinci yüzyılda insanların zihinlerine fısıldarken insanlar onu yaşatmaya devam etti. Onu ne gördüler ne de hissettiler. Duygular bir tanrıyı besleyen en önemli şeydi.

Tutkunun Tanrısı ise yavaş yavaş güçten düşmeye başladı. İnsanlar hayata karşı olan heyecanlarını kaybetti. Hayallerinden vazgeçtiler. Aşka duyulan tutku, karla birlikte eridi ve gökyüzünde yağmur oldu. Yaşama olan tutku, kendini makinelere ve çalınmamış notaların melodisine bıraktı.

Tutkunun Tanrısı, ince bir iplikle bu dünyaya bağlıydı. Laneti gücünü köreltirken bir insan bedeninde sıkışıp kalmıştı.

Böylece yüzyıllar geçti.

Her yer kan kırmızısıydı.

Tutkunun Tanrısı acı çekiyordu. Alev almış bir yara, tanrısal bedenindeki gücü yakarken onu İlahların Diyarı olan Anara'ya bağlayan bağını korumaya çalışıyordu.

Çabası nafileydi. Görüşünden diğer ilahların görüntüleri birer birer siliniyordu. Sanki Uha onu reddediyor, kendinden olanı bile görmesini istemiyordu. Bunun neyin cezası, neyin ödülü olduğunu bilmiyordu.

Tutkunun Tanrısı kızıl gözleriyle dünyaya tepeden bakmaya de-

vam etti. Tutku *her yerdeydi.* Gittikçe azalıyordu, mekanikleşiyor ve yok oluyordu. Yine de tutkunun hiçbir zaman yok olmayacağını biliyordu. Ölümsüzlüğünü buna borçluydu.

Anara'dan koptukça dünyaya gitgide yaklaştığını hissediyordu. İlahi bedenini ve ruhunu terk ediyor, fani dünyaya doğru çekiliyordu. İlkel, insanlara ait bir duygunun içini kapladığını hissediyordu. Bu duygunun adının *korku* olduğunu biliyordu.

Varlığı bir insan bedenine sıkışmaya başlamıştı.

Benliğini dünyanın ortasında bulana kadar gücünü elinden alan sıkışma devam etti.

En sonunda ilk defa sahip olduğu bir bedenle dünyaya *çakıldı.* Dizleri üzerine çökmüş, yapılı bir vücutta kısılıp kalmıştı. Rüzgârla birlikte onun tenine hevesle yaklaşan kumlar tenine yapışıyor, onu rahatsız ediyordu.

Tutkunun Tanrısı kafasını gökyüzüne doğru kaldırdı. Ardından bir bebeğin dünyaya gözlerini açışı gibi yanan gözlerini güçlükle araladı. Koyu kırmızı irisleri karanlığın içinde parlarken kısık bakışlarını gökyüzüne çevirdi. Dolgun dudakları arasından kesik kesik nefes alıyordu. Gerilmiş boynundaki damarlar ilk defa kanı tatmış gibi şişmişti.

Unutulmadığı sürece var olmaya devam edecekti.

"*Seni unutmayacağım,*" diye yemin etti. "*Seni unutmayacağım ama sen, beni unutacaksın.*"

Zaman ve Kader Tanrıçası dikkatle zaman ipliklerini örmeye devam etti. İnsan dünyasında sadece bir saniye geçti.

Tutkunun Tanrısı'nın yemini bozulmuş, unutmaması gerekeni unutmuştu. Tek bildiği lanetlenmiş bir halde insanların arasında sıkışıp kaldığıydı.

2

Kızıl İrisler İçinde Saklı İblisler

Yaşadığım her saniye zamanın akışını büyülü bulmuştum. Bir anı sabırsızca beklediğimde veya bitmek bilmeyen düşüncelerden kurtulmak istediğimde, zaman çektiğim azabı arttırmak için benimle alay edercesine daha da yavaşlardı. Mutlu hissederken zamanın yavaşlamasını her dilediğimde ise o an hemencecik geçip giderdi. Bu yüzden kahkahalarım sesli olsa da kısa sürerdi, gözyaşlarım ise etkisini uzun zaman hissettirirdi.

Zaman, insanın kontrolü dışında gelişen en güçlü iradeydi. Güzel anıları unutturur, en acı anları ise zihnimize kazırdı.

Zaman insanların düşmanıydı.

Ve bu durdurulamaz gücün günlerimi yirmi dört dilime bölüp yönetmesinden nefret ediyordum.

Gözlerim, duvarda dakika başı gürültüyle *tık*'layan yelkovanın üzerindeydi.

Zamanın durmasına ihtiyacım vardı çünkü biraz sonra resmi olarak *işsiz* bir *evsiz* olacaktım.

İtiraf etmek gerekirse, yeni bir günün doğmasını görecek gücüm yoktu. Oysa ben sabah yürüyüşlerinde yolda gördüğüm köpeğe günaydın diyen, belki günleri güzelleşir diye herkese gülümseyen biriydim.

Neşeli, korkusuz ve anı yaşayan biriydim.

Son bir dakika...

Evin zilinin sesi yükseldiğinde bitene kadar dinledim. Tanıdık, klasik zil melodisi bile beni neredeyse ağlatacaktı. Boğazımı temizledim, oturduğum valizimin üzerinden kalktım ve bomboş evime dönüp bakmaya cesaret edemeden kapıya doğru yürüdüm.

Kapıyı açtığımda karşımda kemik erimesinden boyu her ay yere daha çok yaklaşan Maja vardı. Bana gülümserken dudaklarının yukarıya çıkmasını sabırla bekledim. Titreyen yüz kasları yüzünden zar zor gülümseyebilmişti.

Ona keyifsiz bir gülümsemeyle karşılık verdim. Burun kemiğim sızlarken Maja'yı bile özleyeceğimi fark etmiştim. "Sanırım zamanı geldi."

"*Ava.*" Titrek sesiyle yoğun Alman aksanı birleşmişti. Her kelime sonrası derin bir nefes alıyordu. "Ben... gerçekten... üzgünüm..."

"Sorun değil, Maja." Bir elimi nazikçe onun zayıf omuzlarından birine yerleştirdim. Beni duyabilmesi için sesimi yükseltmem gerekmişti. "Gecikmiş kiralarıma defalarca kez katlandığın için teşekkür ederim. Kimse bana bu kadar sabredemezdi."

Bana katlandığı tek konu gecikmiş kiralarım değildi. Zor zamanlarımda bana borç vermiş, her seferinde geri ödeyeceğimden emin olmuştu. Çalıştığım restoranda mutfağı havaya uçurduktan sonra bir gece sarhoş bir şekilde binaya girmiş, bağıra çağıra evde kendimi çakmakla yakacağımı söylemiş olsam da kendimi küle dönüştürmeyeceğim konusunda bana güvenmişti. Üstelik eve girip çıkan kimseyi fark etmiyordu, ki bu iyi bir şeydi çünkü çoğu gece eşlikçilerimi ben bile tanımıyordum.

"Eğer... iş bulursan..."

"Tekrar sana gelirim." Cümleyi tamamlaması uzun süreceğinden daha fazla zaman kaybetmek istemiyordum. "Seni özleyeceğim, Maja."

"Sen... şimdi..."

"Bir süre sokaklarda yaşamayı düşünüyorum, *evet.* Aslında ilginç bir hayat tarzı. Deneyimlemek fena olmayacak. Bakarsın çöplerden yemek yapmaya bile başlarım." Keyifsiz bir kahkaha attım.

Maja'nın yüzünde yavaş yavaş bir tiksinti ifadesi belirdi.

"Teşekkür ederim." Ağlamamaya çalışarak kirpiklerimi kırpıştırdım. "Her şey için."

"Seni işe almamaları..."

"Mutfağı yaktığım için, evet." Boğazımı temizledim. "Ben artık gitmeliyim," dedim kapıyı ardına kadar açarken. Kapının yanındaki iki valizimi alıp anında evin içinden çıktım ve evin anahtarını Maja'nın yumuşacık eline sıkıştırdım. "Acelem var."

"Her şey yoluna girecek, Ava."

Hayatım boyunca kendime bunu tekrarlayıp durmuştum. Oysa dünyayı kaos yönetiyordu ve her şey kaçınılmaz bir şekilde yoldan çıkıyordu. Yine de, "Biliyorum," diye mırıldandım. "Her zaman yoluna girer."

Maja'nın yanaklarını öptükten sonra koşarcasına *eski* evimden uzaklaştım. İki valizle şimşek hızında merdivenleri indim ve valizlerimi binanın bodrumundaki merdiven altına sakladım. Durup tüm hayatımın iki valize sığmasına bile üzülemedim. Yirmi dört yaşındaysan ve işsizsen, hayatını boş bir cüzdana bile sığdırabilirdin.

Kimsenin beni görmediğine emin olduktan sonra en az bir asırlık olan binadan uzun adımlarla uzaklaşmaya başladım.

Kafamı geriye yatırarak derin bir nefes aldım. "İşsizim!" diye çığlık attım. "Cebimde tek kuruş yok! Ve *resmen* evsizim!"

Kaldırımda yürüyenler madde kullanıp kullanmadığımı anlamaya çalışırcasına beni incelerken onlara otuz iki dış sırıttım. Adımlarını hızlandırdıklarında dudaklarımdaki gülümseme soldu. Bugünü özel kılan tek şey, evden atılmam ve son paramla en sevdiğim grubun konserine gidiyor olmam değildi. Bugün *Süper Kanlı Ay'ın* göründüğü, tam ay tutulması günüydü. Şansımıza Almanya'da bu tutulmayı görememiştik çünkü bizde çoktan sabah olmuştu. Süper

Kanlı Ay'ın tek yararı, biletlerin normalden daha uygun fiyatlı olmasıydı.

Banka hesabımdaki son parayı üç kişilik konser biletine yatırmıştım. Kötü haber... *Mercedes-Benz Arena'ya* gidecek hiçbir ulaşım aracına param yetmediğinden dolayı bir buçuk saat boyunca yürümem gerekiyordu.

Eh, neyse ne! Param olmasa da en azından bacaklarım vardı. Kollarımı göğsümde kavuşturup yürümeye başladım.

Bir saati geride bıraktığımda bacaklarımı artık hissetmiyordum. Soğuk, gittikçe sertleşen bir rüzgârla tenimi kesiyordu. Tarak bile geçirmediğim, dalgalı ve küt saçlarım kıpırdanarak çenemi gıdıklıyor, kâküllerimin uçları kaşlarımın üzerinde geziniyordu. Hava soğuk olmamasına rağmen giydiğim şort bacaklarımın üşümesine neden oluyordu. Üzerimde belimin hizasında ince, uzun kollu bir kazak vardı. Mayıs havası o kadar değişkendi ki ne giyeceğimden hiçbir zaman emin olamıyordum.

Üşümeyi umursamıyordum çünkü konserde ısınacağımı *biliyordum*.

İnsan yuvasında sıcacık hissederdi. *Imagine Dragons*, sesiyle bana bir ev sıcaklığı hissettiren yuvamdı.

Telefonumun ekranını açıp saate bir bakış attım. Dokuza on dakika kaldığını fark ettiğimde bir an durdum ve iç geçirdim. Zaman *kesinlikle* benim kontrolümde değildi ama geç kalmaktan *nefret ederdim.*

Yürümeyi bırakıp koşmaya başladım.

Sevgili arkadaşlarım *son* paramı bu geceye harcamamın tam bir saçmalık olduğunu söylese de biletleri bir ay önce almıştım.

Evet, hayatımda paraya dair hiçbir şey kalmamıştı.

Evet, ailemin terk ettiği evde aylık kiramı ödeyemeyecek hale gelmiştim çünkü yıllarım onların bana bıraktığı borcu kapatmaya çalışmakla geçmişti.

Bir ay. Bir ay sonra iş görüşmesi yaptığım restoranın baş şefi doğum yapacağı için işten ayrılacaktı. Söylediklerine göre iş için en

uygun aday bendim ancak bir ay sonra işe girebileceğimi kendime hatırlatmaya bile korkuyordum. Tuhaf bir şekilde, olacağını söylediğim her şey *ters gidiyordu.*

Bir ay içinde ölmediğim sürece her şey yoluna girecekti.

Nefes nefese köşeyi döndüğümde arkadaşlarımı gördüm. Bacaklarım ne kadar yorulduğunun sinyalini beynime gönderirken adımlarımı yavaşlattım.

Hazal göğsüne kadar gelen sarı, dalgalı saçlarını atkuyruğu yapmıştı. Üzerinde ona epey yakışan bir kot ve uzun kollu bir ceket vardı. Yazın bile üşüdüğü için bunu sorgulamadım. O üşürdü, ben yanardım. Onun ruhu buz gibi soğukken benimki alev alevdi. Bir kitabın içinde olsaydım, suratsız kızın onu sık sık güldüren en yakın arkadaşı olurdum.

Yanında duran Leon ise şort ve siyah bir atlet giymiş, karanlıkta kahverengi gibi görünen turuncu saçlarını kafasının tepesinde toplamıştı. Kuyruğu kısaydı. Kuyruğuna sıkıştıramadığı kısa saçları ensesinden sarkıyordu.

Hazal'ın atleti yüzünden çoktan onunla dalga geçtiğinden emindim. Hararetli bir tartışmanın ortasındaymış gibi gözüküyorlardı. Birbirlerinden hazzetmediklerini, onları bir kilometre öteden gören biri bile anlayabilirdi. Leon'la aynı anaokuluna gittiğimiz için geçmişimiz yıllara dayanıyordu. Hazal'la ise lisede tanışıp samimi olmuştuk. İkisi birbiriyle anlaşamasa da üçlü bir arkadaş grubuna dönüşmüştük.

Benim geldiğimi fark ettiklerinde tartışmaları sona erdi.

Hazal kolay kolay gülen biri değildi. Beni gördüğünde dudaklarında beliren, gözlerine kadar ulaşan gülümseme benim için *özeldi.* Sırıtarak zıplaya zıplaya onlara yaklaştım.

Leon bileğindeki akıllı saate bir bakış attı. "*Jinava Eva Astern,*" dedi ciddi bir sesle. "Tam zamanında!"

Başımdaki hayali şapkayı çıkarıp onları selamladım. "Her zaman," dedim kıkırdayarak.

Genellikle geç kaldığımı bildikleri için ikisi de aynı anda göz devirdi. Eh, geç kalmayı sevmemem *dakik* olduğum anlamına gelmiyordu.

"Çok yorgun görünüyorsun," dedi Hazal dikkatle yüzümü incelerken. "Umarım konsere enerjin kalmıştır."

Titreyen bacaklarıma kaçamak bir bakış attım. "Hem de nasıl," dedim kısa bir kahkahayla. "Yarın işim kolay olsun diye valizleri şimdiden topladım. Evle uğraşmak beni çok yordu."

Arkadaşlarımın gözlerinin içine bakarak yalan söylemek *2021 Bingo Listem*'de değildi. Bu yalan için geçerli bir sebebim vardı. Bugün evsiz kaldığımı bilselerdi, geceyi dışarıda geçirmeme izin vermezlerdi.

Beni zorla evlerine davet edeceklerini biliyordum. Aslında *tam olarak* evsiz sayılmazdım. Yakın arkadaşlarım benim için bir aileydi. Ben iş bulana dek beni koruyup kollayacaklarını biliyordum.

Yine de ilk gecemi *dışarıda* geçirmek istiyordum. *Imagine Dragons*'ın şarkılarını dinleyecektim. Notaların o eşsiz melodisini tadacaktım. Daha sonra da gece boyunca yürüyecektim. Zihnimde o kadar fazla ses vardı ki, dünyanın sesini dinlemeyi unutmuştum.

Yalnızlığı istiyordum. Yalnız hissetmeyi, hüzünlü şarkılar dinlemeyi ve ağlayıp sızlamayı sevmeyen ben... Bir geceliğine kendime izin verecektim.

Bunu görmelerini istemiyordum.

Güçlü rolü yapmaya alışık biriyseniz, enkazınızla bakışırken yanınızda kimsenin olmasını istemezdiniz.

Hazal kafasını yana yatırdı. Yüzündeki gülümseme orada asılı kalmıştı. Sanki düşüncelerimi duymuştu.

Bir elimle rüzgârda dağılan saçlarımı düzelttim. Hazal'a sırıtarak bakarken, "Bana acıyan bakışlar atmaya devam edersen, sana tüm gün çikolata yediririm!" diye onu tehdit ettim. Yüzümdeki gülümsemeye rağmen kalbimde bir çarpıntı vardı. Zihnim çığlık çığlığa, "*Bana acımayın!*" diye bağırıyordu. *Bakın, ayaktayım.*

"Sana *acımıyoruz*," dedi Leon bana dik dik bakarken. Hazal'la kendini aynı öznede kullandığından olsa gerek, yüzünü buruşturdu. Hazal kafasını şiddetle sallayarak onu onaylıyordu. "Hayatımda gördüğüm en harika, en güçlü insansın, Jin. Ve bunu en yakın arkadaşım olduğun için söylemiyorum."

"Leon *maalesef* arada doğru şeyler söylüyor," diye ekledi Hazal. "Aptalca şeyler düşünme."

"Bu söylediklerinizi iş başvurularıma eklesek çok iyi olur..." Yine de söyledikleri beni rahatlatmıştı. İç geçirdim. "İçki aldınız mı?"

Leon cevap olarak elindeki poşeti kaldırdı.

"Seni sevdiğimi biliyor muydun?" Gülümserken kedi gibi ona sokuldum.

Bir kolunu omzuma attı. "Daha sık söylemelisin."

Etrafımızdan akıp giden kalabalığa odaklandım. "Neden bu gece terk edilmiş bir kadın olduğumu unutup eğlenmiyoruz?" Kolunun altından sıyrıldım ve kendi etrafımda döndüm. "Hayat devam ediyor!"

Hazal her zamanki tatlı suratsızlığıyla bana bakıyordu. "Tüm gece ailene *beddua* edeceğim," diye mırıldandı öfkeyle.

Aile. Bu kelime göğsümü sızlatsa da içimdeki yıllanmış yarayı bir gülümsemeyle sardım. Türkçe söylediği kelimeyle aileme ne yapacağını anlamamıştım ama iyi bir şey yapmak istemediği kesindi.

Leon gözlerini Hazal'a çevirdi. "Senin için bu gece kavga etmemeye karar verdik," dedi kendinden emin bir şekilde. Hayal kırıklığıyla dudaklarımı aşağıya doğru sarkıttım. Onları atışırken dinlemek ve sonra da orta yolu bulup onları barıştırmak en büyük hobilerimden biriydi.

Hazal, Leon'a tepeden bir bakış attı. Uzun boyu sayesinde bunu yapması zor olmamıştı. "Evet," dedi soğuk bir sesle. "Ama söylemeden edemeyeceğim, *Minik Leon*... Bu kombinine *Abidas* markalı çakma bir ayakkabı hediye etmek istiyorum. Rus *kekosu* olarak hayatına devam edebilirsin."

Leon'un sakallı çenesi gerildi. Gözlerini sabır kaynağı arıyormuş gibi bana çevirdi. "Bana *Rus orospusu* dedi."

Hazal ifadesiz bir yüzle bana baktı. "Hayır," dedi keyifle. "*Keko*, özel bir kelime."

İyi bir kelime olmadığından adım gibi emindim. Hazal bazı kelimeleri Türkçe söyleyerek Leon'u delirtmeye bayılıyordu. İkimiz de ne dediğini anlamıyorduk ama argo konuştuğundan emindik.

İkisinin de koluna girdim ve onları konser alanına doğru çekiştirmeye başladım. "En *önü* istiyorum," dedim kendimden emin bir şekilde. "Başkalarının bacakları arasından geçmem gerekse bile."

Hazal'ın elinde birden biletler belirdi, sanki hiçliğin ortasından onları çekip almıştı. "Ama biletlerimiz..."

"Hadi ama," diye mızmızlandım. "Yeterince zorlayan herkes biletle satın almadığı yerlere geçebiliyor! Sadece biraz eğileceğiz..."

"Sırık," dedi Leon eğlendiğini belli eden bir sesle. "Eğilsen bile zor geçersin."

"Onu umursama," dedi Hazal koluma girerken. "Kısa olduğu *her konu* onu yaraladığı için..."

Leon öksürmeye başladı. "Hey!"

Onları böyle görmek kıkırdamama neden oldu. Dostluk *buydu*. Onların yanında olmak bile bende gülümseme isteği uyandırıyordu.

Konser alanına doğru ilerledik. Uzun uğraşların sonunda sahnenin tam önüne gelmeyi başarmıştık. Hazal bir sürü kişiyle laf dalaşına girmişti, hatta bir kere neredeyse kavga çıkaracaktı. Leon, kibar bir şekilde sıyrılıp geçerken kendimi en önde bulduğumda ben bile şok olmuştum.

Şansımız yaver gitmişti.

Leon ellerimize şişeleri tutuşturduğunda gülümsedim. Dişimle şişenin kapağını açıp şişeyi kafama diktim. Votka boğazımı yakarken Leon'un attığı teşvik çığlıkları kalabalığın gürültüsünde bile duyuluyordu.

Yapmamam gerektiğini bildiğim halde büyük yudumlar alıp ne-

fes nefese kalmış bir şekilde şişeyi indirdim. "Bana da bıraksana, kızım!" diye sızlandı Leon. "Sadece bira içemem!"

Hazal ifadesiz bir yüzle ikimize baktı. "Bana votkayı kafana diktiğini söyleme."

Şişeyi elimden çekip alırken, "Votkayı kafasına dikti," dedi Leon.

Başımı sallayarak onu onayladım.

Hazal'ın yüzü ifadesizliğini korurken önüne döndü. Dudaklarından birkaç sessiz kelime yuvarladı. Muhtemelen Türkçe küfrediyor, Leon'u evsiz kaldığım bu muhteşem gecede boğazlamamak için kendini zor tutuyordu.

Elimin tersiyle dudağımı silerken sırıtarak ona baktım. Leon elindeki votka şişesini sağa sola salladığında içinde çok da bir şey kalmadığını anlamıştı. Tüm şişeyi içemediğine üzülmüş gibi bana kırgın bir bakış attı. "Neyse ki seni votka kadar seviyorum," diye homurdandıktan sonra bir bira çıkardı.

Birayı elinden kaptım.

Birkaç saniye bakıştık.

Leon bir küfür savurarak kendine başka bir bira çıkardı.

Imagine Dragons grubu sahneye çıkmaya başlarken zaman kısa bir anlığına sekteye uğradı. Sahneye girişleri gözlerimin önünde ağır çekim gibi yaşanırken gözlerim sızladı. Çığlık çığlığa bağıran, kelimeleri ruha işleyen adamları selamlayan kalabalığa katıldım. Güçlü çığlıklar, mutluluk bağırışları ve havada yuvarlanan isimler kulaklarımı doldurdu.

Zaman *zalimdi*. Büyülü dudaklar mikrofona uzanıp şarkılar birbiri ardına geçerken zaman hızla akıyordu. Yaptıkları müzik göğsümde açık kalan yaraları kapatıyordu. Acı dindiğinden olsa gerek gözyaşlarıyla dolmuş gözlerimle gülümsüyordum. Titreyen sesimle ve iyi olan *İngilizcemle* şarkılara eşlik ederken bir kolumu Hazal'a, diğer kolumu Leon'a dolamıştım. Hazal da benimle birlikte söylüyordu. Leon ise sadece nakaratlara bağırarak eşlik ediyor, bir yandan da yerinde zıplıyordu.

Sağa sola sallandık. Bazen zıpladık, bazen titredik. İçim alev alırken soğuğu çoktan unutmuştum. En sonunda hareketli şarkılar bittiğinde kalabalığın gürültüsü yavaşça dindi. Yavaş notalar gitardan dökülmeye başladığında boğazım düğümlendi.

"Günler soğuduğunda,
Ve umutlar yıkıldığında,
Gördüğümüz bütün azizler
Sahte altınlardan yapıldığında..."

Gece soğuk, diye düşündüm aralık dudaklarım ve titrek sesimle şarkıya eşlik ederken. *Tüm kapılar yüzüme kapandı.*

"Düşlerin kırıldığında,
Kahraman sandıkların
En kötü maskeleri takındığında,
Ve damarlarındaki kan bile donduğunda..."

Hepsi değil. Hayallerimin hepsi suya düşmemişti.

"Gerçeği saklamak istiyorum
Seni korumak istiyorum
Ama içimdeki canavar ile
Saklanacak hiçbir yer kalmadı"

Sahnede yeni bir hareketlilik dikkatimi çektiğinde sözleri söylerken bir an bocaladım. Uzun boylu, *kusursuz* bir vücuda sahip yakışıklı bir adam sahneye adım atmıştı. Kısık gözlerle etrafa bakınıyordu. Kirli sakalları, kahverengi ve dalgalı saçları vardı. Üzerinde belirgin karın kaslarıyla geniş omuzlarını örten herhangi bir kumaş yoktu. Sadece belinden düşecekmiş gibi duran bir kot pantolon giymişti.

"Ne yaparsak yapalım,
Hâlâ hırsla yoğrulmuşuz biz.
Burası benim krallığım,
Benim krallığım..."

Sahnedeki adam sendeleyerek birkaç adım attığında, Leon ve Hazal'a baktım ancak yeni gelen adamı fark etmiş gibi görünmü-

yorlardı. *Tanrı aşkına*. Birileri onu görmeliydi! Neden güvenlik bir şey yapmıyordu? Yoksa bu da gösterinin bir parçası mıydı? Sahneye çıkmayı başarmış bir alkolik de olabilirdi.

"Sıcaklığımı hissettiğinde..."

Adam sahnenin ortasına doğru ilerledi. Etrafıma bakındığımda *kimsenin* bir tepki vermediğini fark ettim. Sahnenin önüne kadar geldiğinde tam karşımda duruyordu. Baygın bakan gözleri her an kapanacak gibiydi. Birini arıyormuşçasına odaksız bakışlarını kalabalıkta gezdiriyordu.

Gözleri tamamen kapandığında, devasa bedeni elimi uzatsam dokunabileceğim kadar yakınımdaydı. Dudaklarımdan bir çığlık koptu ama çığlığım şarkıya eşlik edenlerin seslerine karıştı. Hazal tuhaf bakışlarla yüzüme baktı. Dudaklarını araladı ancak ne dediğini duymadım.

Adamı görmemiş miydi?

"Gözlerime bak
Orada saklanır karanlığım,
Orada gizlenir şeytanlarım..."

Adamın bir yanağı sahneye yapışmıştı. Transa geçmiş gibi elimi adamın yüzüne doğru uzattım. Bu yüzün güzelliğini kör biri bile fark edebilirdi. İnanmadığım bir Tanrı'nın elinden, özenerek yaratılmış gibi görünüyordu.

Nefeslerim sıklaşmış, ağzım kurumuştu.

Ne yapıyordum ben?

Parmaklarımın uçları tenine değdiğinde adamın göz kapakları titredi. Parmaklarımın ucundan belli belirsiz kırmızı bir ışık çıkarken *delirdiğimi* düşündüm.

Çok içmiş olmalıydım. Evet, tüm olanlar bundan ibaretti.

"Fazla yaklaşma
İçerisi karanlık
Şeytanlarımın saklandığı yer orası"

Göz kapakları titreyerek aralandı. Kendimi gün batımının taşı-

dığı o tuhaf kızıllığa bakarken buldum. Siyah gözbebeği irileşirken gözlerini bir kez kapattı. Tekrar açıldığında gözleri *kan kızılıydı.* Gözlerinin içinde bir şeyler hareket ediyordu, kırmızı irislerinin tonu her an değişiyordu.

"Sahneye çağırıldığımda
Bu sonuncuydu
Işıklar sönerken
Bütün günahkârlar sürünüyor"

Sahnenin ışıkları kapandığında, önümde duran beden neredeyse karanlığa gömüldü. Yüzüne yansıyan belli belirsiz ışık, kusursuz cildini kaplayan ter tabakasını aydınlatıyor ve aralık dudaklarını gölgelendiriyordu.

Adam gözlerime bakmaya devam ediyordu.

Elimi teninden çekemiyordum. Gözlerine bakmayı kesemiyordum.

"Senin mezarını kazmışlar
Ve maskeli balo seni çağıracak
Senin yarattığın bu dağınıklıkta"

Dudakları biraz daha aralandığında geri çekilmeye çalıştım. Elimi yüzünden çekememiştim fakat geriye bir adım atmayı başarmıştım Arkamdaki kalabalık beni tekrar öne doğru itti.

"Seni yüzüstü bırakmak istemiyorum
Ama zorundayım
Gerçi bunların hepsi senin için
Gerçeği saklamak istemem"

Dolgun, şekilli dudakları aralandı. Kelimeler dudaklarında şekillendi fakat ne dediğini işitemedim. Bunun yerine, bir ses zihnimde yankılandı. "*Beni görüyorsun.*"

Gözlerimi kapatıp bu kâbusun son bulmasını diledim.

"Bunu senin yaptığını söylüyorlar
Ben ise 'kader' diyorum
Ruhuma işlenmiş bu
Gitmene izin vermeliyim"

Gözlerimi tekrar açtığımda parmak uçlarımdaki ışık sönmüştü. Elimi ona bağlayan görünmez zincirlerden kurtulmuş gibi elimi hızla yüzünden çektim. Baygınlığın kıyısında duran gözleri şimdi dinç bakıyordu. Parlak, ölümcül kızıl irisler üzerimdeydi. Ellerini yere dayayarak doğrulduktan sonra nerede olduğunu hatırlamaya çalışırcasına etrafına baktı.

"Gözlerin parıl parıl
Işığını korusunlar istiyorum
Kaçamam şu an
Bana nasıl yapacağımı göstermediğin sürece..."

Gözleri tekrar beni buldu. "*İnsan.*" Ses, zihnimin duvarlarına çarpıp yankılandı. Dudaklarını bile kıpırdatmadığını fark ettim. Kafasını hafifçe eğerek beni selamladı.

Ben afallamış bir şekilde ona bakarken adamın dudakları hafifçe yukarı kıvrıldı.

"Sıcaklığımı hissettiğinde
Gözlerime bak
Orada saklanır karanlığım
Orada gizlenir şeytanlarım
Fazla yaklaşma
İçerisi karanlık
Orada gizlenir şeytanlarım..."

Bir saniye önce kızıl gözlerine bakıyordum. Bir saniye sonra ise... önümden yok olup gitmişti.

Demons şarkısı bir gitar solosuyla biterken kalabalıktan çığlıklar yükseldi. Işıklar sahneyi tekrar aydınlattı. Deli gibi etrafıma bakınıp adamı aradım ama ondan bir iz bulamadım. Sanki hiç var olmamıştı.

Delirmiş miydim?

Bir el omzuma dokunduğunda ürperdim. Kulağıma yaklaşan sıcak nefesi hissettim. "Sana neler oluyor?" diye bağırdı Hazal. Sesi endişe doluydu. "Şarkı boyunca *Azrail* görmüş gibi önüne bakıp durdun."

Dişlerim birbirine çarpmaya başladığında irileşmiş gözlerimi Hazal'a çevirdim. "Sen görmedin mi?" diye sordum titreyen sesimle.

Hazal'ın sarı kaşları çatılırken bana iyice yaklaştı. "Ne dediğini duyamıyorum!" dedi yüksek sesiyle. "Tekrar söyle!"

"Gitmek istiyorum!" diye bağırdım. Sesim yalvarıyormuşum gibi çıkmıştı, kısılıp kaldığım şu zaman diliminden nefret etmeye başlamıştım. Adamı görmeyi umarak tekrar sahneye baktım.

Hazal'ın şaşkınlığı, yüzümde her ne gördüyse anında yok oldu ve kararlı bir şekilde kafasını salladı. Leon bize sokuldu, neler olup bittiğini anlamaya çalışıyordu.

Boğuluyordum.

Nefeslerim hayali bir çift gözün içinde kısılıp kalmıştı.

Hazal, Leon'a hemen durumu anlattı. Ancak gitmeye karar verdiğimizde buradan çıkmak, düşündüğüm kadar kolay olmadı. Şarkıya eşlik eden gürültülü kalabalığı ezip geçerken kalbim delicesine çarpıyordu. Kafamı kaldırıp insanların yüzüne bakamıyordum. O adamın yüzünü birinde görmekten korkuyordum.

Sadece *hayal* görmüş olmalıydım. Bir serseri olsaydı, sahneden anında alınırdı. Eğer gördüğümü başkaları da görseydi bir *tepki* verirlerdi! Hazal *boş boş* sahneye baktığımı söylemişti.

Ne kadar sürdüğünü kestiremediğim bir sürede dışarıya çıktık. Çalan şarkının sözlerini hâlâ işitebiliyor olsam da kendi sesimi duyabileceğim kadar sessiz bir yerdeydik. Konsere ayrılan devasa alandan henüz çıkmamıştık.

Gözlerim yerde geziniyordu.

"İyi değilsin, Jin," dedi Leon endişeli bir sesle. Gözlerimi yerden ayırıp arkadaşıma çevirdim. "Miden mi bulanıyor? Regl gününe ne kadar kalmıştı?"

Hazal, Leon'a bakarken endişeli gözüküyordu. Gözleri bana çevrildi. "Bir şey mi *gördün?*" diye sordu aniden. "Sahnede. Bir şeye bakıyor gibiydin."

O adamı *gerçekten* de sadece ben görmüştüm.

"Babamı," diye salladım aklıma gelen ilk şeyi söyleyerek. Güçlükle yutkunurken gözlerimi ikisinden de kaçırdım. "Sadece anlık bir şeydi. Eve gitmek istiyorum. Tek başıma. Yürüyerek. Evdeki son gecemi yalnız geçirmek istiyorum." Tekrar yutkundum. "Konser çok güzel, bence siz devam edin. Gecenizi mahvettiğim için özür dilerim."

"Saçmalama," dedi Hazal. Sesinde belli belirsiz bir öfke vardı. "Seninle gelelim."

"Hayır," dedim sert bir sesle.

"Sensiz devam edecek değiliz. Leon seni bıraksın, ben de eve gideyim."

Göz ucuyla Leon'un hararetle kafasını salladığını gördüm. "Evet," dedi Hazal'ı destekleyerek. "Tek gitmemen iyi olur. Belki fazla içtiğinden babanı..."

Tuhaf sesler kulağıma dolmaya başladı.

"Fazla içmedim," dedim tek nefeste. Midem ağzıma gelmişti. "Birkaç bira ve biraz votka... Bana dokunmaz bile."

Leon dudaklarını araladı ama ne dediğini duyamadım.

Kafamı kaldırıp ilk defa sokağa *gerçekten* baktığımda seslerin kaynağını gördüm.

Farklı boyutlara sahip garip ve hareketli *şeyler* sokak boyunca *geziniyordu*. Küçük, tuhaf uzuvlarını ve sivri dikenlerini gördüğümde aklımı kaçırdığıma emin olduğum *yaratıklar* çöp konteynerinin orada duruyordu. Metrelerce yüksekliğe uzanan devasa bir hacme sahip, yuvarlak şeklinin etrafını saran ve irinli olduğunu tahmin ettiğim dikenleri vardı. Zeminle birmiş gibi görünen, jele benzeyen kızıl bir varlık ise yerde solucan gibi sürünerek ilerliyordu. Bakışlarımı diğer tuhaf şekillere çevirdim.

Yaratıklar. Hayır, *canavarlar*. Sokak boyunca, *her yerdeydiler*.

Sanki cehennem yeryüzüne inmişti, kapıları ise sadece bana açılmıştı. Kızıl irisler, gözlerimin önündeki bir perdeyi aralamıştı. Cehennemi görüyordum.

Gözlerimi kapatıp açtım.

Sokaktaki yaratıklar yok oldu. *Her şey* yok olmuştu.

Bunlar gerçek değil, diye düşündüm çaresizce. Aynı anda, "Eve gidiyorum," dedim keskin bir sesle. Beynim acımasızca artık evimin olmadığını bana hatırlatsa da bunun bir önemi yoktu. Geceyi bodrumda geçirecektim. "Lütfen."

Uyuduğumda hepsi geçmiş olacak. Belki de konsere hiç gelmedim, yatakta uzanıyorum.

İkisinin arasında uzun bir bakışma geçti. Anlaşamayan iki kişiye göre gözleriyle konuşma çabaları oldukça garip duruyordu. Birkaç saat öncesinde bu duruma gülebilirdim fakat şu an sadece dehşete düşmüştüm.

Bir şey yok, bir şey yok...

Hazal dikkatle yüzümü inceledi. "Eve vardığında ara." Aklından ne geçtiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Israr etmediği için minnettardım.

Leon kollarını göğsünde kavuşturmuştu. "Emin misin, Jin?" diye sordu.

Başımı sallayarak onayladım.

Kısa bir vedalaşmanın ardından caddeye çıktık ve yollarımız ayrıldı. İkisinin bineceği otobüs aynı tarafta kaldığından aralarında mesafe bırakarak sokakta yavaşça yürümeye başladılar.

Kirpiklerimi kırpıştırdığımda canavarlar *tekrar* belirmişti. Çığlık atmamak için elimi ağzıma bastırıp arkalarından bakakaldım. Canavarların onlara tepki bile vermediğini fark ettim. Onlara seslenmeli ve gördüklerimi onlara anlatmalı mıydım?

Düşünceler belirdiği hızla zihnimden kayboldu. Arkamı döndüğüm gibi sokağın diğer ucuna doğru koşar adımlarla ilerlemeye başladım.

Yaratıklar Hazal ve Leon'a tepki vermediklerine göre gerçek *değillerdi.* Sabah olduğunda ilk iş bir doktora görünecektim. Acınası hayatım sonunda beni delirtmeyi başarmıştı.

O anda izlenildiğim hissi sırtımın ürpermesine neden oldu. Ağzımda ekşi bir tat vardı, başım zonkluyordu. Kulaklarım muhtemelen fazla sese maruz kalmaktan uğulduyordu. Adımlarım dengesiz ve aceleciydi.

"*Hayal kırıklığı*," dedi tuhaf, hırıltılı bir ses. Cinsiyete bile sığdıramadığım ses, adımlarımı hızlandırmama neden olurken gözlerimi sıkı sıkı kapattım ve yanından geçip gittiğim tuhaf şekillere aldırmamaya çalıştım. Hepsi kafamın içindeydi. Zihnimin içindeki gözlerden ibaretti.

Gerçek değilsiniz.

"*Korku*," diye tekrarladı ses. Omzumun üzerinden kısa bir bakış atma cesareti gösterdiğimde, benden birkaç metre yüksekte duran, yüzü olmayan bir varlıkla karşılaştım. Ayakları yoktu. Tuhaf, dikeni andıran irinli çıkıntılarıyla yerde sürünerek ağır ağır bana doğru ilerliyordu.

Ortadan ikiye yarıldığında, sivri ve en az bir metre olan dişleri gözüme ilişti. Büyük bir iğneye benziyorlardı. *Devasa* bir iğneye. "*Yalnızlık*," diye tekrarladı tuhaf, ağzı andıran aralığıyla.

Gerçek ya da değil.

Gerçek ya da değil.

Gerçeğe *çok* yakın!

Arkama bakmadan koşmaya başladığımda kahkahayı andıran tıkırtılar kulaklarımı doldurdu. "*Öleceksin, fani!*" dedi gıcırtılı bir sesle. "İlahların bu gece seni koruyamaz!"

Taksi durağına giden sokağın köşesinden saptım. Spor ayakkabılarıma iyice yüklenip koşmaya devam ederken omzumun üzerinden bir kez daha arkaya baktım. En az üç metre uzunluğunda olan dikenli top, bu sefer yerde *kaymaya* başlamıştı.

Siktir.

Gözlerimi önümdeki yola çevirdim. Yolumu uzatmayı göze alarak başka bir sokağa saptım. Koşmaya devam edersem bana yetişecekti, tuhaf bir canavarla yarışamazdım. Saklanmam lazımdı ama

nereye saklanacağımı da bilmiyordum. Kokumu alarak izimi sürebilir miydi? İçimden bir ses beni akşam yemeği olarak gördüğünü söylüyordu.

Tuhaf, iğrenç bir koku burun deliklerimi kuşattı ve gözlerimin dolmasına engel olamadım. Başka bir köşeyi daha döndüğümde karanlıkta bile çıkmaz sokağa girdiğimi kestirebilmiştim.

Beni takip eden hışırtılar yavaşlamıştı. Gözlerimde biriken yaşlar boşaldı. Çıkmaz sokağın duvarına kadar koştum. Zıplayıp ellerimi duvarın ucuna değdirmeye çalıştım ancak işe yaramadı. Gözlerimi yumup teslimiyetle alnımı duvara yasladım. Dudaklarımdan bir hıçkırık kaçtı. Burnumu çekerek canavara döndüm. Genişliği sokağın tamamını kaplamıştı.

Sırtımı duvara verip tam önümdeki tuhaf şekline baktım. "Nesin sen?" diye fısıldadım dehşete düşmüş bir şekilde. "Bu bir kâbus mu?"

"*Avcın,*" diye karşılık verirken yine ortadan ikiye ayrıldı. İkiye yarıldığında üst yarısıyla, alt yarısını birleştiren yer incecik kalmıştı. Dizlerim titreyerek birbirine çarptı. Ağzı olan genişliğin içi iğrenç sıvılarla doluydu ve kokusu... *Tanrım.* Kokusu *ölüm* gibiydi.

Dizlerimin üzerine çöktüm. "*Tanrım,*" diye yalvardım. "Lütfen beni bu kâbustan uyandır. Asla boktan hayatıma isyan etmedim. Elimden geldiğince iyi bir insan olmak için çabaladım." Gözlerimi yumup dualarımı sıralamaya devam ettim. "*Lütfen. Âmin. Amen. Om.*"

Aslında ateisttim.

Fakat böyle bir durumda kim bunu düşünürdü ki?

Varlığına inanmadığım ve bir saniye sonra cevap vereceğini asla düşünmediğim yaratıcıya sunduğum yalvarışlarım, hayatım boyunca *ilk kez* bir yanıt aldı.

Yanıt veren bir *insan* sesiydi, üstelik pek de ilahi değildi.

"Duan kabul edildi, *insan.*" Tok, erkeksi bir ses havada asılı kaldı. Kapalı gözlerimin ardında bir görüntü belirdi. *Kan kızılı göz-*

ler. Gözlerimi araladığımda dudaklarımdan kesik bir nefes döküldü. İblisle benim aramda bir insan bedeni belirmişti. Sırtını benim gibi duvara yaslamıştı. Elinde etrafından alevler taşan, üzerinde tuhaf işaretler olan büyük bir kılıç tutuyordu.

Bu, *O*'ydu. Sahnede gördüğüm adam.

Cehennem ateşi bulaşmış gözleri canavara kilitlenmişti.

"Gitmek için geç değil, *iblis*," dedi tehditkâr bir sesle. "İrine bulanmamayı tercih ederim."

İblis gülmeye benzer garip gıcırtılar çıkarırken mümkünmüş gibi sırtımı duvara iyice bastırdım. Tam *önümdeydi*. İçimden bir ses, bir hamlede beni yok edebileceğini söylüyordu.

İblis.

Canavar değildi. Bir *şeytandı.*

"Güçsüzsün, *tanrı*," diye alay etti iblis. Gözü andıran, iki koca siyah yarık üst yarısında çıkıntı oluşturuyordu. "Bir kere lanetlendin. Dengeye tekrar karışırsın, yok olmana *isha*'ların bile engel olamaz."

Tanrı mı?

Dizlerimin üzerinde ikisinden de uzağa gitmeye çalıştım. Fakat kör edici bir acının karnıma saplanmasıyla olduğum yerde donup kalmıştım. Bakışlarım karnıma indiğinde bedenimden boşalan kana bakakaldım.

Karnımda bir *delik* vardı.

Karnım yarılmıştı ve kendi etimi görebiliyordum.

Kendimden geçerek izlediğim fantastik filmlerdeki gibi bir durumun içine düştüğümü fark etmek, neredeyse kahkaha atmama sebep olacaktı. Tabii şokun etkisi geçip beni daha önce hiç tatmadığım bir acıyla yalnız başıma bırakmasaydı... Gözlerim daha da irileşirken dudaklarımdan ilkel bir çığlık döküldü.

Yere devrildim. Acı bedenimin tamamını kuşattığında dudaklarımdan bir çığlık döküldü. "Lütfen!" diye bağırdım. Ortadan ikiye ayrılmış insanlar konuşabiliyor muydu? İblisin sivri dişlerinin ucundan *benim kanım* akıyordu.

Çaresiz bakışlarımı adama çevirdim. Kılıcını elinde sağlamlaştırdıktan sonra bir zıplayışla havada yükseldi. Ateş, yaratığın dikenli derisini aydınlattı. Kılıcı iblise doğru savurduğunda kılıçtan çıkan alevler, iblisin bedenine doğru ilerledi. Ateş dikenleri eritirken bu dünyaya ait olmayan, yüksek desibelli ilkel bir çığlık kulaklarımı doldurdu.

Alevler dindiğinde cehennemin ateşi de yeryüzünden silinmişti.

Adam sarsak adımlarla iblisin bıraktığı boşluğa ilerledi ve gözlerini yukarı çevirdi. "Urha'da sürünmeye devam et," diye tısladı gökyüzüne doğru. Ardından arkasını dönüp yürümeye başladığında dehşet içinde bir elimi karnıma getirdim.

Yani hala ölmemiştim.

İçime dokunduğumda, etin varlığını ve parmaklarıma bulaşan sıcak kanı hissettim. "Lütfen, gitme!" diye bağırdım arkasından. Gücüm tükeniyordu. Zihnim bedenimden uzaklaşıyordu.

Ölüyordum.

Yalnız, kimsesiz.

Tek başıma.

"Ailen seni bulsun," dedi adam soğuk bir zalimlikle. "Değersiz varlığın için avcılara gereğinden fazla iz bıraktım." Sesi bu sefer zihnimde yankılanmamıştı. Bir insan gibi konuşmuştu. Güçten düşmüş gibi duvara tutunmuştu. Adımları yavaştı.

"Beni arayacak bir ailem yok!" diye bağırdım çaresizlik içinde kavrulurken. "*Kimsem yok!*" Boğazım attığım çığlıklarla adeta yırtılıyordu. "Her şeyi yaparım!" dedim güçsüzleşen sesimle. "Karnımın içini görüyorum!" Hıçkırdım. "Ölmek *istemiyorum!*"

Adam bedenini bana çevirdiğinde karanlığın bile örtemediği kızıl gözleri parlıyordu. "*Her şeyi* mi?"

Dengesiz ve hızlı adımlarla önüme geldiğinde yüzünde sert bir ifade vardı. *Ölüyordum.* Uyuşuk zihnimle bile bu yaranın hastanelerde kapatılacak gibi olmadığının farkındaydım.

En azından yalnız başıma ölmüyordum. Yanımda yabancı da olsa biri vardı.

"Neden hâlâ yaşıyorsun?"

Gözlerimi güçlükle açık tutarken gözlerinden başka bir yere bakamıyordum. Adam dişlerini sıktığında yüz hatları karanlık bir öfkeyle gerildi. Başparmağı ve işaretparmağı arasında çenemi sıkıştırdı. "İblis avcısı değilsin," diye tısladı. "İblisi gördüğün gibi topukladın. İlah avcısı değilsin. Beni gördüğüne bile inanamıyorsun." Kalın kaşları çatıldı. Kızıl gözleri karardı. "Nesin sen?"

Gözlerim kapanırken son gördüğüm şeyin kızıl gözler olacağını fark ettim.

Ne tuhaf bir ölüm, diye düşündüm zihnim bedenimden koparken.

Onun gözlerine bakarken aniden ölüm o kadar korkutucu gözükmemeye başlamıştı.

"Jinava," diye mırıldandım silikleşen, hiçliğe karışan sesimle. "*İnsan.*"

3
Kendini Tanrı Sanan Adam

Zihnim ayılırken yatağımda kıpırdandım.

Beni bulutların üzerindeymişim gibi hissettiren yatağımı oldum olası sevmiştim. Yastığımı ellerimin arasında sıkarken düzenli bir şekilde nefes alıp vermeye devam ettim. Gözlerimi biraz daha kapalı tutsam iyi olacaktı. Ne de olsa, bu evde olmamam gerekiyordu çünkü evden atılmıştım.

Gözlerim aniden açıldı.

Ev. Konser. *İblisler*. Karnımdaki yarık. Tuhaf bir rüyayı andıran, kâbus olmasını dilediğim görüntüler zihnime bir anda doldu.

Odayı bile incelemeden yerimden sıçradım. Üzerimdeki örtüyü çekip attım. Gözlerim karnıma doğru kaydığında derin bir nefes verdim. Tek parçaydım.

Ortadan ikiye bölündüğümü *görmüştüm*. Hatırladığım şey buydu. Belki bir halüsinasyondu ancak acıyı hissetmiştim. Acı *gerçekti*. Gördüklerim yalan olamayacak kadar gerçekçi olsa da yaşanılanlar gerçek olamayacak kadar saçmaydı.

Kâbusumdaki gibi bir yaranın iyileşmesi mümkün değildi. Bu da gördüklerimin gerçek olmadığına dair en önemli kanıttı. Üzerimdeki tişörtü kaldırdığımda karnımda bir çizik bile olmadığını gördüm. Rahatlayarak nefes verdim. Gözlerim tişörtüme kaydığında kaşla-

rım çatıldı. Üzerime birkaç beden bol gelen siyah, düz bir tişört giyiyordum ve en önemlisi... bu benim tişörtüm *değildi!*

Kafamı kaldırıp odayı incelemeye yeltendiğimde kalp atışlarım hızlanmıştı. İlk fark ettiğim şey, koltukta üstü çıplak bir şekilde yayılmış adamdı. Uyku sersemliğinin mağduru gözlerim kısa bir anlığına çıplaklığının bana sunduğu görüntüye kaydı. Adamın üst vücudu bir heykeltıraş tarafından özenle yapılmış gibi görünüyordu. Karın kaslarındaki her çizgi kusursuzdu.

Güçlükle yutkundum.

Yine *O*'ydu.

Sahnedeki kırmızı gözlü adam. Beni *kurtaran* adam. Sahnede sadece benim görebildiğim ve beni iblisin -*ya da her ne haltsa*- onun elinden kurtaran kişiydi.

Yüzünde apaçık bir öfke vardı ve bu bakışı hak edecek bir şey yapmadığımdan emindim. Hava soğuk olmasına rağmen vücudunu ince bir ter tabakası kaplamıştı, damlalar boynundaki çıkıntılarda birikmişti. Damlaların takip ettiği yola odaklamamak için kendimi zorlamam gerekmişti.

"Tepkilerin çok yavaş," dedi adam tiksintiyle. Gözlerimi tekrar yüzüne çevirdim. Kızıl gözleriyle bana bakarken bakışları o kadar keskindi ki, kaliteli lens kullandığına karar verdim. Belki de başarılı bir *cosplay* ekibindendi.

"Karnımdaki yarık..." dedim güçlükle. İşaretparmağımla karnımı gösterdim. "Beni doktora mı götürdün?" Bunun doğru olmadığını içten içe bilsem de sormam gerekiyordu. Benim bir kaçık olduğumu düşünecek olsa bile...

Adam yüzünü buruşturdu. İri elinin biriyle yüzünü sıvazlarken gözlerini yumdu. "Sanki senin için o zahmete girecekmişim gibi," dedi homurdanarak.

"Gerçekten ikiye mi bölündüm?"

"Evet." Kızıl bakışları soğuktu. "Aslında *neredeyse* ölmek üzereydin."

İşte bu gerçekten heyecan vericiydi! Dudaklarım istemsizce yukarı kıvrılırken, "Ve sen de beni kurtardın?" diye devam ettim sorarcasına.

Çenesinin sert bir hareketiyle beni onayladı.

Zorunda olmamasına rağmen beni tekrar tek bir parça haline getirdiğini ve geriye iz kalmadığını iddia ediyordu.

"Sen bir büyücü müsün?" diye sordum. Başka mantıklı bir açıklama yoktu. *Cosplayer* olma seçeneğini çoktan elemiştim. Yeni teorim atalarının eski kabilelere dayanan şaman tarzı bir şey olmasıydı. Bir şekilde halüsinasyon görmemi sağlamıştı.

Adam yüzündeki parmaklarını aralayıp dik bakışlarını üzerime çevirdi. "Doğruyu söylersem, *fani* beynin bunu algılayabilecek mi?"

"Dene," dedim buz gibi bir sesle. Neler olduğunu bilmeye hakkım vardı çünkü ait olmadığım dünyadan zehirli bir ısırık almıştım. Sakinliğimi korumaya çalışıyordum ancak ellerim titriyordu. Titreyen ellerimi görmemesi için üzerimdeki örtüyü iyice çektim.

Uçuk pembe renginde olan koltukta arkaya doğru kaykıldı. "Ben bir tanrıyım," dedi kızıl irislerini üzerimden ayırmadan.

Ben de bakışlarımı ondan çekemiyordum. "*Tamam.*"

Tek kaşını havaya kaldırdı. "Delirip kendini camdan atman gerekmiyor mu senin?" dedi alayla. Öfkesi yerini korurken hafifçe sırıttığında dudaklarımı birbirine bastırdım. Bu adam neyin nesiyse dehşet *yakışıklıydı.*

"İntihara meyilli değilim," diye mırıldandım.

"Benim hilekâr olduğumu söylemeyecek misin? Öylece '*tamam*' mı diyeceksin?" Gözleri kısıldığında uzun kirpikleri birbirine yaklaştı. "Konuştuğun her saniye bana rol kesen bir *avcı* olduğunu düşünüyorum ve bu senin için hiç iyi değil, küçük insan."

Ellerimi telaşla havaya kaldırdım. "Sana inanıyorum!" dedim tiz bir sesle. "Avcı... Hayvanları avlayan avcılar gibi mi? Aslına bakarsan avlara karşıyım. Gerçek kürk kullanmıyorum."

Göz devirdiğinde sırtımdan bir ter damlası süzüldü.

"O gördüğüm şey... gerçekti." Duraksayıp tepkilerini incelediğimde onun da bunun *gerçekliğini* kabul ettiğini fark ettim. "Ah, karnım yarıldı ve bunu *hissettim*. Doktorların bile çözüm bulabileceği bir şey olduğunu sanmıyordum. Oysa şu an karnımda bir çizik bile yok."

Bana akşam yemeğinde beni çiğ çiğ yiyecekmiş gibi bakıyordu.

Susmam mı gerekiyordu?

Güçlükle yutkundum. "Avcı ne demek *bilmiyorum*," diye devam ettim umursamadan. "Seni neden gördüğümü bile bilmiyorum. Tek bildiğim bunları görmemem gerektiği."

"Küçükken fantastik bir dünyanın başkarakteri olmayı mı düşlüyordun?" dedi gözleri kısılırken.

Omuz silktim. "İtiraf etmek gerekirse... *evet*. İlgi odağı olmayı her zaman sevmişimdir."

Söylediğim onu eğlendirmiş gibi gözlerinden bir parıltı geçti. Kollarını koltuğun kenarlarına dayayıp doğrulmaya çalıştı. Dişlerini birbirine bastırarak tekrar koltuğa çöktüğünde, öncekinden daha da öfkeli bir şekilde bana bakıyordu. *Ayağa kalkacak kadar bile gücü yok muydu?*

"Fazla konuşulmasından hoşlanmam," dedi tehditkâr bir şekilde. Sanırım bana rezil olduğu için sinirlenmişti. "Soruları *ben* soracağım ve o iblisin yarasını iyileştirmemin karşılığını senden sonuna kadar alacağım."

Söyledikleri ürpermeme neden olurken geceden bir parça daha hatırladım. *Her şeyi yaparım,* demiştim. Beni o sokak köşesinde bırakmaması için teklifim buydu.

Ellerimi birleştirdim. "Sana nasıl yardımcı olabilirim, Bay... Bay Tanrı?" Hazal ve Leon'u arayıp bu *ucubeyi* onlara anlatmak için sabırsızlanıyordum!

Kızıl gözlerini benimkilerden ayırmadan, "Soruları ben soru-

yorum," dedi tane tane. İyice anlamamı istiyormuş gibiydi. Daha doğrusu, bana bir beyin hücrem olduğuna bile inanmıyormuş gibi bakıyordu.

"Cevap vermezsem?"

"Her ilah sonsuz merhamet sahibi, bilge ve bağışlayıcı değildir, insan." Sesi alaycıydı. Dolgun dudaklarının bir tarafı yukarıya doğru kıvrıldı. Ağzının kenarında beliren o kıvrım bile ölüm vaat ediyordu. "Bazıları zorba ve *tehlikelidir*."

Bir insanın her şeyiyle, "*Ben tehlikeliyim!*" diye bağırdığını hiç görmemiştim. *Silah ya da bıçak taşımadığı sürece elbette.*

Korkmaya başlamıştım fakat ona karşı çekilen bir yanım da vardı. Anlatacaklarını merak ediyordum.

"Orada ne işin vardı?" Herhangi bir yalan işaretini yakalamaya çalışırcasına dikkatle yüzüme bakıyordu.

"*Sence?*" diyerek diklenmek istesem de kelimelerimi yuttum. "*Konsere* gitmiştim. *Imagine Dragons* en sevdiğim grup."

"Tek miydin?"

"Yanımda iki yakın arkadaşım vardı, görmüş olmalısın." Ona ukala bir sırıtış bahşettim. "Aslında sahnede tek baktığın kişi *bendim*. Yanımdakiler yeterince ilgini çekmedi mi?"

"Telefonun hiç çalmadı," dedi söylediklerimi umursamadan. "Seni arayacak kimse yok mu?" Parmaklarının arasında aniden beliren telefonuma bakarken iliklerime kadar ürperdim. Usta bir şekilde telefonu uzun, kemikli parmakları arasında çevirdi.

Telefon ışınlanmış mıydı?

Sorun yok, sorun yok...

Dudaklarımdaki sırıtış yavaşça soldu. Sorduğu soru göğsümün gırmasına neden olurken gözlerimi kaçırmamak için kendimi zor tuttum.

"Yok," dedim pürüzlü bir sesle. Gözkapaklarım titredi, yine de gözlerimi ondan kaçırmamayı başarabilmiştim.

Adamın yüzündeki ifade bir anlığına da olsa yumuşadı. "Ailen yok mu?"

"Kayıplar," dedim bir elimle diğer elimin parmak boğumlarını sıvazlarken. Gözlerimi ellerime indirdim. "Polis kayıp olmadıklarını, kaçtıklarını düşünüyor. Birkaç yıl önce bir akşam yemeğe çıktılar ve geri dönmediler."

"*Terk edildin.*"

Kabaca kurduğu cümleye karşı kirpiklerimin altından ona ters bir bakış attım. Muhtemelen tanrı olduğunu söyleyen tehlikeli bir adama verilmemesi gereken bir tepkiydi. "Evet," dedim sert bir sesle. "Büyük ihtimalle terk edildim."

"Avcıların aile yapısı kuvvetlidir," dedi düşünceli bir sesle. Parmaklarıyla kirli sakalını kaşırken dilini damağında şaklattı. "Bir avcı bedenine de sahip değilsin." Kafasını yana yatırıp kısık gözlerle beni izledi. "Kaç yaşındasın, *küçük?* Bu yaşta terk edilmek sizin türünüz için zordur. Nasıl hayatta kaldın?"

Ardı ardına sıraladığı sorular sinirlenmeme neden olmuştu. Boynumdan yukarıya ciğerlerimi kavuran bir ateş yükseldi. Oturuşumu dikleştirirken çenemi havaya kaldırdım. "Ben *yirmi dört* yaşındayım," dediğimde yüzündeki ifade şaşkınlığın tanımıydı.

İfadesi sanki hayal görmüşüm gibi hızla kayboldu. "Bana yalan söyleme!" diye bağırırken yatağın içine sinmemek için kendimi zor tuttum.

"Ne demek *yalan söyleme?*" dedim dişlerimi sıkarken. "Yirmi dört yaşındayım ben! Cüzdanımı ver, sana kimliğimi göstereceğim."

Kızıl gözleri göğüslerime doğru kaydı. Biçimli kaşları yukarı kalkmıştı. "Yirmi dört?" derken sesinde şüphe vardı.

Sırtımdan aşağıya doğru bir ürperti yayıldı. "Seni..." Dişlerimi gıcırdattım. "Seni *şerefsiz!* Bir kadının yaşını göğüslerine göre anlamaya çalışıyorsan..."

Cümlemin devamını getirmedim. İşin doğrusu, göğüslerim benim hassas noktamdı ve aptal bir yabancıyla bunun kavgasını etmek

istemiyordum. Uzundum ancak kıvrımlı bedenim dolgunluktan nasibini almamıştı. Kollarım, birinin başparmağı ve işaretparmağıyla sarabileceği kadar inceydi. Bacaklarım da ince ve uzundu. Bu halimle liseli gibi gözüktüğümü biliyordum, oysa ben çoktan üniversiteyi bitirmiş bir kadındım.

Hem Hazal her zaman bunun harika bir özellik olduğunu, geç yaşlanacağımı söylüyordu.

Memelerim sarkmayacakmış falan filan.

"Sana neden inanayım?" Beni öfkelendirmenin ona zevk verdiği belliydi.

"Sana neden kendimi inandırmak için uğraşayım?"

İlginç bir şey görmüş gibi beni yavaşça, baştan aşağı süzdü. Kızıl gözleri yüzüme geri döndüğünde yüzünde sıkılgan bir ifade vardı. "Hayatın bana bağlı."

"Ve kimliğime bakıp yaşımı kabullenmeyecek kadar *aptalsın*," dedim göz devirerek. Adamın "*ben tehlikeliyim*" enerjisi yayıyor olması şu an umursadığım son şeydi.

Keyifsiz, kısa bir kahkaha attı. Zengin kahkahasına benzemesinin yanı sıra "*seni öldüreceğim*" diyormuş gibiydi. "Bir mesleğin var mı?"

"Ben üç *Michelin* yıldızlı bir restoranın *baş şefiydim!*" *Mutfağı havaya uçurmadan önce.*

Gözleri kısıldı. Yatakta ona saldıracakmış gibi öne doğru kaykıldığımı, avuç içlerimi yatağa dayadığımı fark ettim. Ellerimi yatakan çekip hemen eski konumuma geri döndüm.

"Beni görmeyi *nasıl* başardın?"

Ona bakakaldım. Bunun cevabı onda olmalıydı çünkü neden onu gördüğümü ben de *bilmiyordum*. Tek bildiğim onu, tuhaf kızıl gözlerini ve korkunç yaratıkları görmemin normal olmadığıydı.

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim omuz silkerek. "Sana ne vermemi istiyorsun? Bir ay sonra çalışmaya başlayacağım, *büyünün* fiyatı neyse ödeyebilirim. İblisleri tekrar görecek miyim?"

"Görecceksin."

Yüzümü buruşturdum. "Bunları görmeme engel olacak bir büyü var mı? Bu *lanet* şeyleri görmeden önce hayatım gayet güzeldi."

İri elleri koltuğun kenarlarını kavradığında kollarındaki damarlar gerildi. Gücünü kollarına verip zorluk çektiğini belirten bir şekilde ayağa kalktı. Sarsak adımlarla yatağa, bana doğru gelmeye başladığında dudaklarım aralandı. Bir yabancının evinde, bir yabancının yatağındaydım. Artık kaçmam gerekiyordu.

"Sana *ikinci bir hayat şansı* bahşettim, insan." Ellerini yatağa dayayıp üzerime doğru eğildi. Yüzünü bana yaklaştırdığında gözlerinin içini daha net görebilmiştim. Hayır, bu lens *değildi*. Kızıl irislerinin içinde hareket eden, kaynayan bir nehir vardı. "Benden bir şey daha isteme lüksüne sahip değilsin. Sadece bana bir şeyler sunabilirsin."

"Uzaklaş," dedim yatakta geri çekilmeye çalışarak. Aniden bir güç bedenimi kaskatı hale getirdi. *Kıpırdayamıyordum.*

Karşımdaki adam kafasını bir yırtıcı zarafetiyle yana yatırdı. Koyu kahverengi, düz saçları odanın içinde bir esinti varmış gibi hareketlendi.

"İstediğini yapacağım," dedim boğuk bir sesle. Bacağıma kıpırdamasını emretsem de bu gerçekleşmiyordu! "Lütfen uzaklaşır mısın? Korkmaya başlıyorum."

"Korkun beni besliyor," diye mırıldandı uzun kirpiklerinin arasından bana bakmaya devam ederken. "Mutluluk, üzüntü, korku, acı... Aklına gelebilecek her türlü duygu beni besliyor." Dudağının bir kenarı yukarı kıvrıldığında ortaya çarpık sırıtışı çıktı. "En çok neyden beslendiğimi bilmek ister misin?"

Gücün üzerimden biraz olsun çekildiğini fark ettim. Kafamı güçlükle sağa sola salladım.

Dudaklarındaki sırıtış silinirken ifadesi ciddileşti. "Tutku," diye mırıldandı. "*Şehvet.*"

Gülme isteğimi bastıramadım. Dudaklarım titrerken, "Yani sen bir *tanrısın?*" diye sordum alayla.

Adamın kızıla çalan gözlerinden bir karaltı geçti. "Gülmeye devam et, *insan,*" diye fısıldadı bir günaha teşvik edercesine. Aramızda bıraktığı mesafeyi iyice azalttığında nefes alamadım. "Eline düşebileceğin en *tehlikeli* tanrının eline düştün."

Tek kaşımı havaya kaldırırken çenemi havaya diktim. Ona meydan okuyabilirdim. "Ya..." diye mırıldandım. "Kimin elinde olduğumu öğrenebilir miyim artık?"

Adam beni ürpertecek bir şekilde gülerken bembeyaz, güzelce sıralanmış dişleri gözüktü. Köpek dişlerinin ucu sivriydi. "Uslu kız," diye mırladı. "Kibar olmayı öğrenmişsin." Yüzünü bana iyice yaklaştırdı. Gözlerinin içindeki kanla yıkanmış kızıl nehir fokurdadı. "Heves, ihtiras, tutku..." Dilini sivri köpek dişlerinin üzerinde dolaştırırken gözleri kısıldı. "*Şehvetin Tanrısı.*"

Neredeyse benimkine değecek olan burnuna kısa bir bakış attım. Teninden yayılan kokusunu alabiliyordum. Hafif odunsu, çekici bir kokuydu. Amber kokusunu net bir şekilde seçebiliyordum. Çekici ve dikkat dağıtıcıydı.

"Neden bu kadar yakınsın?" diye sordum.

Dibimdeki bedeni kaskatı kesildi. Sorunun cevabını bilip bilmediğini merak ettim. Gözlerimi epey yakınımda olan yüzünden güçlükle ayırdım.

"*Sıfım* üzerinden yayılıyor," dedi tuhaf bir sesle. Bu ne demekti?

"Hiçbir şey anlamıyorum." dedim ona bakmamak için direterek. Nihayet avuçlarını kalçalarımın yanından, yatağa dayadığı yerden çekti. Yatağın ucuna oturdu. Bana dönük sırtına bakakaldım.

Sırtında uzun, yatay çizgiler vardı. Derin bir yaranın iyileşmiş halini andırıyorlardı. İşkence mi görmüştü?

"Sıf, bir ilahın özüdür," diyerek anlatmaya başladı. Bana açıklama yapmasına şaşırmıştım. "İnsanın yaratılışında hangi ilahın özü baskınsa, karakteri ve enerjisi onun *sıfına* göre şekillenir."

Bana dönmedi. Beni inandırmaya çalışmadan sadece bekledi.

"Yani ben... *şehvetten* mi yaratılmışım?" dedim ifadesiz tutmaya çalıştığım bir ses tonuyla. Tutkunun yanında şehvet kulağa biraz... kötücül geliyordu.

"Ne yapmaktan *zevk* alırsın?"

Gözlerini ensesine sabitledim. Ensesindeki saçlar düzgün kesilmemişti, yamuk yumuktu. "Ben..." diye mırıldandım güçlükle. *Seks* dememek için tüm irademi kullanmam gerekmişti. "Yemek yapmayı, yemeyi, kitap okumayı, örgü örmeyi, *Friends* izlemeyi, arkadaşlarımla vakit geçirmeyi ve kendimle *vakit geçirmeyi* severim."

Bana geniş omzunun üzerinden kuşku dolu bir bakış attı.

Yutkunarak ekledim. "Ve... seks yapmayı."

"Neredeyse yaşadığın her saniyeden keyif alıyorsun," dedi düşünceli bir sesle. "Bu yüzden beni *besleyeceksin.*"

"Sana *yemek yapmamı* mı istiyorsun?"

"*Seni* istiyorum."

Karnım kasılırken etkilenmediğimi iddia edecek kadar yalancı değildim. "*Beni* mi? Ne yapacağım ki?"

Yataktan doğrulup kalktığında bu sefer öncekinden daha güçlü adımlarla yürüdüğünü fark ettim. Güçsüz gibi davranırken aslında rol mü yapıyordu? Kalktığı koltuğa tekrar oturdu. "Ne olursa," dedi beni ikna etmeye çalışırcasına. "Burada kalacaksın. Yaparken zevk aldığın şeyleri yapacaksın. Yemek yiyecek, kitap okuyacaksın. Ben de yaratılışında büyük payı olan kendi sıfımdan besleneceğim."

Seks dememesi bir sapık olmadığı anlamına gelmiyordu.

Dudaklarımı araladığım gibi, "Hayır," dedim net bir şekilde.

Adam tek kaşını kaldırırken yüz hatları kararardı.

"Hayır," diye tekrarladım daha yüksek bir sesle. "Oradan bakınca nasıl göründüğümü bilmiyorum ancak tanımadığım bir adamla ev arkadaşı olmak istemiyorum. Hayatımı kurtarmış olabilirsin ama... yeterli değil." Burnumdan kesik bir nefes verdim. "Eğer söylediğin gibi *tanrıysan*, bir insana neden ihtiyacın olsun?"

Üzerimde beni yerime mıhlayan gücünün kaybolduğunu fark ettiğimde yataktan fırladım.

Eline tekrar telefonumu aldığını fark ettim. Telefonumu almadan kaçıp gitsem ne olurdu? Beni yakalayabilir miydi? Gerçi nerede olduğumu bile bilmiyordum. Bu belirsizlik bende oturup hıçkıra hıçkıra ağlama isteği uyandırıyordu.

"Ben *lanetlenmiş* bir tanrıyım," dedi soğuk bir sesle. "İnsan dünyasının işleyişine bir kere müdahale ettiğim için kendi sıfımı taşıyan insanlardan beslenmeye ihtiyacım var." Gözlerini benden ayırıp pencereye çevirdi. Bir pencere olduğunu yeni fark ediyordum. Odayı inceleme fırsatı bile bulamamıştım.

Pencereye dikkatle bakarken zemine yakın olmayan bir katta olduğumuzdan emin oldum.

"Daha açık konuşmalısın." Hikâyenin devamına olan merakıma yenik düşmüştüm.

Kafasını isyan edercesine koltuğa bastırdı, iri elleri koltuğun kenarlarını patlatmak istiyormuş gibi sıkıyordu. "Adım *Rast*," dedi güçlü bir sesle. "Mitolojilerinizde benim tam olarak karşılığım yoktur. Rönesans dönemindeki Hristiyanların, dokuz cehennemin kralından biri olan şehveti temsil eden iblise *Asmodeus* adını vermeleri, benim tanımıma en yakın şey. Yedi ölümcül günahtan, *şehveti* bana yüklediler. Gerçek adım ise Rast."

"Kendini Yunan ya da Roma mitolojisindeki tanrılardan biri mi sanıyorsun?" dedim sakin kalmaya çalışarak.

Rast'ın kaşları çatıldı. Gözlerindeki kızıllık tekrar kaynadı. "Mitolojilerinizde benim karşılığım *yok*, insan." Sanki eşsiz olmama fikri onu rahatsız etmişti. "Sadece bazı ilahların karşılığı var. Mitlerinizi yazan insanlar, sadece birden fazla ilah olmasını ve duyguların farklı ilahları ortaya çıkarmasını doğru yorumlayabildi. Eğlence ve Neşe Tanrısı'na Dionysos dediler ama o aslında hep Kya'ydı."

Dionysos'un efsanelerini okumuştum ama *Kya* da neyin nesiydi? Telaffuzu bile kulağa aptalca geliyordu.

Kendinden emin bir şekilde, "Sana ilah olduğumu bin bir yoldan kanıtlayabilirim," dedi Rast. "Bunu kabullenmenin zor olduğunun farkındayım, bu yüzden anlaşmamızın şartlarını sana tam olarak sunmama izin ver."

Kafamı onaylarcasına salladım. Şartlar ve teklif ne olursa olsun, kabul *etmeyecektim*. Bu evden çıkıp gitmek istiyordum. Kafamı toplamam gerekiyordu ama karşımdaki adam bunu kolaylaştırmıyordu. Tek parça kalabilmek için onun suyuna gitmek, aldığım her nefeste beni rahatsız ediyordu.

Rast ayağa kalkıp pencerenin yanına gitti ve camı araladı. "Buraya gel," dediğinde bacaklarıma zorlukla emir vererek yavaşça ona doğru ilerledim. Aramızda bir kişilik boşluk bıraktıktan sonra ona temkinli bir bakış attım. Kızıl gözlerini bana çevirdi. "Aşağıya bak," diye emretti.

Cama iyice yaklaştım ve ellerimle pencerenin kenarını sıkıca kavradım. Gözlerimi aşağıya, sokağa çevirdiğimde boğazımdan bir inleme döküldü. Tüylerim diken diken olmuştu.

Tuhaf, şekilsiz ve koyu renklerden oluşan *yaratıklar* sokakta sürünüyordu. Sırtımdan bir ürperti geçtiğinde tuhaf varlıklardan biri aniden havaya yükseldi. Ben daha ne olduğunu anlamadan tam yüzümün hizasına kadar gelmişti. Sendeleyerek geri çekildiğimde Rast elini kaldırıp kanatlı yaratığı avucunun içinde ezdi. Yaratık küle dönmüştü.

Rast hiçbir şey demeden pencereyi kapattı. Sanki elleriyle uçan yaratıklar parçalamak her gün yaptığı bir şeydi. Gözlerini bana çevirdi. "Onlar *iblisler*. İlahlar diyarı Anara'daki yeni yılda, çoğu Urha'dan dünyaya iner. Kanlı Ay Tutulması bunun sizin dünyanıza bir yansıması. Bugünlerde iblis sayısı dünyada her zamankinden yüksek. Avcılar iblisleri avlasa da dünyadaki iblisler hiçbir zaman *tamamen* tükenmez. Kanlı Ay Tutulması *asıl göz*'ünü etkilemiş olmalı."

Zavallı beynim onca terim arasında hayatta kalmaya çalışıyordu. İblisler, ilahlar, avcılar... Ben mi deliydim, yoksa karşımdaki adam

mı delirmişti? Zihnim tüm bunları yok saymayı seçerek en saçma ayrıntıya takıldı. "Almanya'da tutulmayı göremedik bile," dedim boğuk bir sesle.

"Ah..." Dudaklarında yamuk bir sırıtış belirdi. "Hâlâ görmediğin yüzlerce şey var, insan. Üstelik görememen var oldukları gerçeğini değiştirmiyor."

"İblisleri görmek istemiyorum," dedim ürpererek. Kanatlı cismin yüzümün hizasına gelişi, o tuhaf ve iri iblisin tek bir hamleyle karnımda delik açışı az önce yaşanmış gibiydi.

"Görmemeni sağlayabilirim." Rast'ın gülümsemesi davetkârdı. "İblisleri görmezsen sana saldırmazlar. *Asıl göz*'ünü kapatırım ve eski hayatına devam edersin. Tek şartım sensin. *Seni istiyorum.* Burada kalıp senden beslenmeme izin ver."

Boğazım kurudu. Geri geri yürüyüp yavaşça koltuğa oturdum. Telefonumu elime aldığımda Rast'ın kızıl gözleri ellerime kaydı. Ne yapmaya çalıştığımı fark etmişti.

"Gitmek istiyorsun."

Kafamı gergin bir şekilde sallayarak onu onayladım. "Gitmeme zin ver," dedim sesimin zayıf çıkmaması için uğraşarak. "Burada kalmak istemiyorum."

Rast bir süre sadece bana bakmakla yetindi. İri, geniş omuzları belli belirsiz çökmüştü. "Nasıl istersen."

"Beni zorlamayacak mısın?" Sesimdeki şaşkınlığa rağmen beni umursamaması rahatlatıcıydı.

"Ne kadar istesem de seni *zorla* tutamam," dedi duygusuz bir sesle. "Fanilerin hayatlarının işleyişine karışamayız."

"O zaman dün gece..." diye başladığımda Rast elini susmamı istercesine havaya kaldırdı.

"Dün gece *duanı* kabul ettim," dedi sert bir sesle. "Canımı aptal bir insan için tehlikeye atmam. Gücünü hissettim ve sana yardım ettim. Eğer kabul etseydin, gücün beni de güçlendirecekti."

"Şimdi gidersem..." diye mırıldandım.

"*Özgürsün*," dedi düz bir sesle. Yüzünü tekrar pencereye doğru çevirdi. Kısa bir süre yan profilini incelemekle yetindim. Kirli sakalı, gerçekten de Yunan tanrılarının mükemmelliğini yansıtan heykel gibi yüzüne epey yakışıyordu. Neredeyse iki metre olduğundan emin olduğum bir boyu vardı. İri yarı ve kaslıydı. Kaçmak isteseydim, elinden kurtulamazdım. Oysa kaçmamı gerektirecek bir durum bile olmadığını söylüyordu.

"Koridora çıkınca dış kapıyı görürsün."

Bana kibarca "*siktir git*" demişti.

"Cüzdanım?"

"Dış kapının önünde."

Pekâlâ. Elveda, yakışıklı.

Gözlerimi ondan ayırıp ayağa kalktım. Yatağın ucuna doğru hızlı adımlarla ilerledim, kıyafetlerimi alırken kâküllerim kaşlarımı gıdıkladı. Her an fikrini değiştirmesinden korkarak koridora çıktım. Dış kapı hemen gözüme çarpmıştı. Yerde amaçsızca duran ve içinde tek kuruş olmayan cüzdanımı da aldıktan sonra evden çıktım.

Sadece dışarıda iblisler olduğu gerçeği beni bir saniye duraksattı.

Ne mi yaptım?

Çok düşünmedim.

Yalın ayak koridora çıktığımda kapıyı sertçe kapatıp koşarak merdivenlerden inmeye başladım. Asansörün gelmesini beklemek istemiyordum.

Otuz saniye geçmeden merdivenin ucunda, incecik ve merdivenin zeminine yapışık hareketli bir karaltı gördüğümde adımlarım duraksadı. Karaltı, basamaktan yükseldi ve ağza benzeyen tuhaf bir yarık, ince derisi üzerinde açıldı.

"Ne insan ne avcı ne de ilah," dedi hırıltılı bir sesle. *İblis Almanca konuşuyordu!* "*Leziz!*" Zorlukla kurduğu kelimeleri bittiği an basamaklarda kayarak bana doğru gelmeye başladı.

Dudaklarımdan bir çığlık döküldü, indiğim merdivenlerden geri çıkmaya başladım. Bir adımda dört basamak atlıyordum, tutundu-

ğum merdiven korkuluğundan kendimi yukarıya doğru resmen *fırlatıyordum*.

Kaçmaya çalıştığım dairenin kapısına geldiğimde yumruğumu kapıya sertçe vurdum. "Kapıyı aç!" diye bağırdım. "Rast, *lütfen!*"

Gözlerim korkuyla merdivene kaydı. Yerde sürünerek ilerleyen tuhaf düzlükteki iblisin bulunduğum kata ulaştığını fark ettim.

"Rast!" diye çığlık attım. Yumruklarımı deli gibi kapıya indirmeye başlarken gözlerim dolmuştu. "Teklifini kabul ediyorum!" diye bağırdım. "Evde kalacağım. Lütfen, kapıyı aç!"

Kapı yine kıpırdamadı. Gözlerim iblise döndüğünde aramızda bir adımlık mesafe kaldığını fark ettim. Dudaklarım aralanırken çığlık atmak için kendimi hazırladım. Tam tekrar merdivenlere doğru koşmaya başlayacağım sırada kapı açıldı.

Rast'ın iri eli kolumu sıkıca kavrayıp beni evin içine fırlattı. "Artık *benimsin*."

Kalçamın üzerine sert bir şekilde düştüğümde ellerimi zemine dayadım. Rast elinde dün gece gördüğüm kılıcı havaya kaldırdı. İçinde lav akan, gözlerini andıran kızıl bir kılıçtı. Kılıcı iblise doğru savurup tek hamlede küle çevirdi. Kılıç bir an sonra elinden yok oldu.

Rast bana döndü, dudaklarında bir gülümseme vardı. Kızıl gözleri benimkileri buldu. "Beni ayıltmanın yolunu bulsan iyi edersin, insan."

Devasa bedeni yere devrilmeden önce son kurduğu cümle bu olmuştu.

1

Dudakların Ucunda Tanrıyı Diriltmek

Yaptığım ilk şey bizi iblislerden uzak tutacağını umduğum dış kapıyı itmek oldu.

Kapı gürültülü bir sesle kapandığında tüm kilitleri çevirdim. Soğuk demir kapıya yaslandım, sırtımı kaplayan teri hissedebiliyordum. Koridordan konuşma sesleri yükselirken gözlerimi çaresiz bir şekilde Rast'ın baygın bedenine çevirdim.

Ölü taklidi mi yapıyordu?

"Sesleri siz de duydunuz mu?" Yaşlı olduğunu tahmin ettiğim bir kadın sesi duyduğumda gözümü kapının deliğine dayadım. Gri ve kabarık kıvırcık saçları çenesine kadar iniyordu, kırışık yüzü fazlasıyla sevimliydi.

Konuştuğu kişi ise yaşlı kadından epey uzun, esmer bir adamdı. "Evet," dedi adam. Kafası karışmış gibi görünüyordu. Parmağını onu izlediğim kapıya doğru çevirdiğinde bir an beni gördüğünü zannettim. "Bruno bana haber vermeden Avusturya'dan dönmüş olmalı."

Kaşlarım çatılırken Rast'ın ismi konusunda onlara yalan söylemiş olma ihtimalini değerlendirdim. Gözlerimi bedenine çevirdiğimde dudaklarımdan bir çığlık döküldü. "*Siktir!*" diye küfrederken sırtım kapıya çarptı

Bedeni *silikleşmeye* başlamıştı.

Eline bakarken aynı zamanda zemini görebiliyordum. Kafası sanki şeffaf bir poşetmiş gibi döşemeyi gösteriyordu. Sanki vardı ama... *yoktu*. Yok olmaya yüz tutmuştu.

Pekâlâ. Bana ne demişti? *Beni ayıltmanın yolunu bulsan iyi edersin.* Kelimeleri tehdit yüklü olsa da onu burada bırakıp kaçmam hiçbir işe yaramazdı çünkü dışarısı iblis dediği tuhaf yaratıklarla kaynıyordu.

Koridordaki yaşlı kadının, "Bruno'nun sana haber vermeye vakti olmamış," diyen sesini işittim. Ardından kıkırdadım. "Zamane gençliği... Anlamayız biz, Albert." İstemsiz bir şekilde kapıya daha da yaslandığımda kapıdan gıcırtılar yükseldi.

Adının Albert olduğunu öğrendiğim adam, "Vay canına," diyerek karşılık verdi. "Kapıda mı sevişiyorlar?"

"*Albert Park!*"

"Üzgünüm, Lori." Sesinden üzgün olmadığı belliydi, hatta tam ersi eğleniyormuş gibiydi.

Tek başıma çıkardığım bir sesle bu evin sahibi meçhul Bruno ile seviştiğimi sanmışlardı. Üstelik karşımdaki sözde "*tanrı*" yok olmak üzereydi.

Dizlerimin üzerine çöküp titreyen elimi saydam bedenine doğru uzattım. Kolunun içinden parmaklarımı geçirmeye çalıştım ancak başarısız oldum. Saydam değilmiş gibi ona dokunabiliyordum. Parmaklarımı önce boynuna, sonra da bileğinin içine bastırdım. Nabzını hissedemiyordum.

Tamamen silikleşip hiçliğe karışırsa ne olacaktı? Doğrusu ona ne olacağı umurumda değildi ama dışarıdaki iblisler onunla birlikte yok olmayacaksa, muhtemelen ben de *ölecektim*.

Yüzümü ekşitirken nasıl bu belanın içine düştüğümü sorgulamaya başlamıştım. Ne yapmam gerekiyordu? Suni teneffüsün nasıl yapıldığını bilmiyordum. Ben bir *aşçıydım!* İşim karın doyurmaktı, hayat kurtarmak değildi.

Bana söylediklerini hatırlamaya çalıştım. Zevk alacağım bir şeyler yapmamın ona güç vereceğini söylemişti. Tutku, şehvet gibi şeyler zırvalamıştı.

Hızla yerimden kalktım ve dış kapının tam karşısındaki mutfağa girdim. Yaptığım ilk şey pencerenin kenarına giderek iblislerin o yokken da etrafta olup olmadığını teyit etmek oldu. Karşıdaki binaya yapışmış ahtapot benzeri siyah bir yaratığı görmek benim için yeterli bir cevaptı.

Buzdolabını umutla açtığımda içinin *bomboş* olduğunu fark ettim. Kıracak bir yumurta bile yoktu. Bir elimi boynuma atarken, "Siktir," diye mırıldandım. "Bin kere siktir."

Mutfaktan hızla çıkıp oturma odasına girdim. Aradığım şey herhangi bir kitaptı. Kitap okumayı seviyordum. Silikleşen bedeninin önünde kitap okumam ona güç verir miydi? Şansımı denemek zorundaydım.

Küçük oturma odasında tüm dolapların kapaklarını açmaya başladım. Eski yemek takımlarından tut havlulara kadar dolapların içi doluydu. Fakat bir kitap bile yoktu. *Bir kitap, seni aptal Bruno. Kitap okumadan yaşadığını mı zannediyorsun?*

Çaresizlik içinde başladığım noktaya geri döndüm. Rast'ın neredeyse *tamamen* kaybolmuş olduğunu görmek ürpermeme neden oldu. Dizlerimin üzerine çöktüm ve iki elimle bir omzunu geriye doğru iterek yerde sırtüstü yatmasını sağladım. Soluk bedenindeki tek belirgin şey, uzun ve kahverengi kirpikleriydi.

"Ne yapmam gerekiyor?" Bedenim kendi kontrolüm dışında kasılıp gevşiyor, dişlerim birbirine vuruyordu. "*Tutkuyla* yapabileceğim hiçbir şey yok! Kafayı yemek üzereyim. Sana nasıl güç verebilirim ki?"

Evin zeminini gösteren şeffaf gözlerine baktım.

"Şehvet..." diye mırıldandım boğuk sesimle. *Şehvet...* Bedenlerin birbirlerine karşı verdiği o kaçınılmaz tepki. Gözlerimi tavana çevirdim Pekala, Jinava. Tek yapman gereken bir partide kafayı

bulduğun ve salak gibi önüne gelene sarılıp onları öpmeye çalıştığın gecelerden birinde olduğunu düşünmek." Her önüme geleni öpen biri değildim ama kafam güzelken yapmadığım şey de değildi.

Kalbim deli gibi çarpıyor, ellerim titriyordu. Bedeni, göz ucuyla bakınca göremeyeceğim kadar yok olmuş durumdaydı. Dudaklarının yerini bulduktan sonra, "Yakışıklı," diye kendime hatırlattım. "Önüne gelen bir tipsizi değil, bir yakışıklıyı öpüyorsun. Üstelik bu suni teneffüs yerine de geçecek. *Harika.*" Kendimi teşvik edercesine kafamı salladım. "Devam et, Jinava."

Eğildim, onun yok olmaya yüz tutmuş yüzüne yaklaştım. Ellerimi başının iki yanına yaslayarak kucağına çıktım. Araladığım dudaklarımı, Rast'ın silikleşmiş dudaklarına bastırdım.

Onu öpmenin hiçliğe dokunmak gibi hissettireceğini düşünmüştüm, oysa yanılmıştım. Gözlerimi sıkıca kapattım, altdudağımı dudaklarının arasına sıkıştırdıktan sonra onu öpmeye başladım.

Sanki duvarla öpüşüyordum. Hoşlandığım çocuğa ilk öpücüğümü vermeden önce aynada yaptığım egzersizlere benziyordu. Duvardan ve aynadan farklı olan şey ise yumuşak olmasıydı. Etli, dolgun dudaklarının bu kadar yumuşak olabileceğini düşünmezdim.

Gözlerimi iyice sıkarken varlığını bile hissetmediğim gözyaşlarım yanaklarıma doğru süzüldü. Burnumdan kesik bir nefes verdim. Yaşlar aşağı akıp ikimizin dudakları arasında birikti.

Gözlerimi açmaya, ona ne olduğunu görmeye korkuyordum.

Korkumu hissetmiş gibi dudakları bana cevap verircesine hafifçe kıpırdandı. Donakaldım. Gözlerimi aralayıp yüzüne baktığımda bedeninin eski haline dönmeye başladığını fark ettim. Saydam bedenine renkler geri geliyor, tekrar *somutlaşıyordu*. Dahası onun tenine damlayan gözyaşlarım tuhaf, beyaz bir ışıkla parlıyor ve onun teni tarafından emiliyordu.

Uzun kirpikleri aralandı, kızıl bakışlarının ufak bir kısmı göründü. Kısık gözlerle bana bakarken zihnimde iki kelime yankılandı. "*Devam et.*"

Bu sefer gerçek bir öpüşme için ona yaklaştım. *Onu kurtarmaya çalışıyorum,* diye kendime hatırlatmam gerekmişti çünkü *heyecanlanmıştım. Kesinlikle Şehvet Tanrısı'yla öpüşmek istediğim falan yoktu.*

Rast artık bana karşılık veriyordu. Dudaklarının baskısı başlangıçta nazikti. Her hareketi benden izin alır gibiydi ama çok geçmeden hamleleri baskıcı bir hal almaya başladı. Saniyeler sonra öpüşmemizin kontrolü tamamen *onun* elindeydi. Bunun ne zaman sonlanacağını deli gibi merak etsem de kasıklarımdan yukarıya yayılıp vücudumu saran ateş devam etmek istiyordu.

Tanrım, *iyi* öpüşüyordu. İyi kelimesi bunun için yeterli bile değildi. Sanki o bir müzisyendi, ben de onun yıllardır çaldığı şarkıydım.

Altdudağımı dudakları arasına alarak dişlerini etime bastırdı. İstemsizce sızlanmaya benzer minik bir ses çıkardım. Dilini dudaklarımın üstünde gezdiriyor, beni *tadıyordu.*

Mantığım bana geri çekilmemi söylüyordu. Ne de olsa kendine gelmişti. Kendine oldukça *fazla* gelmişti. Ateşli öpüşmemiz bunu kanıtlıyordu.

Geri çekil, diye emrettim bedenime. Altdudağını bir kez daha dudaklarımın arasına aldım ve öpüşmeyi sonlandırdım. Gözlerimi araladığımda bedeninin tamamen eski haline geldiğini gördüm. Bronz teni ter tabakasıyla parlıyordu. Aralık dudaklarından derin nefesler alıp verirken beni izliyordu. Göğsü inip kalkıyor, bununla birlikte kasılan karnı da kalçamın hareketlenmesine neden oluyordu.

"Ah," dedim kesik bir sesle. *Hâlâ* üzerindeydim. Hızla üzerinden kalktım, titreyen bacaklarımı belli etmemek için duvarın kenarına oturdum. Dizlerimi kendime çekip kollarımı etrafına doladım. Havadan sudan konuşuyormuş gibi, "Yok olmaya başlamıştın," dedim boğuk bir sesle.

Rast kısa bir an gözlerini yumdu, burnundan derin bir nefes aldı. Yerden doğrulduktan sonra boynunu sağa sola yatırarak çıtlattı. "Bu normal," dedi omuz silkerek. "Lanetim yüzünden güçten düşmem

kolay ancak gücü tekrar elde etmem zor." Kızıl gözleri kısılırken bakışları bana döndü. "Beni *öptün*, insan."

Sesindeki tiksinme karşısında kaşlarım havaya kalktı. "Aslına bakarsan..." *Oldukça keyifli gözüküyordun*. Bunu ona söylemenin iyi bir fikir olduğundan emin değildim. Boğazımı temizledim. "Buzdolabı boştu."

Rast'ın kaşları çatıldı. "Ne?"

"Yemek yapacaktım ama malzeme yoktu," dedim bir çırpıda. "Oturma odasında okuyacak bir tane bile kitap yoktu. Durum böyle olunca... şehvetten bahsettiğini hatırladım." Yüzümü buruşturdum. "Tam bir eziyet olduğunu belirtmek isterim. Duvarla öpüşmekten beterdi. En azından duvarın tırtıklı olması zevk verebilirdi."

Rast alaycı bakışlarını ağır ağır bedenimde gezdirdi. "Bedenin aynı şeyi söylemiyor, insan." Sesi de bakışları kadar alayla doluydu. Kızıl gözleri tuhaf bir ışıkla parıldıyordu. "Titriyorsun. Ayrıca üzerinden yayılan arzunun kokusunu da alabiliyorum." Gözleri kapanırken derin bir nefes aldı. Gerçekten de bunun kokusunu alıp alamadığını merak ettim. "Korku, arzu ve kafa karışıklığı. Korku hepsine ağır basıyor."

Eh, bu konuda haklıydı. Ayrıca kasıklarımda gittikçe azalan sızı, arzu konusunda da haklı olduğunu gösteriyordu.

Hiçbir zaman basit bir öpücükle bu hale gelmemiştim. Üstelik onun bundan etkilenmediği belliydi. Gözlerimi bir suçlu gibi ondan kaçırdım.

Rast yüzümü bir şey hesaplarcasına inceledi. "Seninle bir kez seks yapsam, bana epey süre yetecek kadar güç depolayabilirim," dedi bana tepeden bakarken.

"Ne?" Sesim istemsizce yükselmişti.

Tek dizinin üzerine çökerek yüzlerimiz arasındaki mesafeyi kapattı. Şimdi aramızda bir karış boşluk vardı ve bana bir kafa yukarıdan bakıyordu. "Ama buna gerek yok. Bu evde kaldığın sürece gücümü sabit tutabilirim. Üzgünüm, *insancık*." Alayla gülümsedi.

"İnsan teninden, nefesinden ve kokusundan tiksiniyorum. Ölüm gibi kokuyorsunuz. *Küf ve ölüm.*"

Dünya üzerinde benden egoist bir varlık mı görüyordum ben?

"Dizlerimin üzerine çöküp, *'Lütfen beni öp,'* demişim gibi tavırlara giriyorsun," dedim sert bir sesle. "Az önce seni öpmeseydim, ister büyücü ister tanrı ol yok olup gidecektin. Benimle anlaşmak istiyorsan, benden daha az tiksiniyormuş gibi davranman gerekecek." Hızla ayağa kalktığımda dizlerim titremediği için kendimi tebrik ettim. Harika gidiyordum. "Ayrıca bana *insan* ya da *insancık* demeyi kes. Adım *Jinava*. İddia ettiğin gibi bir tanrı mısın bilmiyorum ama şu an bir insan bedenindesin, seni *zavallı*."

"İnsanlar bize tapar," dedi Rast sert bir sesle. "Bu böyledir. Ve bil bakalım, sen nesin?"

Dudaklarımdan soğuk bir kahkaha döküldü. "Tanrı olman *sikimde değil*," dedim alayla. "Bana tapınsan bile karşılığını alamazsın. Sana *tapmayacağım*."

Rast ayağa kalkarken bakışları sertleşti. "Sıfını benden mi, yoksa Syndre'den mi aldığını merak etmeye başladım."

"Ne saçmalıyorsun?"

Vahşi hayvan görmüş gibi temkinli bir şekilde bana baktı. "Çok öfkelisin diyorum, *Öfke Tanrıçası* ile akrabalığın mı var?"

"Bir öpücüğüm seni yoktan var ediyorsa, muhtemelen *seninle* akrabalığım var," diye tersledim. Avucumun içini buyurgan bir tavırla ona doğru uzattım. "Kendi kıyafetlerimi giyerken mahremiyetime saygı duymanı bekliyorum. Sonra muhtemelen seni tiksindiren '*insani*' bir şekilde oturma odasında konuşuruz."

"Emirleri ben veririm." Neredeyse iki metre boyuyla karşımda gökdelen gibi dikiliyordu. Aramızdaki uzunluk ve cüsse farkı bir dakikadır benim için korkunç değil, etkileyiciydi. Korkum öpüşmemizle birlikte yok olmuştu.

"Ben *rica* etmiştim."

Rast umursamaz bir tavırla omuz silkti. "Kıyafetlerin lime lime oldu."

Üzerimdeki bol, erkek eşofmanlarına baktım. Üzerimi o mu değiştirmişti? Bu beni çıplak gördüğü anlamına geliyordu.

"Bedenin zerre ilgimi çekmiyor, *insan*," dedi zihnimi okumuş gibi. Belki gerçekten de zihin okuyabiliyordu. Bir günde yaşadıklarımdan sonra her türlü çılgınlığa inanabilecek haldeydim.

"Jinava," diye düzelttim onu rahat bir tavırla. "Ayrıca üstümü değiştirmeni sorun etmedim. Hayatımı kurtardın ve beni kanlı kıyafetler içinde bırakmadın. Teşekkür ederim." Boğazımı temizledim. "Yani giyebileceğim bir şeyler yok mu?"

Rast gözlerini dar koridora çevirdi. "Ev sahibinin sevgililerinden kalan bir şeyler olabilir."

Midem düğümlendi. "Almayayım," dedim güçlükle. Kitap aramak için girdiğim oturma odasına doğru yürümeye başladım. "Ev arkadaşın mı var? Bir büyücü mü, bir insan mı, yoksa bir *tanrı* mı?"

Oturma odasına tekrar girdim. Bu sefer telaşsız bir şekilde etrafı inceleme fırsatı bulmuştum. Duvarlar beyaza boyanmıştı. Rahat gözüken gri, *L* koltuk takımının önünde bir sehpa, sehpanın üzerinde açık satranç kutusu vardı. Duvara dayalı geniş ekranlı bir televizyon hemen koltuk takımının önündeydi. Çekmecelerden ibaret geniş, beyaz bir vitrinle küçük bir yemek masası vardı. Vitrinin üzeri gereksiz ev süsleriyle doluydu.

Bu evde doğup büyümüşüm gibi *L* koltuğa rahat bir tavırla oturdum. Rast öylece bana bakıyordu. "Ev arkadaşım yok." Soru sormamdan rahatsız olmuş gibiydi. "Ev benim değil."

"Kiraladın mı?" diye sordum gergin bir şekilde gülerken.

"*Ödünç aldım* diyelim," dedi koltuğun diğer ucuna çökerken. "Bedavaya."

İçimde evin içindeki tüm parmak izlerimi deterjanla silip evden kaçma dürtüsü belirdi. Koltuktaki oturuşumu dikleştirerek koltuk takımına olabildiğince az temas etmeye çalıştım. "Koridorda bir

adamla, yaşlı bir kadın konuşuyordu... Bruno diye bir adamın burada oturduğundan bahsettiler." *Ve benim onunla sevişti̇ği̇mi̇ sandılar.* İkinci kısmı Rast'ın bilmesine gerek yoktu. "Bruno evi sana *bedavaya* ödünç mü verdi?"

Rast'ın kaşları hayretle havaya fırladı. "Bu dairenin sahibinin adı Bruno muymuş?" Koltukta iyice geriye yaslandı. "Yeni öğrendim."

Pekâlâ.

"Sen bir *hırsız* mısın?" Ellerimi dizlerimin üzerinde birleştirerek sorguya hazırlandım.

Rast bıkkın bir şekilde iç geçirdi. "Hırsız *değilim*. Teknik olarak *tüm dünya* üzerinde hakkım var. Tatilde olan ev sahiplerine kira ödeyecek ya da çalışıp kendime ev alacak halim yok. İstediğim evde, istediğim şekilde yaşarım ve onlar geri döndüklerinde evden çıkarım." Ellerini iki yana açtı. "Gördün mü? Ben iyi bir *tanrıyım*."

Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. "Bu..." diye mırıldandım. "Bu haneye tecavüz!"

"Varita *banka* soyuyor," dedi homurdanarak. "Ben masum bir şekilde evde kalıyorum diye kötü oldum."

"Varita kim?" diye sorarken sesim kısık çıkmıştı. Her an bayılacakmış gibi hissediyordum. Bruno şimdi bu kapıdan girse ne olacaktı? Koridordaki adam ağzı gevşek birine benziyordu, duyduklarını onunla konuşabilirdi.

"Açgözlülük Tanrıçası."

"Tamam." Boğazımı temizleyip uzun tırnaklarımı dizlerime batırdım. "İblisleri görmeme engel olmak karşılığında, bu evde... senin olmayan bir evde kalmamı mı istiyorsun?"

"Geceleri evde kalman bile yeterli," dedi Rast. "İstediğin her şeyi alır, sana özel alan sunarım. Bana dokunmak, öpmek ya da bakmak zorunda değilsin. Hatta benden olabildiğince uzak durmanı tercih ederim." Baygın bakışlarla bana baktı. "Ruhunun yaratılışında benim sıfım oldukça büyük bir yer kaplamış. Yanında olmak eski gücümden geri kalanlardan beslenmek gibi. İstediğim şey *bu*."

"Ev senin değil," diye vurguladım en büyük sorun buymuş gibi. "Ev sahibinin ne zaman döneceğini nereden bilebiliyorsun? Bu bir suç! Yakalanırsan ceza alırsın!"

Rast bir eliyle kirli sakalını kaşırken kızıl gözleri kısılmıştı. "Zaman ve Kader Tanrıçası Morana iyi dostumdur. İstediğim ülkede, istediğim yerde kalabilirim. Bana suçlayan gözlerle bakma, *insan.* Bu evreni yaratan Uha'dan oluştum ben."

"Jinava," diye düzelttim düşünmeden. "İnsan *değil.* Ayrıca yaptığın şey çok yanlış." Dünyayı Uha dediği şey yaratmışsa, *kendisi* yaratmamıştı. Her şey üzerinde hak iddia edemezdi.

"Kira ödemek mi istiyorsun?" diye sordu Rast sert bir sesle. "Oysa hakkında öğrendiklerim bana beş parasız olduğunu söylüyor."

Sırtımdan aşağıya buz parçası kaymış gibi irkildim. Parmaklarımla dizlerimi daha da sıkarken bunu nasıl bilebileceğini düşündüm. Ürperirken, "Zihnimin içinden *çık,"* dedim soğuk bir sesle.

"Zihninin içinde değilim," dedi Rast rahat bir tavırla. Elini kaldırdığında telefonum elinde belirdi. Telefonu parmakları arasında çevirirken kafasını omzuna doğru yatırdı. "Arkadaşların beş parasız birinin dün geceden sonra neler yapmış olabileceğini tartışıyorlardı."

Bahsettiği şey Leon ve Hazal'la ortak olan üç kişilik sohbet grubumuz olmalıydı. Genelde Leon ile Hazal'ın kavgalarında köprü görevi gören grubumuzda benden haber alamadıklarında, benim hakkımda konuşmuş olabilirlerdi. "Kalacak yerim var," dedim sakinliğimi korumaya çalışarak.

"Evet, arkadaşların kendi evlerinde kalman konusunda kavga ediyor." Düz bir ifadeyle bana baktı. "Paran *yok*, evin *yok*. İçimden bir ses onlarla kalmak istemediğini söylüyor."

Kesinlikle zihnimi okuyordu.

Hey, Rast. Kafamın içinden siktirip gitmeye ne dersin?

Düşüncelerimi duymamış gibi ayağa kalktı ve uzun adımlarla

pencerenin kenarına yürüdü. "Burada kalmazsan *asıl göz*'ünü kapatmam. Sokağa adım attığın anda iblisler seni parçalara ayırır," dedi acımasızca. Yan gözle bana baktığında gözlerindeki kızıl nehrin durulduğunu gördüm. "Eğer benimle kalırsan, *asıl göz*'ünü kapatırım. Bilmemen gereken dünyaya ait gördüğün tek şey ben olurum. İblisler, sen onları görmediğin sürece sana zarar veremezler." Bir an duraksadı. "En azından ben yanındayken."

Bu bir teklif değildi. Kibarca bana bunu yapmak *zorunda olduğumu* söylüyordu. Aksi takdirde gerçekleşecek belliydi. İblisler beni bir kere daha parçalayacaktı.

"İblisleri görmemi engelleyebileceğini kanıtla," dedim pürüzlü bir sesle. Rast keyifsiz bir ifadeyle bana baktıktan sonra işaret ve ortaparmağını birleştirip kıvırdı. *Gel.*

Ayağa kalkıp temkinli bir şekilde pencereye yaklaştım. Bir kez daha kanatlı, tuhaf iblislerin saldırısına maruz kalmak istemiyordum.

Rast camı açtı ve bir süre bekledi. "Sokağa bak," dediğinde ona çekingen bir bakış attım. Sabır dilenircesine dişlerini birbirine bastırdıktan sonra beni belimden iterek camın kenarına çekti. Eli hâlâ belimdeyken kafamı camdan çıkardım. Kâküllerim aşağı doğru salınırken küt saçlarımın uçları çeneme değip geçti.

Gözüm binanın ikinci katına kadar yükselen, *Slenderman*'i* andıran iblise kaydığında boğazım düğümlendi. Bir an pencerenin kenarından aşağıya doğru düşüyormuşum gibi hissettim. Derin nefesler alıp verirken Rast'ın eli görüş alanıma geldi. "Gözlerini kapat," diye mırıldandı.

Beni aşağıya atma ihtimali olduğunu bilmeme rağmen gözlerimi kapattım. Şu ana kadar istediği anda beni öldürebilirdi, yine de hayattaydım. Ona biraz olsun güveniyordum, belki de bu insanlara olan aptal inancımdan kaynaklıydı. Eh, Rast'ın ne kadar insan sayıldığından emin değildim.

* Türkçede "İnce Adam" anlamına gelen, ilk olarak bir internet forumunda mem olarak ortaya çıkan kurgusal karakterdir. (e.n.)

Rast parmak ucuyla, göz kapaklarıma dokundu. Gözlerimde kısa, tuhaf bir yanma hissettim. "Gözlerini aç." Sıcak nefesi kulağımın dibindeydi. Karnım kasılırken gözlerimi aralayarak sokağa baktım.

Bomboştu.

Hissettiğim rahatlamayla derin bir nefes verirken geri çekilip ondan uzaklaştım. Rast pencereyi kapattı. "Bana saldırmayacaklar, öyle mi?" diye sordum.

Rast başını salladı.

"İstediğimde evden çıkıp gidebilecek miyim?"

"Geri dönmek şartıyla, evet."

"Neden bunları görüyorum?" diye mırıldandım gözlerimi açarken. "Neden *şimdi* seni ve iblisleri görmeye başladım?"

Rast'ın gözlerindeki kızıl nehir fokurdadı. "Bilmiyorum." Gözlerini benden ayırıp duvara çevirdi. Onu tanımıyordum, yine de bu söylediğinde samimi olduğunu hissetmiştim. Gerçekten *bilmiyordu*.

"Öğrenmemizin bir yolu var mı? Sizin dünyanızın bir parçası mıyım?" Sertçe yutkundum. "Bu dünyanın bir parçası olmak istemiyorum."

Gözlerimi yummak ve uyandığımda kendime ait bir evde olmak istiyordum. Olmamam gereken evlerde yaşamak istemiyordum. Bu kaçık tanrıya varlığımla güç vermek istemiyordum.

Bir ay. Tek yapmam gereken işe başlamadan önce bir ay hayatta kalmaktı ve ben çoktan *ölmüştüm!*

"Bu dünya düşündüğün kadar *kötü* değil. Siz insanlara göre tehlikeli fakat bir o kadar da büyüleyici." Gözleri benden ötesini, eski bir anıyı görüyormuş gibi dalgınlaştı. "Bunu biri söylemişti." Tabii yüzlerce insanla tanışmışsa hatırlaması zordu.

"Kalacak bir yerim yok," dedim güçlükle.

"Burada kalacaksın."

"Bu yaptığımız yasa dışı."

"Ben yasalardan da ötesiyim," dedi Rast. Tek kaşı havaya kalkmıştı.

"Dünyan hakkında *hiçbir şey* bilmiyorum."

"Her soruna zevkle cevap veririm." Yüzünden bir gölge geçti. "Çok soru sormamanı tercih ederim. İnsan sesine bir süre sonra *katlanamıyorum*."

"*Seks?*" dedim sorarcasına. "Benden talep ettiğin şeyler listesinde *kesinlikle* olmayacak, değil mi?"

"İnsanlara dokunmayı sevmiyorum." Dudaklarında küçük bir tebessüm belirdi. "Sana dokunmam için yalvarmadığın sürece, hayır. Olmayacak."

İstemsizce sırıttım. "Bilirsin, kesin konuşmak iyi değildir, derler." Boğazımı temizledim. "Peki benden alacağın güç neden bu kadar önemli?"

"Çünkü, Jinava," diye başladığında ismimin dudaklarına yakıştığını düşündüm. "İlahlar insanların dünyasına müdahale edemez. Sen *Uha* tarafından önüme sunulmuş bir lütufsun. Kendi ayaklarınla bana geldin ve bana mecbur kaldın." Dilini altdudağında gezdirdi. "Gücümü korursam neden lanetlendiğimi öğrenebilir ve lanetimi bozabilirim. O zaman eski gücüme kavuşurum ve Anara'ya geri dönebilirim."

"Sen... ne zamandır lanetlisin?"

Rast'ın yüzünde gölgeler belirdi. "Neredeyse yüz yıldır."

Yüz yıl... Yüz yıl önce hiç tanımadığım büyükannem bile daha doğmamış olabilirdi. Bundan çok daha uzun süredir yaşayan bir varlık olduğunu fark etmek tüylerimin ürpermesine neden oldu.

Rast iki adımda tam karşıma geldi.

İri avucunu bana uzattı. "Seni koruyacağım," dedi kızıl gözleriyle dikkatle beni izlerken. Sesinde bir adanmışlık vardı. "Seni hayatta tutacağım."

İçinde kıyıya çarpan kızıl dalgaların olduğu gözlerine bakarken nefesim kesildi.

Ona bakmak cehenneme bakmak gibiydi.

Bir *tanrı*ya ne verebilirdim ki?

Elimi uzatıp onun avucuyla birleştirdim ve sıktım. "Güçlenmeni sağlayacağım," dedim gözlerimi birleşmiş ellerimize çevirirken. Kısa bir tereddüdün ardından ekledim. "Seni hayatta tutacağım."

Elimdeki ve bileğimdeki tüm damarlar belirginleşirken gözlerim irileşti. Hayır, damarlarım belirginleşmemişti. Tenimin altında kızıl bir ışıkla parlayan damarları görebiliyordum.

Damarlarımda akan kan nehri, Rast'ın gözlerindekilerle aynıydı. Üstelik niyeyse bu görüntü ruhuma tanıdık geliyordu. Elimin içini, damarlarımda fokurdayan *onun* ateşini görmek yabancı hissettirmiyordu.

Sanki... bir parçam bunu uzun zaman önce görmüştü.

5

Asıl Göz'ün Ardında Saklı Dünya

"Aç şu telefonu, yoksa kırarım, insan." Rast'ın kalın kaşları çatılmıştı, yüzünde sert bir ifade vardı.

Her an koltuktan atlayıp telefonumu kapabilme ihtimali karşısında ürperdim ve masanın üstünden telefonumu aldım. Ekrandaki "*Hazal sizi arıyor*" yazısına bakarken altdudağımı ısırdım. "Biraz kibar ol!" dedim sert bir sesle. "Bu ev arkadaşlığımızın birinci günü!"

Dün ilk iş iblis görmeyeceğimden emin olmak için Rast'la dışarı çıkmıştım. Berlin'in neresinde olduğumu öğrenmiş ve eski evimin bodrum katında beni bekleyen valizlerimi ona taşıtmıştım. Daha doğrusu parmaklarını şıklatması valizlerin yok olmasına yetmişti. Eve döndüğümüzde valizler bizi bekliyordu.

Evdeki her dolabın içini keşfettikten sonra yatağa uzanmış, arkadaşlarıma nasıl açıklama yapacağımı düşünürken de uyuyakalmıştım.

"Arkadaşlarım seninle tanışmak isteyecek ve bizi sorgulayacaklar," dedim bakışlarımı ev arkadaşıma dikerken.

Rast omuz silkti. "İnsanlarla baş edebilirim."

Telefon tekrar çalmaya başladı. Altdudağımı ağzımın içine yu-

varlayıp dişlerimi tenime sapladım. Kaçışım yoktu. "Onlara ne söyleyeceğimi bilmiyorum," diye itiraf ettim.

"Birine âşık olduğunu söyle," dedi Rast hazırcevap bir tavırla. Gözlerimi tekrar ona çevirdiğimde şaşkınlığım yüzüme yansımış olmalıydı çünkü göz devirdi. "Yeni tanıştığın biriyle birden eve çıktığını söylemektense, onlardan gizli bir ilişkiye başladığını söyle." Omuz silkti. "Böylesi daha kolay olur."

Yüzümü buruşturdum. "*Klişe*," dedim tiksinircesine. "Ayrıca inanmazlar."

"Neden?" Tek kaşı havaya fırlamıştı.

"Şıpsevdiyim," dedim kötü huyumu kabullenerek. "Ciddi ilişki insanı değilim. Önce birinin görünüşünden hoşlanır, sonra içini merak ederim. Birini gerçekten *sevseydim* onlara söylerdim." Boğazımı temizledim. "Leon'la anaokulunda bile birlikteydik. Anlamama şansı yok. Hazal da insanı tek bakışta okuyabilecek biri ve arkadaşlığımız liseye dayanıyor."

"O zaman beni *kullandığını* düşünmelerini sağla," dedi Rast omuz silkerek. "Gece kulübünde yakınlaştığımızı, evimi kullanmak için benimle takılmaya karar verdiğini söyle." Beni yavaşça süzdü. "Bunu yapabilecek biri gibi duruyorsun."

"Emin ol, her gece kalacak bir yatak bulabilirim," dedim ona dik dik bakarken. "Ama ölümden dönmeden önce en azından bir süre sokakta yaşamayı düşünüyordum."

"*Neden?*"

"Tadını almak için?"

"Neyin?"

"Aynı anda her şey ve hiçbir şey olma hissinin." Boğazım düğümlendi.

"Erdem kraliçesi." Pis pis sırıtarak bana bakıyordu. Bakışları titreyen telefonuma kaydı. "Yalanını seç ve telefonu aç."

Yanaklarımın içini ısırırken derin bir nefes aldım. Dürüst olmak gerekirse, Rast'ın önerdiği yalan mantıklıydı. Ani ve aptalca kararlar alma konusunda uzmandım. Bana kızsalar bile kararımın benlik olmadığını sorgulamazlardı. Üstelik Rast... bu yalanı doğru kılacak kadar yakışıklıydı.

Hazal'ın araması bittiğinde bu kez Leon aramaya başladı. Onları meraktan delirtmiş olmalıydım.

"Zengin olduğumu da söyle," diye ekledi Rast. "Böylece beni kullanmaya çalışmanın bir anlamı olur."

"Zengin oğlan rolü mü yapacaksın?" dedim şaşkın bir şekilde. Neredeyse detaylı bir yalan uydurmaktan zevk aldığını düşünecektim.

Rast'ın dudakları belli belirsiz kıvrıldı. "Ben zaten zenginim," dedi ukala bir tavırla. "Tüm *evrene* sahibim."

Kendini yüceltmesini umursamadan, "İnandırıcı bir şekilde rol yapabilir misin?" diye direttim. "Onların karşısında bana iltifatlar yağdırman gerekebilir."

Rast bu eğlenceyi bekliyormuş gibi hevesli gözüküyordu. "İnsanlar yalanlara inanmaya heveslidir, sorun olmayacak."

Derin bir nefes aldıktan sonra telefona döndüm ve Leon'un aramasını cevapladım. Kendime özel alan oluşturmayı umarak koridora çıktım.

"Jin!" diye bağırdı Leon. Sesi öfke doluydu ancak bunun ardındaki devasa rahatlamayı hissedebiliyordum.

"İşte benim!" dedim neşeli bir sesle.

"Sabahtan beri sana ulaşmaya çalışıyoruz! Evine geldim ve Maja evden dün çıkış yaptığını söyledi! Sana ulaşmaya çalışırken Hazal'la delirecektik!" Nefes nefese kalmış bir şekilde duraksadı. "Hazal yıllık izin alıp polise gitmeyi bile düşündü! Neredesin sen?"

Vicdan azabı göğüs kafesimi baskılarken titreyen dudaklarımı

birbirine bastırdım. Hiçbir zaman ailem olmamıştı. Beni terk etmeden önce bile fazla umursamazlardı. Evden ne zaman çıktığımı, ne zaman döndüğümü bilmezlerdi. En sevdiğim yemeği, en sevdiğim şarkıyı ya da en sevdiğim rengi bilmezlerdi. Notlarımdan haberleri olmazdı. Gözlerinin önünde on yaşında bira içtiğimde dahi bana karışmamışlardı. Bir süre sigara kullanmış, sonra bu şekilde bile dikkatlerini çekemeyeceğimi anladığımda akıllıca bir kararla kendime zarar vermeyi bırakmıştım.

Büyüdükçe ilgisizliklerini umursamamaya başlamıştım, hatta çoğu kişiye göre rahat bir hayatım olduğunu fark etmiştim. İstediğim her şeyi yapabiliyordum. Kimse bana karışmıyordu. Eh, ben her şeyin yolunda olduğunu düşünürken ikisi de çekip gitmişti.

Benim ailem, arkadaşlarım olmuştu.

"İyiyim," dedim güçlükle. Sesim çatlarken gözlerimde yaşlar birikti. "Sizi endişelendirdiğim için üzgünüm fakat iyiyim. Dün... aklıma *tatsız* şeyler geldiğinden gitmek zorunda kaldım."

"Aptal," diye homurdandı Leon. "Neden dün evden çıkış yaptığını söylemedin? Hazal'da ya da bizde kalabilirdin! Sabahtan beri neden telefonlarımızı açmıyorsun?"

Üzgün çıkan sesine karşı dudaklarım titrerken gözlerimi sımsıkı kapattım. "Şey... Kalacak bir evim var. Sizi arayacaktım ama bazı şeyler çok hızlı gelişti."

"Jin." Leon'un sesi şüpheciydi. "Hızlı gelişen ne?"

Sesimi elimden geldiğince neşeli çıkarmaya çalışarak, "Biriyle takılıyorum!" diye ilan ettim. "Zengin, yakışıklı ve... *dün gece* tanıştık."

"Bana '*zengin*' bir adamın '*süper zengin*' evinde kaldığını söyleme." Leon şaşkınlıkla güldü.

"Apartman dairesi," dedim kıkırdayarak. "Fakat önemli olan onunla *takılmak*. O gerçekten..." *Ucubenin teki.* "Eğlenceli birisi ve

bana..." *Fani hissettiriyor.* "Özel hissettiriyor. Ona âşık falan değilim ama bir süre takılacağız."

"Şu an onun evinde misin?" Leon bu bir şeyi değiştirecekmiş gibi sesini alçaltmıştı. "Berlin'de mi?"

"Evet."

Telefonda tekrar sessizlik yaşandı. "*Yatakta* nasıldı?"

"Aslında yatmadık."

"*Ne?*"

Boğazımı temizledim. "Birazdan yemek yapacağım," diyerek başarısız bir şekilde konuyu değiştirdim. "Her şey yolunda. En kısa zamanda size olanları anlatacağım."

Huysuz bir tavırla, "Yemek yapacaksan durumu Hazal'a ben açıklarım," diye homurdandı Leon.

"Çok iyi olur," dedim duvara bakarak gülümserken. "Teşekkürler, *Leonardo DiCaprio*."

"Seni *küçük yalancı*."

"Ben de seni seviyorum."

Telefonu kapattım. Kâküllerimi ortadan ikiye ayırırken oturma odasına geri döndüm. "Nasıl geçti?" diye sordu Rast. Meraklı görünüyordu.

"İnandı," dedim kollarımı ovuştururken. Yalan söylemek beni huzursuz ediyordu. "Aklımda hâlâ bir sürü soru var."

Rast'ın karşısındaki koltuğa otururken çözemediğim bir yüz ifadesiyle bana bakıyordu. Bir süre o beni, ben onu izledim. En sonunda gerilmiş çenesiyle, "Sor," diye homurdandı. "Daha fazla soru sormaman için sana İlah Avcısı Rehberi vereceğim."

"Avcılar," dedim aydınlanmış bir şekilde. "Sana sormak istediğim buydu!" Aklımda yüzlerce soru vardı ve arkadaşlarımla buluşmadan önce güvende olduğumdan emin olmak istiyordum. "Onlar *kim* ve *neyi* avlıyorlar?"

"Ne avcısı olduğuna göre değişir. İlah avcıları, bazı ilahları avlar. İblis avcıları ise sokakta gördüğün iblisleri, genelde daha büyük ve tehlikeli olanları avlar. Her avcı hem ilahları hem de iblisleri görebilir. İlah avcılarının asıl hedefi ilahlar olsa da yoluna çıkan iblisleri öldürürler. İblis avcıları ilahları avlamaz."

Susup bana bunları sindirmem için zaman tanıdı. Kaşlarımı çatmamak için kendimi zor tutarak, "İyi ama *neden?*" diye sordum. "İlahları neden avlamak istesinler ki? Sizi avladıklarında ellerine ne geçiyor? Dahası..." Söyleyeceklerimin tuhaflığı karşısında tereddüt ettim. "Diyelim ki tanrısın... Ya da başka tanrılar var... İnsanları *siz* yaratmadınız mı?"

Kurduğum cümleler yüzünden kafayı yemişim gibi hissederken Rast ciddi bir şekilde kafasını salladı. "İnsanların yaratılışında tüm ilahların sıfı vardır," dedi açıklamaya çalışarak. "Sıfı bir öz gibi düşünebilirsin. Benim özüm, senin ruhunda daha baskın olduğu için senden güç alabiliyorum. Buna rağmen içinde her ilahın sıfı var. Bazısı fazla, bazısı az."

Kızıl gözleriyle gözümün içine bakarken bakışlarımı kaçırmamak için kendimi zorlamam gerekiyordu.

"*Yedi ölümcül günahı* hiç duydun mu? Hristiyanlık inancında insanın ruhunu kirlettiğine inanılan yedi ölümcül günah olduğunu söylerler. Bu günahların insanı Tanrı'dan uzaklaştırdığına inanırlar. *Kibir, Açgözlülük, Şehvet, Kıskançlık, Oburluk, Öfke, Tembellik.* Bazı efsanelerde yedi ölümcül günahın her birine karşılık gelen bir iblis vardır."

"Sen *şehvetsin*," dedim her şey yavaş yavaş yerine otururken.

Çenesini eğip beni onayladı. "Gerçekte yedi ölümcül günahı temsil eden yedi iblis değil, *ilah* var. Bize *Yediler* derler. İlah avcıları

bizi avladığında bizden beslenen iblisler de ölecek. Böylece dünyanın kötülüklerden temizleneceğine, daha iyi bir yer haline geleceğine inanıyorlar. Bu yüzden avcılar her yüzyıl peşimize düşüyor."

Bacaklarını orta sehpaya uzattı. Bir elini havaya kaldırdığında elinde bir şarap kadehi belirdi. Bardağı hafifçe sallarken içindeki kırmızı sıvı da çalkalanıyordu. Bir yudum aldı.

"*Yedi ölümcül günah*," diye mırıldandım. "Tutkusuz bir dünya düşünemiyorum. En kısa yolları ve icatları tembeller bulur çünkü üşengeçliklerine çözüm ararlar. Hem her zaman daha fazlasını istemenin neresi kötü ki? Öfke olmasaydı... Kıskançlık ve kibir... Bilmiyorum. Robotlara benzer bir şey olmaz mıydık? İnsanı insan yapan ne kalırdı ki?"

Rast dudaklarını kadehin kenarına dayadı. Büyük bir yudum alıp yuttuktan sonra gözleri bana döndü. "Tecavüz olmazdı," dedi soğuk bir sesle. "Açlıktan ölenler olmazdı. Gelirler eşit şekilde dağılırdı. Zor durumda kimse kalmazdı. Ülkeler birbirleriyle savaşmazdı. Huzur olurdu. *Eşitlik* olurdu. İnsanlığın elde etmek istediği her şey gerçekleşirdi."

Ürperdim. Biz insanların asla ulaşamayacağı bir ütopyadan bahsediyordu.

Rast yüzümü inceledi. "Onlara hak verdin, değil mi?" diye sordu alayla. "Bizim dünyayı kötüleştiren *tek şey* olduğumuza inanıyorlar."

Tüylerim ürperirken kolumu ovuşturdum. Böyle deyince de... kulağa *harika* geliyordu! Böyle bir gerçeklikte sıradan bir insan mıydım yani?

"Avcılar sıradan insanlar mı?"

Rast kafasını iki yana salladı. "Hayır. Onları *yarı ilah, yarı insan* olarak düşünebilirsin. İlahlardan beslenen öyle güçlü sıfları vardır ki, *asıl göz*'leri açıktır. Sokaklardaki iblisleri görebilirler. İlahların yerini sezebilirler."

"İnsanları yaratan sizlerseniz, *neden* tanrıları avlayacak bir tür yarattınız ki?" diye homurdandım. Kulağa saçma geliyordu.

"İlk insanların *asıl göz*'ü açıktı, insanlar ilahları görebilecek şekilde yaratılmıştı. Zamanla bazı insanlar iblisleri avlamaya başladı. Yıllar geçtikte iblisler yüzünden ilahları suçladılar ve biz Yediler'i avlamak için gruplar oluşturdular. İnsanlar çoğaldıkça günahlar da arttı. Ruhlarının saflığını kaybettiklerinde çoğu insan *asıl göz*'ü kapalı doğmaya başladı. Yüzyıllar boyunca avcılar çocuklarına da iblis ve ilah avlamayı öğretti. Şimdilerde avcıların her kıtada büyük bir merkezi var. Dışarıdan bakılınca büyük bir şirket olarak gözüken gökdelenlerde yaşıyorlar."

Şaşkınlıktan ağzım açık kalmıştı. "Peki ya *asıl göz*'ü açık olmasına rağmen avlanmamayı tercih edenler var mı?"

"Genelde o dönemlerin saygı gören din adamları oldular," diye devam etti Rast. "Zamanla her şey daha karışık bir hal aldı." Gözleri beni buldu. "Eğer bir avcı olsaydın içinde en çok benim sıfım olduğu için beni *avlamakla* görevli olacaktın."

"Peki bu mümkün mü?" diye sordum hevesle. Sıradan olmak dışında herhangi bir şey olmak istiyordum.

Rast bir süre cevap vermeden gözlerime baktı. Ardından, "Avcı değilsin," dedi kendinden emin bir şekilde. "Avcılar *değerli* görülürler. Bir avcıyı ebeveynleri terk etmez. Bir avcı bu yaşa kadar eğitimsiz kalmaz. Avcı olsaydın, şu an eğitim almış bir şekilde benim izimi sürüyor olurdun. Ayrıca avcılarla karşılaştığımızda tehlikeyi hissediyoruz. Sen... tehlike hissettirmiyorsun."

Derin bir nefes alırken omuzlarım çöktü. "Özel olabileceğimi ummuştum," diye mırıldandım umutla.

"*Asıl göz*'ü açılan bir insansın," dedi Rast şarabından keyifle bir yudum alırken. "Nedenini anlamıyorum ama bu seni yeterince özel yapıyor. Daha önce herhangi bir iblis görmüş müydün?"

"Hayır?" dedim tek kaşımı kaldırırken.

"Bir *ilah?*"

"Ben ikiye bölünmeden önce biri bana *ilah* olduğunu söyleseydi, yüzüne kahkaha atardım."

Olanları sindirmekte zorlanıyordum. Tek bildiğim, bu konudan iyi bir film ya da kitap çıkabileceğiydi. Ben de birinci dakikada ölen yan karakter olurdum. Kendimde o potansiyeli görebiliyordum. "İblis avcıları sizi görünce ne yapıyor? Yani... Sizi görebildiğini söylemiştin."

"Bize saldıramazlar," dedi omuz silkerek. "Bizim insanlara doğrudan zarar verdiğimizi görmeden bunu yapamazlar ve hiçbir ilah insanlara zarar vermeye hevesli değil. Bu Uha, yani Baş İlah tarafından lanetlenmemize yol açar."

"Senin gibi," dedim kendimi tutamayıp. Acaba ne tür bir müdahale onu *bu* hale getirmiş ve lanetlenmesine neden olmuştu? Bunu sormam onu rahatsız eder miydi? *Muhtemelen.* Fakat ben tehlikede olup olmadığımı bilmek istiyordum. İnsanlara zarar vermişse onun yanında dikkat etmem gerekebilirdi.

"İnsanlara zarar vermiş olsaydım, Uha beni *tamamen* buraya sürgün etmezdi." Sanki ondan şüphelendiğimi hissetmişti. Yüzünden bir karanlık geçti. "Uha bana neden lanetlendiğimi unutturdu."

"İnsanlardan tiksindiğin belli oluyor. İnsanlara zarar vermediğinden gerçekten emin misin?"

Rast'ın kızıl gözleri koyulaşırken, "*Değilim,*" dedi sert bir sesle. "Yine de Uha'nın insanlara zarar veren bir ilahı Dünya'ya sürmeyeceğini biliyorum."

"İblis avcıları size *saldırmıyor,*" dedim düşünceli bir şekilde. Hatırlamadığı bir konu üzerinde onunla boş yere tartışacak değildim. "Peki ne yapıyorlar? İlah avcılarına haber verebiliyorlar mı? Ya da size herhangi bir konuda yardım edebiliyorlar mı?"

"İlah avını desteklemeyenler bile bizi gördüklerinde onlara bildiriyor."

Söylediklerini zihnimde tarttım. Dudaklarımı ısırarak hissettiğim sızının odaklanmama yardımcı olmasını umuyordum. Peşinde *avcılar* vardı. Bir insan bedeninde olmasaydı, beslendiği duyguların yedi ölümcül günahtaki şehvet iblisinden farkı yoktu.

Tehlikeli miydi? *Evet.*

Ben bu herifle anlaşma mı yapmıştım? *Evet.*

Duyduklarım tehlikeli hissettirmesine rağmen beni içine çekiyor muydu? *Binlerce kez evet.*

"Diyelim avcılar seni *buldu*," dedim omuz silkerek. "Bana bir şey yaparlar mı? Yani... beni öldürürler mi?"

"Avcılar, insanlara *dokunamaz*."

Söyleyiş şeklindeki kesinlik rahatlamama neden olsa da bu rahatlığa tamamen teslim olmadım. Temkinli bir şekilde ona bakmaya devam ediyordum. "Peki... sen..." Kaşlarım çatıldı. "Bir ilah nasıl ölür?"

"Bedeni dünyadan silinir. Diyelim ki... ben öldüm. Bedenimi kaybederim. Hiçbir şeye tutunamayan ve kendi düşüncelerinin içinde boğulan bilincim Anara'da sürüklenir. Bir şey yapamam ve uzun, *çok uzun* süre dünyadaki sıfımdan beslenemem. Birkaç yüzyıl boyunca dünya benden kurtulmuş olur. Dünyaya uzak kalmam, sıfımın etkisini de azaltır. Ve yeterince erken gücüme kavuşamazsam dünyadaki sıfım yok olur. Sonsuza kadar hiçlikte süzülmeye devam ederim. Tamamen yok olmayı arzulamaya başlasam bile bunu başaramam." Bakışları dalıp gitmişti.

"Sonsuza kadar bitkisel hayatta kalmak gibi mi?" dedim gözlerimi boşalmış şarap bardağına çevirerek. "Korkunç."

Rast cevap vermedi.

"Sana bir şey olursa benim *asıl göz*'üm... açılır mı? Tekrar iblisleri görmeye başlar mıyım?"

Rast kafasını usulca sağa sola salladı. "Sana gücümün minik bir parçasını *kalıcı olarak* bahşettim," dedi düz bir sesle. "Ben güçten düştüğümde iblisleri görmeye başlayıp aklını kaçırmanı değil, beni kurtarmanı isterim."

"Yüksek ihtimalle bir ay sonra işe başlıyorum," dedim yutkunarak. İşe girmeye hiç bu kadar ihtiyacım olmamıştı. "Ayrıca Leon'la sık sık dışarıda buluşuruz. Sürekli bu dairede kalamam."

"Senden sürekli kalmanı istemedim," dedi kızıl gözleri kısılırken. Bana muhtaç olduğunu hatırlatmamdan pek hoşlanmamış gibiydi. Bunun için onu suçlayamazdım.

"Evin gerçek sahibi gelirse ne olacak?"

"Yok olacağız," dedi Rast. Gözlerinde tuhaf bir parıltı vardı. Koltuğun kolluğuna dayalı elini kavrayıp parmağını şıklattı. "Ortadan kaybolacağız ve diğer bir evde belireceğiz. Yakalanma ihtimalimiz yok, güven bana."

"Ya sen silikleşirken gelirse?" diye sordum endişeyle.

Rast ifadesiz bir yüzle bana baktı. "Yakalanma ihtimalimiz varmış."

Harika!

"Yemek yiyor musun sen?" diye sordum ürkek bir şekilde.

Rast'ın bakışları sorgulayıcıydı. "Evet."

"Peki ya şey... Tuvalet?"

Dudaklarını birbirine bastırdı. "Evet."

"Yemeği nereden buluyorsun?" diye sordum. Ardından boğazımı temizledim. "Yani sen mi yapıyorsun?"

Rast parmağını tekrar şıklattı. "Işınlanma!" dedi keyifli bir şekilde. "Dışarıya çıktığında yakınlarda üç restoranın olduğunu göreceksin. Oldukça iş yapan ve birkaç kâse büyülü bir şekilde ortadan kaybolduğunda sorgulamayacak yerler."

"Işınlanma?" dedim tek kaşımı havaya kaldırarak. "Her şeyi bedava elde edip çalıyorsun! Bedavaya yaşadığının farkında mısın?"

"Ne bekliyorsun?" dedi Rast alayla. "İşe girip çalışmamı mı? Avcılar anında beni enseler. Saklanarak yaşamak *zorundayım*."

"Konserde sahneye çıkan biri için fazla temkinli konuşuyorsun," diye tespitte bulundum. Kaşlarım çatıldı. "Sahi orada ne işin vardı?"

"Konserlerde ve düzenlenen büyük etkinliklerde güçlenmem kolay oluyor. Genelde beni gördüğün kadar güçsüz durumda olmazdım. Bir köşede gücümü toplar ve giderdim." Duraksadı. Dolgun dudakları ince bir çizgi halini alırken onu dikizlemeye devam ettim. "Seni... *varlığını* hissettim." Kızıl gözleri yüzüme kaydı. "Çekim öylesine güçlüydü ki, avcı olma ihtimalini umursamadım. İki türlü de ölümün kıyısına gelmiş olacaktım. Ben de *seni* seçtim."

Varlığını hissettim.

Rast'ın kızıl gözlerinde küçük, siyah noktalar oluştu. Noktalar hareket ederken yaşlanmış bir ağaçtan kopup süzülen yaprakları andırıyorlardı. Acaba kaç yaşındaydı? Varlığı evrenin başından beri var mıydı, yoksa sonradan mı ortaya çıkmıştı?

Ona tam anlamıyla olmasa da inanmayı tercih edecektim. Bu durumda... Aramızdaki sınıf farkı epey fazlaydı. Lanetli bir tanrı ile sıradan bir insan.

"Buzdolabı çok boş," dedim boğazımı temizleyerek. "İyi yemek yaparım. Daha çocukken dört yarışmada derece yaptım. İki *Michelin* yıldızlı restoranda çalıştım. İşten atılmadan önce baş şeftim. İnsanların emek verip uğraştığı tabakları restoranlardan *aşırmayı* bırakabilirsin." Ortadan kaybolan bir tabak yüzünden mutfakta çıkabilecek kaosu sadece aşçılar bilirdi.

"Malzemeleri marketten *ücretsiz* alacağım," dedi Rast vurgulayarak. "Değişen hiçbir şey olmaz."

Dişlerimi birbirine bastırıp burnumdan öfke dolu bir nefes verdim. "En azından yemeği ben yapmış olurum," dedim sert bir şekilde.

Rast ellerini kavuşturarak, "Başka bir isteğiniz?" diye sordu alayla.

Gözlerimi çıplak göğsüne indirdim. "Sıklıkla duş alman," dedim düz bir sesle. "Çok *terliyorsun*. Teninden yağmur yağdırmış kadar oldun." Gözlerimi daha da aşağıya, karın kaslarına indirdim. "Ha, bir de tişört giymen." Bakışlarımı tekrar yüzüne kaldırarak gözlerinin içine baktım.

"Siz insanlar..." dedi Rast kafasını sağa sola sallarken. "Çok gülünç şeylerden rahatsız oluyorsunuz."

Telefonumu elime alıp ayağa kalkarken kafamı sağa sola salladım. Rahatsız olduğumu kim söylemişti ki?

6

Zaman ve Kader Tanrıçası Kendisiyle Kavga Ediyor

Göz kapaklarım yavaşça aralandı, kısık gözlerle etrafa bakındım.

Iphone'un rahatsız edici zil sesi kulaklarımda yankılanıyordu. Bir elimle yüzümü ovuştururken esneyerek yataktan doğruldum. Yastığımın altına elimi uzatıp telefonun zilini susturdum.

Yerden epey yüksekte olan yataktan bacaklarımı sarkıttım ve tüm bedenimi gerdim. Karnım açlığını çığlık çığlığa belli edercesine guruldarken gözlerim kararardı. Avuçlarımı yatağın kenarına bastırdım, gözlerimi yumarak karartının gitmesini bekledim.

Sıçrayıp yataktan kalktım ve telefonu cebime attım. Odayı havalandırmak amacıyla pencereyi açtıktan sonra sokağa kaçamak bir bakış atmayı ihmal etmedim.

Her şey yolundaydı. İblisler yoktu.

Odamdan çıkıp Rast'ın yaşadığına dair bir iz arayarak aralık kapılardan içeriye baktım. Onu oturma odasında, koltukta uyuklarken bulduğumda güzelliği afallamama neden oldu. Kahverengi saçları mor yastığın üzerine dağılmış, kusursuz şekilli dudakları aralanmıştı. Kollarını kavuşturmuş bir şekilde uyuyordu.

Eh, en azından ölmemişti.

Ona doğru yürürken yüzündeki ayrıntılar gittikçe belirginleşiyordu. Uzun ve kıvrık kahverengi kirpikleri. Kirli sakalının teninde bıraktığı pürüzlü görüntü. Benim sahte zorlamamla giydiği tişörte rağmen tam olarak örtünmeyen kasları.

Koltuğa yaklaşıp önünde diz çöktüm. Bir elimi ona yaklaştırırken tereddüt etsem de yavaşça omzuna dokundum.

Rast'ın gözleri aniden açıldı, gözündeki kızıllık kararır gibi oldu. Bedeninin yerinden fırlamaya hazır bir şekilde gerildiğini fark edince elimi çekmeye çalıştım. Rast'ın gözleri yüzüme kaydığında derin bir nefes verdi. Beni avcı mı sanmıştı? Ya da... İşte başka tehlikeli her ne varsa öyle bir şey olduğumu mu düşünmüştü? Beden dili tehlikeyle yüzleşmeye hazır olduğunu gösteriyordu.

Elimi teninden çekemedim çünkü parmak ucumdan çıkan kırmızı ışık, parmaklarımın tenine yapışmasına neden olmuştu. Kaşlarımı çatarak elime bakarken, "Bu ne?" diye sordum huzursuz bir şekilde. "Açıkçası kırmızı led lambaya dönüşmekten korkuyorum."

Rast kıkırdayarak omzuna kaçamak bir bakış attı. Göğsünde birleştirdiği kollarını ayırıp kafasını tekrar uyumak istiyormuş gibi yastığa bastırdı. Kısık, kızıl gözleri tekrar beni buldu. "Bedenim, bana ait olan sıftan istemsizce besleniyor." Sesi uykudan yeni uyandığı için hırıltılıydı ve... fazla insani görünüyordu.

"Yani sana her dokunduğumda böyle yapışacak mıyım?" Parmaklarımı geriye çekmeye çalıştım.

Rast sert bakışlarla bana bakarken omuz silktim. Ne dememi bekliyordu ki? "*Parmağım sana yapıştığı için çok mutluyum*" ya da "*lütfen sıfımdan sürekli beslen*" falan mı?

"Sadece güçten düştüğüm durumlarda," dedi bana ters ters bakmaya devam ederken. "Birazdan son bulur ve yanımda bir süre kaldığın sürece tekrar aynı şey olmaz."

"Alınma ama," dedim altdudağımı ısırırken. "Lanetli olduğuna göre *genelde* güçten düşmüş değil misin zaten?"

Parmak ucumdaki ışık yok olduğunda elimi geri çektim. Bir elimle parmak uçlarımı ovuştururken Rast koltukta doğruldu. "Beni uyandırmak için umarım sağlam bir nedenin vardır, *insan*."

Ellerimi dizlerime yasladım ve koltukta olduğundan benden yukarıda kalan bedenine baktım. "Adım Jinava," diye hatırlattım iyi niyetle. Tanrı olduğu için belki de kafası çok doluydu ve adımı unutuvermişti.

"Tabii." Rast göz devirdi.

Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Arkadaşlarımla buluşmak için dışarıya çıkacağım. Ayrıca bomboş buzdolabımız için de bir şeyler alacağım." Derin bir nefes alarak ayağa kalktım. Bakalım gücü ne ölçüde istediklerimi yerine getirebiliyordu? "Bir de bana birkaç kıyafet ışınlayabilir misin? Aynı kıyafetleri giymek istemiyorum. Biraz da para lazım."

Rast alaycı bir şekilde bana baktı. "Ahlak yasalarına ne oldu senin?"

Dik dik yüzüne baktım. "Kaçık bir tanrıyla aynı eve sıkışınca yok olabiliyormuş demek ki," diye homurdandım. "Birkaç kadınsı kıyafet yeter. Eğer bir mağazadan ışınlayacaksan mağazanın adını söyle, kasaya gizlice para bırakırım." Kollarımı göğsümde kavuşturdum.

"*Benim* paramı mı?"

"Bizim paramız," diye düzelttim.

Rast rahatsız edici bir yavaşlıkla vücudumu baştan aşağıya süzdü. "Kadınsı bir kıyafete ihtiyacın olduğundan emin misin?" diye sordu düz bir sesle.

Kaşlarım çatılırken bir elimi göğsüme götürdüm. "Dayanamıyorum galiba," diye mırıldandığımda Rast şaşkınlık içinde bana baktı.

Ayağa kalkıp dikkatle kalbimin üzerine götürdüğüm elimin bileğini kavradı. "Kalp rahatsızlığın mı var?" diye sordu şaşkınlığını taşıyan bir sesle.

Bileğimi elinden kurtarıp, "Tabii ki hayır!" dedim homurtuyla. "Küçük göğüs, erken ölüm. Hiç duymadın mı?"

Rast'ın kaşları çatılırken havada kalan elini indirdi. "Hayır."

"Çünkü öyle bir şey yok." Geriye doğru birkaç adım atarak ondan uzaklaştım. "Yani çeneni kapatıp bana yardımcı olabilir misin?"

Rast'a bakmamayı tercih ederek sakin bir şekilde kâküllerimi düzelttim. Rast elini açtı, avucunu yukarıya dönük bir şekilde tuttu. Bir an sonra elinde kahverengi bir elbise belirdiğinde hevesli bir şekilde ona yaklaştım. "Gerçekten yapabiliyorsun!" dedim sırıtarak.

Elbiseyi elinden kaptım. Koşarak oturma odasının kapısına giderken duraksadım. "Ben hazırlanırken masaya parayı bırakır mısın?" Gözlerimi yüzüne çevirip, "Teşekkürler," diye ekledim.

Rast tek kaşını havaya kaldırdı. "*Hırsızlık* için mi?"

Yanaklarıma bir sıcaklık akın etti, dudaklarımı birbirine bastırırken ona sırtımı döndüm. Odama girince ellerimi belime dayadım ve açık bıraktığım valizlerime baktım. Yüzümü yıkayıp odaya geçtim. Kapıyı kilitledikten sonra hazırlanmaya başladım. Makyajımın ardından saçlarımı şekillendirdim ve kahverengi elbiseyi üstüme geçirdim. Tam olmuştu.

Odadan çıkıp oturma odasına ilerledim. Rast koltukta uzanıyordu, masanın üzerinde istediğimden de fazla para vardı. Tanrım, kendimi *sugar baby* gibi hissediyordum.

Parayı aldım. Oturma odasından çıkmak üzereyken omzumun üzerinden ona baktım. "Ölmemeye çalış," dedim neşeli bir şekilde.

Rast sırıtmakla yetindi.

Gittikçe kalabalıklaşan sokakların arasında yürürken iblislerin hâlâ sokakta olduğunu bilmek tuhaftı. Yanlarından geçip gidiyor

ama onları fark etmiyordum. Artık göremesem de bu dünyada insanlara ait olmayan bir şeylerin olduğunu biliyordum.

Yürüyerek on beş dakikalık yolum vardı. Navigasyonu kapatıp bana gösterilen ara sokağa girdim. Geç kalmak istemiyordum. Bu huysuz Hazal'ı daha da sinirlendirmek demekti.

Adımlarım gittikçe hızlanırken zihnimin içinde bir saatin "*tik tak*" seslerini adeta işitebiliyordum. Her adımımda seslerin gürültüsü artıyor, ürkütücü bir hal alıyordu. Adımlarımı kısa bir an durakssattığımda bile sesler zihnimi doldurmaya devam ediyordu.

Hızla bir sokağın köşesini dönmemle bir kadınla... *hayır*, büyüleyici güzellikte bir kadınla yüz yüze gelmem bir oldu.

Şaşkınlık içinde geriye doğru sendeledim. Kadının bembeyaz ve yumuşacık görünen upuzun dalgalı saçları vardı. Beyaza çalan ela, soğuk gözlerinin içinde bir şeyler dönüyordu.

Elinde tuttuğu uzun, beyaz hançere kaçamak bir bakış attım. *Kemiklerden* yapılmışa benziyordu ve kılıcın keskin tarafı kendini açıkça belli ediyordu.

Zihnimde beliren düşünce donup kalmama neden oldu.

Karşımdaki kadın insan değildi.

Gözlerimi kırpıştırarak kadının yüzüne baktım. Dolgun, pembe dudakları ve minicik kıvrık bir burnu vardı. Beyaz kirpikleri epey uzundu. Sarımsı kaşları inceydi. Tuhaf kıyafetleri altında kalan bedeninin kusursuz kıvrımlarını seçebiliyordum. Bu *normal* bir güzellik değildi.

İçgüdülerimin bana söylediği tek bir şey vardı. *Kaç.*

Yana doğru bir adım atıp kadının yanından geçmek üzere hareketlendim. Aniden bir şey yolumu kesti. İnce kılıcı havada bir ıslık çalarak doğruca boynumun hizasına dayanmıştı.

Kadın bir adımda tam yanıma geldiğinde beyaz saçlarının arasından bana yandan bir bakış attı. "Orada dur, *Akrep*," dedi buz gibi bir

sesle. Sesindeki tuhaf tını, sırtımdan aşağıya bir ürperti yayılmasına neden oldu.

Akrep mi?

Bu nasıl bir *hakaretti?*

Adımlarım olduğu yerde donakaldığında kadın kılıcı yavaşça indirdi. "Güzel," diye mırıldandı. Önüme geçip kafasını omzuna doğru yatırdı. "Kim olduğumu biliyor musun?" Kafamı sağa sola salladım. Rast'ın dünyasına ait biri miydi bu kadın? İblis olmadığı belliydi çünkü *güzeldi.*

"Bir tanrıça mısın?" diye sordum güçlükle.

Kadının dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "Adım *Morana,*" dedi güçlü bir sesle. "Zaman ve Kader Tanrıçası'yım." Gözlerimi kadının yüzünde sabitledim. Ne yapmam gerekiyordu? Rast, Zaman ve Kader Tanrıçası'yla yakın olduğuyla ilgili bir şeyler söylemişti ama görünüşe göre onun Kader Tanrıçası da olduğunu söylemeyi unutmuştu. Beni öldürmeyeceğini ummaktan başka çarem yoktu.

Rast'ın yanında kalıp gücümü ona vermekle tuhaflıkların biteceğini sanmıştım. Tam bir aptaldım.

"Benden ne istiyorsun?" diye sordum çenemi havaya kaldırarak.

Morana güldüğünde küçük, düzgün ve parlak dişleri gözüktü. Ela gözlerinin içinde dönen şeyin ne olduğunu o an fark ettim... *Akrep ve yelkovan.* "Senden istediğim hiçbir şey yok. Seni *gelecekte* istemiyorum."

Ben ne olduğunu anlamadan havayı yaran kılıcın sesini duydum. Kılıç boynuma doğru yol alırken verebildiğim tek tepki gözlerimin irileşmesi olmuştu. Gözlerim son göreceğim şeye, tanrıçanın ela gözlerine tutundu.

Tam o sırada, metalin başka bir metale değme sesini işittim. Çıkan ses bedenimin baştan aşağıya uyarılmasına neden olurken hızla geriye çekildim. Sırtım duvara çarparken kılıçları birbirine çarpmış iki kadına baktım.

İkisi de neredeyse aynı görünüyordu.

Bir dakika...

İkisi zaten *aynı* kişiydi.

Gözlerimi kırpıştırdım ancak değişen bir şey olmadı. Görünüşlerinde bir farklılık bulmayı umarak onları inceledim. İkisi de savaşa gidermiş gibi görünen tuhaf bir takım giyiyordu. Yüzleri birbirlerinin kopyasıydı. Tek fark yeni gelenin düz saçlı olmasıydı.

Yeni gelen gözlerini bana çevirdi. "Ben bu zaman dilimine ait Morana'yım," dedi sert bir sesle. "Seni öldürmeye çalışan, geleceğime ait olandı."

Pardon, *nereye* aitti?

İki kadın da -ikisi de *aynı* kişilerdi, bunu nasıl ifade edeceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu- kılıçlarını indirdi. İlk karşılaştığım Morana kılıcı elinde hızlı bir hareketle döndürdü ve soğuk bakışlarla bu zaman dilimine ait haline baktı. Kılıcını kınına sokup bir elini beline dayadı. "Bu o," dedi sert bir sesle. "*Zamanı bozan kadın.* Akrep'i nihayet buldum."

Yeni gelen Morana gözlerini bana çevirdi. Kadın ela gözlerini bir süre üzerimde tuttuktan sonra gelecekteki haline baktı. "Sorun yok."

"Anlamıyorsun!" diye bağırdı gelecekten gelen Morana. Ela gözleri irileşmiş, pembe dudaklarının rengi daha da solmuştu. "Zamanı Akrep *doğrudan* bozmuyor! Rast'ı *kurtaramayız!*"

Günümüze ait Morana ellerini önünde birleştirerek sakin bir şekilde gelecekten gelen haline baktı. "Rast yaşıyor mu?" diye sorarken sesi boğuklaşmıştı. Kadın kafasını sağa sola salladığında ürperdim. Günümüze ait Morana'nın gözleri kısıldı.

"Kız Yediler'in hepsini ölüme sürükledi," dedi gelecekten gelen Morana. Buz tutmuş bakışları benim üzerimdeydi. "Onu öldürmem *gerekiyor*. Geleceği ancak bu şekilde kurtarabilirim."

"Hayır" diye cevap verdi diğer kadın. "Bu zaman dilimi *bana*

ait." Avucunu havaya kaldırdığında gelecekten gelen Morana'nın gözleri irileşti. "Hayır!" diye bağırdı. "Akrep *o!*"

Gelecekten gelen beden kuvvetli bir rüzgâr esmiş gibi havada dağılırken en son kaybolan şey gözleri oldu.

İrileşmiş gözlerimi Morana'ya çevirdim. "Sanırım..." dedim tereddütle. "Teşekkürler?"

Tanrıça ellerini birleştirip bana baktı. "Yediler için elinden gelen her şeyi yap," dedi sert bir sesle. "Yoksa geçmişime seni daha anne rahmindeyken öldürtürüm." Pembe, dolgun dudakları kıvrıldı. "Lanetlensem bile bunu yaparım."

Bunları dedikten sonra hiç karşıma çıkmamış gibi yok oldu.

Sırtım dayadığım duvardan aşağıya doğru kaydı.

Bedenimi taşıyamayan bacaklarım titrerken kalçamın üzerine çöktüm. Bir elimi göğsüme götürdüm ve derin nefesler alıp vererek sakinleşmeye çalıştım. Delirmemiştim. Bu iyi miydi, yoksa kötü müydü? Bu konudan pek emin değildim. Bunların hepsinin gerçek olması, az önce neredeyse *öldürülüyor* olmam bende gözlerimi sımsıkı kapatıp kafamı yere gömme isteği uyandırıyordu. Tam şu anda minik bir deve kuşuna dönüşmek epey işime yarayabilirdi.

Zaman ve Kader Tanrıçası. Rast onunla iyi anlaştığını söylemişti. Kalacağı evlerin boş olup olmadığını, ne zaman sahiplerinin geri döneceğini ona bu kadın, Morana haber veriyordu. Peki neden gelecekteki hali beni öldürmeye çalışmıştı? Bana *Akrep* demişti. Yediler'i yok edeceğimi de söylemişti.

Omuzlarım ürpertiyle titredi.

Bunları Rast'a nasıl anlatabilirdim? Eğer Yediler'i yok edeceğimi öğrenirse, beni yanında tutmazdı. Hayır, Morana'nın söylediklerini Rast'a anlatamazdım. Onlar için bir tehdit olduğumu öğrenirse, beni yok edebilirdi bile! Hem Rast'ın sıfı içimde en fazla olanken *ben* onu nasıl yok edebilirdim ki?

Ben sıradan olmayanları gören sıradan bir insandım.

Ellerimi yere dayayıp yavaşça doğruldum. Üstümü düzelttikten sonra telefonumun ekranına kaçamak bir bakış attım. Rast'ın yanına, sözde "yeni" evime geri mi dönmeliydim? Bakışlarımı önümde uzanan sokağa çevirdim, tuhaf bir şekilde tanrıça geldiğinde sokağın kalabalığı dağılmıştı.

Bu zaman dilimine ait Morana'nın söylediğine göre en azından *bir süre* hayatta kalacaktım. Yaşamama izin verecekti. Yani arkadaşlarımın yanına ulaşmaya çalışırken öldürülme ihtimalim düşüktü.

Adımlarımı birbiri ardına atarken aklım arkadaşlarıma yapacağım açıklamada değil, Morana'nın söylediklerindeydi. Gelecekte Morana beni öldürmek istiyordu. Zamanı bozan kadın... *Akrep.*

Daha Rast'ın yanında görünmeden, onunla doğru dürüst konuşmadan herifin üstündeki tüm belaları kendi üzerime çekmiştim. *Harika.* Gerçekten harikaydı.

Adımlarım neredeyse yerde hiç kalmadan uçarcasına yol aldım. *Koştum.*

En sonunda oturmaya karar verdiğimiz pastaneyi gördüğümde ellerimi dizlerime yaslayarak soluklandım, nefes nefese kalmıştım. Kafamı geriye yatırdım. Kâküllerimin uçları göz kapaklarımı gıdıklıyordu. Doğrulup yavaş adımlarla pastaneye doğru yürümeye başladım.

Pastanenin tasarımı çok güzeldi. O kadar tatlı görünüyordu ki, dışarıdan görmek bile rahatlamamı sağlamıştı. Her şey pastel tonlarında, çoğunlukla pembeye yakındı. Minik bir bahçesi vardı. Bahçede aralıklı yerleştirilmiş, krem renginde, Barok dönemine ait gözüken zarif kıvrımlı masalar vardı. Masaların ortasına çeşitli çizgi film karakterlerinin figürleri yerleştirilmişti. Bahçenin etrafını çevreleyen çam ağaçlarının saksısında da masal karakterleri figürleri vardı.

"Üç yaş cennetine mi gidiyoruz?" Bu Leon'un sesiydi.

"Aynen," diye cevap veren Hazal'dı. "Girebileceğin tek cennet burası, fazla alışmasan iyi edersin."

Kafamı sesin kaynağına doğru çevirdim. Leon dondurucu soğukta bile giyebildiği sıfır kollularından birini giymişti. Üstündeki kartal simgesi tuhaf renkler ve motiflerle işlenmişti. Altında ise şort vardı. Turuncu saçlarını her zamanki gibi toplamıştı, çilleri güneşin altında parlıyordu. Hazal'ın ise işten yeni çıktığı belliydi. Üzerinde etek-ceket kombini vardı. Sarı saçlarını örgü yapmıştı.

Hazal beni incelerken kaşları çatılmıştı. Gülümsemekle gülümsememek arasında kalmış, allak bullak bir ifadeyle bana bakıyordu. Benimle ne konuşacağını merak ediyordum.

"Selam," dedim genişçe gülümseyerek. Yüzümde herhangi bir kaygı görmelerini istemiyordum. *Gerçekten sorun yok*, diye düşünerek kendimi ikna etmeye çalışıyordum. *Artık iblisleri görmüyorsun. Morana, Rast'a yardım edeceğin sürece hayatını bağışladı. Avcılar insan avlamıyor. Oldukça güvendesin.*

"Selam, güzellik," dedi Leon bana hızlıca sarılırken. Pastanenin kapısını açtığında tatlı bir çan sesi yükseldi.

Kapı kapandığında Hazal'la yüz yüze geldik. Öylece karşımda duruyordu, dik bakışları üzerimdeydi.

Ben de kocaman sırıtarak ona bakmaya devam ettim.

Aniden, "Kes şu *sahte* gülüşü," diye homurdandı Hazal. Gözlerini yere çevirdi. "Neden ağlayacakmış gibi bakıyorsun?" Kısılan sesi karşısında dudaklarımdaki gülümseme de solmaya başladı. Şaşkın bir şekilde ona baktım.

"Ağlayacak gibi mi?" diye sordum tuhaf bir sesle.

Sanki kafamın içinde, benim bile duymadığım bir çığlığı kelimelere dökmüştü. Tuhaf bir histi. Kocaman gülümsememe rağmen, sadece gözlerime bakarak zihnimin arkasında sıkışıp kalan düşünceleri görebilmişti. Nasıl görmüştü? Nasıl bilmişti? *Nasıl duymuş-*

tu? Bilmiyordum. Tek bildiğim tüm gün surat asan, nadiren gülümseyen bu kızın herkesten iyi bir ruha sahip olduğuydu.

"İyi bir ruha sahip olmayan kimse gerçekleri göremez," demişti annem. Nadiren yaptığımız konuşmalardan birinde söylediği bir sözdü. Hayatım boyunca ondan duyduğum en etkileyici cümle olduğundan, zihnim bir türlü onun bunu söylerkenki sesini silememişti.

"Seninle yalnız konuşmamız gerekiyor," dediğinde istemsizce gerildim. "Söylediğin yalana beni inandıramazsın. Neler oluyor?"

Çan sesi tekrar duyuldu ve Leon'un kafası kapının arasından çıktı. "*Jack Frost*'la randevuya çıkmış gibiyim," dedi sert bir sesle. "Masada aptal bir kuklayla oturuyorum. Gelecek misiniz artık?"

Hazal'ın elini sıkıca tutup onu içeri sürükledim. Hazal'ı inandırmak için daha çok uğraşmam gerekecekti. "*Jack Frost* da kimmiş?" dedim kıkırdayarak. "Hazal, buzlar kraliçesi olarak işimizi görüyor."

"İki buz insanı bir masaya fazla." Leon kendi kendine kafasını salladı, büyük bir ciddiyetle etrafında dönüp boş masalara baktı. "Şuraya oturalım." Parmağıyla işaret ettiği masadaki *Elsa*** figürüne baktım.

"O da buz insanı," diye homurdandı Hazal. "*Salak.*" Hiçbir şey demeden yürüyüp *Baymax**** figürünün olduğu masaya oturdu. İçimde nedensiz bir mutluluk oluşurken beyaz, yumuşacık bir balonu andıran figüre baktım. Hevesle masaya ilerledim. "Ne yiyelim?" diye sordum parmak uçlarımda yükselip Hazal'ın açtığı menüye bakarken. "Bu sefer ben ısmarlıyorum."

---

* Türkiye'de "Efsane Beşli" ismiyle vizyona giren, orijinal ismi "*Rise of the Guardians*" olan, aile/macera türündeki animasyon filmindeki kurgusal karakterdir. Kar ve buzu manipüle etme yeteneğine sahiptir. (e.n.)

** Türkiye'de "Karlar Ülkesi" ismiyle vizyona giren, orijinal ismi "*Frozen*" olan *Walt Disney* yapımı animasyon filmindeki kurgusal karakterdir. Kar ve buzu kontrol etmesini sağlayan sihirli güçlere sahiptir. (e.n.)

*** *Walt Disney* yapımı, hemşire bir robotu konu alan "*Baymax!*" isimli animasyon dizisindeki kurgusal karakterdir. (e.n.)

Teşekkürler, Rast.

Pastaneden yükselen kokular ağız sulandırıcıydı. Taze pişmiş ekmek, tereyağı ve öğütülmüş kahve... Hamur işi cennetinde her şeyi sipariş etmemek için kendimi zor tutuyordum.

Çok geçmeden üçümüz de omlet, tost, pankek ve detoks suyu sipariş ettik. Sipariş birkaç dakikada gelmişti.

"Eee," dedi Hazal boğazını temizleyerek. "Takıldığın adamı anlatacak mısın? Olanları Leon'dan dinlemek ve bana sadece birkaç mesaj atman beni yaraladı."

"Özür dilerim, bebeğim." Lokmamı yutup derin bir nefes aldım. "Konserden ayrılınca kafamı dağıtmak için Seraph'a gittim." Yalanımı dün detaylı bir şekilde hazırlamıştım. Seraph'ı ikisi de biliyordu, en sevdiğim gece kulüplerinden biriydi.

"Konserden ayrıldığımızda hayatı sorguladım," dedi Leon çataldaki jöleyi hoş olmayan bir şekilde yalarken. "Konserden niye erken çıktığımızı anlamadım." Sandalyede geriye doğru yaslandı. "Salak mıyız biz? Neden *Imagine Dragons* konserinden erken çıkıyoruz?" Kollarını havaya kaldırıp bedenini inceledi. "Hani üstüme bakıyorum, bir tarafımda '*salak*' da yazmıyor."

"Jin rahatsız hissediyordu," dedi Hazal onu tersleyerek. "Onun aldığı biletle eğlenmeye devam mı edecektin?" Gözleri kısılırken dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Senden daha iyi bir arkadaşım."

"Bana bak, özgüvensiz deli," dedi Leon masada öne doğru eğilirken. "Daha altında bez varken tanıyordum ben onu!"

Hazal başını salladı. "O zamanlarda tanıman iyi olmuş," dedi keyifli bir şekilde. "Çünkü altında bezi yokken Jin seninle arkadaş olmayacak kadar akıllanmış olurdu."

"Akıllanmamış demek ki," dedi Leon yüzünü buruştururken. "Seninle arkadaş olduğuna göre..."

"*Siktiğimin beyinsizi.*" Hazal, *Türkçeye* geçince ikimiz de uzaylı görmüş gibi ona baktık.

"Jin," dedi Leon boş bakışlarla. "Bize küfrediyor."

"*Hayır*, etmiyorum," dedi Hazal iç geçirirken. "Dua edip rahatlamaya çalışıyordum."

Ellerimi havaya kaldırdım. "Bu kadar yeter. Bu kavga burada sonlanıyor." Gözlerimi kısıp ikisine de atabileceğim en sert bakışları attım. Ellerimi yumruk haline getirerek tokuşturmak için onlara uzattım.

İkisiyle de yumruk tokuşturduktan sonra çatal ve bıçağı elimden bırakıp arkama yaslandım. "Adam Seraph'a ilk kez gelmişti. Bir şeyler içerken konuşmaya başladık. Sabaha kadar dans ettik ve sonra evine bir şeyler yapmak için gittiğimizde ikimiz de aynı yatağın üzerinde sızdık. Adı... Rast."

Hazal elleriyle yüzünü ovuşturdu. "Peki," dedi düz bir sesle. "Onunla yaşayacak kadar ona güveniyor musun?"

"Güveniyorum." Bir anlığına kaşlarım çatıldı. "Bana güvende hissettiriyor." *Peşinde avcılar falan var işte...* "Yüzüne baktığında nasıl biri olduğunu anlarsın."

"Hımm," dedi Hazal. "Yani yüzüne bakınca güzel bir yüz dışında güvenilirliğini de gördüğünü iddia ediyorsun."

"Yüzüne bakınca konuşmayı unutursun ya... Öyle bir yüz. Sanki..." Boğazım yanarken boğazımı temizledim. "Aynı Yunan tanrısı. Gerçekten, Hazal. Bir filmde al *Jason Momoa*'nın yerine koy, hiç sırıtmaz. Bronz tenli, zenginlerde olan türden... Yüz hatları kusursuz ve tüm gün spor salonunda zaman geçiriyormuş gibi bir fiziği var."

"Geçmiş olsun, Jin," dedi Leon yorgun bir şekilde. "Hoşlanıp birkaç günde unutacağın kişiyi bulmuşsun."

"Bana da öyle geldi," dedi Hazal. "Ayran gönlüne kavanozun kapağını geçirmiş, kavanozu yine çalkalamaya başlamış."

"Bu farklı!" dedim homurdanarak.

Leon gülerek ağzına pankek tıktı.

"Yanlış hatırlamıyorsam bunu birkaç kişi için daha demiştin," diye homurdandı Hazal. Sesi huysuzdu. Benim için benden çok endişelendiğini biliyordum.

"Bu seferkiyle aynı evde kalıyorum! Ayrıca Rast diğerlerinden daha yakışıklı, daha zengin ve bana daha çok bakıyor!" *Tamamen yalan. Eh, yakışıklı olma kısmı hariç.*

"En son bunu söylediğinde, herif seni göğüs ölçülerin yüzünden umursamamıştı," dedi Leon acımasızca.

Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı.

"Leon!" diye bağırdı Hazal. Kafe boş olduğu için şanslıydık.

Yapmacık bir şekilde burnumu çektim. "Sorun değil, Hazal," dedim içli içli. "En azından dışarıdan bakınca göğsümün olmadığı belli oluyor. Leon *boxer*'ını çıkarana kadar kimse ne kadar küçük olduğunu fark etmeyecek."

"Jin!" Hazal'ın bağırışı üzerine dudaklarımı büzdüm.

"İki kişilik bir üzüntü yaşıyorum şu anda," dedi Leon güçlükle.

Hazal çoktan küçük kavgamızdan uzaklaşmıştı. "Sapık, mafya, uyuşturucu bağımlısı, uyuşturucu satıcısı, kadın pazarlamacısı veya organ mafyası olabilir..."

Dişlerimi altdudağıma geçirdim. "Ya da *sıradan* bir insan?" dedim tek kaşımı havaya kaldırırken. Durum vahimdi. Rast saydıklarından hiçbiri değildi.

Leon iç geçirdi. "Her türlü sana destek oluruz," dedi yorgun çıkan sesiyle. "Sadece senin için endişeleniyoruz." Gözlerimi masadan ayırıp ona çevirdim ve gülümsedim.

"Leon nadiren haklı oluyor," dedi Hazal. "Bizimki sadece korku."

Omuz silkerken geniş bir şekilde gülümsedim. "Boşuna endişelenmeyin." Ellerimi havaya kaldırıp parmaklarımı oynattım. "Yastığımın altında bıçak var. Ayrıca parfümün içine acı biber, artı olarak da soğan suyu ekledim. Onu alaşağı edebilirim." Derin bir nefes aldım. "Gerçi buna gerek kalmayacak çünkü iyi birine benziyor."

"İlk başta herkes öyle görünür," dedi Hazal. "Özellikle söz konusu senin gibi her şeye pozitif bakan birinin gözleriyse."

"Ne diyebilirim ki?" dedim alayla. "Eğer beni ortalıkta göremezseniz, buzluğa bakıp etimi doğramadığından emin olun."

İkisi de ürpermiş bir şekilde bana baktı.

Leon kaşlarını çattı. "Eee," dedi sertleşen sesiyle. "Bizi ne zaman davet ediyorsun?"

Harika esprim sayesinde eve gelmek istiyorlardı. Gerçekten çok zekiydim.

Ben bunları düşünürken aklımda bir sorun daha şekillendi. Onları bu dünyaya, tuhaf bir âleme sokmak onların da tehlikeye girmesine neden olur muydu? Bunun olmasını istemiyordum. Onları güvende tutmak istiyordum. Sadece Rast'la basit bir anlaşma yapıp birkaç kelime konuşmak bile kaçık Morana'nın yolumu kesmesine neden olmuştu. Peki ya arkadaşlarımın Rast'la tanışması onların başına bela açacak mıydı?

Güvende olacaklarına dair Rast'tan onay almadan onları çağıramazdım. Hatta Rast onaylasa bile çağıramazdım. Ona güvenmiyordum.

Peki ya Rast rolü yapabilecek birini bulabilseydim?

"Rast'a sorarım," dedim geniş bir gülümsemeyle.

Sohbetin geri kalanında onlara planladığım yalanın detaylarını, Rast'la kafamda uydurduğum birkaç sahte konuşmamızı anlattım. Dakikalar geçse de onlar için duyduğum endişe her zaman oradaydı.

Ailem gibi gördüğüm kişiler için endişelenmek yerine, kendim için endişelenmeyi tercih ederdim. Ben sadece bir kalpten ibarettim ve kalbimin en derinlerinde sadece onlar vardı. Kalbimin zarar görmemesi için onları korumam gerekiyordu.

Eğer yukarıda birileri varsa, diye düşündüm. Leon bir şekilde Hazal'ı güldürmeyi başaran bir cümle kurduğunda ufak bir tebessümle onları izliyordum. *İlahlar, beni duyuyor musunuz?*

Lütfen bazı şeyler hiç değişmesin.

Pirincin istediğim kıvama gelip gelmediğini kontrol ederken gözlerimi kıstım. Kulağımı *Brooklyn Nine-Nine*'ın artık ezberlediğim replikleri doldururken telefon ekranına sıklıkla bakmıyordum bile.

Yemeklerin birbirine karışan kokusu mutfağı kaplamıştı, cam açık olmasına rağmen içerisi bir aşçıyı rahatsız etmeyecek kadar sıcaktı. Burnuma dolan yemek ve baharat kokularının karışımı bana evde hissettiriyordu.

Fırınla ocak arasında dönüp dururken bir şarkı mırıldanıyordum. Ocağın altını kıstım ve kendi etrafımda dönerek şarkıya devam ettim. En sevdiğim şey, aynı anda birçok yemekle uğraşmaktı. Bedenim bir ritim tutar gibi geriliyor, mutfağın hızına ayak uyduruyordu. Her şeyi aynı anda idare edebilmek *mükemmeldi*. Üstüne üstlük saatler bittiğinde, geriye sadece emeğimle ben kaldığımda yaptıklarımı görmek bende inanılmaz bir tatmin duygusu sağlıyordu.

"Buraya *ne* yaptın?"

Duyduğum boğuk sese karşı ayaklarım yere çakılıp kaldı. Dans etmeyi bıraktım, ellerimi belime yaslayarak soğukkanlılıkla kapıya döndüm. Üzerindeki tişörtü çıkarmış Rast kapıda dikiliyordu. Koyu kahverengi, dalgalı saçları birbirine girmişti. Koridorun ışığı kapalı olduğundan saçları siyah gibi gözüküyordu. Elleri belinden düşecek gibi duran kot pantolonunun ceplerindeydi. Kızıl gözleri koridorun karanlığında parlıyordu.

"Yemek yapıyorum," dedim alayla. Zavallı tanrı, muhtemelen mutfakta çalışan birileri olduğunu unutmuştu. "Gelirken bana verdiğin parayla mutfak alışverişi yaptım. Restoranlardan tabak aşır-

madan *benim* yaptıklarımı yiyeceksin. Böylece insanların emeğini çalmamış olacaksın."

Rast yüzümü incelerken eğlenmiş görünüyordu. Bir omzunu kapının pervazına yasladı. "Yani artık özel bir şefim var?" dedi sorarcasına. Sesi kibirli geliyordu ama bunun için onu suçlayamazdım.

"Biraz daha böyle konuşursan..." diye başladım. "Sevdiğini fark ettiğim hiçbir yemeği yapmam."

"Ah." Bu onu kırmış gibi elini kalbinin üzerine koyduğunda sırıtarak önüme döndüm. Kızıl bakışlarının varlığını üzerimde hissetsem de dönüp ona bakmadım. Fırının kapağını aralayıp keki dışarıya çıkardım ve soğumasını beklemek üzere tezgâhın üzerine koydum.

Rast'ın varlığını hissetmek beni rahatsız ediyordu, özellikle de ondan Morana'yı saklamaya karar vermişken. Üstelik Morana'yı ondan saklamam aynı zamanda bir deneydi. Zihnimi gereğinden fazla okuduğundan şüpheleniyordum. Eğer gerçekleri ondan saklamayı başarırsam, bu zihin okumadığını kanıtlardı.

"Üzerindeki tutkunun sadece yemek yapmaktan kaynaklandığını mı söyleyeceksin?" Ilık bir nefes kulağıma çarptığında sıçramamak için kendimi zor tuttum. Çıplak göğsü sırtıma değiyordu, bedeninin alev almış sıcaklığı sırtıma işlemeye başlamıştı.

Tepki vermemek için kendimi zorlamam gerekmişti. Bir erkekle bu konuma gelmeyeli çok olmuştu. Hem de yakışıklı bir erkekle. *Ayık kafayla.*

Omzumun üzerinden ona bir bakış attım. Yüzü bana gereğinden fazla yakındı. Amber ve bergamot karışımı odunsu kokusu burnuma doldu. "Ne demek istiyorsun?"

"Üzerinden yayılan sıfı görmeden bana inanamazsın," dedi Rast. Bakışlarının kızıllığı biraz olsun açılmıştı. Gözlerinin içinde akıp giden bir nehir varken duygularını okumak neredeyse imkânsız olsa da sanki... şaşkındı.

Yoksa amacı bana arkadan yanaşıp...

Kalçama bir bakış atmamak için kendimi zor tuttum. Dolgun bir popom yoktu.

Belki de popo sevmiyordur.

Bedenimi tamamen ona çevirdim ve kendimi geri çekerek tezgâha oturdum. Aklımdan bir sonraki hamlelerimizde neler olabileceğine dair yüzlerce senaryo geçiyordu. Öylesine biri olsaydı, sırf beni heyecanlandırdığı için bile onu öpebilirdim. Ev arkadaşınız anlaşma yaptığınız lanetli bir tanrı olduğunda denklem biraz karmaşık bir hal alıyordu.

"Sende benim sıfımdan büyük bir parça var fakat hepsi bu değil," derken sesi boğuklaşmıştı. Ses tonu biraz daha kısık olsa beni tahrik etmeye çalıştığını düşünecektim. "Sadece yemek yaparken bile..." Gözleri parladı. "Güzel bir seks sırasında yayılan *sıftan* daha fazlasını yayıyorsun."

Sözleri ona aval aval bakmama neden oldu. Ne dediğini idrak ettiğimde dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. Bu resmen *yemek yaparken orgazm oluyorsun* demek gibi bir şeydi ve bu yorum hakkında ne düşüneceğimden emin değildim.

Çok ateşliyim.

Ya da...

Eh, teşekkürler?

"Yemek yapmaktan zevk alıyorum," dedim ocaktaki tencerelere bakarak. Şu an onun dışında her yere bakabilirdim. "Sana söylemiştim..." Gözlerimi bedenine çevirdim. Tezgâha daha çok mu yaklaşmıştı, yoksa bana mı öyle geliyordu? Avuçlarını tezgâhın kenarlarına dayamadığı için şükretmeye başlayacaktım. Üstüme biraz daha eğilse... "Ben hayatımın *her anından* keyif alıyorum."

Kaçık bir ilahla aynı eve mi sıkıştınız? Yakışıklılığının göz doyurucu olmasından faydalanın ve ona doya doya bakın. Yakışıklılığı-

nın, hayatınızın erkeği kriterini yükseltmesine izin vermeyin. Çünkü o ilahi bir bedene sahip. Kasları sıfından besleniyor. Protein tozu değil, sıf çekiyor. Her fırsatı değerlendirin.

İlahlara emlakçılık yapma fikri birden aklımı çelmişti.

Kolayca kanan, zavallı gözlerim...

Rast kafasını yana yatırarak kısık bakışlarıyla yüzümü izledi. Bir an kendimi, kâküllerimin daha uzun olup gözlerimi örtmesini dilerken buldum. Gözleri benim gibi biri olmadığını ve nasıl bir duruma düştüğümü bana hatırlatan kızıl cevherlerdi.

"Hayatın her saniyesinden zevk alan insanlarım oldu," dedi Rast düşünceli bir şekilde. "Yatakta zevkten kendinden geçirdiklerim de." Gözlerim istemsizce irileşti. *Enerjiye bak...* "Senin yaydığın sıf... Onlardan kat kat daha fazla." Dişlerini birbirine bastırdı. "Sen... Tamamen *benimle* dolusun."

Pekâlâ, benimle olan *hayallerini* sorgulamaya başlamıştım. İçimde bir yerlerde yumruklarını havaya kaldırıp yaşayan en ateşli insan olduğunu iddia eden, aşçı kıyafetlerine bürünmüş bir Jinava olsa da ne düşünmem gerektiğinden emin değildim.

Tezgâhtan atlayıp ondan olabildiğince uzaklaştım. Rast'ın bir şey söylememi beklediğinin farkındaydım ama ne diyeceğimi bilmiyordum. Sırtımda bıraktığı sıcaklığı birkaç saniye sürse de hâlâ bedenini bana yasladığını hissedebiliyordum. Tezgâhtaki tabaklardan birini aldım ve servis hazırlamaya başladım.

Evet, zevk bombasıyım ben. Nasıl olurdu? *Berbat.* "*İnsanlarım* dedin," dedim bunların yerine. "Benim gibi yanına alıp sıfını sömürdüğün başkaları oldu mu?" Kendine seks kölesi falan tutmuş olabilirdi. Ya da madem ilahtı, kendi genelevini açabilir ve işler çığrından çıktığında hiçliğe karışıp kaçabilirdi.

Küçük masaya oturup *risotto*'mu yemeye başladım. İlk lokmada

* Et, tavuk veya sebze suyunda pişirilerek krema kıvamına getirilmiş, İtalyan kökenli bir tür pirinç pilavıdır. (e n)

kısa bir an zevkle gözlerimi kapattım. Gözlerimi açtığımda Rast karşımdaki sandalyede oturmuş, önünde *risotto* tabağı dururken beni inceliyordu. Ne ara kendine bir tabak alıp karşımda belirmişti?

"Oldu," dedi yavaşça. "Bizi besleyen eşlikçilerimize *isha* denir. Nadir olsa da senin gibi başkaları da var. Bir ilahın yanında kalıp bizim yaptığımız anlaşmayı yapan insanlara *isha* deniliyor. *İsha*'larım beni kimse göremiyorken görebilen kişiler değildi. Senin sıfın farklı, *sen* farklısın."

İçimdeki korkuyu bastırdım. Ya bu farklılığın nedeni Morana'nın anlam veremediğim söylemleriyse?

Kız Yediler'in hepsini ölüme sürükledi, demişti gelecekteki Morana. Rast, Morana ile arasının iyi olduğunu söylemesine rağmen Morana beni öldürmeye ya da... *korkutmaya* çalışmıştı.

Boğazımı temizledim. Gözlerimi onun tabağına indirip, "Tadına bakmayacak mısın?" diye sordum.

Rast'ın dikkati anlık olarak dağılırken yüzünde düşünceli bir ifade belirdi. "Hayır. En son beş yüzyıl önce, eski bir dostumun pişirdiğini yemiştim. Hatıramda onun yaptığının kalmasını istiyorum."

Çiğnememem yavaşlarken ciddi olup olmadığını anlamaya çalıştım. "Tarif zaten beş yüzyıl önce bulundu..." dedim gittikçe kısılan sesimle. "Sen... Bana *risotto*'yu Milano'da yediğini söyleme!"

Rast'ın dudakları kıvrıldı. "İlk keşfedildiği düğünde oradaydım."

Çenem neredeyse yere kadar düşmüştü. "Şaka yapıyorsun!"

"Valerio di Fiandra'nın düğünüydü. Onun evlenmesine katlanamayan âşığı delirip düğün yemeğine safran atmıştı. Fakat beklenenin aksine, davetliler safranlı pilava bayıldı. Güzel bir geceydi, insanlar bizi ne kadar eğlendirebiliyorsa o kadar eğlenmiştik."

Kıkırdayarak sandalyemde arkama yaslandım. *Risotto*'mu sağa sola çekiştirmesini izliyordum. "Günlerimizi nasıl geçireceğimizi buldum," dedim aydınlanarak. "Bana anlatabileceğin *yüzlerce* değ-

şik anı olmalı! Uyumayı bırakırsan, seninle sohbet ederek birbirimizi tanımayı düşünebiliriz."

"Benim de bir fikrim var," dedi Rast yamuk sırıtışıyla. "Bana bir dilek listesi yapmanı istiyorum."

"*Dilek listesi* mi?"

"Evet. Dünyada her şeyi yapabilecek şansın olsaydı, neler yapmak isterdin? En büyük arzuların, gezmek istediğin yerler, deneyimlemek istediğin anlar..." Gözleri yüzümde gezindi. "Hayallerini gerçekleştirmek istiyorum."

Neredeyse beni etkileyecekti. *Neredeyse.* Yüzündeki ciddiyeti fark edince kahkahalarla gülmeye başladım. Vücudum sarsılırken az kalsın sandalyede dengemi kaybedip düşecektim. Elimi gülmekten ağrıyan karnıma bastırarak nefeslendim. "Oradan bakınca... aptal gibi mi gözüküyorum?" dedim sırıtarak. "Yemek yaparken bile ne kadar zevk aldığımı gördün ve tüm hayallerimi gerçekleştirip o sırada benden *beslenmek* istiyorsun!"

Rast omuz silkti. "Karşılıksız olacak demedim."

Yazabileceğim her şeyi düşündüm... Yüz doksan beş ülkenin tamamını gezmeyi, Mariana Çukuru'nun dibini görmeyi, Everest'in zirvesinde yemek yapmayı ya da astronot olmayı bile seçebilirdim!

"Kabul ediyorum," dedim tekrar *risotto*'ma odaklanırken. Listemin başına güzel bir alışveriş ve bir ev ekleyecektim. "Sonuçta *kazan-kazan* durumu." Bir an duraksadım. "Umarım dileklerim için uyanık kalmayı başarabilirsin."

Rast iç geçirerek sandalyede geriye yaslandı. Devasa bedeni sandalyenin çatırdamasına neden olmuştu. "Tüm gün uyumuyorum, insan."

Onu umursamadım. İsmimle hitap etmediği sürece istediği kadar kendi lanetli çukurunda debelenebilirdi. Ona biraz olsun yardım etmemi istiyorsa, bana saygılı davranması gerekecekti.

"Beni duyuyor musun, *Jinava?*" Sesi sinirlendiğini belli ediyordu.

Ağzımdaki lokmayı yuttuktan sonra, "Elbette," dedim ciddi bir sesle. "İsimleriyle hitap ettiğinde insanlar seni duyabilir."

Dolgun dudakları ince bir çizgi halini aldı. Fazla mı ileri gitmiştim? *Hayır.* O çok kolay öfkeleniyordu. Onun çıplak göğsü benim dikkatimin dağılmasını ve öfkemi kolayca unutmamı sağlıyordu ancak Rast'ın böyle bir şansı yoktu. Beni bakışlarıyla lime lime etmemesi için soyunamazdım.

"Tüm gün uyumuyorum," diye tekrarladı yavaşça. "Güç topluyorum. Bunu yarı uyku hali olarak düşünebilirsin. Çok uzun zamandır insani etkinliklere ya da insanların yaşamına bir ilgim yoktu. İlahi gücümü kazanmak benim için her şeyden önemli. Yaptığım şey, gözlerimi kapatıp dünyanın her yerindeki insanların içinde yer alan sıfımı kendime geri çekmek."

"Yani meditasyon yapıyorsun."

Rast derin bir nefes aldı. Bana karşı harcadığı her kelimede acı çekiyormuş gibiydi. Yanımda olmaktan da sıfımı sömürmek dışında zevk almıyordu. "Nasıl demek istersen. Gözlerimi kapattığımda lanetli olsam da biraz olsun ilahi formuma geçebiliyorum. Ruhani bir boyutta ihtiyacım olan gücü topladığımı düşünebilirsin."

"Ben de uyumayı seviyorsun sanmıştım."

Cevap vermedi. Yerimden kalkıp hızla buzdolabına gittim ve beni çikolata krizine sokacak *sacher* turtasından* bir dilim aldım. Çikolatalı dilime büyük bir iştahla bakarken yerime geçtim.

"Keke, hayatının aşkını bulmuş gibi bakıyorsun," dedi Rast tuhaf bir sesle. Gözlerimi kısa bir an tabağımdan ayırdım. Bu sefer şaşkınlığı yüzünden apaçık okunuyordu. Neden şaşırdığını anlamayarak ben de ona baktım. Sıfım mı yükselmişti? Yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tuttum.

* Ganaj kaplı çikolatalı sünger kekin arasına kayısı marmelatı sürülerek yapılan bir Alman tatlısıdır. (e.n.)

"Bu *sacher* turtası," dedim neşeyle. En iyisi açıklamaktı. Tabağı havaya kaldırdım. "Bu ustaca yapılmış keki ve üstünü kaplayan çikolatayı görüyor musun? Bu benim hayatım. Normalde yüz elli gram çikolata kullanılır fakat ben çikolatayı çok sevdiğim için iki yüz elli gram kullanıyorum. Tek başıma yaşadığım için on iki dilime böler ve bunun bana bir hafta yet..."

Birden durdum. Neredeyse ona tarifi anlatmaya girişecektim. Hissettiğim heyecan, kısa bir an utanmama neden olurken tabağı masaya geri koydum.

"Anlatmaya devam edebilirsin," dedi Rast düz bir sesle.

"Sıfım azıttı değil mi?"

"Evet." Sesi tuhaftı.

Yüzümdeki gülümseme söndü. Yanağımın içini ısırdım. Normal bir insan bu durumda neşeli olur muydu? Bir şeylerin ters gitmesine rağmen bu denli mutlu olmam, kendimi nihayet özel biri olabilecek bir dünyada bulmamdan mı kaynaklıydı? Ailem için bile özel biri olmamıştım. Kötü bir öğrenciydim, geç anlayan ve mutfakta yüzlerce kez hata yapan bir aşçıydım. Ayrıca arkadaşlarıma da sürekli yük oluyordum.

"Dünyanızda kehanetler var mı?" diye sordum. Rast boş boş yüzüme baktığında altdudağımı ısırdım. "Yani... seçilmiş kişilerden bahsediyorum. İşte herkesten farklı bir kişi ortaya çıkar ve felaketlere engel olur. Bu tarz şeyler işte. Bilirsin."

"Hayır." Keskin bir cevaptı.

"Peki..." Morana'dan bahsetmeden beni tehdit ettiğini nasıl anlatabilirdim? "Benden beslendiğin için birileri beni öldürmek isteyebilir mi?"

"Seni *öldüremezler*," dedi Rast. Ellerini masanın üstüne koymuştu. Uzun, iri parmakları pençeleri andırır bir şekilde kıvrıldı. "Buna izin vermem."

"Sana güvenmiyorum," dedim açıkça. "Ayrıca bu bir cevap değildi. Öldüremezler mi, öldürmek isteyecek kimse olmaz mı? Lanetli olduğundan gücünün tamamını kullanamadığını biliyorum. Beni öldürmek isterlerse buna engel olamazsın. Sen... *Sen*..."

Dişlerini birbirine bastırdı. "Seni *koruyabilirim*," dedi sert bir sesle. "Daha önce de korudum."

"Bedenim ikiye ayrıldı!" diye belirttim boğazımı temizleyerek. "Saldırmak için geç kaldın."

"Ama iyileştirmek için geç kalmadım!" dedi Rast sert bir sesle. "Ölmek üzere olan bedenini birleştirmek için *aylardır* biriktirdiğim sıfımı kullandım."

Dişlerimi birbirine bastırıp sinirim bozulmuş gibi güldüm. "Teşekkürler, *kahramanım*."

Rast kendini rahatlatmaya çalışıyormuş gibi derin bir nefes aldı. Bir an yelesini sallamış, pençelerini çıkarmış bir yırtıcıydı. Bir an sonra ise gözleri dışında tamamen insan gibi görünen yakışıklı, sakin bir adam oluyordu. Sandalyeye yaslanıp kaynayan bakışlarıyla bana baktı. "Artık seni korumak, gücümün kaynağının kendisini korumak gibi bir şey." Pekâlâ, gücünün kaynağı olarak beni gördüğüne göre dünya zevk alma konusunda *berbat* bir durumda olmalıydı. "Yanımda olduğun sürece hiçbir iblise, avcıya ya da ilaha karşı *kaybetmem*." Gözleri kısılırken vücudumdaki tedirginliği fark etmiş gibi beni süzdü. "Neden bunu soruyorsun?"

"İnsan olarak ölmekten korkmam tuhaf değil." Göz devirdim. "Dünyamıza hoş geldin, yakışıklı. Bingo! Tek bir hayatımız var!"

Konuyu değiştir, Jinava. Konuyu değiştir...

"Rast," diye mırıldandım boğuk bir sesle. Çekingen bakışlarımı yüzünde gezdirdim. "Bir ilahla bir insan birlikte olursa ne olur?"

Kaşları havaya fırlarken dikkati kolayca dağılmıştı. "Benimle sevişmeyi mi düşünüyorsun?" Sesindeki tiksintiyi duyunca yüzüne

tencereyle vurmamak için kendimi zor tuttum. Sıfını beslediği bir etkinlikten iğrenerek bahsetmek... Tutkunun Tanrısı'na hiç yakışmıyordu.

Yüzümü buruşturdum. "Hayır," dedim tiksindiğimi belli eden bir sesle. Eh, onunki gerçekti ama benim tiksintim yalandı. Onu hayal etmek zor değildi. *Tutkunun Tanrısı.*

"O zaman neden soruyorsun?" Rast'ın sesi ifadesizdi.

"Şey... Bir insanla bir ilahın çocuğu olup olmadığını merak etmiştim."

Kızıl gözlerinden tuhaf bir karaltı geçti. "İlahlarla insanların çocuğu olmaz."

Kaşlarım çatıldı. "Sizin organlar kutsal herhalde? Kutsal sperm..." Gülmemek için tüm gücümü kullanmam gerekmişti. Turtamdan bir çatal daha aldım. "Kutsal olmayan yumurtayı dölleyemez."

Rast bana bir iblis olduğumu iddia etmişim gibi bakıyordu. Yüzü gerildiğinde kaşlarımı çattım. Sanırım şakadan pek anlamıyordu. *Kalın kafalı.*

"İlahlar insan bedenine bürünüp eğlenmek için dünyaya iner fakat görünenin aksine insan olmazlar. *Ben insan değilim,* Jinava. Öyle görünsem de değilim. Sizin gibi hissedemem. Sizin gibi ihtiyaçlarım olmaz. Ben türünüzden *tiksiniyorum.*"

Tiksiniyorsan yaratırken sıfını vermeseydin, seni piç kurusu!

Birden bu evde istenmediğimi düşünmeye başladım, üstelik hayatımda bu duyguyu ilk tadışım değildi. Annemle babamın gölgesinin üzerime çöktüğünü hissedebiliyordum.

Rast'ın elinde bir kitap belirdi. Bana bakmadan kitabı bana uzattı. "Çok fazla soru sorduğun için," dedi dişlerini gıcırdatarak. "Elinde avcıların kullandığı rehber kitabı var. Çoğu sorunun cevabını kitapta bulabilirsin."

Üzerinde "İlah Avcısı Rehberi" yazan beyaz deri kapaklı kita-

bı kendime çektim. "Bu akşam silikleşmemeye çalışsan iyi edersin, *lanetli tanrı*," dedim sert bir sesle. Sırtımı ona dönüp mutfağın çıkışına yöneldim. Onun yüzünden turtamdan bile zevk alamamıştım! "Çünkü ben *mışıl mışıl* uyuyacağım ve sana yardım edecek havada değilim."

Odama dönüp içimde bir huzursuzlukla pencereyi kapattım. Elimdeki kitabın kapağını bile açmadan yatağın başucuna koydum. Üstümdeki kıyafetlerden kurtulduktan sonra valizimden çıkardığım pijamalarımı giydim. Yatak örtüsünün altına girerken bu yatakta kimlerin yattığını, çarşafların en son ne zaman yıkandığını düşünmemeye çalıştım. Bu lanet evde tek tanıdık olan şey kıyafetlerim ve yaptığım yemeklere ait kokulardı. Ben bile kendime yabancıydım.

Gözlerimi kapatmama rağmen uyanık zihnim bana kaçındığım anılarımı hatırlatıyordu. Annem ve babamı evde bulamadığım ilk gece aklıma gelmişti. Ben daha neler olduğunu anlamadan haftalar geçmişti. Kimse eve geri dönmemiş, zile basmamıştı. Kimse yatmadan önce camları kapatmam gerektiğini, yemeğin altını açık unuttuğum için aptallık ettiğimi söylememişti. Annemin umursamaz, sadece beni azarlamak amacıyla söylediği sözlerin yokluğu bile canımı yakmıştı.

Kaybolup giderdim. Hazal ve Leon olmasaydı çoktan tükenirdim. Her kötü anımda yanımda olmuşlardı, onlardan içine adım attığım bu gerçekliği nasıl saklayacağımı bilmiyordum.

Sıkıntıyla gözlerimi birbirine daha sıkı bastırdım. Düşünmeyi durdurmak istiyordum ancak başaramıyordum. Düşünceler birbiri ardına zihnime uğramaya başlamıştı.

Konser gecesinde büyük topa benzeyen iblisten kaçışım, karnımda devasa bir yarığın oluşması ve o yakıcı acı... Omuzlarım titrerken örtünün altında olmama rağmen üşüdüğümü hissettim. Pencereye kadar yükselen iblisin kanatlarını zihnimde belirdiğinde, sırtımın pencereye dönük olduğunu hatırlayarak titredim. Sanki her

an arkamdan biri saldıracakmış gibi hissediyordum. Sırtımı verebileceğim bir duvar yoktu.

Lütfen, diye düşündüm. *Onları bir daha görmeyeyim. İblisleri de beni dünyaya getirenleri de.*

Annemle babamı görmek istemiyordum ama onların beni görmesini istiyordum. Ünlü bir baş şef olacak, televizyondaki her yarışma programını kazanacaktım. Dünyanın bir köşesinde hayatta olduklarını biliyordum. Belki beraber, belki de ayrı bir şekilde hayatlarını yaşamaya devam ediyorlardı. *Pişman* olmalarını sağlayacaktım.

Ağladığımı da, Rast'ın geldiğini de sıcak parmaklar yanağıma değdiğinde fark ettim. Bedenim kaskatı kesilirken bulanık gözlerle, yatağın yanında ayakta dikilen Rast'a baktım. Karanlıkta bile kızıl gözleri parlıyordu.

Parmağı gözyaşımın izlediği yolu takip ederek boynuma ulaştı. "Korktuğunu hissettim," diye mırıldandı. "Bir sorun olduğunu düşündüm."

Dudaklarımı zar zor aralayıp boynumdaki işaretparmağını düşünmemeye çalıştım. "İyiyim." Geriye doğru çekilerek elinin boşluğa düşmesine neden oldum. Başka söyleyecek bir şeyim yoktu. İsterse iblislerden ya da ondan korktuğumu düşünebilirdi. Ona hiçbir açıklama borçlu değildim.

Bunun farkındaymış gibi geri çekildi. Sessiz sedasız ortadan kaybolmak yerine, adım seslerinin yöneldiği yönü anlamama ve kapıya doğru gittiğini işitmeme izin verdi.

Adımları duraksadı. "Duan kabul edildi, *insan*," dedi ağır ağır. Sesi *neredeyse* şefkatliydi. Dudaklarım şaşkınlıkla aralanırken dua edip etmediğimi düşündüm. "İkisi de," diye ekledi. "Bazı şeyler hiç değişmeyecek. Ailen konusunda söz veremem ama iblisleri tekrar görmeyeceksin."

Yatakta döndüm ve kapının girişindeki yarısı karanlıkta kalmış bedenine baktım.

"Sen..." diye mırıldandım.

"İnsanlardan tiksindiğimi sıklıkla söylerim, bu seni üzmesin." Arkasını dönüp gözlerini görmeme engel oldu. Bu bir *özür* müydü? "Sen *benim* bir parçamsın, Jinava. Bir insandan daha fazlasısın."

Dudaklarım aralık halde, kurumuş gözyaşlarıyla arkasından bakakalmıştım. Dualarımı kabul ettiğinde bunun tam olarak nasıl bir etkisi oluyordu?

Cevabı bilmiyordum fakat zihnimin duymak istediği şeyler bunlar olmalıydı. Omuzlarımdan bir yük kalkmış gibi hissettim. Kafamı yastığa koyup iç geçirdim.

Dudaklarımda ufak bir gülümseme belirdi.

Sonunda bana insan demeyi bırakmıştı.

Jinava Astern'in Dilek Listesi

Bir tam günümü limitsiz bir kartla alışveriş yaparak geçirmek.

Çanta koleksiyonu yapmak. (Market çantam bile Dior olmalı.)

Rast'ın dünyasının bana zararı dokunmayacak kısımlarıyla tanışmak.

Bana âşık olan birine âşık olmak.

Hazal ve Leon'la sonsuza dek yakın arkadaş olarak kalmak.

Bir gün boyunca Anton Heiko'nun özel misafiri olarak

Şef Masası'nda yemek yemek.

Bir gün boyunca masaj yaptırıp spa keyfi çekmek.

Bir günümü kumarhanede geçirmek.

Dünyayı keyif alarak ülke ülke gezmek.

İzlanda'da kuzey ışıklarını izlemek.

Kiraz çiçekleri mevsiminde Japonya'ya gitmek.

Venedik'te özel kiralanan gondola binmek.

Norveç'te cam igloda kuzey ışıkları altında sıcak çikolata içmek.

Paris'te Eyfel Kulesi'ni görmek.

New York'ta Broadway müzikali dinlemek.

Bana özel bir şarap bağımın olması.

Bir gün boyunca hayvanlarla konuşabilmek.

Bir ay sonra işim yoksa kendime bir restoran açmak.

Kadın girişimcilere para bağışlamak.

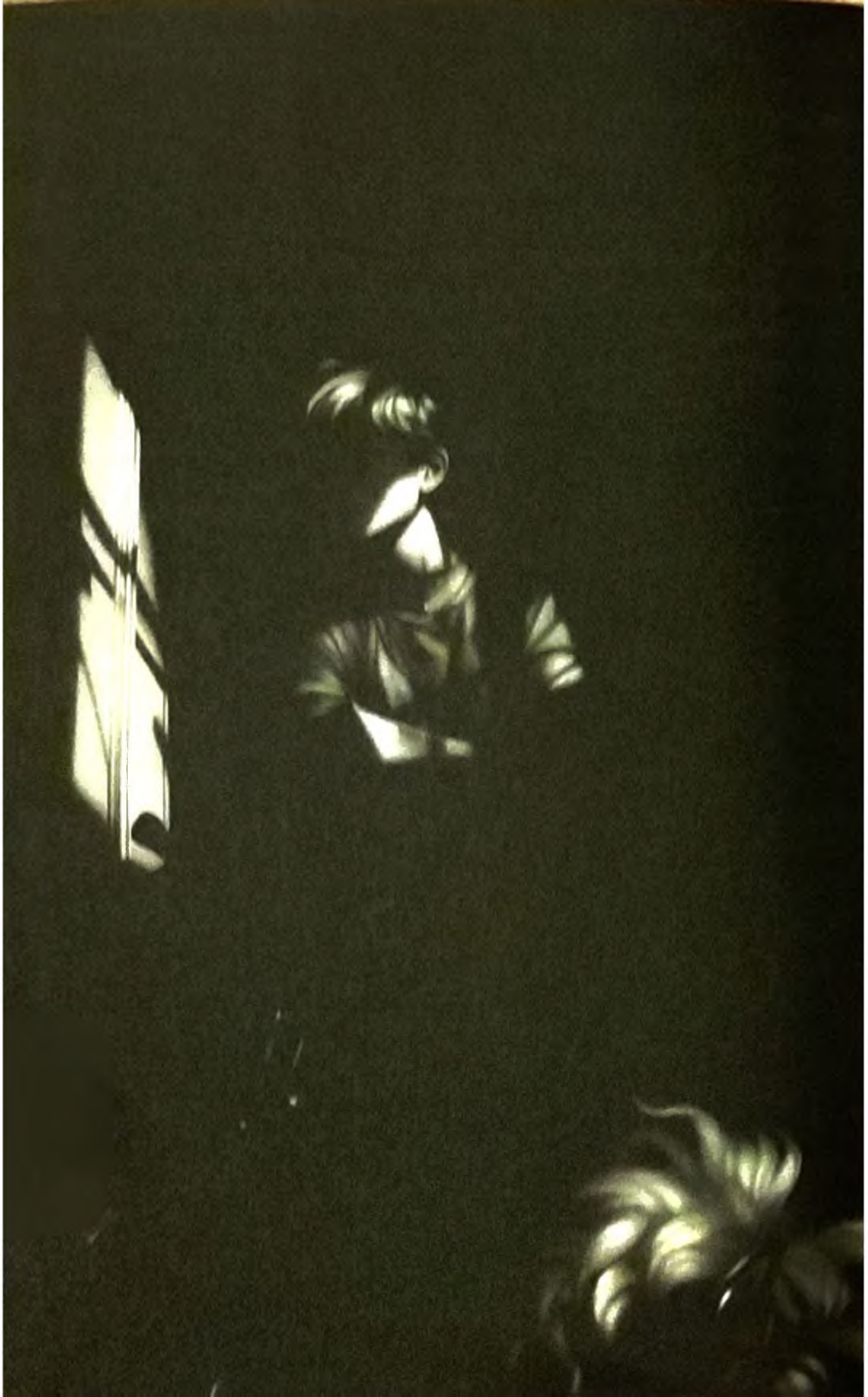
Yaşadıklarımı roman olarak yazmak.

Dünyanın tüm başkentlerini dolaşmak.

Disneyland'e gitmek.

Doğru insanı bulduğumda Venedik'te evlenmek.

~~Rast'la bir gecelik...~~

7
İKİ UCU İLAH ÇIKMAZI

Evde hissetmek ne demekti?

Beni yaratan anne babamla aramdaki kan bağı mıydı? Çocukluğumun geçtiği, bölük pörçük anılarımı yutan o eski ev miydi? Hayatımın çoğunluğunu içinde geçirdiğim dört duvar mıydı? Bana aitlik hissettiren arkadaşlarımın yanı mıydı? Yoksa... Cevap daha basit yerlerde mi saklıydı? Üç saniyelik bir kahkahada, iki saniyelik bir kavuşma anında veya bir saniyelik bir haberde mi gizliydi?

Beni korkutan şey soruların cevabını bilmiyor oluşum değildi. Ne de olsa, soruları cevaplamakta hiçbir zaman iyi olmamıştım. Beni korkutan şey, hayatım boyunca bir kere dahi olsun evde hissetmemekti.

Belki de bağ kurmamam gereken bu "çalıntı" evi kişiselleştirmeye duyduğum ihtiyacın nedeni buydu.

Soluk soluğa kaldığım kâbuslar yüzünden terden nemlenmiş parlak kırmızı mini geceliğimi üstümden çıkarmış, kendimi duşa atmıştım. Saçımın kurumasını beklerken mutfaktaki tüm eşyaları kendime göre yerleştirmiş, ardından hiç zorlanmadan bir dilek listesi hazırlamıştım Hâlâ yazacak yüzlerce maddem olduğu için listeyi

Rast'a vermeyi şimdilik düşünmüyordum. Özellikle Rast'la birlikte olma hayalimi ona itiraf etme konusunda emin değildim.

Kafamı dağıtmak için favori kurabiyem olan fındıklı *nussecken*'i* yapmaya karar vermiştim. Ardından yüzyıllardır yıkanmamış gibi kokan kirli sepetini kendi burnumun iyiliği ve banyonun havalanması için makinenin içine boşaltmıştım. Kıyafetlere olacaklar hiç umurumda olmadığından beyazlarla renklilerin kaynar suyun içinde birlikte dans etmesine izin vermiştim. Sonuçta bir halta benzemeyen, bazıları küçülmüş kıyafet yığınını makineden çıkarıp kimsenin kullanmadığı odaya atmıştım.

Rast'ın koltukta yatma fetişi olduğunu anlamak için dâhi olmaya gerek yoktu. Ben dakikalar boyunca evin içinde oradan oraya koşturup her şeyi temiz ve "benim" kılarken o da koltukta uyumaya -ya da kendi deyimiyle meditasyon yapmaya- devam ediyordu.

Yapacak hiçbir şey kalmadığında mutfakta kendime bir sandalye çektim. Masanın üzerinde soğumasını beklediğim kurabiyelerden bir tanesini alıp ağzıma attım.

Mucizevi kurabiyelerim bile bana iyi hissettirmeyi başaramamıştı.

Sorun düşüncelerimdi. Her zaman az düşünmenin en iyisi olduğunu iddia edenlerden olmuştum. Okulda dâhiyane fikrimi öğretmenlere söylediğimde benimle dalga geçerlerdi. Başarısız olmama bahane aradığımı düşünürlerdi.

Eh, pek haksız da sayılmazlardı. Her anlamda başarısız bir öğrenciydim. Boyum uzun olmasına rağmen çoğu spor dalında vasattım. Bir çöp adam çizecek kadar bile yeteneğim yoktu. Sesim şarkı söylerken gerçekten bok gibi çıkıyordu. Yaşıtlarıma göre her zaman gelişmemiş kalan kıvrımlı fakat dolgunluktan uzak bedenim de nedense herkesin bana çocuk gözüyle bakmasına neden oluyordu. Üstelik sıradan bir lise öğrencisi değildim, ailem tarafından terk edilmişken Berlin'de bir mülteci hayatına sahiptim.

* İnce bir tart tabanı üzerine kayısı reçeli ve karamelize fındık katmanları ile hazırlanan bir Alman tatlısıdır. (e.n.)

Lise hayatımın çoğunu, sevgili ailemin bana bıraktığı borçları ödemek için çalışarak geçirmiştim. Akşam bulduğum herhangi bir işte çalışır, eve gidip yemek yapar ve sabah da okulda uyurdum. Uyanık olduğunda herkesi güldürmeyi başaran bir tiptim. Lisenin en belalı ve suratsız kızı Hazal'la arkadaş olabilmemin sırrı buydu. Terk edilmekle nasıl başa çıkacağım konusunda yüzlerce laf dinlemiştim ve kendime seçtiğim kaçış yöntemi buydu. *Neşe.*

"Mutsuz görünüyorsun."

Rast'ın kapının eşiğinde durduğunu fark ettiğimde dalıp gittiğim düşüncelerden hızla sıyrıldım. "Sürpriz!" diye şakıdım. "İnsanlar olarak arada üzülme problemleri yaşıyoruz." Dün gece gözyaşlarımı sildiği anı düşünmemeye çalıştım. Parmak ucunu tenimde hâlâ hissedebiliyordum.

"Sorun ne?" diye sorarken sesi boğuktu. Uykusundan uyanmış huysuz bir erkek arkadaş gibiydi ama tek fark bu değildi. Çıplak gezmeyi tercih eden Rast *kazak* giymişti! Üstelik bronz yanakları utanmış gibi al al olmuştu.

"Sen..." dedim şaşkınlıkla. "Grip mi oldun?" Son birkaç gündür hava sıcaktı, kazak kesinlikle tuhaf bir tercihti.

Cevap olarak burnunu çekmekle yetindi. Bana sırtını dönüp hiçbir şey söylemeden gitti.

Cevap vermediğim için bana... küsmüş müydü?

Ayağa kalkıp hızla oturma odasına gittiğimde onu tekrar koltuğuna uzanmış bir halde buldum. Silikleşmeye başlayacağı düşüncesi tüm bedenimin ürpermesine neden oldu. "Rast? Sen iyi misin?"

Sessizlik.

"Tanrı olarak insanlara trip atmanın hakkın olup olmadığından emin değilim." Bir an duraksadım. "Şey... inançların çoğu böyle işlese de."

Neden konuşmuyordu bu adam? Koltuğa doğru birkaç adım attım. Kahverengi dalgalı saçları her zamankinden daha dağınıktı.

"Seni öpmem için ölü numarası yapma," dedim zoraki bir alayla. Onu tekrar öpmek kulağa kötü bir fikir gibi gelmiyordu.

Lütfen, cevap ver.

Rast dudaklarını yavaşça araladı. Gözlerini açmadan, "Kes sesini," diye mırıldandı. Koltukta bıraktığı ufak boşluğa oturdum, parmaklarımı omuzlarına iyice bastırarak bedeninin silikleşmediğinden emin oldum. Gözlerim geriye yasladığı kafasında, gerilmiş boynunda ve çıkık âdemelmasında gezindi. Yavaşça yutkunduktan sonra gözlerimi tekrar yüzüne çevirdim. Elimi havaya kaldırıp alnına koydum. Bedeninin sıcaklığı parmaklarımı yakarken dudaklarım şaşkınlıkla aralandı.

Rast *alev* almıştı.

Kendimi bunun bir ilah hastalığı değil, *insan* hastalığı olduğu konusunda ikna etmeye çalışıyordum. Lanetli olduğu için insan bünyesi de zayıf olabilirdi. Tereddütle koltuktan kalktım. Odamdaki valizimden çıkardığım ilaç poşetimi karıştırmaya başladım. Doğru ilacı bulduğumda rahat bir nefes verdim. "İşte bu!" Ateş düşürücü ve soğuk algınlığı ilacından bir tane çıkardıktan sonra mutfaktan aldığım bir bardak suyla Rast'ın yanına döndüm.

Tekrar koltuğa oturdum. Rast'ın dudaklarını aralayıp hapı aralık dişlerinin arasından soktum. Bardağı dudaklarına yaklaştırdım. Suyu aralık dudaklarının arasına dökerken, "Bunu yutmak zorundasın, göt herif," diye tersledim baygın bedenini. Bana sesimi kesmemi söylediği için bunu hak etmişti. "Gripten ölüp beni bu evde bırakırsan gerçekten kafayı yerim."

Morana gibilerinin devamının gelip gelmeyeceğini bilmiyordum. Durum böyleyken elbette onu uyanık tutmak için çabalayacaktım. İtiraf etmek gerekirse, ne kadar yakışıklı olursa olsun *umurumda bile değildi.* Yokluğu ve varlığı benim için hiçbir şey ifade etmiyordu. Bizi bir araya getiren tek şey çıkar ilişkisiydi.

Su, Rast'ın çenesinden aşağıya süzülerek kazağının yakasına aktı. Dişlerimi birbirine bastırırken hayal kırıklığıyla iç geçirdim. Bardağı yere bırakıp kafasını kaldırmaya çalıştım. "Yut," dedim boğuk bir sesle. "Hadi ama!"

Belirgin âdemelmasının boynunda zorla bir tur attığını gördüğümde ayağa kalktım ve aralık dudaklarının arasından ağzının içine baktım. İki elim yanaklarının üzerindeydi, yanakları yanıyordu. En azından ilacı içmişti. Ateşten bayılacak seviyeye gelen birinin ağzına hap tıkmanın ne kadar mantıklı bir hareket olduğunu düşünmemeye çalıştım.

Bıkkınlıkla yanaklarını şişirdim. Her gün böyle mi olacaktı? Tüm günümü ona *bebek bakıcılığı* yapmakla geçiremezdim. Durumu göz önünde bulundurursak *lanetli ilah bakıcılığı* demek daha doğru olurdu.

Rast burun çekmeye benzer bir ses çıkardı. Gözleri titreşerek açılırken kısık bakışları anında yüzüme çevrildi. "Neden öyle bakıyorsun?" diye homurdandı yavaşça. "Yok olmadım."

Ellerimi belimin iki yanına yerleştirdim. "*Üşütmüşsün!* Tanrı olarak biraz olsun güçlü olman gerekmiyor mu?" Göz devirdim. "Yok olmasan iyi edersin."

"İnsan bedeni..." dedi küfredercesine. "Zayıf varlıklarsınız." Demek ki sorun gerçekten insani bir problemdi. Geniş omuzlarının titrediğini fark edince göz devirdim. Yine de rahatladığımı gizleyememiştim.

Orta sehpanın üzerine oturup, "İnsan bedeninde olduğun sürece bundan yakınma," diye tavsiye verdim. Dudaklarım hafifçe yukarı kıvrıldı. "Belki de Uha insan bedeninde ortalıkta dolaşıp bir *göt* gibi davrandığın için seni lanetlemiştir." Rast'ın kısık bakışları yüzümde asılı kalırken sırıttım. "Ne oldu?" Ayağa kalkacak hali olmamasına güvenerek üstüne daha çok gidiyordum. "Daha önce kimse senin göt gibi davrandığını fark etmemiş miydi?"

"Haddini aşıyorsun, *insan*."

Kaşlarım seğirdi fakat kâküllerim yüzünden bunu göremezdi. "*Jinava*."

Bunu kaç kere daha söylemem gerekecekti? Bana insan demeyi bıraktığını sanmıştım. İnadıma yaptığından şüpheleniyordum.

Rast genişçe sırıtırken hırıltılı bir şekilde güldü. "İsimlerin bir önemi olduğunu mu sanıyorsun?"

Düşünmeden cevapladım. "Evet."

"İsimlerin hiçbir önemi yok," dedi yavaşça. Cümlesini bitirir bitmez hapşırdığında eli ağzının üzerine kapandı. Elini geri çektiğinde gözleri yaşarmıştı, burnunun ucu daha da kızarık gözüküyordu. Rast iç geçirdi. "Bunu bir kez açıklayacağım." Derin bir nefes aldı. "İsim hiçbir şeye güç vermez. Bu yüzden insanlar tarafından yanlış isimlerle, farklı mitolojilerde anılırız. Eğer isimlerin bir gücü olsaydı, insanlar bize olduğumuzdan farklı isimlerle *seslenemezdi*."

"Kendini çok büyütüyorsun," dedim sehpadan kalkıp ona tepeden bir bakış atarken. "Şu haline bir bak! Yakışıklı, kırmızı gözlü ve istediğinde eline ateşli bir kılıç çağırabilen bir ilahsın ama bayılıp duruyorsun. *Grip* oluyorsun!" Kafamı sağa sola sallarken bunun saçmalığını anlayıp anlamadığından emin olmaya çalışarak dikkatle yüzüne baktım.

Rast'ın tek bir mimiği kıpırdamadı. "Çünkü lanetliyim," demekle yetindi. "Bildiğin şeylerin sürekli tekrarlanması hoşuna mı gidiyor, yoksa beynin dediklerimi anlamayacak kadar küçük mü?" Gözlerindeki kan nehri fokurdamaya başlamıştı.

Onunla laf dalaşına girmemek için tüm gücümü kullanmam gerekti. "İlaçlar size etki ediyor mu?"

"Sanırım," dedi Rast umursamaz bir tavırla.

"Ben dönene kadar bayılma," dedim iç geçirerek. "Çorba yapıp geliyorum, fazla uzun sürmez."

Rast'ın nefes alıp veren göğsü dururken bir an öldüğünü düşünüp panikledim. Yüzünde belirgin bir şaşkınlık vardı. "Bana hizmet etmek zorunda değilsin," dedi tuhaf bir sesle. Kaşları hafifçe çatıldı. "Anlaşmamızda burada durmanın yeterli olduğunu konuşmuştuk. Uğraşma. Git başımdan. Ne istersen yap."

"İnsan olmadığın belli oluyor, iyi insanlar yardım etmeyi *sever*." Dişlerimi birbirine bastırıp gülümserken kollarımı göğsümde kavuşturdum. Gülümsemem birçok anlama geliyordu. *Seni boğmak istiyorum, bencil piç, tavırlarından nefret ediyorum, koltukta geber* ve benzerleri... "Bir anlaşma yapmış olsak da güçten düşmüş bir tanrının beni koruyabileceğine inanmıyorum."

"Seni bu halde bile koruyabilirim," dedi kaşları daha da çatılırken. "Şu an ruhumu bir arada tutan tek şey *sensin*."

Kalp atışım teklerken güçlükle yutkundum. Kurduğu cümle hiçbir duygu barındırmıyordu ama *o* anlama gelmese de fazlasıyla *romantikti*. Elimi havada gelişigüzel bir şekilde salladım. "Tabii."

Oturma odasından çıkmadan ona son bir bakış attım. Kulaklarının üstüne gelecek kadar uzamış koyu kahverengi saçları, yastığın üzerine dağılmıştı. Gözlerime baktığı an ölümcül olduğunu tekrar tekrar düşündüğüm tanrı, kısa bir anlığına gözüme oldukça *tatlı* görünmüştü.

Çorba hazır olduğunda Rast'ı uyandırmaya çalıştım ama sonuç başarısızdı. Bu yüzden kâsedeki çorbanın tamamını kaşıkla aralık dudaklarından içeriye döktüm. Dakikalar boyunca kapalı gözlerini izlerken anlamlandıramadığım bir şekilde hüzünlü hissediyordum.

Yarım saat geçmesini bekledikten sonra Rast'ın omzunu tekrar dürtükledim. "Hey," dedim usulca. "Çorba içmen gerekiyor."

Rast'ın uzun kirpikleri titreşerek aralandı. Önce bana, sonra orta sehpadaki kâseye baktı. Saati anlamaya çalışırcasına kapalı perdelere baktı. Kızıl gözleri tekrar bana çevrildi. "Uyurken..." Tereddütle duraksadı. "Bana..."

Dümdüz bir ifadeyle yüzüne baktım ve cümleyi tamamlama çabasıyla kıvranmasını izledim. "Ne demeye çalıştığını anlamadım."

"Yapmak zorunda değildin," dedi Rast boğuk bir sesle. Sanırım bu şekilde *teşekkür etmeye* çalışıyordu. Ya da hâlâ neden bunu yaptığıma kafa yoruyordu. "Anlaşmamızda bana bakma zorunluluğun yok."

"Zorunda olduğum hiçbir şeyi yapmama gibi huyum var," dedim omuz silkerek. Uzanıp kâseyi ve kaşığı elime aldım. Tek kaşımı kaldırdım. "Bu yüzden yaptım işte. Şimdilik anın tadını çıkar."

Rast koltukta doğrulurken kısa bir an yüzü gereğinden fazla yakınımdaydı. Yan dönüp elimden kâseyi aldı ve çorbayı içmeye başladı. Özellikle bana bakmamaya çalışıyordu. Gizlice gülümseyerek koltuktan kalktım.

Tam o anda kapı çaldı.

Sadece bir saniye zil sesini normal karşıladım. Ardından bizim evde olmamızın hiçbir açıklaması olmadığını hatırladım. Kapının çalınması kesinlikle *normal değildi.*

"Rast," dedim gergin bir sesle. "Zil çalıyor."

"Hımm."

"Bakmayacak mısın?" Omzumun üzerinden ona ters bir bakış attım.

"Çorba içiyorum." Bana bakarak kaşığı dudaklarına yaklaştırdı.

Dişlerimi gıcırdattım. Dış kapıya doğru kedi adımlarıyla ilerleyip gözümü deliğe yaklaştırdım. Gördüğüm görüntü az daha geriye doğru düşmeme neden olacaktı. Turuncu saçlı ve turuncu gözlü, bisikletin üzerinde oturan, taş çatlasa liseye yeni geçmiş olabilecek

bir çocuk yüzünü kapının deliğine yaklaştırmıştı. "İlah postacısı," diye fısıldadı kapıya doğru. "O *pisliğin* yine evlerde kaçak kaldığını biliyorum! Kapıyı açmazsan başınız belaya girecek! Rast dışkısına kapıda ödemeli kargo var."

Hızla oturma odasına döndüm. "Kapıda biri var!" diye fısıldadım aceleyle. "Tanrım, *kaçmamız* mı gerekiyor? O... şey, *ilah postacısı* olduğunu söyledi."

Rast iç geçirip koltukta geriye doğru yaslandı. "Severi," diye mırıldandı yorgun bir sesle. "İlah Avcısı Rehberi'ni okumadın, değil mi?"

"Zamanım olmadı," dedim omuz silkerek. Bir ara bahsettiği kitaba *kesinlikle* bakmam gerekiyordu.

"Severi'nin sana zararı dokunmaz. Onu içeriye alabilir misin?"

Morana ile yaşadıklarım aklıma gelirken geriye doğru bir adım attım. İşaretparmağımı kendime çevirip, "Ben... *Ben* mi?" diye sordum kekeleyerek.

Rast dikkatle beni süzerken dudakları hafifçe yukarı doğru kıvrıldı. İlk defa alaylı ya da öfkeli bir tebessüm dışında, *eğlendiğini* gösteren bir tebessümdü. "Sana *saldırmaz*. O, Yedi Kutsal Erdem'den. Yedi Ölümcül Günah'tan değil." Tebessümü sırıtışa dönüştü. "En tehlikeli tanrıyla birlikteyken başkaları için endişelenmene gerek yok."

"Grip olmayı başarmışken tehlikeli olduğuna inanacak değilim," dedim göz devirerek. "Sen zahmet etme tabii, *ben* açarım."

Rast keyifle gülerken elindeki kâseyi masaya bıraktı. İnsanların kalbine, yemeklerle ulaşılabileceğine inanırdım. Belki de ona çorba yapmam içindeki bir şeyleri kırmayı başarmıştı. Kabuğunun altındaki kişiyi bir anlığına gördüğümü hissediyordum.

Tekrar dış kapıya döndüm. Kapının kilidini çevirirken aslında Morana'nın da zararsız olması gerektiğini düşündüm, sonuçta Za-

man ve Kader Tanrıçası'ydı. Kapıyı çekip açtığımda yeni bir ilahla yüz yüze geldim.

Kalçasını bisikletinin oturma kısmına dayamış, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Postacıya benzer bir kıyafeti yoktu. Basit, soluk sarı bir tişört ve siyah kot pantolon giyiyordu. Yüz hatları henüz oturmamış bir çocuğa aitti ama yaşıtlarına göre fit ve yapılı bir vücuda sahipti. Yanakları biraz olsun şişti ve... sevimliydi. *Severi*, diye hatırlattım kendime. *Adı bu.*

"Aaa, insan!" dedi irileşmiş gözlerini üzerimde gezdirirken. Bu tepkiyi benim *ona* vermem gerekiyordu. Sonuçta ortalık insan kaynıyordu ama bir ilah görme şansını herkes elde edemiyordu. Koridora kaçamak bir bakış attım. "İçeri geç," diye fısıldadım. "Fazla ses çıkarma, lütfen."

Severi bisikletini *sürerek* içeriye girdiğinde ağzım açık kaldı. "Şey," dedim koridorda pedalları çevirişini izlerken. "Koridorda bırakabilirsin."

Severi omzunun üzerinden bana kaçamak bir bakış attı. Hâlâ gerçek olup olmadığımı anlamaya çalışırcasına beni inceliyordu. "Lanetim vücudumun bisikletten ayrılmasını engelliyor."

Kapıyı kapatıp birkaç saniye yine nasıl bir belaya bulaştığımı sorguladım. Kıçını bisiklete yapıştıracak bir *lanete* mi sahipti? Gerçekten, bu ilahlar dünyası aşırı *saçmaydı.*

Severi'nin peşinden oturma odasına girmek, kendimi mutfağa kapatmak ve evden kaçmak arasında kaldım. Bir süre kapının önünde öylece dikildim. Ardından bu dünyanın bir parçası olacaksam, bir şeyleri bilmemin hakkım olduğunu düşündüm. Adımlarımı oturma odasına yönlendirirken kalp atışlarım hızlanmıştı.

İçeriye adım attığım anda Rast bakışlarını bir an yüzüme çevirdi, daha sonra tekrar Severi'ye dönmesi varlığımı onayladığı anlamına geliyordu. Odadaki en güvenli yerin Rast'ın yanı olduğuna karar ve-

rerek uzun adımlarla yanına gidip koltuğa oturdum. Severi de karşımızdaki koltuğa çökmüştü. Bizden tek farkı bacaklarını bisikletinin oturağına uzatmış olmasıydı.

Severi gözlerini tekrar benim üzerime çevirdi. Turuncu irisleri insan olmadığını anlamam için yeterliydi. Bir çocuk gibi görünse de gözleri kadim varlığını ispatlıyordu. Turuncu gözlerinde yıldızları andıran, yanıp sönen ışıklar vardı.

"Yanında bir insan var ve *beni* görüyor," dedi Severi gözlerini üzerimden ayırmadan. Kafasını ciddiyetle salladı. "Morana sana mesaj yolladığında bir şeylerin döndüğünü düşünmüştüm ama *güzel bir kadın* beklemiyordum."

Pekâlâ, bu çocuğu sevmiştim. Mesaj yollayan kişi ise ödümü koparmıştı.

Severi'nin bakışları Rast'a döndü. "Ayaklı *powerbank* mi buldun?" Ah, işte bu *gerçekten* kalbimi kırmıştı. "Üzerinden tamamen senin sıfın yayılıyor. Seks yaptınız mı?" Demek ki ateşli sıfımı tek gören Rast değildi. "Neredeyse... neredeyse ilah avcısı gibi. *İsha* mı?"

Rast onun sorularına cevap vermedi. "Takip edildin mi?"

Severi sırıttı, bir çocuğa ait olan yüzü gerilerek sevimli bir hal aldı. "Biliyorsun, avcıların beni takip etmesi yasak." *Yasak mı?* Bu ilah o zaman gerçekten *iyilerden* bir taneydi. Anlamadığım tek şey neden bisiklet sürerek kargoculuk yaptığıydı. "Çin'de kime posta götüreceğimi bilmeden beni takip etmeye çalışanlar oldu. Sonra ben de sihirli sözcükleri söyledim. *Çok rahatsız oluyorum.* Sonra bam! Aniden gittiler. Almanya'ya geldiğimde kimsenin benden haberi yoktu, rahat ol."

Rast rahatlamayla iç geçirirken yüzüne kaçamak bir bakış attım. "Aferin," dedi ona attığım bakışı fark etmeden. Tamam, onları dinlemeye gelmiştim ama varlığımı görmezden mi gelecekti? Beni Severi ile tanıştırmamıştı bile!

Koltukta öne doğru eğildim. "Ben Jinava," dedim dudaklarımı birbirine bastırıp gözlerimi Severi'ye çevirirken. "Rast'la anlaşma yapmış sıradan bir insanım, ilah avcısı değilim."

Severi'nin kaşları havaya kalkarken bunun saygısızlık olup olmadığını düşünmemeye çalıştım. "Ben Severi," dedi sırıtarak. "Umut ve Güç Tanrısı. Lanetli bir tanrıyım, Rast'la kader ortağı sayılırız." Bir elini ensesine atıp gerilirken şaşkınlıkla ona baktım. Lanetli *başka* ilahlar da mı vardı? Bisikletinden bahsederken bunu demek istediğini düşünmemiştim. "1600'lü yıllarda lanetlendim. Lanetlendikten sonra bedenim elimden alındı ve bana bir çocuk bedeni verildi." Bir ayağıyla bisikletine vurdu. "Şimdi ilahlar arasında iletişimi sağlıyorum."

"Fazla paylaşımcısın." Kaşlarım havaya fırladı. "Sanırım iyi gününde olan ilahlar da var."

"Herkes Rast kadar *suratsız* değil," dedi Severi kahkaha atarken. "Bir bağ kurmaya zamanım olacak kadar bir yerde kalamıyorum, lanetimin bir yan etkisi. Anın tadını çıkarmam lazım." Gözlerini tekrar üzerime çevirdiğinde arsız bakışlarla bedenimi baştan aşağıya süzdü. Bir çocuk bedeninde olmasaydı, bu bakışlardan daha da farklı anlamlar çıkarabilirdim. "Hem her gün senin gibi bir insanla karşılaşmıyorum."

Rast boğazını temizleyerek araya girmeden önce ona göz kırpmakla yetindim. Rast bana uyarıcı bir bakış atıp öne doğru eğildi. Dirseklerini dizlerine dayadı. "Severi," dedi sertleşen sesiyle. "Morana'dan bir mesaj mı taşıyorsun?"

Severi başını sallayarak cebinden sıradan bir kâğıt çıkardı. Parmakları arasında kâğıdı döndürdü. Kâğıt birden hiçliğe karıştığında gözlerimi kırpıştırdım. Severi'nin turuncu gözleri bir muziplikle parıldadı. "Morana ilahi kâğıdın parasını ödedi."

"İlahi kâğıt mı?" diye sordum şaşkınlıkla. "Normal kâğıda benziyordu."

"Öyle zaten," dedi Rast gözlerini bana çevirerek. "Bir ilah kâğıda yazarsa, o kâğıt ilahi kâğıt olur."

Gülmekle gülmemek arasında kalmıştım. Dudaklarımı birbirine bastırıp kafamı ciddiyetle salladım. Rast'ın hâlâ bana baktığını fark ettiğimde gözlerimi ona çevirdim. O da aynı şekilde tepkime karşı gülüp gülmemek arasındaydı. Hasta tanrı durduk yere neşelenmiş miydi, yoksa bana mı öyle geliyordu? Sanki kendi gibi bir ilahla karşılaştığında biraz daha rahatlamıştı. *Neredeyse* insani davranıyordu.

"Her neyse," dedi Severi bakışmamızı bölerek. Gözlerimi tekrar ona çevirdim. Bana değil, doğruca Rast'a bakıyordu. "*Çok* uzun yollardan geldim. İlahi bisikletimin pedalını her çevirişimde kapıda ödeme ücreti arttı."

"İlahi bisiklet mi?" diye sordum. Gözlerim *Ben 10** kaplamalı, yeşil renklerin ağırlıkta olduğu çocuk bisikletine çevrildi. Çok da ilahi bir tarafı yoktu. Severi bana alınmış bir şekilde bakarken, "Ah, tahmin edeyim," diye ekledim. "Bisiklet senin olduğu için mi ilahi?"

Severi dudaklarını büzdü. "Jinava, kalbimi kırıyorsun!" dedi sızlanarak. "Evet, benim olduğu için ilahi." Burnunu çekti. "Durum böyle olunca da... sana teslimatı vermeden önce ödememi almam lazım." Avucunu öne uzattı. "Morana'nın notu önemli, benden söylemesi."

Morana bana söylediklerini Rast'a da mı söyleyecekti? Mesajının benim için tehlike arz etmesinden korkuyordum.

"Postacılar ne zamandan beri teslimatını *okuyor?*" dedi Rast kaşlarını çatarken. "Ağzının gevşek olduğunu avcılar bile biliyor, bu yüzden seni gördüklerinde muhabbet etmeye çalışıyorlar." Severi tekrar burnunu çekip hüzünlü gözlerle Rast'a baktı. "*Önemli* bir notu nasıl okursun?"

Ortamın gerildiğini insan içgüdülerimle bile yeterince hissedebiliyordum. İkisine de temkinli bir bakış attım.

* 2005-2008 yılları arasında yayınlanan ABD yapımı çizgi dizidir. (e.n.)

"Rast," diye mırıldandı Severi. Yüzü düşünceli bir ifadeye büründü. Turuncu gözleri parıldadı. "Lanetimi kaldırmanı istiyorum."

"Oradan bakınca Uha gibi mi gözüküyorum?" diye patladı Rast. Sesi yüksekti, öfkesinin evi titretip titretmeyeceğine bakmak için gözlerimi duvara diktim. "Lanetini kaldırmanın yolunu bulursan bana da haber ver." Severi'ye kısa, sert bir bakış attı. "Düş."

Severi dudaklarını büzdü. "Aman ya," diye homurdandı. "Denemekten zarar gelmezdi. Peki... bana bir gezegen verebilir misin?" Rast'ın bakışlarını fark ettiğinde ellerini havaya kaldırıp salladı. "Tamam, dostum. Tüm gezegenlerin sahibi Desny falan ama... Mesela şu güneş sisteminden çıkarılan küçük gezegen. Adı neydi?"

"Plüton?" dedim gözlerimi kırpıştırarak.

"Aynen o," dedi Severi. "Dışlanıyor falan, çok şeker." Rast'a göz kırptı. "Plüton'u benim için Desny'den alabilir misin?"

Resmen Rast'tan *gezegen* istiyordu.

Rast'ın dolgun dudakları titredi. "Gezegenim olursa ilk sana haber vereceğim, *küçük çocuk*."

"Düşeyim mi?" diye sordu Severi üzgün bir şekilde. "Ayrıca bir daha bana 'küçük çocuk' dersen her kargonu lime lime ederim." Ciddi gözüküyordu. "Teknik olarak senden önce yaratıldım."

"Sen bir velet bedenindesin, bense bir süper model." Rast çocuğa tepeden bir bakış attı. Bir dakika... Rast bunu *gerçekten* söylemiş miydi? "Düş." Rast'ın yüzündeki gülümseme silinmemişti. Sanki gülümseyerek kendi için sabır depolamaya çalışıyordu.

Sonraki teklifler daha ilginçti. Önce bir banka, daha sonra içindeki daireleri kiraya vermek istediği için bir bina, bir korsan gemisi, üç başlı bir ejderha ve en sonunda İlahların Diyarı Anara'dan bir *ada* istedi. Rast beklediğimden daha sabırlı bir şekilde onu dinliyor ve reddediyordu.

"Bir dakika," dedim yeni teklifinden önce araya girerek. Aklıma parlak bir fikir gelmişti. "Ödemeyi ben yapabilirim."

Severi ve Rast'ın gözleri aynı anda üzerime çevrildi. Kendimden emin bir şekilde ayağa kalkıp hızla mutfağa gittim. Bir tabağa mükemmel kıvama ve sıcaklığa ulaşmış kurabiyelerimi yerleştirdim. Saklama kabına ise kalan tüm kurabiyeleri koydum. Oturma odasına dönüp elimdeki tabağı Severi'ye uzattım. "Kurabiye sever misin?"

Gözlerinin turuncusu iyice belirginleşirken bisikletinin önüne geçtim. "Cevabından emin değilsen tadına bir bak," diye önerdim. Severi tabağı elimden alıp bir kurabiyeyi ısırdı. Saniye saniye yüz ifadesinin değişmesini zevkle izledim. Gözleri hafifçe irileşirken çiğneyişi yavaşladı.

"Beğendin mi?" diye sordum yumuşak bir sesle. "Mutfakta *onlarcası* var."

"Lanetim bağ kurmamı engelliyor," dedi Severi kısık sesle. "Ama bu kurabiyeleri alırsam, bitene kadar seninle bağ kurmuş olacağım."

"Biraz tatlı her zaman işleri kolaylaştırır," dedim onu ikna edebilmiş olmaktan zevk alarak. "Lanetlenme sebebini öğrenmen için iyi beslenmen gerekiyor."

Severi'nin parmakları arasında bir kâğıt belirdi. Kâğıt kendi kendine uçak şeklini aldığında Rast'a doğru fırlattı. Rast notu havada tutup bana onaylayan bir bakış attı. Benim tek odaklanabildiğim şey ise elindeki mesajdı. Oysa Rast çok umursamışa benzemiyordu. Kurabiyelerin tadını merak etmiş gibi tabağa attığı kaçamak bakışı yakaladım.

Severi koltuktan doğrulup bisikletiyle birlikte bana yaklaştı. Elini kaldırıp yanağıma koydu. "Görünüşe göre farklılığın sadece bizi görebilmen değil, *güzel kadın,*" diye mırıldandı yakıcı bir sesle. Çocuk bedeninde olmasa söyledikleri etkileyici olabilirdi.

Göz ucuyla Rast'ın ayağa kalktığını gördüm.

Yüzünde bir gülümsemeyle, "Kurabiyeleri alıyorum," diye devam etti Severi. "Ayrıca beni yanlış tanımanı istemem. Rast lanetinin sebebini bilmiyor ama ben kendiminkini biliyorum."

Rast'ın ne ara yanıma geldiğini anlamamıştım. Bir eli belime dolanıp beni kendine çekerken Severi ile arama epey mesafe koymamı sağladı. Severi'nin az önce yanağımda olan eli havada asılı kalırken gözlerini Rast'a çevirdi.

"Jinava'yı korkutmasan iyi edersin, Severi," dedi Rast kısık sesle. Gerilmiş bedeni benim de gerilmeme neden olurken "*Jinava*" kelimesi zihnimde asılı kaldı.

Kafamı çevirip Rast'ın yüzüne kaçamak bir bakış attım. "Aslında *korkmamıştım*."

"Bana yalan söyleme," dedi Rast ters bir tavırla. "Hislerini anlayabiliyorum."

"Yalan söyleyen sensin," dedim kaşlarım çatılırken. Sırtıma dayalı göğsünü umursamadan önüme döndüm. "Bilirsin, bazen çok kıskanç olabiliyor. Şey, sen neden lanetlendin peki?"

Severi'nin turuncu gözleri yoğun bir ışıkla parıldarken, "Âşık oldu," dedi Rast onun yerine. Konuşurken acele mi etmişti? "Artık gidebilirsin, Severi."

Çocuk bedenindeki lanetli ilah güldü. "Hadi ama, bu biraz eksik kalıyor," dedi alayla. "Ayrıca aşk hayatımı anlatmayı çok isterim." Gözleri gözlerimi esir aldı. "Bir iblise âşık oldum."

Şaka yapıp yapmadığını anlamak için dikkatle turuncu gözlerine baktım. Bir *iblise* âşık olduğunu mu söylemişti o? Şu merdivenlerde gördüğüm *slime* gibi yerde sürünerek beni kovalayan iblisler gibi bir türe? Koskocaman futbol topunu andıran, beni sokaklarca koşturup ikiye yaran iblis türüne? Kötülüğün kaynakları falan filan...

"Tam olarak *hangi* kısmına âşık oldun?" dedim olabildiğince kibar olmaya çalışarak. "Benim gördüklerim biraz *çirkindi*."

Birine âşık olmak için karşındaki kişinin konuşması gerekirdi, öyle değil mi? Bir ruhu olması. Yani... *umarım*. İlahların da kelimelere ve ruha ihtiyaç duyduğunu bilmek güzel olurdu.

Severi sırıttı. "Seninle uzun uzun konuşmak isterdim ama sürem doldu." Aceleyle omuz silkti. Gözleri belime kolunu dolamış olan Rast'a kaydı. "Eminim Rast, Urha'daki iblislerinden sana bahsetmekten keyif alır." Bisikletine bindi. Bisikleti aniden ileriye doğru atıldığında kaşlarını çatarak bedenini geri itti. Sanki onu kendi kullanmıyormuş gibi davranıyordu. Bana yandan bir bakış atarken, "Gayet seksi bir iblisti," diye ekledi. Elimden saklama kabını kaptı. "Ödeme için teşekkürler!"

"Seksi olduklarına *inanmıyorum*." Kollarımı göğsümde kavuşturdum.

"*Gerçekten* öyleydi," diye diretti Severi. "Bir şehvet iblisiydi!"

Rast kolunu belimden çekerken öne doğru bir adım atıp Severi'nin bisikletinin önüne geçti. "Artık gitme vaktin geldi. Sesini *kes*."

Severi bedeni titrediğinde dişlerini birbirini bastırdı. "Uha aşkına!" diye bağırdı. "Yine mi?" Pedalları çevirmemesine rağmen bisikleti geriye doğru fırladı. "Üzgünüm, sıfsız ve zavallı *şey* ile harika kurabiyeleri olan insan... Sohbetinize doyum olmuyor ama..." Cümlesini bitiremeden omuzları titredi. Acı çekiyordu. O titrerken bisikleti birden havalandı.

Dudaklarım şaşkınlıkla aralanırken ellerimi Rast'ın koluna doladım. "Rast, bisiklet *uçuyor!*" *Ben 10* kaplamalı çocuk bisikleti üstündeki Severi kollarını göğsünde kavuşturmuş, huysuz bir ifadeyle bisikletine bakıyordu. Bisiklet tam anlamıyla havada *süzülüyordu*. Çılgına dönen kalp atışlarımla birlikte görüntünün gerçekliğini kavramaya çalışıyordum.

Rast beni umursamadan yüzünde zafer kazanmış bir ifadeyle havada duran Severi'ye bakıyordu. "Güle güle, evsiz çocuk." Geniş bir şekilde sırıttı. "Umut etmekten asla vazgeçme, olur mu? Bakarsın bir gün Urha'daki iblislerden biri sana âşık olmaya karar verir." Severi'nin bedenini göz ucuyla süzdü. "Bu bedenle iyi şanslar."

Bisiklet geriye doğru fırlayıp duvara çarptığında çığlık atmamak için ellerimi ağzımın üzerine kapattım. Gözlerim irileşirken Severi, Rast'a bakarak göz devirdi. "Sıfın azaldıkça piçliğin artıyor," diye homurdandı. Bisiklet duvarın içinden geçmeye başladığında iniltim ellerime döküldü. Severi'nin bedeni de duvarın içine karışmaya başlamıştı. "Senden iyi *insan* olurdu."

Severi'nin bedeni duvarın arkasında tamamen kayboldu. Ellerimi ağzımdan çekmeden, "Rast," dedim dehşet içinde. Sesim boğuk çıkmıştı. Gözlerimi zar zor duvardan ayırıp yakınımda duran Rast'a çevirdim. "Duvarın *içinden* geçti!"

Ellerimi ağzımdan çekip çığlığımı yutmaya çalışarak sertçe yutkundum.

Rast'ın cevap vermediğini fark ettim. Lanetli ilahın gözleri duvara dalıp gitmişti. Onu sıradan bir duvara bakarken bu kadar düşünceli görmek bana az önce gördüklerimi unutturdu. Severi'nin son cümlesini hatırlayarak elimi tereddütle Rast'a uzattım. Uzun parmaklarım omzunu kavradı.

İrkildiğinde elimi çekmemek için kendimi zor tuttum. Bir ilahı *ürkütebilmiştim*. Yani dalgın olduğu her seferinde gizlice onu *korkutabilirdim!*

Rast, omzunun üzerinden bana döndü ve kızıl gözlerini yüzüme çevirdi. Sırıtarak ağırlığımı bir bacağıma verdim. Sanırım teselli edilmeye ihtiyacı vardı. "Senden berbat bir insan olurdu." Bunu neden yaptığımı bilmiyordum ama gözlerindeki durgunluk, beni bunu yapmaya itmişti. "İnsanlardan nefret ediyorsun, duygulardan anladığın söylenemez, kalın kafalının tekisin ve hırsız sayılırsın." Elimi omzundan çekip sırtını teselli edercesine okşadım. "Tüm gün terleyip sıf depolamak daha çok senlik. Böyle devam et."

Rast bedenini tamamen bana çevirirken kalın kaşları çatıldı. Bir eliyle kirli sakalını kaşıyarak, "Ne saçmalıyorsun?" diye homurdandı. Gözlerinin kızıllığı tekrar hareketlenmeye başlamıştı.

"Hiç," dedim elimi sırtından çekip ona dik dik bakarken. "Siz ilahlar *insan* kelimesini küfür olarak mı görüyorsunuz?"

Dikkatle yüzümü inceledi. Suratsız, kalın kafalı ve çekilmez ruh haline geri dönmüştü. Sanırım eğlenceli davranması için etrafta başka bir ilah olması gerekiyordu. İnadına dümdüz yüzüne otuz iki diş sırıtarak baktım.

Bir süre devam eden sessizlikten sonra, "Bazen," dedi iç geçirerek. "Zayıf bir yaşam formu olmanız sizin suçunuz."

"Her fırsatta biz insanlara laf sokmaya devam edecek misin?" diye tersledim. "Ne o? Yoksa sen de Severi gibi âşık olduğundan mı lanetlendin? İnsanlara nefretinin nedeni bu mu?" Bu düşünceyle kendi kendime güldüm. "Ne fiyasko ama... İnsanlardan nefret eden sıfsız ilah, geçmişte aciz varlığın tekine *âşık olmuş!*"

Rast onu kışkırtmamı umursamadı bile. "İlahlarla insanların aşkı farklıdır. Senin kastettiğin türde bir aşk yaşamadım ve lanetlenmemin nedeninin öyle bir şey olduğunu sanmıyorum. İnsanlarla ilahların "*aşkı*" yasak değildir. Bir nefeslik ömrünüz boyunca sıfınızdan yararlanmak için on veya yirmi yılı sizin gibi varlıklarla geçirmek, Uha'nın kurallarına aykırı değildir. *Asıl göz*'ü açık olmayan birine ilah olduğumuzu söylemediğimiz sürece hiçbir sorun olmaz."

Dediklerinde yer alan tuhaf gerçek, bedenimin baştan aşağı ürpermesine yetmişti. İnsanları kullanıp attığını ima ettiğini gururuma yedirmeye çalışarak yavaşça yutkundum. Biz elbette âşık falan değildik ama bize olacak şey de bu muydu? Onunla anlaşma yaparken yarınımı düşünüyordum, birkaç yıl sonrasında ne olacağını değil. Yıllarca onun gibi suratsız bir hergeleyle yaşamak istemiyordum. Üstelik insanlarla ilgili düşüncelerini söylediği her seferinde psikolojik şiddete uğruyordum!

"Yani..." dedim yavaşça. "İnsanları enerji içeceği gibi kullanıp attın mı?" *Bana yapacağın gibi.* Gözlerim yüzünde asılı kaldı. Bu

iğrençti. Dürüst olacağını sadece umabiliyordum çünkü bana kendini, ahlaki değerlerini kanıtlamak zorunda *değildi*.

Beni şaşırtan şey gözlerini kaçırıp derin bir nefes alması ve dudaklarını aralaması oldu. "Gerçekten *sevdiklerim* oldu," dedi düz bir sesle. Yüzünde acı çektiğine dair bir ifade yoktu. Zaman sevdiklerinin yüzünü ona unutturmayı başarabilmiş olmalıydı. "Daha uzun yaşamasını istediğim, sıfı o kadar fazla olmasa da etrafımda olmasını sevdiğim kadınlar oldu." Gözlerini yüzüme çevirdi. "Sonra öldüler ve *bitti*. Siz insanlar gibi üzülmedim bile. Farkı şimdi anladın mı?"

Kafamı sallayarak onu onayladım. "Aşk muhtemelen sonsuzdur," dedim düşünceli bir şekilde. "Sizde sonsuz olan şey sadece kendi varlığınız. Duygular değil." Duraksadım. "Peki... sıfını kullandıktan sonra unuttukların oldu mu?"

"Belki de." Yüzümde ne gördüğünü bilmesem de bakışlarının yumuşadığını fark ettim. "Seni *unutmam*." Bunu söylerken zorlanmış gibiydi. "Merak ettiğin buysa..." Gözlerine bakmak her zaman bu kadar zor muydu? "Hiçbir insan hayatımı iki kez kurtarmadı ve hiçbir insanla karşılaşmak benim için '*şans*' olmadı. Zaman, bir şeyleri unutturma konusunda acımasız olsa da... seni *unutamam*."

Gözlerimi kırpıştırıp ne dediğini idrak etmeye çalışırken ağlayacakmış gibi hissediyordum. Ailemin varlığımı unutmayı seçtiği bir dünyada, yakın arkadaşlarım dışında biri tarafından hatırlanmak gerçekten mümkün müydü? Benim gibi biri için hatırlanmak *zordu*.

Gözlerim yanmaya başladı. Hissettiklerimi bastırmaya, duygularımı Rast'tan saklamaya çalıştım. *Gerçekler*, diye hatırlattım kendime. *Sadece gerçekleri söylüyor. Boş, romantik cümleleri değil.*

Yine de ileriye doğru bir adım atıp ona sarılma arzuma engel olamadım. Kollarım beline dolanırken kafamı göğsüne yaslayıp tepkisini görmemek için gözlerimi sıkıca yumdum. "Teşekkür ederim."

Dilek listeme eklenecek yeni bir madde daha bulmuştum. *Unutulmak istemiyordum.*

Rast'ın nefes almayı bıraktığını fark ettiğimde bile geri çekilmedim. Sarılmamızın üçüncü saniyesinde yanlış bir karar verdiğimi kabul etmek üzereyken elleri tereddütle sırtıma dokundu.

"Bu daha fazla çorba içebileceğim anlamına mı geliyor?"

Gülerek geri çekilirken akmayan gözyaşlarıma rağmen gözlerimi silermiş gibi yaptım. "*Aptal tanrı.*"

"*Utanmaz insan.*" Sesi şaşırtıcı bir şekilde yumuşaktı. "Her türlü sıfatımda '*tanrı*' var ve bu kesinlikle hakarete girmiyor."

Morana'nın hakkımda söylediklerini bilseydi, yumuşamış bakışı ve alçalan sesinin değişebileceği aklıma geldi. Gözlerimi ondan kaçırdım. Dikkatim kısa bir anlığına koltukta duran, uçak halindeki kâğıda kaydı.

"Önemli haber neymiş?" diye sordum ifadesiz bir sesle.

Rast bakışlarımı takip etti. "Ah, o mu?" Umursamaz bir tavırla omuz silkti. "Bir ara uğrayacağını yazmış. Severi'nin abartmalarının aksine, önemli bir durum yok."

Vücudum kaskatı kesildi. Bunun ne kadar önemli olduğunu anlamayan tek kişi Rast'tı. Morana bunu anlayacağımı umarak mı not göndermişti? Yoksa Rast'ın bu bilgiyi benimle paylaşmayacağını mı düşünüyordu?

"Sen iyi misin?" Rast'ın gözleri hesapçı bir şekilde kısılmıştı.

Zorlanmadan, genişçe gülümsedim. "Daha iyiyim," dedim neşeyle. "Şimdiden Zaman ve Kader Tanrıçası için nasıl bir menü hazırlasam diye düşünüyorum." Güzel bir menüyle onu beni tekrar öldürmeye yeltenmemesi için ikna edebilir miydim?

"Hiçbir şey hazırlamıyorsun," dedi Rast kaşlarını kaldırarak. Yürüyüp yanımdan geçerken mutfağa doğru ilerlediğini anlamam zor olmadı. "Özel şefim olacaksan, *bana özel* olmalısın."

Elimi alnıma dayayıp yavaşça koltuğa çöktüm.

Tuhaf bir şekilde Tutkunun Tanrısı hoşuma giden cümleler kurmaya başlamıştı.

Üstelik henüz Yediler'i yok edeceğimi bile duymamıştı.

İLAH AVCISI REHBERİ: İLAH AVCILARI VE İBLİSLER

KISIM III: MELEKLERİN VE ŞEYTANLARIN URHA'SI

Rehberimizin bu bölümünde meleklerden ve iblislerden bahsedeceğiz. Avcı olarak onların varlığını elbette biliyorsunuz. Burada amacımız, bildiğiniz melek ve iblis kavramının dini öğretilerle size aktarılanlarla bir olmadığını açıklamak.

Aramıza geç katılan avcıların %80'ininin gerçek melek ve iblis kavramına inanmakta güçlük çektiği bilinir. Eğer etrafınızda zorluk çeken bir avcı varsa lütfen onu 101. kata, Avcı Terapi Servisi'ne yönlendirin.

✦ *Melekler ve İblisler nerede yaşar?*

Dünyaya kaçmayı başarmış iblisler hariç, çoğunun Urha'da yaşadığı bilinmektedir. İnsanların aklına dinlerde anlatılan "cehennem" gelse de Urha cehenneme tam olarak benzemez. Urha'da akan nehir, toprak ve gökyüzü iblislerle doludur. Göğü sönmeyen ateşle yanmaktadır, hiçbir zaman gecesi yoktur. Urha'nın doğası iblisleri besler. Melekler ise iblisleri Urha'da tutmakla görevlidir.

1) MELEKLER

Meleklerin görünüşü tam olarak bilinmez çünkü dünyada nadiren görülmüşlerdir. Meleklerin temel yaratılışı Uha'ya dayanır. İnsan dünyasına bir ilgileri ya da temasları bulunmaz. Varlıklarını devam ettirdikleri yer Urha'dır. İblislerin yaşadığı Urha'da melekler sonsuz bir nöbettedir.

2) İBLİSLER

İblislerin çoğu Urha'da, Yedi Ölümcül Günahın İlahları'nın sıfından beslenerek oluşur. Nadiren de olsa Yedi Kutsal Erdemin İlahları'ndan da iblis oluştuğu görülür. Unutulmaması gereken önemli nokta iblislerin, ilahların arzusundan *bağımsız* olarak ortaya çıkmasıdır. Çoğu ilah, kendisinden beslenen iblisleri sevmez ve yeryüzünde karşılaştığı iblislerin bir kısmını öldürür.

İblisleri avlamaktan iblis avcıları sorumludur. İlah avcıları yoluna çıkan iblisleri istedikleri takdirde öldürebilirler. İlah avcıları, av listesindeki ilahları avlayarak onlardan beslenen iblislerin güçten düşmesini sağlar ve iblis avına genellikle bu şekilde yardım eder.

İblisler hakkında bilmeniz gereken bilgiler (burada yazanlardan daha fazlası) İblis Kuramı derslerinde sözlü olarak aktarılır, dersi kaçırmamanız şiddetle tavsiye edilir.

İblislerin genel özelliklerine alttaki maddelerden ulaşabilirsiniz.

-İblisler insanların sahip olduğu çoğu duyguyu yaşamaz. Sevgi, mutluluk, üzüntü, aşk, korku vb.

-Yediler'in sıfından beslenip oluşmuş iblisler onların en belirgin güçlerinden doğmuştur. Rast'ın şehvet iblislerinin bir dokunuşu insanların arzularını körükler. Cmesis'in haset iblisleri kıskançlıktan patlayıp yok olur. Varita ile Karbus'un iblisleri açgözlüdür ve her şeyi yutar. *(Not: Bozuk kaldırım taşlarının nedeni genellikle onlardır.)* Dragen'in iblisleri en basit olanlarıdır, kendilerini överken köşede yok olurlar. Yanlarında da genellikle Dorma'nın hareketsiz tembellik iblislerini avlamak kolay olsa da fark edilmediklerinde uzun yaşarlar. Syndre'nin öfke iblisleri çoğunlukla savaş alanlarında görülür.

-Bir ilah avlandığında ondan beslenen iblisler zayıf düşer. Güçsüz iblisler ise tamamen yok olur. Bu iblis avını da kolaylaştırır.

-İblisler, yaratılışlarından sıf aldıkları ilahın yol açtığı günahları besleyerek var oluşlarını sürdürürler.

-İblisler avlanılmadığı takdirde, insanların duygularını saptırıp onları günah işlemeye iter. İnsanlar arasında hastalıklar, toplum huzurunu bozan ve çevreye zarar veren davranışlar artar.

-İblislerin aile bağları yoktur. Sıfından meydana geldikleri diğer iblislerle aralarında duygusal bir bağ bulunmaz.

-Dünyadaki iblislerin sayısı, Anara'da yapılan kutlamalarda ve Urha ile dünya arasında bir geçidin açıldığı ay tutulmalarında artmaktadır.

-İblislerin çoğu Urha'dan çok insan dünyasını sever.

2.1) İblis Düşüşü

Peki iblisler Urha'dan Dünya'ya inmeyi nasıl başardı?

Uzun zaman önce Urha'daki iblisler güçlerini birleştirip tek bir beden oluşturdu. Devasa, her günahı taşıyan tek bir iblis haline geldiler. Amaçları meleklerin gözetiminden kurtulmak ve dünyaya inmekti. Urha'daki kurallara karşı gelerek Uha'ya da karşı gelmiş oldular ve ona isyan ettiler. Mutlak gücün kendisi olan Uha'ya karşı kazanamasalar da Dünya'ya ulaşmayı başardılar. İblis parçalara ayrıldığında, birkaç parçası dünyaya düşüp iblislerin dünyaya ilk adımını atmasını sağladı.

Böylece isyanın adına İblis Düşüşü denildi. Çoğu dinde ve inançta, şeytanın tanrıya isyanın işlenmesinin nedeni İblis Düşüşü'dür.

Günümüzde melekler hâlâ Urha'yı gözetip iblislerin dünyaya inmesini engellese de günahlardan beslenen ve Urha'dan önce dünyada var olan iblislerin sayısı gün geçtikçe artmaktadır.

İblis türleri rehberimiz bir sonraki kısımda yer almaktadır. Eğer

detaylı bilgiye ihtiyacınız varsa, lütfen Av Konseyi'nden iblis avcıları için hazırlanmış özel rehberi talep edin!

2.2) Yedi Ölümcül Günahın İblisleri

Şehvet İblisleri: Rast'ın sıfından beslenirler. Kendi içinde türlere ayrılırlar çünkü Rast birden çok sıf türünü içinde barındıran tek Karma İlah'tır. Akışkan bir görüntüye sahiplerdir. Ne kadar güçlülerse, o kadar kolay beden değiştirebilirler. Herhangi bir canlının şeklini alabilirler, amaçlarına göre görünüşlerine karar verirler. Güçlü iblisler görünüş olarak insanlara benzemeyi başarabilir. İnsan bedenine bürünüp şehvet duygusu uyandırmak için yaşarlar. Görüp görebileceğiniz en kusursuz insan bedenine bürünebilirler. *(Bkz: Lanetli Umut ve Güç Tanrısı Severi'nin lanetlenme nedeni bir şehvet iblisiyle ilişkiye girmesidir.)*

Doyumsuz İblisler: Varita ve Karbus'un sıfından beslenirler. Önlerine gelen her şeyi yutarak büyürler ve güçlendiklerinde insanlara görünür olmayı başarıp onları da yutabilirler. Kamuya zararları büyüktür. Kaldırım taşlarını söküp reklam afişlerini yırtarlar. Fazla büyüdüklerinde patlayarak etrafa zarar verirler. Yeterince büyük olan iblisler patladığında bir deprem etkisi yaratabilir.

Hasetlik İblisleri: Cmesis'in sıfından beslenirler. Var olan her canlıyı birbirine düşman etmeye iten bu iblisler genelde canlıların içindeki haseti beslerken patlayarak yok olurlar. Yok olmadan önce yoldan çıkarmaya çalıştıkları insanı ele geçirmeye çalışırlar.

Aptal İblisler: Dragen ve Dorma'nın sıfından beslenirler. Ömrü en kısa olan iblislerdir. Tüm zamanlarını kendi varlıklarını överek ve kıpırdamayarak geçirdikleri için genellikle fiziksel olarak zararsızlardır. Gururlarını incitecek bir söze maruz kalmadıkları sürece, tüm gün karanlık sokaklarda uyuyup insanların duygularını saptırmak için enerji yayarlar.

Öfke İblisleri: Syndre'nin sıfından beslenirler. En uzun ömürlü iblislerdendir. Doyumsuz iblislerin etrafında olduklarında genellikle öfkeden patlarlar. Şehir içinde olan öfke iblisleri kolaylıkla öfkelenecek bir şeyler bulduklarından dolayı uzun ömürlü olmaları bir işe yaramaz çünkü avcıların onları avlamasına gerek kalmadan sıklıkla patlarlar. Yoğun trafik bölgelerinde sıklıkla gözükürler. Kırsal bölgede yaşayan öfke iblisleri ise daha uzun ömürlü olurlar. Öfke iblisleri patladığında çevreye büyüklüğüyle doğru orantılı bir hasar verir.

İblisler sayıca oldukça fazladır ve sık sık yeni türleri ortaya çıkmaktadır. Su kanallarını ve kanalizasyon borularını tıkayan iblisler, ışıkların ışığını çekip insanları karanlıkta bırakan iblisler, dikkat çekmek için kuş dışkısı ya da su damlasını insanların kafasına atan iblisler vs... İblis türleri sonsuz birer liste gibi uzar. Fakat en önemlisi hepsinin gereksiz ve kötü olmasıdır.

Rehberde olmayan bir iblisle karşılaştığınızda lütfen bunu Av Konseyi'ne bildiriniz!

8

Morana'nın Yalan Kum Saati

Kendimi İlah Avcısı Rehberi'ni okumaya adadığım yedi gün geçmişti.

Morana'nın her an gelebilecek olması beni korkutuyordu. Günlerdir evde, Rast'ın yanında kalmamın nedeni de buydu. Evde kafamı dağıtmak için yapabileceğim en iyi iki şey ise yemek yapmak ve kitap okumaktı. Rast'ın dikkatimi ne kadar dağıttığını saymıyordum bile. Ben hangi odadaysam oraya geliyor, bazen sadece beni izliyor ve genellikle yanımda uyukluyordu.

Yaptığım tüm yemekleri büyük bir keyifle yediği an -*midesinin kara delik olduğundan şüphelenmeye başlamıştım*- uyanık olduğu nadir anlardandı. Uyanık olduğunda sürekli sorularımla karşılaşıyordu.

"Bu rehberi yazan *kim?* Yazar ismi yok."

"Avcılar. Genelde rehberi, avlanmak için eğitilmeye başlayan çocuklara okutuyorlar."

"*Çocuklara* mı?" Onları matematik yerine, kimsenin bilmediği bir mitolojiyi öğrenirken hayal edemiyordum.

"Ne bekliyordun? Reşit olduğunda dövüşmeye başlamalarını mı?"

İçine düştüğüm dünyayla ilgili detayları öğrendikçe merakım da artıyordu. Hâlâ her şey *bazen* gerçekdışı hissettiriyordu. Avcı-

ları hiç görmemiştim ve bir yerlerde ilahları avlamak için dünyada gezindiklerini hayal edemiyordum. Diğer yandan, beni ikiye ayıran iblis türünün doyumsuz İblis olduğunu kabul edebilmem çok kolay olmuştu çünkü bu gerçekle çoktan yüzleşmek zorunda kalmıştım.

Avcıların Rast'ı neden öldürmek istediklerini artık daha iyi anlıyordum. Onların inancına göre Rast, şehvet günahının somut bir temsiliydi. Onu yok etmek, tüm insanlık için bir günahı yok etmek anlamına geliyordu. Yedi Ölümcül Günahı avlamak istemelerinin nedeni buydu.

Rast'ın şehveti taşıdığını kabullenmemi sağlayan en önemli etken, her gece görmeye başladığım rüyalardı. Rüyalarımda bana dokunuyor, beni sevgilisiymiş gibi öpüyor ve parmaklarını bedenimde gezdiriyordu. Onun bedenini göremediğim anlarda bile rüyamın içinde onu *arzuladığımı* hissedebiliyordum. Her sabah kasıklarımda hissettiğim sızıyla uyanıyordum. Bedenim beynime bile sormadan *onu* istiyordu.

Bu normal bir arzu değildi.

Neyse ki gün içinde gece gördüklerimle kolayca başa çıkabiliyordum. Henüz Rast'ın kucağına atlamamıştım.

Henüz.

Rast'la beraber kurutma makinesinden çıkan çamaşırları katlarken bir yandan İlah Avcısı Rehberi'nde okuduğum sayfaları karıştırıyordum. Rast'ın, *bir tanrının* karşımda çamaşır katlamasına odaklanmamaya çalışıyordum. Onunla dalga geçip yüzüne kahkaha atarsam "iyi ev arkadaşı" özelliklerini birden bırakabilirdi. Sonuçta *iyi* bir ev arkadaşı olması anlaşmamızda yoktu.

Üstelik Rast'ın kıyafet katlayışı *mükemmeldi*. Benim yamuk yığınımın karşısında onun kusursuzca katlanmış kıyafetlerini görmek sinir bozucuydu. Siyah tişörtü içinde insani bir odaklanma ve saçma bir ciddiyetle bana yardım ediyordu.

Gülmemeye çalışarak boğazımı temizledim. "Şehvetin günah olduğuna ne zaman karar verildi?" Rast kızıl gözlerini yüzüme çevirdi. "Demek istediğim... buna karar veren *kim?* Uha mı?"

Rast gözlerini bir anlığına yumup derin bir nefes verdi. "Ahlak kuralları yazılırken toplantı salonunda yoktum."

Gözlerimi kırpıştırdım. "*Ne?*"

Rast gözlerini aralayıp bana şüpheli bir bakış attı. "Toplantıyı *kaçırdım*." Bakışları "*bunun neresini anlamadın*" diyormuş gibiydi.

"Siz... iyi ve kötüyü *toplantı* yaparak mı belirlediniz? Şey... *insanlar* gibi?"

"Tüm dinlerde ortak olan ahlak kurallarının insanların kendi *beynini* kullanarak bulabileceğini mi düşünüyordun?" Kızıl gözlerinde alaycı parıltılar vardı. "Toplantıda ben olmadığım için şehvet günah olarak kabul edildi." Dikkatli bakışları yüzümde dolaştı. "Bir inancın var mı?"

"Sanırım hayır." Altdudağımı ağzımın içine yuvarladım. "Bir kere kiliseye, bir kere camiye, bir kere de sinagoga gittim."

Rast dudaklarını birbirine bastırdı. "Ortaya karışık?"

Sıntttım. "Herhangi birine yakın hissedecek miyim diye denemek istedim. Ailem sanırım inançsızdı. Eee, hatta inançlarla ilgili hiç konuşmamış bile olabiliriz. Bu yüzden kendim bir şeyleri görmek istedim." Bakışlarında insani bir anlayış görmek, ailemden bahsettiğime pişman olmama neden oldu. Dudaklarımın kenarını aşağıya sarkıttım. "İnandığım ilk tanrı *sensin*."

Rast'ın kıyafet katlayan elleri duraksadı. Kızıl gözleri yüzümde asılı kalırken gözlerimi ondan ayıramadım. Bakışlarında farklı bir yoğunluk vardı, nefes almaya bile cesaret edemiyordum. Bir an onun için romantik sayılabilecek bir cümle söylediğimden şüphelendim. Kalp atışlarım hızlanırken bakışlarını ilk kaçıran ben oldum.

Hızla yatağın üzerindeki telefonumu alıp onun yüzüne doğru kaldırdım. "Gülümse!"

"Yine mi?" diye homurdandı Rast. Kameradan kaçarak yataktan

kalkarken bulanık çıktı. Ben de kamerayı mükemmel katlanmış yığına çevirdim.

"Tabii ki *yine*," dedim üstüne basarak. Havadaki ağırlık ve hissettiğim o tuhaf duygu anında dağılmıştı. "Hazal ve Leon'a bir gün bile fotoğraf atmazsam, beni kaçırdığını düşünüp polise giderler."

Pekâlâ, *biraz* abartıyor olabilirdim. Yine de iki gündür Rast'la çekindiğimiz *selfie*'leri gruba atmanın onları oyalama konusunda işe yaradığı doğruydu.

Rast'ın odadan kaçışını umursamadan grup sohbetimize girdim.

ÜÇ KAÇIK

Bir fotoğraf gönderildi.

Jinava: *Ev işlerini bölüşüyoruz*

Hazal: *Evli çiftler gibi mi davranmaya başladınız?*

Leon: *Kıyafetleri*

Leon: *Sen katlamış olamazsın*

Jinava: *Rast yaptı*

Jinava: *Tuhaf bir şekilde yetenekli*

Hazal: *Sanırım ağlamak üzereyim.*

Bunun bir yalan olduğunu elbette biliyordum. Hazal kolay kolay ağlamazdı.

Hazal: *Ne zaman tanışıyoruz?*

Ekrana bakakaldım. Buna bir cevap vermek zordu. Morana her an, her yerden çıkabilecekken dışarı çıkmak istemiyordum. Onları olmamamız gereken bir eve çağırma fikri ise kulağa berbat geliyordu. Rast'la konuşmam gerekiyordu.

Jinava: *Günlerim o kadar dolu geçiyor ki*

Jinava: *Yakın zamanda ayarlamaya çalışacağım*

Jinava: *Aşkımın tadını çıkarmama izin verin*

Kıyafetlerimi dolaba yerleştirip odamdan çıkarken bu evi bir haftada gereğinden fazla benimsediğimi fark ettim. Muhtemelen Rast'la sürekli ev değiştirmemiz gerekecekti ama bu evden ayrılma fikri şimdiden beni rahatsız ediyordu. Severi'nin hiçbir yerde bağ kuracak kadar kalamama lanetinin ne kadar ağır olduğunu anlayabiliyordum.

"Rast!" diye seslenerek oturma odasına girdim. Onu orada bulmak beni şaşırtmamıştı, her zamanki koltuğunda otururken televizyonu açmıştı. "Seninle arkadaşlarımla tanışma konusunu konuşmamız..."

Tik.

Rast'ın gözleri yavaşça yüzüme çevrildi. Duyduğum sesin gerçekliğini idrak etmeye çalışırken bulanık bir zihin eşliğinde ona doğru bir adım attım. Ayağım ağır çekimde yükselirken ikinci bir ses yankılandı.

Tak.

Zaman tekrar eski hızına döndü. Odanın içinde bembeyaz saçlarını atkuyruğu yapmış, gülümseyen bir kadın belirmişti. Bembeyaz teni ay ışığında parlıyor, camı andıran ela gözlerinde ışıktan parçalar dolaşıyordu. Üzerinde beyaz tüllerden oluşan, ışıkların oynaştığı ve çoğu kısmı saydam olan bir elbise vardı. Omuzlarından yere kadar dökülen kumaş, olmayan bir esintiyle hareket ediyordu. Kusursuz kıvrımlara ve dolgunluğa sahip bedeni tamamen ortadaydı.

Daha önce gördüğüm öfkeli Morana'dan oldukça farklıydı. Rast'ın üzerindeki gözlerinde açlıktan başka bir şey olmadığına yemin edebilirdim. Bu *ilginç* bir yeni haberdi.

"Görüşmeyeli uzun zaman olmuştu, Morana." Rast koltuktan kalktı. Gözlerini Zaman ve Kader Tanrıçası'ndan ayırmadan çenesini hafifçe eğdi.

Morana gözlerini bana çevirdiğinde ela gözlerinde çığlık atan gücü hissettim. Yelkovanı ve akrebi andıran küçük, siyah çizgiler gözlerinin içinde dönüyordu. Ayrıca kesinlikle bana *nefretle* bakı-

yordu. Gözlerini tekrar yanımdaki ilaha çevirdi. "Selam, Rast," dedi yılan gibi kıvrılan, okşamayı andıran bir sesle.

Morana'nın *eğlendiği* her halinden belliydi. Aramızda yaşananları sadece ikimizin bildiğini ve onun tehdidine uyup susacağımı zannederken keyif alıyordu.

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Oynamak mı istiyordu? Oynayacaktım. Beraber geçirdiğimiz zaman Rast'a biraz olsun güvenmemi sağlamıştı ve Morana'nın küçük oyununa dahil olmak istemediğime karar vermiştim. Hem fantastik bir dünyada önemli bilgileri sizi koruyabilecek birinden saklamak iyi bir fikir değildi. Tüm kitaplar ve filmlerde bu altın kuraldı!

"*Dieses Flittchen...*" Morana'nın bakışları bana çevrilirken yüz hatları öfkeyle gerildi. Derin bir nefes aldım. "Morana arkadaşlarımla dışarıya çıktığım gün beni *öldürmeye* çalıştı."

Oturma odasına bir sessizlik çöktü.

Morana'nın gözlerindeki akrep ve yelkovan duraksadı. Havada çatırdayan gücü elle tutabilecek kadar net bir şekilde hissediyordum. "*Sürtük?*" dedi Morana söylediğim kelimeyi heceleyerek.

Rast'ın çalkalanan kızıl gözleri kısıldı. Bakışları yüzümde dolaşırken, "Anlat," dedi buyurgan bir edayla.

"Morana, *Zaman ve Kader Tanrıçası.* Birkaç farklı zaman dilimindeki bedenlerini aynı zaman diliminde buluşturabiliyor," dedim sakince açıklamaya başlarken. "Gelecekteki hali bana hakaret edip beni öldürmeye çalıştı. Şimdiki zaman dilimine ait hali ise beni kurtardı, sonra da tehdit etti."

Rast'ın gözleri ruhumu okurcasına yüzüme sabitlenmişti. Dişlerini birbirine bastırarak Morana'ya döndüğünde tanrıçaya ufak bir tebessüm gönderdim.

"Sıfında dalgalanma yok," dedi Rast. Harlanmış alevlerle çevrili gözleriyle tanrıçaya bakıyordu. "Yalan söylemiyor." Yalan söyleyip

söylemediğimi sıfımdan anlayabiliyor muydu? "Bana ait olanı nasıl tehdit edersin? *Benim İsha'mı.*"

Tek odaklanabildiğim şey beni sahiplenişiydi. *Bana ait. Benim.*

Tanrıçanın soğuk gözleri bedenimde dolaşırken güzel yüz hatları gerildi, burnunu tiksinircesine kırıştırdı. "Demek aptal cesaretine sahipsin." Dudakları kıvrıldı. "Karşında en güçlü ilahlardan biri duruyor, farkında değil misin?"

Rast yanıma gelirken dudaklarında tatsız bir tebessüm belirdi. "Benim yanımda onu tehdit *edemezsin.*"

Morana bu sefer dikkatini tamamen Rast'a vermişti. "Lanetli bir ilaha göre fazla konuşuyorsun," dedi altdudağını aşağıya sarkıtırken. Sessizce birbirlerinin gözlerinin içine baktılar, sessiz bir güç savaşının içindeydiler. Birbirlerini var oldukları ilk andan beri tanıyan iki ilahın önünde, bu savaşın içine dahil olmaktan çok uzaktım.

Sessizliği bozan Morana oldu. "Sana zarar vermem, Rast," dedi yumuşak bir sesle. "*İsha*'nla konuşurken tek amacım seni *korumaktı.*"

Rast'ın hararetli öfkesi anında yatıştı. Duygusal bakışlara ve tatlı sese dibinin düştüğünü zihnimin köşesine not alırken yüzümü buruşturmamak için kendimle savaşmam gerekmişti.

"Jinava'ya yaptığının sağlam bir mazereti olsa iyi olur," dedi Rast iç geçirerek. "Onunla kısa olmayan bir süre *birlikte* kalacağız. Zarar görmemeli."

Elbette... Her şey anlaşmamız içindi.

Morana'nın bana söylediklerini Rast'a söyleyip söylemeyeceğini merak ediyordum. Rast gelecekte onu yok etme ihtimalim olduğunu öğrenirse ne yapardı? Morana'ya meydan okurken aldığım risk buydu. Rast'ın ne tepki vereceğini bilmiyordum.

"Her şeyi anlatacağım. *İnsanı* bulduğun gün gelecekte bir ihtimal daha şekillendi ve zamanda bir düğüm atıldı." Hiçbir şey anlamadığımı çaktırmamaya çalışarak olabildiğince ilgi dolu gözlerle ona bakmaya devam ettim. Kafamda "*insan*" kelimesi yankılanıyordu. "Yüzyıllar önce söylediğim o düğüm..."

"Demek istiyorsun ki..." Rast'ın sesindeki şaşkınlık açıktı. İnsanlar arasında geçirdiği onlarca yıldan sonra duygularını saklayamamasına gülsem mi, yoksa ağlasam mı kestiremiyordum.

"Yediler'in tekrar toplanma vakti geldi."

En azından bu kısmı anlamayı başarmıştım. Göz ucuyla Rast'a baktığımda hazırlıksız yakalandığını fark ettim. Dudaklarını birbirine bastırmış, bakışları dalgınlaşmıştı. Tek isteğim konunun *neden* beni öldürmek istediğine mantıklı nedenlerle bağlanmamasıydı.

Tanrıça gerçeği kabullenmesi için Rast'a zaman tanımak istercesine bir süre sustu, ardından sessizliği bozan yine kendisi oldu. "Geleceğin ihtimallerini söylemek yasaktır," dedi zehir gibi bir sesle. Gözleri bir an yüzüme çevrildi. Bu Rast'a bir hatırlatma mıydı, yoksa bana karşı bir tehdit miydi? "Sana olacakları söylemem ama *kendi iyiliğin* için Yediler'i toplamaya başlamalısın, Rast. Yolun uzun ve dünyanın dört bir yanına dağılmış haldeler."

"Onları bir araya gelmek için ikna etmem *imkânsız*," dedi Rast hızla. Bu düşünce başını ağrıtıyormuş gibi kemikli parmaklarıyla alnını ovaladı.

"Sen Karma İlah'sın, sıfında hepsinden bir parça var," dedi Morana hafifçe gülümseyerek. "Yediler'i bir arada tutabilecek tek kişi sensin."

Rast öfke dolu bir kahkaha patlattı. Sesi neşeden o kadar uzaktı ki, odanın en ucuna kaçıp saklanmamak için kendimi zor tuttum. Morana sakin bir ifadeyle, Rast'ın odayı dehşetle kaplayan kahkahasının dinmesini bekledi. Rast'ın gülüşü solarken dişlerini birbirine bastırıp bir yırtıcı gibi sırıttı. "Onları aramaya başlamak bile avcıların eline düşmeme neden olur," dedi sert bir sesle. "Daha önceki düğümleri ayrı ayrı çözmeyi başardık. Bu sefer neden bir arada olmamız gerekiyor?"

Araya girerek, "Düğüm ne demek?" diye sordum kısık sesle. Rast'ın gözleri yüzüme çevrildiğinde sertçe yutkundum. Bir an bir

kaplana dönüşüp boynumu paramparça edeceğini sandım. Gergin çenesi gevşediğinde rahatlayarak nefes verdim.

"Avcıların arasından *çok güçlü* avcıların çıktığı bir dönem," dedi Rast ses tonunu biraz olsun bile yumuşatmadan. "Senin gibi birinin avcıların arasında belirmesi gibi düşünebilirsin. Sıfı benim sıfımla dolup taşan, beni avlamak için yaratılmış bir *avcı*. Elini koyduğu gibi beni bulabilir."

Kafamı sallayarak onu onayladım. Rast'ın gerginliğini hissedebiliyordum. Beni rahatlatan tek şey Morana'nın okları *henüz* bana çevirmemesiydi.

"Seni güvende olacağın geleceğe yönlendireceğim," dedi Morana gözlerindeki saat dönerken. Doğru mu, yoksa yalan mı söylediğini kestirmek çok zordu. "Bir arada olmanız gerekiyor çünkü tek başınıza avdan kurtulmaya gücünüz yetmeyecek."

İçimden bir ses Morana'nın yapmaması gereken bir şey yaptığını söylüyordu. Yediler'in çoğunun dünyaya Rast gibi baktığını sanmıyordum. Rast eğlenmek için buraya gelmiş ve burada kısılıp kalmıştı. Peki ya diğerleri? Onları dünyada tutan neydi? Aralarında gerçekten *kötü* olanlar olabilirdi.

"Tüm bunların beni *öldürmek* istemenle ne alakası var?" dedim cesaretimi toplayarak. Tanrıçanın bakışları bana dönerken dik dik yüzüne bakıyordum.

"Seni öldürmek isteyen ben değildim, *geleceğe ait* bendim. Onun söylediklerini hatırlıyor musun?"

Bu zamanı bozan kadın. Akrep'i nihayet buldum.

Akrep öylesine bir hakaret değildi.

Tereddütle kafamı salladım. Yediler'i yok edeceğimi ve Rast'ı kurtarılmaz bir duruma sokacağımı ilan edecek bir şey söylemek istemiyordum, bu yüzden sessizliği seçtim. Sonuçta yaşanmamış bir gelecekte yaptıklarım yüzünden Morana dışında kimse beni suçlayamazdı.

"Sen bir *Akrep'sin,*" dedi Morana tatlı dille. Dudaklarında ufak bir gülümseme belirdi.

"Akrep... Jinava bir *kadersiz* mi?" Rast'ın sesinde şaşkınlık vardı. "Onun geleceğini göremiyor musun?"

Yine ne değişik bok çıkmıştım acaba?

İmdat.

Morana beni süzerken keyifli bir kahkaha attı. "Hiçbir şey *bilmiyorsun*, değil mi? Ve bu seni deli gibi *korkutuyor*."

"Görünüşe göre," dedim usulca. "Her şeyi bilmek de *seni* deli gibi korkutuyor."

Morana'nın bakışları donuklaştı.

Rast'ın parmakları çenemi kavradı ve yüzümü kendisine çevirdi. Bakışlarından cevabımın hoşuna gittiğini anlamam zor olmamıştı. "Morana iblis dokunuşunu taşıyan insanlar dışında herkesin kaderini görebilir. Bu insanların *asıl göz*'ü açıktır ve çoğu iblislerle nasıl baş edebileceğini bilmediği için ölür. Bazıları ise iblis saldırısından kaçıp yaşamaya devam eder."

Parçaları zihnimde birleştirmeye çalışırken sertçe yutkundum. Gördüğüm tüm iblisleri düşündüm. Demek istediği... iblis ve ben... *akrabalık?* Ürperdiğimde Rast çenemdeki elini geri çekip sırtıma koydu. "Sakin ol."

"Evet, evet, *sakin ol*," diye onayladı Morana. Titreyen bedenime tiksinti yüklü bir bakış attı. "İblis yarası, insan nesli devam ettikçe seyrelmeye başladı. Böylece artık Akrep'lerin geleceğinden ve geçmişlerinden kesitler görebiliyorum. Bu yüzden geleceğinden ve geçmişinden birkaç parça görebiliyorum. Rast seni kurtardığında fark etmeden sıfını iblis yarasından temizlediği için Uha'ya şükretmelisin. Eh, bu kadersiz olmanı değiştirmemiş olsa da..."

Rast'ın kolu sırtıma dolanırken tutuşu sıklaştı.

Morana'nın bakışları Rast'a döndü. "Şimdi *neden* bu Düğüm'ün diğerlerinden farklı olduğunu ve Yediler'in sana katılacağını anlıyor musun?" diye sordu kasvetle.

"Bu Düğüm'ün *sonunu* göremiyorsun," dedi Rast yavaşça yutkunarak. "Jinava olmadan diğerlerini aramaya gidemem ve bu Düğüm'de sadece kendi sıfımı biriktirmeye çalışarak hayatta kalamam. Yani ondan ayrılamam. Jinava'nın geleceği belirsiz olduğu için Düğüm'ün geleceği de belirsiz. Avlanıp avlanmayacağımızı göremiyorsun."

Morana kafasını hafifçe sağa sola salladığında beyaz saçları kıpırdandı. "*Görebiliyorum*, Rast. Sorun da *bu*. Yanındaki kadın, Yediler'in ve senin sonunu getirecek. Gördüğüm gelecek buydu."

İrkildiğimi ikisinden de saklayamadım. Odaya sessizlik çöktüğünde herhangi bir şey söylemek için dudaklarımı aralasam da söyleyecek bir şey bulamıyordum. Korkudan titreyen ellerimi bacaklarıma bastırdım, cesaretimi toplayıp tepkisini ölçmek için Rast'a döndüm. Gözlerimdeki korkuyu görebileceğini biliyordum.

Rast'ın kızıl gözleri yüzümde dolaşırken sırtıma dolanan kolunu çekmedi. Beni kılıcıyla ikiye bölmediği için şanslı hissediyordum.

"Eh," diye mırıldandı Rast. Morana'ya dönüp boşta olan eliyle ensesini kaşırken umursamaz gözüküyordu. "Zaten milyonlarca gelecek ihtimali yok mu? Bu da onlardan birisi işte."

Morana'nın ağzı açık kalmıştı. "Bu kadar..." derken sesi öfkeden titredi. "Bu kadar vurdumduymaz olamazsın!"

"Gerilmeye gerek yok. Niye tek *bir* ihtimalden korkayım ki?" Rast göz devirdi. "Önceki *isha*'ma da aynısını yapmıştın, Morana. Ne demiştin? *Hayatıma felaketler getireceğini* mi? Kadın kan kanserinden *öldü*." Derin bir nefes alıp kafasını sağa sola salladı. "Etrafımdaki insanları rahat bırakmalısın."

Rast'a bir adım yaklaşırken, "Aptal," diye tısladı Morana. "Seni *yüzlerce kez* avlanmaktan kurtardım. Milyonlarca geleceği sürekli *senin için* kontrol ediyorum. Bir kere olsun değer bilir misin? *Seni uyarıyorum*. Gidip kendine yeni bir *isha* bulman gerekiyor. Onu ve belirsiz geleceğini kendinden uzaklaştır."

"Şey..." Boğazımı temizledim. "İnsan dünyasına müdahale et-

meme kuralınızı düşünecek olursak sanki... fazlasıyla müdahale ediyorsun."

İkisinin de bakışları üzerime çevrildi.

Omuz silkerken üzerimde Rast'ın onun tarafında olmamasının rahatlığı vardı. Resmen Yediler'i yok edebileceğim gelecek ihtimalini *umursamamıştı!* "Dinlediğiniz için teşekkürler."

"Sana yüzyıllar önce haber vermiştim, Karma İlah," dedi Morana yankılı bir sesle. Bana aşağılayıcı bir bakış attıktan sonra dikkatini bir kez daha Rast'a verdi. "Bu Düğüm, öncekilerden de güçlü olacak. Bu sizin var olma savaşınız. Ya kazanırsınız ya kaybedersiniz. Beni dikkate al ya da alma. Elini çabuk tutmalısın."

"Uha'nın beni lanetlediği güne *lanet olsun.*" Rast'ın sesinde onda daha önce duymadığım hırçın bir tavır vardı.

Morana ağırlığını bir bacağından diğerine verdi. "Yanındaki insanınla ilgili bir şey daha var."

Atalarımın iblislerle ilgili bir iz taşımama neden olmasından ve Yediler'i yok ettiğim geleceği Rast'ın bilmesinden daha da berbat bir şey mi vardı? Yok, almayayım.

Ne yazık ki kimse düşüncelerimin sesini duymadı.

"Asla bir *eve* sahip olmayacak," dedi Morana acımasızca. Kelimeleri ruhuma iliklenirken donakalmış bir şekilde yüzüne baktım. "Bir Akrep'in, Düğüm'ün içinde *asıl göz*'ü açık olan birinin laneti bu. Gidecek bir yeri olmayacak." Ela gözlerindeki saatler tekrar harekete geçmişti. "İşin sonunda yapayalnız kalacaksın."

Verebileceğim tüm cevaplar kapalı dudaklarımın içine gömüldü.

"Yeterli," dedi Rast bakışlarını benden ayırırken. Uzanıp Morana'nın beyaz elini tutup dudaklarına getirdi ve elinin üzerine ufak bir öpücük kondurdu. "Söylediklerin önemliydi."

Sadece iç içe geçmiş parmaklarıyla öylece dururlarken yakın gözüküyorlardı. İkisini birlikte *böyle* görmek karnımın kasılmasına neden olmuştu. Birbirine dolanan parmakları parlıyordu ve çok *güzel* gözüküyorlardı. Bu dünyaya ait olmadıklarını hissedebiliyordum.

"Umarım kısa zamanda görüşürüz, Rast," dedi Morana hafifçe gülümseyerek. Elini kendine çekerken Rast'ın umursamazlığına duyduğu tüm siniri kaybolmuştu. Ela gözlerindeki saat gitgide hızlanırken gözlerinin içinde bir spiral dönüyormuş gibiydi.

"Morana." Rast gülümsemesine karşılık vermeden elini çekip ceplerine koydu. "Bir daha herhangi bir zaman dilimindeki halin *isha*'mı tehdit etmeye kalkarsa, dostane bir konuşma yapmayız. Uyarılarını dikkate alacağım."

Tanrıçanın ela gözleri kapanırken zamanın akışının hızlandığını *hissettim*. Belinin oradan onu bir şey çekiyormuş, vakumlanıyormuş gibi bedeni büküldü ve hiç burada olmamış gibi ortadan kayboldu.

Sersemlemiş bir halde koltuğa çöktüm. Bunca şey arasında ne düşüneceğimi bilmiyordum. Rast sessizce yanıma oturdu, öne doğru eğilerek bakışlarımı yakalamaya çalıştı. "İyi misin?"

Kalp atışlarım göğüs kafesime deli gibi çarpıyordu.

"Soru sormayacak mısın?"

Kafamı iki yana salladım.

"*İsha*'nın asıl anlamını duymak ister misin?"

Cevap vermeden önüme bakmaya devam ettim. Tüm sorunumuz *bu* muydu? Beslendikleri insanlara söyledikleri aptalca bir hitaptı, hepsi bu.

Morana'nın bıraktığı boşluğa bakarken, "*Ruhun özü*," diye mırıldandı Rast. "İsha'nın gerçek anlamı bu." Ne bekliyordu? Bundan etkilenmeli miydim yani?

"Belki de bu anlaşma işini bitirmeliyiz," diye yumurtladım. Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Eğer yanında ben olmazsam, Düğüm'ün geleceği kesin bir hale gelir. Yediler'i bulduktan sonra da bana ihtiyacın kalmaz."

İşsiz ve evsiz bir kadından, atalarından biri iblis yarası almış bir sıf deposu haline gelmiştim. Bu da yetmezmiş gibi Düğüm denilen bir şeyde en azından Rast'ın hayatı için kritik bir yerdeydim.

Ben onlar gibi değildim ve tüm sorun da buydu. Ölünce tekrar

dirilmeyecektim. *Tamamen* yok olacaktım. Tehlikede olmak *istemiyordum*. Rast'ın geleceğini tehdit ederken tehlikede olmayacağıma inanmıyordum.

Rast'ın gözleri yanıp tutuşurken yüzündeki ifade sakindi. "Anlaşmayı bozamayız," dedi düz bir sesle. "İstesen de yanımdan ayrılamazsın." Bakışlarını yüzümden kaçırırken çenesi gerildi. "Sana ihtiyacım var."

İşin sonunda yapayalnız kalacaksın.

"Sen kendini düşünüyorsun, ben de öyle." Çenemi yukarı kaldırıp dik dik ona baktım. "Ben odama gidiyorum. İblislere dokunmuş atalarımla ve kaderimin olmadığı gerçeğiyle yüzleşmeye çalışacağım. Malum... insan kalbi bunları kolay kaldıramıyor."

"Neden bana Morana ile yaşadıklarını anlatmadın?"

Omuz silkerek koltuktan doğruldum ve hızla bana ait olmayan evde, kendimi rahat hissedeceğim yere doğru yürümeye başladım. Peşimden gelen ayak seslerini duyunca gerilsem de durmadım.

"Jinava!" Sesi irkilmeme neden oldu. "Bana bu dünyayla ilgili yaşadıklarını anlatmazsan seni *koruyamam*."

Varlığını arkamda hissetmemle bileğime parmaklarının dolanması bir oldu. Adımlarım yere çakılı kalırken birden bunu yapması beni öfkelendirdi. Onunla daha ne konuşabilirdim ki? Elbette sorularım vardı ama şu an mantıklı düşünemiyordum. Ona dönmedim.

"Konuş benimle."

Dişlerimi birbirine bastırdım. Gözlerim sızlamaya başlarken hışımla ona döndüm. Küt saçlarım havalanıp yanağıma çarptı. Bileğimi elinden hızla çektim. Parmaklarını gevşeterek elinden kurtulmama izin verdiğinde gözlerim dolmaya başlamıştı. "*Ne var?* Düğüm'ünüzü, *sizi* tehlikeye atıyorum diye anlaşmayı bozup beni sokağa atmaya karar verseydin ne yapacaktım? Morana'nın sana o geleceği söyleyeceğini anladığımda ondan önce davranmaya karar verdim, hepsi bu!"

Rast şaşkınlıkla gözlerini kırptı. "Jinava, anlaşmanın bana düşen kısmını ben de *bozamam*. Seni ölüme terk edeceğimi mi düşündün?"

Bu ölüme ilk terk edilişim olmazdı.

İçimdeki terk edilme korkusu yüzleşmekten kaçtığım, düşünmemeye çalıştığım geçmişime aitti. Ailem bile beni borçların içinde terk etmişti. Rast'ın beni bırakmayacağına nasıl güvenebilirdim ki?

"Eve gitmek istiyorum," dedim güçlükle. Asıl sorun hiçbir zaman dönebileceğim bir evimin olmamasıydı. Ev neresiydi? Gerçekte nereye gitmek istiyordum? "Başımı koyduğum yastık evimmiş gibi hissettirmiyor. Bunun nasıl hissettirdiğini biliyor musun, *tanrı bozuntusu?*"

Rast elini havaya kaldırdığında irkildim. Ellerinden çıkardığı alevleri, ateşlerin sardığı o kılıcı unutmamıştım. Bir adım geriye attığımda sırtım duvara çarptı. Gözlerinde karanlık dolaşıyordu. Öyle ki, gözlerinde her zaman akan o kızıl nehir bile durulmuştu.

Lanetli ilah elini havaya kaldırmama karşı olan tepkimi ifadesiz bir yüzle izledi. Ardından elini saçlarımın üzerine koydu. "İkimizin de istediği bu, Jinava. Ben de eve gitmek istiyorum." Saçlarımın üstünde asılı duran, kâküllerimi gözüme doğru daha da iten elinin sıcaklığını hissettim. "Tek istediğim Anara'ya dönebilmek. Lanetimin ne olduğunu bulmak, lanetimi kırmak ve sıf depolayıp *evime* dönmek istiyorum. Bu dünyaya ait değilim."

Bakışlarımı gözlerine çevirdiğimde, kızıl irislerine rağmen *insan* gibi göründüğünü fark ettim. Lanetli ilah karşımda durmuş, görünmez bir yarasını gözümün önüne sermişti. Eve dönmeyi, düşündüğümden daha çok istiyordu. Konuşma şekli kırılgan olsa da karşımda dururken zayıf gözükmüyordu. Çaresizdi ama kararlıydı.

Tutkunun Tanrısı haklıydı. Ortak bir noktamız vardı.

"Ne kadar sıfa ihtiyacın var?" diye sordum alçak bir sesle.

"Çok fazla." Sertçe yutkundu. Kafamın üzerindeki eli saçlarımı okşayarak kulağıma doğru kaydı. "Sıf depolamak için bu bedende kullandığım gücü çekiyorum. Bedenimi ne kadar az kullanırsam,

biriktirdiğim sıf o kadar artıyor. Kilit nokta şu; ne kadar güç biriktirirsem biriktireyim, kendimi ölümün eşiğinden döndürme ihtimalim yok."

"Tam da bu yüzden benim gibi birine ihtiyacın olduğunu daha önce de söylemiştin." Dudağımın bir kenarı yukarı doğru kıvrıldı.

"Seni rahatlatacaksa defalarca kez söyleyebilirim," dedi Rast. Gözlerinin içindeki nehir durgunlaştı. Bir tutam saçımı işaretparmağına dolarken ne yaptığının farkında değilmiş gibi görünüyordu. "Sana ihtiyacım var. Seni bulmak, yüzyıllardır şansla ilk karşılaşmamdı."

Hiçbir duygu olmadan, saf gerçeklerle dilinden dökülen kelimelerin bana bu kadar anlamlı hissettirmesi saçmaydı. Evet, bana ihtiyacı vardı ve ben de bu dünyadan korunmak için ona ihtiyaç duymuştum. Yine de söyledikleri o kadar gerçekti ki, romantizm için söylenen öylesi sözlerden daha etkiliydi. Nefeslerim zamanı durdurmak istercesine yavaşlarken gözlerimi kaçırmamak için kendimi zor tuttum.

Tehlikeli sularda yüzüyordum.

Yavaşça yutkundum. "Neden lanetlendiğini nasıl bulacaksın?" diye sordum konuyu değiştirme çabasıyla. Hızlı konuşmamaya özellikle dikkat etsem de odağım saçımla oynayan elindeydi. "Lanetleri kaldırmanın yolu var mı?"

"Aklımda birkaç fikir var," dedi üstü kapalı bir şekilde. Elini saçlarımdan çekse de geriye doğru bir adım atmadı. Aramızda ne kadar az mesafe olduğunu fark etmiyor muydu? "Yine de... Bu da zor. Lanetimin bir parçası, hiçbir ilahın neden lanetlendiğimi benimle paylaşmamasını içeriyor. Tek bildiğim bu."

"Belki de çiğnenmemesi gereken kurallarla ilgili bazı toplantıları kaçırmışsındır," dedim küçümseyici gözükmemeye çalışarak.

Rast gülmeye başlarken gözlerinde bir ışıltı belirdi. Gülüşü tüm dişlerini ortaya sererken, "Sanırım öyle," dedi tuhaf bir sesle. Sesi... neşeli gibiydi. *Gerçekten* onu güldürebilmeyi başarmıştım ve o an,

aslında onu güldürmenin işe girmemden daha düşük bir ihtimal olduğunu düşündüğümü fark etmiştim. "Yine de," diye devam etti. "Bir yere gitmeni istemiyorum."

"Tamam," dedim kafamı ciddiyetle sallayarak. "Sana yardım ederim. *Powerbank*'in ya da... *ruhunun özü* olarak."

"*İsha*'m olarak," diye düzeltti Rast. "Bu dünyada karşılaştığın her şeyi bana anlatacağına söz ver."

"Söz," dedim omuz silkerek. "Peri olmadığımı biliyorsun, değil mi? İnsanlar kolayca sözünden cayabilir."

"Sana güveniyorum."

Umarım buna pişman olmazsın.

Boğazımı temizledim. "Eh, en azından akraba ziyareti için Urha'ya falan gitmeme imkân yok. Bir de şey... Cennet varsa, hâlâ gidebiliyorum, değil mi?" Ellerimi belime dayadım. "Atalarımın şeytan izi taşıması ailemin cehennem zebanisinden beter davranışlarını açıklıyor. Ayrıca her istediğimi elde edebildiğim bir şeytan tüyü var bende."

Rast dikkatle yüzüme bakıyordu. Gözlerini iyice kısarken, "Şimdi de delirdin mi?" diye fısıldadı. Yüzlerimizi aynı hizaya getirmek için üzerime doğru eğildi.

İki elimi omuzlarına koyup onu ittim ve sırtımı duvardan ayırdım. "Ah, yapma ama... Deliliğimin hoşuna gitmediğini söyleyemezsin!" Yatağımdaki İlah Avcısı Rehberi'ni almak üzere ilerlerken Rast'ın gözlerini sırtımda hissedebiliyordum.

"Söyleyemem."

Şaşkınlıkla omzumdan geriye doğru baktığımda Rast'ı bir omzunu duvara yaslamış, kollarını göğsünde kavuşturmuş bir şekilde buldum. "Dilek listeni tamamladın mı?"

Dilek listemi ve listemdeki uçuk, saçma maddeleri düşündüm. İlah Avcısı Rehberi'ni göğsüme yaslarken Rast'a döndüm. Ağzım birden kurumuştu. "*Neredeyse.*"

"Güzel." Rast'ın dudaklarında ufak bir tebessüm belirdi. "Uma-

rım bir madden dünyayı gezmekle ilgilidir çünkü Yediler'i tek tek bulacağız."

Zihnim çığlık çığlığa, *"Hayır!"* diye bağırmaya başlamıştı. "Sana yardım edeceğimi söylerken *lanetini bulmaktan* bahsediyordum," dedim kaşlarımı kaldırarak. "Yedi Ölümcül Günahın İlahları'nı tek başına arayacaksın. Ben *yokum*."

Rast'ın tebessümü kayboldu. "Anlaşmamız seni bana bağlıyor, Jinava." Sesi yumuşak olmasına rağmen hatırlattığı gerçek sertti. "Tercih şansın yok."

"Seni görmek zaten başımın yeterince belaya girmesine neden oldu! Diğerlerini görmek ya da tanışmak falan istemiyorum. Kısacık hayatımı seviyorum, tamam mı?"

Rast gözlerini kısa bir anlığına yukarı çevirip derin bir nefes aldı. "Ne istiyorsun?"

Ne istiyordum? Gördüğüm hiçbir ilahın beni şişlememesini ve uzun bir ömür geçirmeyi istiyordum. "Yeni bir anlaşma," dedim kendimden emin bir şekilde. "Yediler'in bana zarar vermeyeceğine ve beni bunun için koruyacağına söz vermeni istiyorum."

İlk anlaşmamızdaki gibi elimi ona uzattım. Rast'ın kızıl gözleri bir süre uzattığım elimde gezindi, ardından parmaklarıyla avucumu kavradı. "Seni Yediler'den koruyacağım," dedi tok bir sesle. "Sana zarar vermeyecekler."

Teklifimi bu kadar kolay kabul etmesi beklediğim bir şey değildi. Gözlerimi kırpıştırıp lanetli bir tanrıyla ikinci bir anlaşma yaptığım gerçeğine odaklandım.

"Yediler'i bulmana yardım edeceğim," derken doğru cümleyi kurduğumdan emin değildim. Yine de işe yaramış gibiydi. Parmaklarımızdan taşan kırmızı ışık ikimizin koluna dolanırken aramızda şekillenen yeni bağı hissettim. Göğsümün içinde bir yerdeydi. Bana tutmam gereken bir sözü hatırlatıyordu.

Eh, en azından artık zavallı ve kısacık ömrüm için birkaç garantim vardı.

İLAH AVCISI REHBERİ: AV ZAMANI VE DÜĞÜM

KISIM IV: AV ZAMANI

1) DÜĞÜM

Artık ilahlar, iblisler ve melekler hakkında bilmeniz gerekenleri öğrendiniz. İlerleyen kısımlarda daha çok avlanmaya odaklanacağız.

Doğada en vahşi hayvanlar arasında bile sarsılmaz bir denge vardır. Sıcakkanlılar mevsimlerin acımasız koşullarıyla baş edebilmek için derin bir uykuya dalar çünkü kış uykusu, onların kendi yeniden doğuşlarına hazırlık ritüelidir. Soğukkanlılar ise farklı bir yol izler. Gerçek bir uykuya değil, sessiz bir dinlenmeye çekilirler. Her biri yaşam döngüsünde kendilerine tanınmış bekleme süresini yaşar. Vakti geldiğinde uykusundan uyanan her canlı, kendi savaşını sürdürmek için yeniden ayağa kalkar.

İnsan hayatı daha fazla değişkene sahip olsa da bu inziva ve savaşma dönemleri bizim hayatımızda da vardır. Biz, ilahlarla insanlar arasındaki o çizgide kalan avcılar, bu dönemleri net bir şekilde yaşarız. Bizim kış uykumuz uzundur fakat uyandığımızda, gerçek bir avın başlangıcını ilan ederiz.

Biz avcıların en güçlü olduğu dönemlere "Düğüm" adı verilir. Zaman üst üste dizilmiş iplikler gibi uzanır. Bazı anlarda bu iplikler birbirine yaklaşır, kesişir ve ortaya bir Düğüm çıkar. Ama hiçbir Düğüm kalıcı değildir. Düğüm'ler çözülür, açılır ve her şey tekrar kendi çizgisine döner. Tıpkı insanların birbirlerinin hayatına dokunup kaderlerini bir anlığına birleştirdikten sonra usulca ortadan kaybolması gibi.

Zaman ve Kader Tanrıçası Morana, tüm Düğüm'lerden haberdar olan tek ilahtır.

Düğüm'lerin kaderi değiştirebilme etkisi vardır. Düğüm zamanında biz avcılar güçleniriz. Sıfımız yükselirken iz sürme yeteneklerimiz keskin bir hal alır. Böylece ilahları daha kolay yakalayabilir, dünya düzenini iyileştirmek için bir adım atabiliriz.

İlk Düğüm ne zaman ortaya çıktı?

İlk Düğüm'ün ne zaman ortaya çıktığı kayıtlarda tam olarak yoktur ancak tahmini olarak 6.yy'da ortaya çıktığı düşünülmektedir. Avcıların kaynakları eskiden beri sistematik bir şekilde günümüze kadar süregelse de başlangıçta kayıt tutmak konusunda sorunlar yaşanmıştır. (Ve Uha aşkına- taş tabletleri okumaya çalışmak berbat bir şey.)

Düğüm'de kimler güçlenir?

Düğüm dönemlerinde avcılar arasında sıfları yükselen kişiler ortaya çıkmaya başlar. Sıf yükselmesi tamamen rasgele bir şekilde yaşanır, bir sonraki Düğüm'de bu siz bile olabilirsiniz!

Bu kişilerin sıfları, Düğüm zamanı yaklaştıkça yükselmeye başlar. Böylece Düğüm'ün yaklaştığını fark ederiz. Her ilah için bir avcı, yani sıfı yükselip Düğüm'e katılan biri lider olarak seçilir. Liderlere "Sefer" denir ve av bitene kadar kendi isimlerini kullanmazlar. Kendilerini tamamen ava adarlar. Yükselen sıfları sayesinde iz sürmeleri oldukça kolaylaşır.

✦Av ne zaman başlar, ne zaman biter?

Yeni ay gökte belirince av başlar. Ülkelere ve şehirlere dağılıp iz sürmeye başlarız.

Av, Düğüm'ün kapanmasıyla biter. Düğüm'ün ne zaman, kaç günde ya da kaç yılda biteceği belirsizdir. Bu yüzden avın başı bizim için oldukça kritik bir dönemdir. Gelir kullanımı genelde av başlangıcına dikkatle ayarlanır. Avcıların gittiği yerde son derece lüks bir şekilde konaklayabilmesi için büyük bir iletişim ağı kurulur. Ulaşım ve istihbarat anlamında gerekli bağlantılar kurulur.

✦Düğümler ne zaman ortaya çıkar?

Düğümlerin ortaya çıkma sıklığı belirsizdir. 11.yy'dan 14.yy'a kadar hiçbir Düğüm yaşanmamıştır. Buna rağmen 19.yy'da tamı tamına üç Düğüm yaşanmıştır. Düğüm'ler ilahi bir kaderle belirlenir ve bu kadere aklı yetebilecek tek varlık, Zaman ve Kader Tanrıçası Morana'dır.

Bir sonraki Düğüm her ne kadar belirsiz olsa da son Düğüm'ün üzerinden seksen dokuz yıl geçmesi, 21.yy'da bir Düğüm'ün oluşacağını düşünmemize neden olmaktadır.

Bir sonraki Düğüm'e kadar antrenmanlarınıza ağırlık vermeyi unutmayın. Çünkü bir sonraki Düğüm oldukça kanlı olacak.

İnsan bedenine sığınmış günahkâr ilahların kanını dökeceğiz.

9

Sınırsız Kredi Kartı ve Varita'nın Notu

Özel olmayı umarken dileğim kesinlikle bir Akrep olmak *değildi*. Artık Hazal'ın "*dua ederken ve dilek tutarken evrene detay ver*" teorisine inanmaya başlamıştım.

Gece boyunca herhangi bir konuda avantajlı olup olmadığımı sorgulamıştım. *Tabii ki hiçbir konuda avantajım falan yoktu! Atalarımın atalarının ataları...* Onların da ataları iblis saldırısına uğramıştı falan filan. Bu da benim kaderimi *öngörülemez* yapmıştı. Bu öngörülmez kaderle Rast'ın yanında takılırken her şeyin yolunda gideceğinden şüpheliydim.

Morana'nın yüzü aklıma her geldiğinde dişlerimi o kadar sıkıyordum ki, çenem ağrımaya başlamıştı. Üstelik beni öldürmeye çalışan hali bu zaman dilimine bile ait değildi. Zamanı ve kaderi yöneten bir ilaha karşı nefret dolu olmak beni kaçıncı derece bir kâfir yapıyordu bilmiyordum ama ondan gerçekten *hazzetmiyordum*.

Tüm bunlardan daha çok sinirimi bozan şey ise gördüğüm *rüyalardı*. Dünün etkisiyle Rast'la duvara dayalı yaşadığım bir *macera* rüyama girmişti. Uyandığımda ateşim çıkmış gibi yanıyordum, bedenimin bana yalvardığı günahı söylememe gerek bile yoktu. Banyoya girmem gerekiyordu ama ilk iş Rast'ın kaybolmadığından emin olmak için oturma odasına ilerledim.

Kapıdan bir bakış attığımda Rast'ın gözlerinin açılması beklemediğim bir şeydi. "Sıfın..." derken sesi boğuktu. "Yükselmiş."

"Yemek yapmayı düşünüyordum da ondandır." Rast'ın bana cevap vermesine izin vermeden soğuk bir duş amacıyla banyoya koştum. Kendime gelmek için uzun süre suyun altında kalmam gerekmişti. Elbette birinci dakikadan sonra soğuk suya dayanamayıp suyu kaynar sıcaklığa gelene dek kadar çevirmiştim.

Sıcaktan buharlanmış ve işlevini kaybetmiş aynayı elimle sildim. Kâküllerimi iki yana ayırıp ıslak saçlarımın kendi kendine kurumaya bıraktım. Üzerime beyaz bir atletle gri, salaş bir şort giydim. Ayağıma beyaz, fırfırlı uzun çoraplarımı geçirdikten sonra rahatlamıştım. Güne hazır hissettiğime karar verdikten sonra hayatımın anlamı olan, yemek kokularının yayıldığı mutfağa doğru ilerledim.

İlk gördüğüm şey anında bana dönen, kızartma tavasında yumurta çeviren Rast oldu. Üzerinde belinde yamuk bir şekilde duran eşofman dışında hiçbir şey yoktu. "Günaydın," derken üstümde dolanan bakışları merakla doluydu.

"Sen..." dedim güçlükle. "Sen *ne?*"

Gözlerim masaya kaydığında kelimeleri yutmak zorunda kaldım. Masanın üzerinde güneş ışıklarının vurduğu bir kahvaltı hazırda beni bekliyordu. Taze gözüken çıtır ekmekler bir sepete yerleştirilmişti. Altın gibi parlayan tereyağı ve kesilmiş peynir küçük tabaklara dağıtılmıştı. Yan yana koyulmuş çilek ve portakal reçeli evde yeniydi. Haşlanmış yumurtalar minik yumurtalıklara dizilmiş, sebzeler özenle kesilmişti.

"*Bana* kahvaltı mı hazırladın?"

Rast kalçasını tezgâha yaslayıp beni süzdü. Gözlerimin belirgin karın kaslarına kaymaması için büyük çaba gösteriyordum. "Hımm," dedi düşünceli bir şekilde. "Başkasının yemek hazırladığını görmek de sıfını arttırıyor ama yeterince değil. Ufak bir deneme yapmak istemiştim."

Burada ana konunun "başkasının" değil "kendisinin" vücudunu

sergileyerek benim için bir şeyler hazırlaması olduğunu kaçırmış olmalıydı. İşin aslı, en son yatağımda uyandığımda birinin bana ne zaman kahvaltı hazırlamış olduğunu hatırlamıyordum. Yavaşça yutkundum.

"Ne hoş bir sürpriz," dedim masaya yaklaşırken. Elbette sabah öğünü olarak sıfırdan besleniyordu. "Mutfakta bir şeyler yapmayı biliyormuşsun."

"Bir tanrı olmam yumurta yapamayacağım anlamına gelmiyor," dedi Rast gözlerini devirerek. Sırtını bana çevirip ocağın altını kıstı. "Onurumu incittin."

Her hareketinde belirginleşen sırt kasları *sinir bozucu* bir kusursuzluktaydı. Beline doğru uzanan güçlü kıvrımları dilimin ucunu ısırmama neden oldu. Bu aptal tanrı, böyle bir vücudu sadece uyuyarak mı elde etmişti? Bu *haksızlıktı!* Tüm erkekler için büyük bir haksızlıktı!

Kendime bir bardak su doldurup Rast çevirdiği yumurtaları masaya koyana kadar küçük yudumlarla su içtim. Bu gece göreceğim rüyanın nerede geçeceğini sanırım artık biliyordum.

Rast sandalyeyi çekip karşıma oturdu. "Enerjini toplamak için bir şeyler ye," dedi ve kendi tabağını doldurmaya başladı. Bir elini havaya kaldırdığında elinde iki tane beyaz kâğıt belirdi. "Bugün Yediler'i ziyaret ederken gerçekleştirebileceğim dileklerin dışında bir şeyler yapacağız."

"Yediler'i bulmak acil bir durum değil miydi?" dedim tereddütle. "Ben kuzey ışıklarını izlerken *avlanırsan*, bu hayatımın en travmatik anına dönüşür."

"Seni mutlu etmenin beni güçlendirdiğini unutuyorsun." *Tabii ki* bu işten kendi çıkarı olacaktı. "Yediler'i toplamakla ilgili bilmen gereken bir şey daha var."

Gözlerim kısıldı. "Neler karıştırıyorsun?"

"Yedi Ölümcül Günahın İlahları olarak bir araya gelmek, Uha ile iletişim kurabilmenin tek yolu. Uha'yla lanetimle ilgili konuşmam gereken konular var."

"Nasıl yani?" dedim şaşkınlıkla. "Uha ile... istediğinizde konuşamıyor musunuz?"

"Rahatsız edilmeyi sevmez. İlahlar ya da insanlar da çok umurunda değildir." Rast bana kaçamak bir bakış attı. "Yedi Ölümcül Günah ya da Yedi Kutsal Erdem toplandığında onunla iletişime geçebilir."

"Vay canına," dedim içtenlikle. "Ne kadar da *kasıntıymış*. Bizi yaratmamayı da tercih edebilirdi."

Rast belli belirsiz gerildi. Kızıl gözleri tamamen bana döndü. "Ah, bu arada listede karaladığın kısımda ne yazıyor?" Konuyu asla konuşmak istemediğim tek şeye getirmişti. "Eminim yapabileceğim bir şeydir."

Çok iyi yapabileceği bir şeydi. Kendime bir bardak su daha doldurdum. Dün listemi tamamlarken Rast'la kurduğum hayalin okunmayacak hale geldiğinden emin olmuştum. "Sadece *şımdilik* istemediğim bir şey olduğuna karar verdim." Bir yudum suyla boğazımı temizledim. Konuyu değiştirmeliydim. "Bugün için aklında ne var?"

"*Sınırsız* kredi kartıyla alışveriş yapacaksın," dedi Rast dünyanın en basit dileğinden bahsediyormuş gibi. Bir eliyle kirli sakalını kaşıdı. "Sanırım bu da..." Gözlerini tekrar elindeki kâğıda çevirdi. "Çanta koleksiyonu yapmana olanak tanıyor. *Zwei Fliegen mit einer Klappe schlagen.*"

Tabağıma kızartılmış yumurta alırken Rast'ın ciddi olup olmadığını anlamaya çalıştım. "*Sınırsız kredi kartın mı var?*"

"Evet."

İç geçirdim. "O da bir başkasının, değil mi?"

Rast kâğıtları masaya bıraktı, söylediğime gıcık olduğunu daha o ağzını açmadan biliyordum. "Dünyadaki her şey *benim*."

* Alm.) Bir taşla iki kuş. (e.n.)

"Teknik olarak *çalıntı* bir kartla alışveriş yaparken..."

Rast'ın kızıl gözleri kısılırken içinde akan nehir hızlanmıştı. "*Çalıntı* değil," dedi bastıra bastıra. "Bir dostumun şirketini iflas etmekten kurtardığımda kartı bana hediye etti."

Ağzım açık bir şekilde ona bakakaldım. "Senin *milyarder* arkadaşların mı var?" derken sesim resmen içime kaçmıştı. "Neden beni onlardan biriyle tanıştırmıyorsun?"

Rast alayla sırıttı. "Yüz iki yaşında."

"Kulağa oldukça genç geliyor." Bunun beni caydıracağını sanıyorsa oldukça yanılıyordu. "Beni hâlâ tanıyamamışsın." Gerçi tanışalı çok uzun zaman olmamıştı. "Madem bu kadar zenginsin neden bir evin yok?"

"Avcılara canlı konum da göndermemi ister misin? Yüzyıllardır izimi *sürememeleri* için uğraşıyorum."

"Bazen senin için gerçekten üzülüyorum..." Rast'ın başkalarının evinde kalıp durmasının mantığını kabullenmek artık vicdanımı rahatsız etmiyordu. "Senin için hazırladığım diğer kâğıdı okudun mu?"

Rast kâğıtlardan birini aldı ve diğerinin üstüne koydu. "Kendine dizdiğin övgülerden oluşan cümleleri mi kastediyorsun?"

Ukala bir şekilde gülümsedim.

Rast iç geçirip sayfada göz gezdirmeye başladı.

"Yirmi dört yaşında olduğunu biliyorum. Çizgi film izlemeyi seviyorsun, başkalarına göre sesin kötü ama sesinin meleklerin sesine benzer bir güzellikte olduğuna inanıyorsun. Hızlı dil öğreniyorsun..." Gözlerini hızla kâğıdın üst kısmında, daha genel olarak yazdığım maddelerde gezdiriyordu. "*Yakışıklı ve çıplak erkeklerden çok hoşlanırım*, mı?" Gözlerini sorgularcasına bana çevirdi.

"Buna *dürüstlük* diyoruz."

"Bu liste de ne?" Kâğıda bakarken kaşlarını çattı. "2014 Berlin Genç Aşçılar Yarışması'nda üçüncülük. DEHOGA Çıraklar Kupası jüri özel ödülü, 2016 Genç Aşçılar Şampiyonası'nda birincilik, 2017

ulusal finallerde ikincilik, 2018'de *S. Pellengrino Young Chef*'te ilk 10, 2019 *Koch des Jahres*'te en iyi tatlı ödülü..." Gözleri kazandığım yarışmalar listesinde gezinirken ufak bir tebessümle onu izliyordum. Nihayet bakışları bana döndüğünde şaşkın gözüküyordu. "Nasıl *işsiz* kalmış olabilirsin?"

"Bahane gibi gözükebilir ama..." diye mırıldandım. "İnanılmaz *şanssızdım*. İlk çalıştığım yerde elektrik kesintisi yaşanınca o günkü organizasyon için hazırlanan yemekler bozuldu. Elektrik kesintisinin suçlusu ilan edildim. Başka bir işimde müşterinin köpeği mutfağa daldı ve 'mutfakta düzensizlikten' yine *ben* suçlandım. İşe alınma mülakatında bıçağımı bilerken yanlışlıkla yangın alarmını çalıştırdım ve restoranı tahliye ettiler. En sonuncusu..." En kötüsüydü. Sırtımdan aşağıya bir ürperti yayıldı. "Özel akşam yemeği menüsü için restoranı kapatmıştık ve baş şef olarak mutfakta tektim. Grip olduğum için gaz kaçağı kokusunu fark etmedim. Hazırladığım tatlıya son dokunuşu yapmak için çakmağı çaktığım anda patlama oldu. Şey... haberleri takip ediyorsan '*mutfağı havaya uçuran şef*' haberi benden bahsediyordu."

Rast'ın yüzündeki ifade her cümlemde değişiyordu. "Nasıl *hayattasın?*"

Parmaklarımı kâküllerimden geçirip saçımı düzelttim. "Kamera kayıtlarına göre öne doğru eğilirken geriye savrulduğumda patlamanın merkezinden uzağa düşmüşüm. Mutfağın kapısına düşüp yangının kendisinden uzak kaldığım için kılıma bile zarar gelmedi." İç geçirdim. "Son birikimim mutfaktaki hasarın masraflarını karşılamakla bitmiş oldu. O günden beri işsizim." Ve tek kuruş param yoktu.

Rast neredeyse üzgün gözüküyordu. "Üzerinde bir *lanet* olabilir mi?"

O kadar şüpheli bir şekilde sormuştu ki, kahkahamı tutamadım. Omuzlarım gülüşümle sallanırken, "Lanet mi?" diye sordum. "Şanslı olmamam gereken noktalarda inanılmaz şanslıyımdır. Sadece... önemli anlarda *şanssızlığım* tutuyor."

Rast'ın bakışları kısa bir an dudaklarıma, kahkahamdan kalan gülümsemeye kaydı. "Kulağa hiç *normal* gelmiyor."

"Sanırım ikimiz de bir süredir normal olmadığım konusunda hemfikiriz."

Böylece Rast tanıtım kâğıdımı okumaya geri döndü. "Neden ilk kavgamı ayrıntılı bir şekilde anlatıp ne zaman terk edildiğinle ilgili bu kadar detay vermişsin?"

"Bazen fazla paylaşımcı olabiliyorum."

"Gerçekten ilk sevgilin senden *göğüs ölçün yüzünden* mi ayrıldı?" Düşünceli bir şekilde kâğıda baktı. Ardından bakışlarını sadece atletin örttüğü göğüslerime çevirdi.

"O zamanlar küçüktüm," dedim sahte bir burun çekişle. "Ve bedenim diğer kızlara göre yavaş gelişiyordu. Sevgilim '*güzel olmadığımı*' söyleme gereği duymuştu."

Rast göz devirerek kâğıdı parmaklarının arasında buruşturdu. Avucundan çıkan alev kâğıdı yakmaya başladığında hafifçe yerimden sıçradım. Sandalyem gıcırdayarak birkaç santim geri kaydı. Rast'ın kızıl gözlerinde elinde tutuşan kâğıdın alevleri oynaşıyordu.

"O kâğıt emek ve başarı kokuyor!" dedim huysuzlanarak. "Yakmak zorunda değildin." Bana şov yapmaya mı çalışıyordu?

Kâğıt normalden daha hızlı bir şekilde küle dönüştü. Rast parmaklarını birbirine sürterek küllerin yere doğru süzülmesini sağladı. *Kesinlikle* şov yapıyordu.

"Bu '*kendini tanıt*' saçmalığını yapmayacağız. Seni *yaşayarak* keşfedeceğim."

Kalp atışlarımın hızlanmasına engel olamadım. Karnıma bir sıcaklık yayılırken dudaklarıma yaklaştırdığım bardağın ardından gülümsedim. "Bol şans."

Derin bir nefes alarak aynadaki görüntüme baktım.

Üzerimde sırtı açık, bej rengi ipek bir bluz vardı. Yüksek bel siyah kumaş pantolonum vücuduma tam oturmuştu. Sahte, altın rengi saatimi ve küçük altın küpelerimi takmış, güneş gözlüğümü kâkülle-rimin hemen üzerine geçirmiştim. Bana güvende hissettiren tek şey ince, yüksek topuklu siyah ayakkabılarımdı.

En son ne zaman böyle giyindiğimi bile hatırlamıyordum. Genelde daha rahat giyinmeyi seviyordum ama Rast bana "*şık giyin*" talimatı verdiği için elimden geleni yapmıştım. Elimde henüz giymediğim siyah trençkotum ve telefonumun zar zor sığdığı küçük, marka olmaktan uzak çantam vardı.

Kendimi rahatlatmaya çalışırcasına kesik bir nefes verdim ve banyodan çıktım. Oturma odasına yönelirken ses çıkaran tek şey, zeminle buluşan topuklarımdı. "Rast?"

"Buradayım."

Sesi hiç kullanmadığımız odadan geldiğinde parmak uçlarımın üzerinde geri döndüm. Çoktan karşımda belirmişti.

Rast'ın üzerinde mat, siyah bir gömlek vardı. Gömleğin birkaç düğmesini açık bırakmış, kollarını dirseklerine dek sıvamıştı. Altına dar kesim, siyah bir pantolon giymişti. Kolunda pahalı olduğundan şüphelendiğim bir saat vardı. Ayaklarında parlak deriden *loafer* ayakkabılarla bir moda dergisinden fırlamış gibi gözüküyordu. Bakışlarımı yüzüne çevirdiğimde kirli sakalını tıraş ettiğini fark ettim. Ferah tıraş losyonunun kokusunun altından kendine has, amber kokusuyla karışık o tatlı ve çekici kokuyu alabiliyordum. Tüm bu özene rağmen dalgalı saçlarını dağınık bırakmıştı.

Bakışlarımız aynı anda birbiriyle buluştu.

Kaşlarımı havaya kaldırdım. "Umarım '*şık giyin*' talimatın için yeterli olmuştur."

Rast parmaklarıyla çenesini ovaladı. "Yeterli." Eh, bu kesinlikle yeterli bir övgü değildi. "Göze çarpmayacaksın. Şimdi gidebiliriz."

Yanımdan geçip dış kapıya yürümeye başladığında şaşkınlıkla

arkasından baktım. "Göze *çarpamayacak* mıyım?" derken kafa karışıklığım sesime yansımıştı.

Rast dış kapıyı açıp elini "*önden buyur*" dercesine uzatırken cevap vermedi. Binadan çıktığımızda sorunun cevabı beni bekliyordu.

Mayıs ayının sıcaklığı beni kuşatırken solgun cepheli, yaşını belli eden binaların hemen arasında, tam karşımızda bizi bir *limuzin* bekliyordu. Siyah kaplaması ayna gibi parlarken bu sokağın ortasına yanlışlıkla yolu düşmüş bir turiste benziyordu. Dağınık park edilmiş bisikletler ve *hatchback* arabalar arasında ünlülerin dünyasından fırlamış gibi gözüküyordu.

Rast'a döndüğümde kızıl gözlerinin acı bir kahverengiye döndüğünü fark ettim, gözlerinin rengini gizlemişti. "Sence göze çarpmaması gereken *ben* miyim?" diye fısıldadım etrafa kaçamak bakışlar atarken. "Bu mahallede *limuzinin* ne işi var? Burada yasal olarak kalmıyoruz bile!"

"Senden beslenme şansını nasıl kaçırabilirdim?" Tebessüm ederken güzel bir koku almış gibi derin bir nefes aldı.

"Miyav!" Yeni bir ses aramızda katıldığında ikimizin de bakışları aşağıya kaydı. Siyah bir kedi kuyruğunu kaldırmış, Rast'a sürtünüyordu. Rast eğilip parmağını ona koklattı, ardından kediyi okşamaya başladı.

Sokağın köşesinden başka miyavlamalar yükselmeye başladı. "Nesin sen?" dedim şaşkınlıkla. "Kedi mıknatısı mı?"

"Beni severler."

Yaklaşan üç kediyi daha görünce bundan emin olmuştum.

Siyah takım elbise giymiş, karizmatik, kel bir şoför karşımda belirdi ve limuzinin kapısını benim için açtı. "Hoş geldiniz, efendim. Aracınız hazır." Aksanından Fransız olduğunu tahmin etmek zor değildi.

Tanrım, cennete düşmüştüm.

Gereğinden fazla mutlu gözüken Rast'a kaçamak bir bakış attım. "Teşekkürler" deyip iki adım atmak için şoförün elini tuttum. Li-

muzinin içine geçerken kalp atışlarım çıldırmıştı. Rast'ı tam olarak hangi duygularımın beslediğini hayal edebiliyordum.

Rast da içeri girip karşımdaki koltuğa oturduğunda şoför kapıyı üzerimize kapattı. Böylece bir anda Berlin'in ara sokaklarından bambaşka bir evrene geçmiş oldum.

Koltuğun derisi o kadar yumuşaktı ki, geriye yaslandığımda çıplak sırtımla bulutların üzerine yatmış gibi hissediyordum. Aracın içinde hafif vanilya ve taze deri kokusu vardı. Karşımda duran koyu ahşap masa bile zengin bir ışıltıyla parlıyordu. Sağ ve solumuzda kalan mini barda her türlü alkol şişesi vardı.

Bakışlarımı Rast'a çevirdiğimde loş ışığın onu davetkâr gösterdiğini fark ettim. Koltukta hasta hasta yatmaktan çok, bu dünyaya ait gözüküyordu. Bu dünyaya *yakışıyordu*.

Acı kahverengi gözlerini bana çevirdiğinde dudağının bir tarafı yükseldi. "Yine soru mu soracaksın?"

Gerçekten ne düşündüğümü bilmemesini tercih ederdim, bu yüzden oyununa katıldım. "Gözlerinin rengini istediğinde gizleyebiliyor musun?" Gözlerinin içinde hareket eden nehri görmemek eksik hissettirmişti.

"Basit bir önlem."

"Kızıl gözleri tercih ederdim," dedim bakışlarımı cama çevirirken. Ne zaman harekete geçtiğimizi hissetmemiştim bile, Berlin sokakları yanımızdan kayarak geçiyordu. "Nereye gidiyoruz?"

"KaDeWe*'ye. İstediğin alışverişe uygun olduğunu düşündüm."

Gözlerimi camdan ayırıp Rast'a çevirdiğimde çoktan şarap şişesini açıp ikimize de *rosé* şarap doldurduğunu gördüm. Kadehi usta bir hareketle bana uzattı.

Şarap kadehini elinden alıp bir yudum içtiğimde hafif çilek tadı dilimde eridi. Acı kahve gözlerine baktım. "Lüks mağazalardan çıkmayacağımı biliyorsun, değil mi?"

"Evet."

* Almanya, Berlin'de bulunan bir alışveriş merkezidir. (e.n.)

"Kredi kartına acımayacağım."

"Nasıl istersen."

Meydan okurcasına tek kaşımı kaldırdım. "*Saatlerce* beni beklemen gerekebilir."

Rast'ın dudaklarında yamuk bir sırıtış belirdi. Şarabından bir yudum alırken koltuğunda geriye yaslandı. "Saatlerce beni *besleyeceksin*."

Eğer insan olsaydı sevgilisi için her şeyi yapan ve sevgilisi mutlu olduğunda mutlu olan bir erkek arkadaş profili olduğunu düşünebilirdim. Ne yazık ki, Rast her seferinde bir çıkarı olduğunu bana hatırlatıyordu.

Tatsız bir şekilde gülümseyip bakışlarımı tekrar cama çevirdim. Söylediklerinden etkilenirken bu benim mi, yoksa onun suçu muydu, kestiremiyordum.

KaDeWe'ye varana kadar konuşmadık. Şoför kapımızı açtığında, ben daha Rast'a ne yapacağımızı sormadan karşımızda bir kadın belirmişti.

Siyah, resmi görünüşlü bir etek-ceket takımı giymişti. Omuz hizasında kesilmiş düz, kahverengi saçları vardı. "Hoş geldiniz, ben Clara!" Sesindeki profesyonel resmiyet beni telaşlandırırken Rast'a kaçamak bir bakış attım. Clara öne doğru eğilerek bizi selamladı. "*Chanel*'in VIP müşteri hizmetleri sorumlusuyum. Bugünkü randevunuz için sizi VIP salonumuzda ağırlamaktan mutluluk duyacağız."

Rast büyüleyici bir gülümsemeyle Clara'ya karşılık verdiğinde kadının profesyonel maskesinin altında anlık afalladığını fark ettim. "Yolu göster, Clara."

Sesi daha önce de bu kadar erkeksi miydi?

Clara gözlerini kırpıştırarak kendine gelmeye çalıştı. Ardından kibar bir tavırla sırtını bize döndü, biz de onu takip etmeye başladık. Rast'ın kolunu dürtükleyip bana bakmasını sağladım. Dudaklarımı oynatarak, "*VIP salon mu?*" diye sordum.

Rahat bir tavırla, "Sesli konuş," derken elini bana uzattı Rast.

"Burada kimseden çekinmek zorunda değilsin."

"Sadece *normal insanlar* gibi alışveriş yapmak istemiştim," diye fısıldadım dişlerimin arasından.

"Normal insanlar tam olarak bunu yapıyor. *Rahatla*."

Derin bir nefes alıp omuzlarımı gevşettim ve dünyanın sahibiymiş gibi yürümeye odaklandım. "Beni rahatlatman gerekebilir."

"Hımm..."

Ona sahte, suçlayıcı bir bakış attım. Aslında ne düşüneceğini çoktan biliyordum.

Rast bir suçlu gibi ellerini iki yanda havaya kaldırdı. "Ben *Şehvet* Tanrısı'yım, ne düşünmemi bekliyordun ki?"

Yargılayıcı bakışlarla büyük bir günah işlemiş gibi kafamı sağa sola salladım.

İçeriye adım attığımız anda KaDeWe'nin atmosferi etrafımızı kuşattı. Girişteki geniş salon, yüksek tavandan asılan sıcak tonlu aydınlatmalar... Clara bir el hareketiyle yön göstererek bizi kalabalıktan uzak tutarken diğer insanlardan *farklı* olduğumu hissedebiliyordum. Bu hissin hoşuma gidip gitmediğinden emin değildim.

"Birazdan kalabalıktan tamamen uzaklaşmış olacağız," dedi Clara. Etrafımızdaki insanlar, üçümüz arasından Rast'a dikkat kesiliyordu. O ise bu ilgiye alışık görünüyordu.

Dar, kırmızı halı kaplı bir koridordan geçtiğimizde, sanki etrafımızdaki insanlar bir anda hiçliğe karışmıştı. Yüksek duvarlarda siyah-beyaz tablolar asılıydı. Her tabloda hoş giyimli kadınlar vardı. Gözlerimi kısıp tablolardan birinin altındaki yazıya odaklandığımda *Chanel*'le alakalı bir şeyler yazdığını fark ettim.

Koridorun sonundaki altın tonlarındaki, gereksiz gösterişli kapı açıldı. Clara geri çekilerek içeriye geçmemiz için bize alan tanıdı. Rast elimi tutup beni önden geçmem için yönlendirirken tarif edemediğim "lüks" bir koku burnuma doldu.

Kadife koltuklar, askılıklara asılı kıyafet curcunaları, vitrinlerde sergilenen takılar ve çantalar... İçeride bizden başka kimse yoktu.

Demek zenginlerin alışverişi böyle bir şeydi.

Kendi etrafımda dönüp etrafı incelerken Rast elimi bırakmadı. "Hoşuna gitti mi?"

Clara'nın beni muhtemelen *sugar baby* sanacak olmasını umursamadan, "Sen *deli* misin?" diye karşılık verdim. "Her kadının hayalini yaşıyor olabilirim." Etrafı incelemeyi bırakıp Rast'a döndüm. "Sen ne yapacaksın?"

Rast eliyle kırmızı kaplamalı koltuğu işaret etti. "Seni izleyeceğim."

"Bu kadar mı?"

"İstersen giydiklerine yorum yapabilirim."

Göz devirmemek için kendimi zor tuttum. "Şu an son düşündüğüm şey alacaklarım için bir *erkek* yorumu duymak." Elimi Rast'ın avucundan çektim. "Sen... köşede sıfımdan beslenebilirsin. Ya da her ne yapacaksan işte."

"*Madame!*" Gür sesli bir kadın sesi aramıza girdiğinde ikimizin de bakışları yeni açılan kapıya çevrildi. Clara kapıyı kadının arkasından kapatırken kadının görünüşüne şaşırmamaya çalıştım. Beyaza çalan açık sarı saçlarının kabarıklığı ve solgun teniyle *Effie Trinket*•'ten bir farkı yoktu. Üzerinde uzun ve tek parça, parlak gri kumaştan yapılmış zarif bir elbise vardı. "Erkekler hakkında yorumunuza bayıldığımı söylemek isterim! Ben Amber Coulter. Bugün stilistiniz olarak size eşlik edeceğim."

Amber'ın uzattığı beyaz eldivenli elini sıkarken gülümsedim. "Harika görünüyorsun, Amber. Bana Jinava diyebilirsin."

"İltifatınız kesinlikle sizin güzelliğinizin bir yansıması, Jinava!" Amber iki elini açıp vücudumu baştan aşağıya işaret ederken ismimin sıra dışı olmasını umursamamış gibiydi. Eh, Rast'ın ödediği parayı hayal bile edemiyordum. Muhtemelen kadına *Catwoman*•• ol-

• *Suzanne Collins*'in yazdığı, aynı isimle beyazperdeye uyarlanan Açlık Oyunları serisindeki kurgusal karakterdir. (e.n.)

•• Türkçeye "Kedi Kadın" ismiyle çevrilen, *DC Comics* evrenindeki kurgusal bir karakterdir. (e.n.)

duğumu bile söylesem inanmış gibi yapardı. "Sizi *Chanel* adına özel bir yolculuğa çıkarmama izin verin. Nereden başlamak istersiniz?"

Otuz iki diş gülümserken, "Çantalar ve takılar," dedim keyifle. Bu soruya verilmesi gereken gerçek cevabın ne olduğunu umursamadım. Amber beni geniş odanın çantalar ve takılara ait kısmına yönlendirmeden önce dönüp Rast'a bir bakış attım.

Kırmızı koltuğa oturmuş, bacak bacak üstüne atmıştı. Hemen yanında şarap dolduran Clara onunla özel olarak ilgilenirken Rast beni izliyordu.

"Keyfine bak, *Schatz*."

Ben de dediğini yaptım.

Saatler geçen bir deneme provası sonunda sarhoş olduğumu hissediyordum, oysa alkol alan tek kişi beni izleyen Rast'tı.

İstediğim parçalar çoktan paketlenerek bir köşede toplanmıştı. Ayakkabılar, saatler, çantalar, takılar, kemerler, kıyafetler, iç çamaşırları, hatta pijama bile seçmiştim. O kadar fazla elbise almıştım ki, bir yerden sonra saymayı bırakmıştım. Rast'ın yalnız başına oturmuş olmasına üzülüp birkaç parçayı ona bile göstermiştim, tabii yorum yapması hâlâ yasaktı.

Amber *mükemmel* bir stilistti. Beni sürekli övüyor, beden ölçülerime yakışacak parçaları önüme koyuyor ve enerjisi bir an bile yorgun hissetmemi engelliyordu. En azından son ana dek bunu başarmıştı.

"Jinava, her şey yolunda mı?" Amber'ın sesi endişeliydi. Söylediği her cümlede sahte bir duygu olduğundan emin olsam da *samimi* hissettiriyordu.

Gözlerimi giyinme kabinine asılmış son iki elbiseye çevirdim. Vücuduma kaç tane kumaşın değdiğini, kaç kıyafet denediğimi hatırlamıyordum. Geriye denemek istediğim iki elbise kalmıştı. "Gücümü toplamaya çalışıyorum. Yoksa sıkıldın mı?"

(Alın) Tatlım. (e.n.)

Sıkılma düşüncesi onu korkutmuş gibi Amber'ın hızlı bir nefes aldığını işittim. "Asla, *Madame!* Size öyle bir izlenim verdiysem çok özür dilerim."

Endişesinin tatlı mı, yoksa can sıkıcı mı olduğuna karar veremedim. "Bana biraz zaman ver, hemen geliyorum."

Uzaklaşan ayak seslerini işittim. "Nasıl isterseniz."

Telefonumu elime alıp Hazal ve Leon'la ortak grubumuza girdim. Bulunduğum ortamda onlardan kopmuş gibi hissediyordum, sanki ait olmamam gereken bir yerdeydim ve onların yanına dönmem gerekiyordu. Odanın ve denediğim kıyafetlerin fotoğraflarını çekip gruba attım.

ÜÇ KAÇIK

30 fotoğraf gönderildi.

Jinava: *Rast beni VIP Chanel odasına getirdi.*

Jinava: *Kendimi zenginlerin ucube dünyasına düşmüş gibi hissediyorum*

Jinava: *Sizi özledim*

Leon: *Aman Tanrım*

Leon: *Bu ortamın içinde*

Leon: *Lütfen*

Leon: *Bizi özleme*

Leon: *Her şey o kadar zengin ki*

Leon: *Fotoğraflarda shop gibi duruyorsun*

Jinava: *Ortamda fakir kaldığımı söylemen içimi rahatlattı*

Kıkırtımı bastırmak için altdudağımı sertçe ısırdım.

Hazal: *Tek tek yazmayı kes, Leon.*

Hazal: *Lacivert elbise için saçımı siyaha boyayabilirim*

Hazal: *Bir arkadaş grubunuz varsa kesinlikle grup buluşması yapmalıyız*

Hazal: *Umarım Rast'ın VIP oda ayarlama gibi huyları olan yakın arkadaşları vardır...*

Leon: *Ben de talibim.*

Leon: *Bu kadar zenginse*

Leon: *Cinsiyeti fark etmez bile*

Leon: *Evinize köpek lazım mı*

Hazal: *Satılık bir ruhun var, Leon Rosenberg.*

Jinava: *Sizi seviyorum*

Jinava: *Hazal senin için çoktan birkaç parça aldım bile*

İş kadını profiline uyan parçaları gördüğüm anda bunların Hazal'ın üzerinde olması gerektiğini düşünmüştüm. Zarif *stiletto*'lar, keskin hatlı çantalar, günlük elbiseler ve eşi benzeri olmadığına inandığım blazer ceketleri onun için almıştım. Sarı, uzun saçlarıyla bunların içinde bir kraliçe gibi durduğunu hayal etmek zor olmamıştı.

Hazal: *BEN SENİ DAHA ÇOK SEVİYORUM*

Telefonu kapatıp giyinme kabinindeki koltuğun üzerine koydum. Dikkatimi önümdeki iki elbiseye verdim. Elbiselerin biri krem rengi ipek, sert kalıbı olan bir kumaştandı. Bel çevresinde inci işlemeler parlıyordu. Omuzlarından dökülen şifon kumaş pelerini andırıyordu. Diğer elbise ise saten gibi parlayan, gece karanlığını taşıyan siyah bir elbiseydi. Sırtı beline kadar açıktı, omuzlarındaki ince askıları varla yok arasındaydı. Uzun bir yırtmacı vardı ve Amber bunun "*nadide güzellikteki sigortalanması gereken uzun bacaklarıma*" yakışacağından emindi.

İkisini de alacaktım -*nasıl olsa limitsiz bir kredi kartımız vardı*- ama aradığım şey bir kapanış elbisesiydi. Parmaklarım istemsizce siyah olana uzandığında derin bir nefes alarak cesaretimi topladım.

Aynadaki görüntümü incelerken nefes almayı bıraktım. Sağa ve sola döndüğümde bedenimi ikinci bir ten gibi saran kumaşın işleme detayları küçük yıldızlar gibi parlıyordu. İnce omuz askıları köprücükkemiklerimi ortaya çıkarmıştı. Sırt dekoltesi ince belimi iyice saracak şekilde aşağıya iniyordu.

Kendime küçük bir nefes almak için izin verip giyinme kabininin kapısını açtım. "Amber!" diye şakıdım neşeyle. Kısa adımlarla askılara asılmış kıyafet curcunasının arasında ilerledim. "Bunu *kesinlikle* görmelisin."

"Yorgun olduğunu söylediğinde hepsini yolladım."

"Ah, Amber'a teşekkür etmek istiyordum."

Birkaç adım daha attığımda koltukta kaçıncı kadeh olduğunu unuttuğum şarabını yudumlamaya devam Rast'la karşılaştım. Bakışları ağır ağır vücudumda gezinirken koltuktaki oturuşu dikleşti. "Yorum yapabilir miyim?"

Kendi etrafımda dönerken, "Sanırım tek bir yoruma katlanabilirim," dedim alayla. Çıplak sırtımdaki bakışları tenimi delip geçiyordu.

"*Mükemmel* bir tercih."

Tekrar ona dönerken burnumu kırıştırdım. "Bir kadına ne söylemen gerektiğini çok iyi biliyorsun, değil mi?"

Rast tilki gülümsemesini kadehinin arkasına saklamaya çalışsa da sonuç başarısızdı. "Eh, bunu öğrenmek için birkaç yüzyıl zamanım vardı. Ama..." Kadehi masaya bırakıp ayağa kalkarken bakışlarını yüzüme çevirdi. Üç adım sonra tam karşımdaydı. "Seni memnun etmek için konuşmuyorum, *gerçekleri* söylüyorum."

Tek kaşımı kaldırdım. "Yalan söylediğini düşünmemiştim. Sonuçta beni değil, *elbiseyi* övdün."

"Elbiseyi mükemmel gösteren tek şey *sensin*." Yavaşça yutkunurken cevap veremeden yüzüne bakakaldım. Acı kahve gözleri gittikçe kızıllaşırken tanıdığım haline dönmeye başlamıştı. "Eski sevgilin aptalın önde gideniymiş."

"Neden?" diye sorarken sesim tuhaf çıkmıştı.

Etrafımda yavaş adımlarla dolaştı, parmak uçları sırtıma dokunuyordu. Değdiği yer sildirdiğim dövmeden kalan silik izlerin olduğu yerdi. Parmakları orada düşünceli bir şekilde oyalandı.

"Güzel olmadığını söylemesi için delinin teki olması gerekiyor." Gözlerindeki kızıl nehir geri dönmüştü. "Dünya üzerindeki en güzel kadınlardan birisin. Nedenini biliyor musun?" Eli tereddüt etmeden bana uzandı. İşaretparmağı boynumdan çeneme doğru yükselirken bunu bilerek yapıp yapmadığını merak ettim. Parmağının iz bıraktığı her santim alev almıştı. Nefes almak birden güçleşti.

Parmakları çenemin hemen altında duraksadı.

"Çünkü *benim* sıfımı taşıyorsun. Sen *tutkusun*, Jinava. Bir daha kimsenin sana '*güzel olmadığını*' düşündürmesine izin verme."

"Öyle düşündüğümü *söylemedim*," derken sesimin normal çıkması için kendimi zorlamam gerekmişti. Gözlerimi ondan ayırıp başka bir noktaya çevirmeye çalıştım fakat yapamadım. İçimde bir şeyler eriyordu. Kalbimin etrafında sinsice gezinen ışığı hissedebiliyordum.

"Anlatırken üzüldüğünü hissettim."

Havadaki ağırlığın dağılması için zoraki bir şekilde güldüm. Parmakları tenimden çekildiğinde boşluğa düşmüş gibi hissetsem de, "Biliyor musun?" diye sordum. "Genelde insanlardan ne hissettiğimi çok iyi saklarım ama sen... anlıyorsun."

Rast usulca gülümsedi. "Çünkü *insan* değilim."

Hıh'layarak geri çekildim ve etrafa bakındım. Kalp atışlarım o kadar hızlıydı ki, etrafımdaki dünyaya odaklanırken zorluk çekiyordum. Paketlenen tüm kıyafetlerin koltuğa yakın bir köşede durduğunu gördüm. Ödeme yapıp yapmadığını bile sormadım. Rast'la yaptığım konuşma başımı döndürmüştü. Ne hissedeceğimi bilmiyordum. Hissettiklerimin *doğru olup olmadığını* bilmiyordum.

"Üstümü değiştireyim ve artık gidelim." Kalbimde ortaya çıkan o kıvılcımdan kaçmaya ihtiyacım vardı.

"Dur."

Omzumun üzerinden ona bir bakış attım. "Ne oldu?"

Rast'ın kaşları çatılmıştı. "Sesleri duyuyor musun?"

Nefes almayı bırakıp seslere odaklandım. Birbirine karışan bağrış sesleri kulağıma dolarken benim de kaşlarım çatılmıştı. Bakışlarım kapıya döndü. "Avcılar mı?" diye sorarken sesim titredi.

"Onları hissetmiyorum. Başka bir şey dönüyor." Elini bana uzattı. "Gel."

Tereddüt etmeden elini tuttum. Beni odadan çıkarıp dar koridordan geçirmesine ve dönen kaosun içine atmasına izin verdim. Cam parapete yaslanıp aşağıda bağrışan kalabalığa bakarken neler döndüğünü anlamaya çalışıyordum. İnsanlar birbirlerinin üzerine atlıyor, saç baş kavga ediyordu. Alışveriş poşetleriyle onlardan kaçmaya çalışan herkesin elleri o kadar doluydu ki, benim aldıklarımdan bile fazlasını almışa benziyorlardı.

"Hırsız!" diye bağırıyordu bir adam. "Her şeyi çalıp kaçtı! Durdurun şunu!"

Yukarıdan bakınca herkes bir şeylerden kaçıyormuş gibi gözüküyordu.

"Bu insanlar çıldırmış mı?" derken Rast'ın beni duyduğundan emin olmak için bağırmam gerekmişti.

"Varita," dedi Rast tek nefeste. "Açgözlülük Tanrıçası. Buradaymış. İnsanların kontrolden çıkmasına neden olan şey bu." Kızıl gözleri yüzüme döndü. "Gözlerini kapat ve insan bedeninin sana hangi arzuyu fısıldadığını bana söyle."

Tek elimle can parapeti sıkıca kavrarken dediğini yaptım. Sesler kulağımda uğultuya dönüşürken ne istediğimi düşünmeye çalıştım. Ancak tek düşünebildiğim...

Yaptığım alışverişin yeterli *olmadığıydı*. Daha fazlasını isteyen bir kıvılcım içimde tutuşmayı bekliyordu. Neredeyse fark edilmeyen bir fısıltı gibiydi ama saniyeler ilerledikçe "yeterli olmadığı" düşüncesine daha fazla hak veriyordum.

Gözlerimi araladım. Rast'ın yüzüne baktığımda yüzümdeki ifadeden cevabını almış gibi kafasını sallayarak beni onayladı. Elimi çekiştirirken topuklu ayakkabıların içinde hızlı adımlarla ona yetişmek zorunda kaldım. VIP odaya geri döndüğümüzde, Rast elimi bırakıp hızla koltuğun yanındaki masaya yöneldi.

Masanın üzerinde bir kâğıt vardı.

"Notu Varita mı bıraktı?" dedim Rast'ın hemen yanında dururken.

"Notları sever."

Kâğıdı açar açmaz ikimiz de yazılanları okuduk.

"Şeytanın maskesini çıkardığında insanlar etrafında toplanır.

Akrep'in zehrini içtiğinde tanrılar senden uzaklaşır."

"Akrep mi?" dedim iç geçirerek. Bu basit, şiirsel anlatımdan uzak uyarı da neyin nesiydi? "*Yine* mi? Benim varlığımın toplanmanıza engel olacağını mı düşünüyor?"

Rast yazılanları anlamam mucizeymiş gibi bana şaşkın bir bakış attı. Gözlerinin içindeki nehir yavaşlamıştı. Hâlâ gözlerinde dönen karmaşanın hangi duyguları yansıttığını çözememiştim. "Hızlı anladın."

"Eh, bu beceriyi geliştirmek için yirmi dört yıl zamanım oldu," dedim onun cevabını kopyalayarak. "Şimdi ne olacak?"

"Severi ona, senin Akrep olduğunu söylemiş olmalı." Rast'ın gözleri kısılırken yüzünden karanlık bir ifade geçti. "Varita onu bulmamı istiyor, aksi halde bana not bırakmazdı."

"Neden normal insanlar gibi birbirinizi *telefonla* aramıyorsunuz ki?" Hayatı bu kadar zorlaştırmanın anlamı neydi? 21. yüzyılda yaşıyorduk!

"Hiçbiri *bana* telefon numarasını vermedi."

Yavaşça gözlerimi kırptım. Bu... çok *üzücüydü*.

"Bunu yapanın Severi olduğunu sana düşündüren şey ne?" dedim ellerimi belime dayarken. "Morana notunda sadece bir ara geleceğini yazmamış mıydı? Akrep olduğumu bilen tek kişi Morana."

Rast'ın parmaklarından yükselen alev kâğıdı kül ederken dalgın bakışlarında alevlerin gölgesi dolaşıyordu. "İnan bana, söylenmemesi gereken bir şey söylenmişse bunu yapan kesinlikle *Severi*'dir."

10

İSHA KURABİYELERİYLE OYUNU YÖNETİYOR

"*Kesinlikle* ben söylemedim!"

Fırının küçük *bip* sesini duyduğumda kedi gibi gülümsedim. "Tam zamanında!" diye şakıyarak fırının kapağını açtım ve bakışlarımı mutfakta havada süzülen Severi'ye çevirdim. Turuncu saçları güneş ışığıyla parlıyordu. Çocuk bisikleti onu ciddiye almamam için hâlâ yeterli bir sebepti. *Pekâlâ, Jinava. Bunu artık garipsemiyoruz.*

"Kurabiyeler hazır ve..." Gözlerimi *Chanel* kol saatime çevirdim. "Rast *yirmi altı* saattir seni bekliyor."

Evde bir süredir beklediğimiz tek şey, Severi'nin Rast'ın *görünmez* davetini kabul edip eve gelmesiydi. Rast'a, Severi'yi nasıl çağırdığını sorduğumda bastırılmış öfkesiyle yürüyen bir bomba olduğu için üstünkörü bir cevap vermişti. "Çağırıldığında çağırıldığını *hisseder*. Mektuplaşma, dumanla haberleşme ya da telefon yok."

Bu konu hakkında tek bir yorumum vardı. "İlahlar olarak hepinizin geri kafalı olduğundan şüpheleniyorum."

Severi bisikletiyle yere indikten sonra bisikletini mutfağın kapısına yasladı. "Kimse bir suçlamayla davet almak istemez!" Ayakla-

nını pedallardan çekip bisikletinde oturmaya devam ederken sırtını kapıya yasladı. "Rast nerede?"

"Duşta," dedim omuz silkerek. Bu da Severi'yi kendi tarafıma çekmek için yeterli bir süreydi. "Zamanın var mı?"

"Tabii ki *yok!*" diye homurdandı Severi. "Teslim etmem gereken *iki bin altmış üç* kargo var."

Ona yandan bir bakış attım. "Cidden mi?" Tek suçu bir şehvet iblisiyle yatmak olan Umut Tanrısı için berbat bir iş yükü vardı. Rast'ın tüm gün uyumasını gerektiren laneti kulağa daha *rahat* geliyordu.

"Evet çünkü on beş ilahtan biri bile iletişimden sorumlu değil." Severi çocuk yüzünü buruşturdu. "Uha'ya bir postacıyı bu kadar çok istiyorsa yeni bir ilah yaratmasını *söyledim*. Söyledim ama beni dinlemedi!"

"Kulağa yorucu geliyor." Yıllardır kullandığım, eski evimde bırakmaya gönlümün el vermediği çiçekli fırın eldivenlerimi takıp kurabiye tepsisini çıkardım. "Biraz kurabiye isteyebileceğini düşünmüştüm. Soğumasını bekleyebilir misin? İşin aslı..." Boğazımı temizleyerek ona döndüm. "Ne zaman geleceğini bilmediğim için dün de sana kurabiye hazırladım ama Rast kendini durduramayıp hepsini yedi."

Üstelik kurabiyeleri Severi için yaptığımı duyunca hepsini bitirmekten büyük bir zevk almıştı.

Severi'nin yüzündeki ifade durgunlaştı. "Rast'ın ödemesi için *sen* mi uğraşıyorsun?"

Gözlerimi kırpıştırıp şaşırmış gibi yaptım. "Ödeme mi?" diye sordum. Sadece gelmek için de mi ödeme alıyordu? Bu nasıl bir sistemdi böyle? "Ödemeyi Rast yapacak ve sana ne vereceğiyle ilgili hiçbir fikrim yok. Ben sadece kurabiyeleri sevebileceğini düşünmüştüm."

Çocuksu yüzündeki tüm duygular apaçık ortadaydı. Minnet, sevinç ve mutluluk. Fakat bir saniye sonra tüm duygular kaybolmuştu. Bir çocuk olmadığını anlatan asırlık gözleri turuncu bir ışıkla parlıyordu. "Bir çıkarın olmalı."

Kollarımı kavuştururken omuz silktim. "Dürüst olmamı ister misin?"

Severi kafasını eğmekle yetindi.

"Morana bir *Akrep* olduğumu söyledi."

"Bu neden ilk görüşte sana yakın hissettiğimi açıklıyor. Sende iblislerden bir iz var." Bu *çocuk-ilahın* gerçek bir iblis fetişi vardı. Severi yanaklarını şişirirken gözlerini devirdi. "Rast beni Varita'ya Akrep olduğunu söylememle suçlayana kadar Akrep olduğundan haberim bile yoktu!"

"Görünüşe göre benim de sizin gibi bir lanetim var." Gözlerimi güneş ışıklarının oynaştığı zemine çevirdim. "Bir ev hissini asla tatmayacak, hiçbir yere ait hissedemeyecekmişim. Bana yalnız kalacağımı söyledi." Acı acı gülümserken bu sefer rol yapmıyordum. "Hiçbir yerde bağ kuracak kadar uzun süre kalamamanı şimdi anlıyorum. Bu kurabiyeler..." Tezgâhta duran kurabiyelerime sevecen bir bakış attım. "İkimiz için."

Severi bisikletine tekrar binip yanıma geldi. Tezgâhtaki kurabiyelere bakarken meraklı gözüküyordu.

"Öncekilerden farklı görünüyor."

"Ait olduğun yerin sıcaklığını hatırlatmak için tarçın, biraz neşe için portakal kabuğu, yoğunluk için bitter çikolata parçaları ve ilişkilerdeki zıtlıkların uyumunu hissettirmesi için de tuzlu karamel kullandım. Ceviz ve fındık da var."

Kurabiyeleri değil, bir bağ istediğini gözlerinden okuyabiliyordum. "Sen..." Severi'nin yüzü aydınlanırken genişçe gülümsedi. "Sen gerçek bir sanatçısın!"

"Aşçı," dedim boğazımı temizleyerek. "*Aşçı* denilmesini tercih ederim. Hatta..." İşaretparmağımı yanağıma dayadım. "Bana 'şefim' diyebilirsin."

Ben daha tepki veremeden Severi sıcak kurabiyelerden birini ağ-

zının içine tıktı. Yanaklarının iki yanını şişirerek ve hımm'layarak kurabiyeyi yerken haylaz bir çocuğu andırıyordu.

"Sıcakken tatları..."

"Harika olmuş!" diye şakıdı Severi. "Hepsi benim mi? Bana bir tane daha kutu verebilir misin?"

"Saklama kabı..."

"Önceki kutun için üzgünüm, onu hangi ülkede unuttuğumu hatırlamıyorum. Ama eğer istersen senin için yenisini alabilirim. Bu kurabiyeler sence bana kaç gün yeter?"

Derin bir nefes aldım, ben hızlı konuşmasını sindirmeye çalışırken Rast'ın sesi konuşmamızı böldü. "Severi. Gelmişsin."

Islak saçları alnının üzerinde dağılmış Rast'a bakakaldım. Onu duştan çıkmış, ıslak saçlarla daha önce görmüştüm. Dikkatimi dağıtan şey belinden düşecekmiş gibi duran, belirgin Adonis kaslarını sergileyen siyah havluydu. Su damlacıkları göğsünden aşağıya doğru kayarken bakışlarımı güçlükle kurabiyelerime çevirdim.

Kurabiye. Kurabiyeler daha ilgi çekici olmalıydı.

"Bir çocuk bedenine hapsedilmediğin için bana hava mı atıyorsun?" diye homurdandı Severi. Karşısındaki görüntüyü kıskandığından dolayı onu suçlayamazdım. "Utanç verici bir suçlamayla beni buraya çağırman yetmiyormuş gibi... Biz *dostuz*, Rast! *İsha*'nın..."

İç geçirdim. "Jinava."

"Jinava'nın Akrep olduğunu *bilmiyordum* bile!"

Rast baş havlusuyla saçlarını kuruluyordu. "Seni suçlamasaydım gelmen haftalar sürerdi."

Ah, kesinlikle *yalan* söylüyordu. Varita'ya haber verenin Severi olduğundan emin olduğunu söylemişti. Patlamaya hazır bomba gibi davranmasının nedeni buydu. Yine de oyununu bozmadım. Severi'ye kendimi de suçluyormuş gibi mahcup bir bakış atarken yanağımın içini ısırdım. "Hadi ama, bana kızamazsın! Ne kadar yoğun olduğunu kendin de söyledin. Bize sıranın gelmesi uzun sürerdi."

Rast'ın dudağının bir kenarı yukarı kıvrılırken birlikte oynamamızdan eğlendiği belli oluyordu. Eğlenen tek kişi kendisi değildi.

Severi bisikletini masaya sürdü. Masaya yasladıktan sonra bir sandalyeye oturdu ve ayaklarını bisikletine uzandı. "İyi bir ekip olmuşsunuz gibi görünüyor," dedi huysuz bir şekilde. Bakışları benden Rast'a doğru kaydı. "Diyelim ki size inandım. Benden ne istiyorsun, Rast?"

Rast ona cevap vermeden önce saç havlusunu boynuna astı. Dikkatini bana verip tezgâha yaklaşırken, "Kurabiyeler harika kokuyor, Jinava," dedi sıcak bir sesle. "Soğudular mı?"

Kurabiyeye doğru uzanan elinin üstüne vurdum. "Sakın," diye homurdandım. Ellerimi belime dayadım ve kafamı geriye yatırırken gözlerimi tavana sabitledim. "Bu evde neden kimsenin kurabiyelerin soğumasını beklemeye tahammülü yok?"

Orada burada var olan Uha'dan bir cevap gelmedi.

"Beni görmezden gelmeyin." Severi'nin sesinin titrediğini fark ettiğimde hızla ona döndüm. Bakışları ikimiz arasında gidip gelirken yüzünde açık bir kıskançlık vardı. "Ayrıca o kurabiyelerin hepsi *benim*. Jinava ile *anlaştık*."

Rast bu tepkiyi vereceğini bilerek kurabiyelerime ilgi göstermişti. Kesinlikle kurnaz tilkinin tekiydi.

"Benim için de yapar mısın?" Rast'ın yüzünde muzip bir ifade vardı.

Ona sırıtarak karşılık verdim. "Yalnızca uslu durursan."

"*Alo?*" dedi Severi tereddütle. "Ben burada değil miyim?"

Rast da benim gibi sırtını tezgâha yasladı. Bir havlu reklamına hazırlanıyormuş gibi poz keserek bir süre Severi'ye bakmakla yetindi. "Benim için Varita ve Karbus'a bir davet iletmeni istiyorum." Karbus'un Oburluk Tanrısı olduğu, unutamadığım bilgilerden birisiydi. Sonuçta ondan güçlenen bir iblis beni ikiye bölmüştü.

"Karbus'u nerede bulacağımı..."

"Varita'nın burada olduğunu *biliyorsun*." Severi'nin yüzünde sır

saklayamamanın verdiği anlık bir çaresizlik belirdi. Rast onu açık bir kitap gibi okuyordu. "Karbus da onunla olmalı. İkisi de Düğüm'ün yaklaştığını hissediyor. Birlikte olacaklardır."

Severi neşeyle sırıttı. "Ah, sizin şu küçük *av oyununuz* yine mi başlıyor? Sonunda postacılık günlerime biraz renk gelecek." Onun gibi birinin Yedi Kutsal Erdem'den olduğunu her hatırladığımda afallıyordum.

"Pazar günü *Silber&Stein*'da Anton Heiko'nun Şef Masası'na tüm gün sürecek bir yer ayırttım." Şaşkınlıkla Rast'a döndüğümde bu tepkimi bekliyormuş gibi bana göz kırptı, ardından dikkatini tekrar Severi'ye verdi. "Onları beklediğimi söyle."

"Ben de gelebilir miyim?" dedi Severi umutla.

"*Hayır.*"

Şu an tek düşünebildiğim Heiko'nun Şef Masası deneyimiydi, heyecandan delirmek üzereydim. Bir hayalim daha gerçek oluyordu! "Bir sonraki buluşmamızda sana Anton Heiko'nun yaptığına bin basacak bir menü hazırlayabilirim," dedim küçük bir tebessümle. "Bilmiyorum, biliyor musun ama ben... işsiz kalmadan önce iki *Michelin* yıldızlı bir restoranın baş şefiydim."

"Antonio'nun kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok." Severi omuz silkti. Sandalyesini geriye iterek tek bir sıçrayışta *Ben 10* kaplamalı bisikletinin üzerine bindi. "Yemek teklifini kabul ediyorum." Yanıp sönen yıldızlarla dolu turuncu gözlerini Rast'a çevirdi. "Mesajını ileteceğim ama geleceklerine dair söz veremem. Ödeme..."

"Karşıdan ödemeli."

Severi çıldırmış gibi turuncu saçlarını yumrukları arasına alıp asılırken, "*Ağğ!*" diye çığlık attı. "Sürekli bunu yapmanızdan *nefret ediyorum.* Niye kimse kendi kargo ücretini ödemiyor?" Pedalları çevirirken yerden yükselmeye başladı. "Ben gidiyorum. Bir daha beni sakın dolandırıp çağırma, Rast. İşim başımdan aşkın."

Rast hiç de üzgün olmayan bir şekilde usulca gülümsedi.

"Dur!" dedim telaşla. "Kurabiyeler!" Tezgâha dönüp hızla çıkar-

dığım büyük saklama kabına biraz olsun soğumuş kurabiyelerimi doldurdum. Bu kurabiyelerle hazırlayabileceğim yüzlerce sunum şekli vardı ama şimdilik bir kutuyla var oluşlarına devam etmek zorundalardı. İçimden bir ses, Severi'nin onların varlığına son vermesinin uzun sürmeyeceğini söylüyordu.

Saklama kabını yukarıya uzattım. Severi eğilip saklama kabına ulaşamadı. Severi'nin kafasına kabı fırlatmayı düşünürken iki elin belimi kavradığını hissettim. Bir saniye sonra yerden yükselmiştim. Severi elimden saklama kabını aldığı anda Rast beni kolaylıkla geri indirdi.

Belimde parmaklarının baskısını hâlâ hissederken yüzüne kaçamak bir bakış attım. Boğazımı temizleyip Severi'ye el salladım. "Dikkat et!" diye seslendim sanki yarım metre yukarıda uçmuyormuş gibi. "Kurabiyelerin biterse her zaman gelebilirsin."

Severi biraz olsun keyiflenmiş gözüküyordu. "Kesinlikle Rast'tan daha az sinir bozucusun." Duvarın içinden geçip yok olmadan önce son cümlesi bu olmuştu.

Duvara bakarken omuz silktim. "Eh, sanırım bu bir iltifattı."

"Kesinlikle öyleydi."

Kendimi tezgâhın üzerine çekip oturdum. Rast'a döndüğümde onu kurabiye yerken yakaladım. "Onu ne ara çaldığını sorgulamamalıyım, değil mi?"

Rast sırıtırken bana yaklaşacak küçük bir adım attı. "Ben de her hareketimi anlayabileceğin kadar iyi bir ekip arkadaşı olduğumuzu düşünmüştüm."

"Belki de yeterince vakit geçirmemişizdir," dedim alayla. Neredeyse iki haftadır her gün onun yüzünü gördüğümü belirtmeme gerek yoktu. "Daha sık takılmalıyız."

"Dilek listene her zaman ekleme yapabilirsin." Kurabiyenin son parçasını çiğnerken yüzünde düşünceli bir ifade belirdi. "Yemeğe yarın çıkıyoruz. Davetimizi kabul etmezlerse de kaybedeceğimiz bir şey yok, dileklerinden biri gerçekleşmiş oluyor."

"Yarın mı?" Gözlerimi kırpıştırdım. "Yarın pazar değil."

"Severi ne olursa olsun Yedi Kutsal Erdem'den biri," dedi Rast iç geçirerek. "Avcılar onun ağzından laf almaya çalışabiliyor. Daha önce defalarca başımızı belaya soktuğu oldu. Bu yüzden... aramızda bir şifre belirledik. Buluşma mekânı belirlediğimizde hiçbir zaman Severi'ye söylediğimiz gün buluşmuyoruz."

"Yoksa hangi gün buluşacağınızı sadece *hissediyor* musunuz?"

Rast kıkırdadı. "Bu büyük bir *sır*." Bakışları yüzümde gezinirken ifadesi yumuşadı. "Sıfın *bir süredir* çok yüksek." Sesindeki imayı anladığımda ben cevap veremeden konuşmaya devam etti. "Görüntünün seni bu kadar tatmin edeceğini bilseydim, havluyu da çıkarırdım."

"Seni..." Ağzım açık kalmıştı. "Seni adi piç!"

Rast pis pis sırıtarak tezgâhtan uzaklaştı ve mutfağın çıkışına doğru yöneldi. "Haksız olduğumu söyleyemezsin."

Dişlerimi birbirine bastırıp çıplak sırtını izledim.

Haksız olduğunu söyleyemezdim.

11

Baş Şefin Masası ve İlahlarla Akşam Yemeği

Silber&Stein, Unter den Linden'in kalbinde, klasik dönem hissiyatıyla dolup taşan bir restorandı. Belki de atmosfere direkt ısınmamı sağlayan şey buydu. Kristal avizelerin sağladığı aydınlatma ne fazlaydı ne de yetersizdi. Duvarlardaki geniş, renkli camların yansıması masaların örtüleri üzerinde ışık oyunları yapıyordu. Düzgün görünüşlü, smokin giymiş garsonlar etrafta sessizce süzülüyordu. Masalarda oturan insanların hiçbirini tanımasam da zengin ya da önemli insanlar olduklarından emindim.

Ünlü bir restorana şef önlüğüm olmadan, lüks bir kombinle gelmek *tuhaf* hissettiriyordu. Siyah kalem eteğim ve bordo, saten bluzum elbette yeni alışverişimdendi. İnce topuklu ayakkabı giymiş, kâküllerimi iki yana ayırarak saçlarımı topuz yapmıştım. Yüzümdeki makyajda sadece kırmızı rujum ön plandaydı.

"Hoşuna gitti mi?"

Etrafı incelemeye bırakıp gözlerimi tam karşımda oturan Rast'a çevirdim. Siyahlara büründüğü takım elbisesiyle şık görünse de saçları yine dağınıktı. Saçlarını yapmayı teklif ettiğimde ona hakaret etmişim gibi bakmıştı. Çabasız kusursuzluğu her zamanki gibi kendini belli ediyordu. Masamıza geçene kadar onlarca yüz ona dönmüştü ve bunun sinirimi bozduğunu kendi içimde kabul etmiştim.

Kızıl gözleri yine durgun acı kahverengiye bürünmüştü. Onu insan gözleriyle görmek bana eksik hissettiriyordu.

"Şefin Masası'nın mutfağı görmesini tercih ederim," dedim hayal kırıklığıyla. "Çoğu restoranda Şefin Masası, mutfağın içine ya da mutfağın yanına konumlandırılır. Böylece yemeğin nasıl yapıldığını izleyip bizimle, yani şeflerle sohbet edebilirler." Bizim olduğumuz yer ise restoranın geri kalanından ayrı özel bir bölmeydi. Restoranın atmosferini hissedebiliyorduk fakat mutfakla bir bağlantımız yoktu. "Camlardaki ışıklandırmalar riskli bir tercih olmuş. Yemeklerin sunumunda en önemli etkenlerden biri de ışıktır. Bu kadar iddialılarsa, hazırlayacakları sunumu merak ediyorum." Fazla konuştuğumu fark ettiğimde kibarca boğazımı temizledim. "Sen beğendin mi?"

"Beğendiğim söylenemez." Omzundan geriye bakarak etrafı inceledi. "Burası iblis kaynıyor."

Ürperirken çıplak omuzlarımı ovuşturdum. "*Buradalar* mı?"

"Senin için burada değiller." Rast başını hafifçe omzuna doğru yatırırken düşünceli gözüküyordu. "İşinden bahsederken bambaşka birine dönüşüyorsun."

Gülümsememi bastıramadım. "*Bazen* ciddi biri olabiliyorum."

"Bahsettiğim şey ciddiyetin değil." Yeni çıkmış hafif sakalını kaşıdı. "Yıllar geçtikçe insanlar hızlı tükenen zevklere alıştı. Bugünlerde tutkuyla bir işe bağlanan ve yapan insanları görmek kolay değil." Dudaklarının kenarı hafifçe kıvrıldı. "Onlardan *farklısın*. Tutkularından adanmışlıkla bahsetmeni seviyorum."

Göğsümün içindeki kıvılcım bir nefesle titremiş gibi oynaştı. O kıvılcımın büyümesinden korkuyordum. Söyledikleri hoş olsa da aklımda sadece "*işsiz*" kelimesi belirmişti. Bir süredir iş aramak için yeteri kadar çabalamadığımın farkındaydım. İlahların dünyasına alışmaya çalışırken çalışma düşüncesi aklımdan uçup gidiyordu. Yanağımın içini ısırıp, "Adanmışlık bir şeyi değiştirmiyor," diye mırıldandım. "Sen olmasaydın şu günlerde ya sokakta yaşıyordum ya da arkadaşlarımın evinde parazit olmuştum."

"İlah Avcısı Rehberi'nde Paz'ı okudun mu?"

Masanın üzerindeki ellerimi birleştirdim. "Sadece Yedi Kutsal Erdem'den olduğunu hatırlıyorum." Açıkçası benim için tehlike oluşturacağını düşünmediklerime çok da dikkat etmemiştim.

"Paz lanetleri kırmakta ustadır ama bulunması da bir o kadar zordur." Dişlerini gıcırdatırken yüzünden öfkenin bir gölgesi geçti. "Lanetlendiğim günden beri onu arıyorum ama Paz'ı bulmak *neredeyse* imkânsız. Dünya'ya nadiren geliyor ve hep Anara'dayken ona ulaşmak..."

"Yani adam İlahlar Diyarı'ndan çıkmıyor," dedim özetleyerek. "Peki onu bulduğunda ne olacak? '*Kırıyorum*' deyip bir anda lanetini ortadan mı kaldıracak?"

Rast'ın yüzünde sıkıntılı bir ifade belirdi. Söyleyeceklerini tartarken huzursuz görünüyordu. "Lanetimi bilmediğim için ödemem gereken kefareti de bilmiyorum. Ne kadar güçlenirsem güçleneyim, efaretimi ödemediğim sürece bu lanetten kurtulamam."

Bir *kefaret.*

Rast'ın ödemesi gereken bir bedel olacağını daha önce hiç düşünmemiştim. Lanetini bilmemenin ne kadar kötü olduğunu şimdi daha iyi anlayabiliyordum. Bir tahmini bile yoktu.

"Paz'ı bulduğumda senin de onunla tanışmanı istiyorum." Yüzündeki kararlılık *etkileyiciydi.* "Üzerinde bir lanet olup olmadığını görebilir."

İstemsizce kıkırdadım. "Bir lanetim falan *yok*, Rast," diye sızlandım dudaklarımı büzerken. "Bazı insanlar sadece *şanssızdır.* Hepsi bu. Üstelik saçma sapan şeylerde oldukça şanslı sayılırım. Her katıldığım çekilişin bana çıktığını biliyor muydun?"

Bana şüpheci bir bakış attı. "Kaç çekiliş kazandın?"

"Beş çekilişe katıldım ve dördünü kazandım. Kıyafet, mağaza çeki... Bilirsin işte." Boğazımı temizleyip gözlerimi kaçırdım. "Kazanamadığım tek çekilişin üç katılımcısı vardı ve iki kişi kazanacaktı. Şey... kazanamayan tek kişi bendim."

Göz devirirken, "Sana söylemiştim!" dedi hızla. "Bir *sorun* var."

"Belki iblis dokunuşlu atalarım yüzündedir." Kafasını sallayarak beni reddettiğinde kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Pekâlâ. Ne var biliyor musun? 'Özel' olmak isterken sadece *saçma sapan* konularda 'özel' olmaktan inanılmaz sıkıldım!"

Rast bir avucunu bana uzattı. "Elini ver," dediğinde sorgulamadan sağ elimi uzattım. Bir öpücük beklememe rağmen, Rast'ın tek yaptığı elimi çevirip başparmağını avucumun içinde gezdirmek oldu.

"Şimdi de *el falı* mı bakacaksın?" dedim hayretle.

Rast'ın parmağı bir çizgiyi takip etti. "Ömrün uzun olacak, bu ikimiz için de iyi haber."

Yüzümü ekşitirken tek kaşımı havaya kaldırdım. "Ömür boyu seni *besleyeceğimi* sanıyorsan yanılıyorsun."

Acı kahverengi gözleri karardı. "Yoksa senin için yeterli değil miyim?" derken sesinde sahte bir üzüntü vardı.

"Benim için fazla *yaşlısın*, Rast," dedim alayla sırıtarak. "Yüz bin yaşını geçmiş bir tanrıyla ilgileneceğimi sanmıyorum. Genç kan güzeldir, bilirsin... Sürekli koltukta uyuklayan birini kimse istemez."

Rast'ın gözlerinde tehlikeli bir parıltı belirdi. "Aklıma sana 'yaşlı' olmadığımı kanıtlayacak birkaç fikir geldi." Dolgun dudaklarında arsız bir gülümseme belirdi. "Belki ilgini çeker."

Ne ima ettiğini düşünmemeye çalıştım ancak bu imkânsızdı. Üzerime abanmış bedenini, bana çığlıklar attırdığını hayal edebiliyordum. "İlgimi çeken tek şey *el falım.*"

Tanrım, iyi bir yalan için çabalamamıştım bile.

Böylece Rast gözlerini tekrar elime çevirdi. Avucumda gezinen parmağı tenimi gıdıklıyordu. "Yedi vakitte seni mutlu edecek gerçek bir aşk bulacaksın." Diğer elini çenesine dayayıp düşünceli bir poz verdi. "Ve bu uzun çizginin anlamı, umutsuzluğundan kurtulduğunda seni başarılı bir hayat beklediği."

"Rast," dedim ciddiyetle. Elimi kendime çektim. "Kafadan *sallıyorsun*, değil mi?"

Rast'ın dudaklarındaki gülümseme tüm yüzüne yayıldı. "Biraz keyiflenmeni istedim. Beni suçlayabilir misin?"

Arkasındaki hareketlilik dikkatimi çektiğinde oturuşumu dikleştirdim. Öne eğilerek, "Şimdi nasıl keyifleneceğimi izle," dedim fısıltıyla.

"Hoş geldiniz!"

Smokin giyen, açık kumral saçlara ve yakışıklı yüz hatlarına sahip garson masamıza yaklaştığında ondan etkilenmemek mümkün değildi. "Bu gece sizi Anton Heiko'nun özenle hazırladığı, küçük sürprizlerle dolu bir yolculuğa çıkaracağız," derken kusursuz gülümsemesini ortaya serdi. Bastırılmış Fransız aksanını fark etmiştim. "Başlangıç olarak serüvenimizin ritmini hissettirecek şampanya ve tartoletleri size sunuyoruz."

Servisindeki her adımı dikkatle izledim. Kristal flüt kadehlerde, açık altın tonlu şampanyalardaki kabarcıklar yukarıya doğru yükseliyordu. Camlardan yansıyan ışıklar, kadehin etrafında renk oyunları yaparken istemsizce gülümsedim. Porselen tabaklara dizilmiş tek lokmalık minik tartoletler cezbedici gözüküyordu.

"İçeriğinde neler var?" diye sordum masayı incelemeye devam ederken. Kadehi döndürürken camdan yansıyan rengârenk ışıklar tartoletlerin üzerine yansıdı. Rast'ın dikkatli bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum.

"Tartoletlerimizin içinde Anton Heiko'nun özel olarak yorumladığı bir trüf kreması var. Üzerinde ise taze rendelenmiş siyah trüf parçaları görebilirsiniz."

Şampanyadan bir yudum alarak bir süre dilimde bıraktığı hisse odaklandım. "Yoğun aromalı Fransız *brut* şampanya*," dedim ke-

* Şampanyanın en az tatlı türüne verilen isimdir. (e.n.)

yiflenirken. Tartoletlerden birini ağzıma atıp tatların karışmasını bekledim. Güzel bir birleşimdi. "Kremalı tartoletin yağlı dokusunu dengeliyor."

Gözlerimi Fransız garsona çevirdim ve adamın gözlerinin parıldadığını fark ettim. Kafamı eğip gitmesi için ona işaret verdiğimde hafifçe eğildi, bizi selamladıktan sonra geri çekildi.

Tekrar konuşmak için adamın uzaklaşmasını bekledim. "Garsonlar bir yorum yapıldığında bunu mutfağa iletir. Müşterilerin öylesine deneyim yaşamaya gelen zenginlerden mi, yoksa tecrübeli bir gurme mi olduklarını anladıklarında mutfaktaki ortamın havası değişir."

Rast söylediğim herhangi bir şeyi umursamış gibi gözükmüyordu. Şampanyasından bir yudum alırken tartoletlere tek bir bakış attı. "Benim için şampanya yeterli."

"Bir şeyler yemelisin!" diye homurdandım. "İlah arkadaşların gelene kadar stresle bekleyecek misin? Gece boyunca aç kalamazsın."

Rast kadehi uzun parmaklarının arasında ustalıkla döndürürken gözlerini benden ayırmadı. "Buradaki en lezzetli şey senin sıfın, Jinava." Bakışlarındaki yoğunluk boğazımdan yukarıya bir sıcaklık yükselmesine neden oldu. Her hareketi beni etkilemek için planlanmış mıydı, yoksa... aramızdaki çekimi o da hissediyor muydu?

"Keşke tadına bakabilseydim," diye mırıldandım. "Kendi sıfımın nasıl bir şeye benzediğini merak ediyorum."

Rast'ın gözleri bir şeyi hesaplarcasına kısıldı. "Bunu not ediyorum."

"Ne için?"

"Dilek listene ben ekleyeceğim."

Kalp atışlarım hızlanırken bunun nedeninin şampanya ya da loş ışık olmadığını biliyordum. Dilimi dudaklarımda dolaştırıp mat, kırmızı rujumun kuruttuğu dudaklarımı ıslattım. *Siktir. Binlerce kez siktir.* En son ne zaman bir erkeğin beni bu kadar heyecanlandırdığını hatırlamıyordum

"Bazen..." Cümlemin devamını getiremedim. *Bazen eğer insan olsaydın, sana kolaylıkla âşık olabileceğimden şüpheleniyorum.* Tüm dileklerimi gerçek kılarken şıpsevdi kalbim için bu hiç zor olmazdı.

"Bazen?" diye tekrarladı.

Tek kaşımı kaldırıp alaycı bir şekilde sırıttım. "Bana *deli gibi* hayran olduğundan şüpheleniyorum." Kalbim ağzımda atarken gerçek düşüncelerimi bilmesine gerek yoktu. "Doğruyu söyle, benim gibi biriyle daha önce hiç tanışmadın, değil mi?"

Rast parmak uçlarını tek tek masaya vurarak ritim tuttu. "Tanışmadım." Diğer elindeki kadehi bana uzattığında kadeh tokuşturmak için geç bile kaldığımızı fark ettim. Parmaklarım kendi kadehimi kavradı. Kadehler birbirine değip ufak bir ses çıkartırken Rast devam etti. "Siz insanların büyüleyici yanı da bu. Tek nefeslik ömürlerinize rağmen hepiniz birbirinizden farklısınız."

"Yapma, Rast. *Benzersiz* olmakta ne var ki?"

Aramıza katılan tok, üçüncü sesin tam solumdan geldiğini fark ettiğimde yerimden sıçradım. Bacağımı masaya çarptığımda inleyip bacağıma sarılırken gözlerimi solumda oturan bedene çevirdim.

Geniş sandalyeye bile zor sığan iri, kilolu bir adam görmek beklediğim *son* şeydi. Esmer adamın şekilsiz burnu şiş, gözleri küçük ve yüzüne gömülüydü. Kirpi dikeni gibi gözüken kısa saçları sarıya boyalıydı, dibinin geldiği belli oluyordu. Üzerinde soyulmuş, yaka cebi olan bir *Nirvana* tişörtü vardı. Tişörtündeki imzalar bana çoktan gerçek *Nirvana*'yla tanıştığını düşündürtmüştü. *Şanslı pislik.*

Adamı sıradan bir insandan farklı kılan şey elbette gözleriydi. Küçük gözleri koyu renkliydi ve bana bakarken kısa bir anlığına içinde dönen, fırtınayı andıran spirali görebilmiştim.

"Karbus," dedi Rast tilki gülümsemesiyle. Acı kahverengi gözleri kızıla dönerken sadece bakışları bile yaydığı enerjiyi değiştirmişti. "Görüşmeyeli uzun zaman olmuştu."

Rast'a onlara nasıl davranmam gerektiğini sormuştum. Sonuçta

tanıştığım bir ilah beni ölümden kurtarmış, diğeri öldürmeye çalışmıştı. Bir diğeri ise uçan bir bisiklete yapışıktı. Onlara el mi uzatmalıydım? Taparcasına saygılı mı davranmalıydım? Onları rahatsız eden bir davranış var mıydı?

Rast cevapları bilmiyordu çünkü uzun yıllardır onlarla görüşmemişti. "*Uzun yıllar*" dediği süre, benim muhtemel ömrümden bile daha uzundu.

Adam ben bir böcekmişim gibi bakışlarını anında Rast'a çevirdi.

Tekrar bacak bacak üstüne atarken oturuşumu düzelttim. Hemen yanımda Oburluk Tanrısı oturuyordu ve tüm bunlar ondan beslenen bir iblis yüzünden başıma gelmişti. Bu da Karbus'u sevmemem için yeterli bir nedendi.

"Seni ve şu pişkin suratını birkaç yüzyıl daha görmemeyi tercih ederdim," diye homurdandı Karbus. Almancayı neredeyse sokak ağzıyla konuşuyordu. "Kargo parasını bir daha bana kitlersen, ya o küçük Umut Tanrısını *gebertirim* ya da mesajını gelir *sana* sokarım."

Dudaklarım şaşkınlıkla aralansa da yüzümü hızla ifadesiz hale getirdim. *Zavallı Severi* İyi ki bu sözleri duymamıştı!

Elimi Karbus'a uzatırken, "Ben Jinava," dedim neşeyle. Önceden yaptığımız hazırlık konuşmasında Rast, bana kendimi tanıtmamı söylemişti. "Rast'ın *isha*'sıyım, bu yüzden bugünkü buluşmanızda size eşlik edeceğim."

Karbus önce ona uzattığım ele, sonra da yüzüme baktı. "Sen..." derken sesi öfkeyle titredi. "Ne *cüretle?*"

Cüret mi? Bu adamlar kendini tam olarak *ne* sanıyordu? Sabır dilenircesine derin bir nefes aldım. "Egonuzun vergisini ödüyor musunuz? Sadece kibar olmaya çalışıyordum." Göz devirerek önüme döndüm ve kadehimi dudaklarıma götürüp olması gerekenden büyük bir yudum aldım. "*Siktir et*, seninle tanışmak isteyen falan yok."

Masaya havada cızırdayan bir sessizlik çöktü.

"Sana benziyor," dedi Karbus hoşnutsuzlukla. Bir eliyle göbeğini okşadı. İlah Avcı Rehberi'nde onun bir Sumo güreşçisi oldu-

ğunu ve inatla bu görünüşte kaldığını okumuştum. Yine de sonsuz güce sahip bir ilahın neden mükemmel bir görünüşü tercih etmediğini anlayamıyordum.

Rast'ın tilki gülüşü daha da genişlerken kızıl gözleri boş sandalyeye döndü. "Varita, gördüklerin hoşuna gittiyse artık sen de ortaya çıkabilirsin."

Sandalyede bacak bacak üstüne atmış, Antik Mısır'dan fırlamış gibi gözüken siyahi bir kadın belirdi. Kabarık, kısa kıvırcık saçları açık kahverengiydi. Küçük, basık bir burnu, çoğu kişinin uğruna ölebileceği dolgun dudakları ve uzun, beyaz eyeliner çektiği iri gözleri vardı. Siyahi teni muhteşem bir kusursuzlukla parlarken üzerinde "2" yazan spor elbisesi içinde bile Pinterest'ten çıkmış gibi gözüküyordu. Gözleri ise bu hayat dolu bedeni ölü gösteren bir leke gibiydi. Gözbebeği yoktu, gözünün renkli kısmı ise tamamen simsiyah ve hareketsizdi.

Onunla ilgili okuduklarımı hatırladım. *İllüzyon*. Ustalık alanı buydu. KaDeWe'yi birbirine katarken de indirim illüzyonları kullanmıştı. Rast beni gözlerine uzun süre bakmamam konusunda uyarmıştı. *"Ruhunun en sivri uçlarıyla yüzleşmek zorunda kalırsın,"* demişti ben İlah Avcısı Rehberi'ni karıştırırken. *"Bastıramadığın arzularının daha da fazlasını istersin."*

"Ben de paslandığını düşünmüştüm, Rast," dedi kadın geniş bir gülümsemeyle. İnanılmaz güzelliğine rağmen nasıl tarif edeceğimi bilemediğim, itici bir ses tonu vardı. "Beni ne zaman fark ettin?"

"İlk servis açıldığında," dedi Rast soğukkanlı bir tavırla. "Şampanyadan bir yudum aldığımda seni *hissettim*. Şampanyayı istiyordun."

Varita gözlerini devirdi. "Uha aşkına, beni fark ettiğini *o zaman* söylemeliydin. Flört edişinizi izlerken neredeyse *kusacaktım*."

Biz Rast'la... *flört* mü ediyorduk?

Rast pis pis sırıttı. "Eğlenmenize sevindim," dedi güçlü sesiyle. Flört ettiğimizi *reddetmemişti*. Rast'ın gözleri ikisi arasında gi-

dip geldi. Yüzündeki ifade birden ciddileşirken kemikli yüzüne bir karanlık çöktü. Kızıl gözlerindeki nehir hızlanmıştı. "Şimdi... Lafı uzatmadan konuşmamız gerekenleri konuşalım. Üçümüzün bir arada olması, avcıların dikkatini çekebilir."

Varita'nın gözleri bana çevrildiğinde zihnim beni uyarsa da geç kalmıştı. Gözlerinin içine bakmak, dipsiz bir kuyuya bakmak gibiydi. Ruhum, bedenimden çekilirken üşüdüğümü hissettim. "Seni uyarmıştım, Rast," dedi Varita. Koltuğa düz bir şekilde oturup dirseklerini koltuğun kolluğuna dayadı. Basit bir sandalyede bile tahtta oturuyormuş gibi gözükmeyi başarmıştı. "Bir Akrep ile yola çıkamazsın."

Şampanyamdan ufak bir yudum aldım.

"Onu bırakırsam Yediler'in sonu olacak," dedi Rast alçak sesle. "Morana'nın gördüğü gelecek buydu."

Aldığım yudum boğazıma kaçarken öksürmeye başladım. Kadehi masaya bırakıp masanın üzerine doğru eğildim. Öksürürken dolmuş gözlerimle Rast'ın kızıl gözlerine baktım, oysa o bana bakmıyordu. Karbus'un ve Varita'nın bakışlarını üzerimde hissederken dönüp onlara bakmaya cesaret edemedim.

"Yediler'in sonunu getireceği bir geleceği engellemek istiyorsanız, onu *öldürün*." Rast'ın sesi soğuktu. "Bunun için lanetlenmeyi göze alan varsa onu aksine ikna etmeye çalışmam bile."

Blöf yapıyordu. Blöf yaptığından *emindim*.

Blöf yapıyordu... *Değil mi?*

Bana ihtiyacı vardı. Beni koruyacağına *yemin etmişti*. Yeminini bozamazdı.

"Buna cesaretiniz yoksa, onun yanımda kalmasına izin vereceksiniz," diye devam etti Rast. "Bizim tarafımızda olması bu geleceği engellemek için en doğru adım."

Derin bir nefes alarak bakışlarımı diğerlerine çevirdim. "Kusura bakmayın," dedim kuru bir sesle. Kalp atışlarım o kadar gürültülüydü ki, göğsüm ağrıyordu. "Sizden beslenen bir iblis tarafından ikiye

bölündüğümde karşılaşmayı beklediğim *gelecek* bu değildi. Şey... sanırım sizin yanınızda kalmam daha iyi olur."

Varita iç geçirdi. "Sevgili *âşığın* Morana'ya söyle," dedi Rast'a ters bir bakış atarak. Ah, demek ki Morana'nın davranışlarını fark eden sadece ben değildim. "Geleceği bilmek isteyen *yok!* Belirsizlik içinde huzurla kalabilirim. Bu aptal ihtimalleri dinlemek *istemiyorum.*"

Karbus kısa parmaklı, iri elini Varita'nın çıplak bacağının üzerine koydu. "Dinleyeceğiz, kardeşim," dedi düz bir sesle. "Ama öncesinde şampanyamızı içeceğiz ve ziyafet çekeceğiz. Tüm menüyü yemeden önce tek bir kelime daha duymak istemiyorum." Küçük gözleri Rast'a çevrildi. "Duydun mu, Rast?"

Rast saygıyla kafasını hafifçe eğdi.

Çok geçmeden Varita ve Karbus'a da birinci servis açıldı. Masada ölüm sessizliği vardı, hiçbiri gözlerinin rengini tekrar gizleme gereği duymamıştı. Fransız, yakışıklı garsonun kıyafet kuralına uymayan yeni katılımcılarımızı görünce kafasının karıştığını hissetsem de profesyonel bir şekilde restoranın sessizliğine karışmasını takdir ettim.

Ölüm sessizliğini taşıyan masamıza servisler gelmeye devam etti. Rast'la baş başa olmayı, onunla atışıp her tattığım tadı ona anlatarak bir gece geçirmeyi tercih ederdim. Karbus ve Varita'nın varlığı beni huzursuz ediyordu. Severi gibi hissettirmiyorlardı.

Fransız garson ikinci servisi sunarken öğünü "denizle yolcuğa çıkmak" olarak açıkladı. Norveç'ten gelen taze somon güzel bir başlangıçtı, tabaktan deniz tuzu kokusunu alabiliyordum. Üçüncü serviste ise denizden karaya çıkmıştık. *Ravioli**, *kuşkonmaz, keçi peyniri*... Rast hiçbirine el sürmeden sadece içmeye devam ediyor, gözleri bana nadiren uğruyordu. Bense onların toplantı havasını umursamadan her servisin fotoğrafını çekip keyfime bakıyordum. Gastronomik bir deneyim cennetindeydim.

*İtalyan mutfağına ait dolgulu bir makarna türüdür. (e.n.)

Ara sıcak olarak kaz ciğeri ve tatlı elma geldikten sonra ana yemeği sunmak için gelen kişi Anton Heiko'nun *ta kendisiydi.* Siyah saçları ortadan ikiye ayrılmış, açılmaya başlamış keli başarısız bir şekilde örtülmeye çalışılmıştı. Kısa boylu, zayıf bir adamdı. Onu en son 2018'de, *S. Pellengrino Young Chef*'te yarışırken görmüştüm. Jürilerden biri oydu.

"Hoş geldiniz!" dedi Anton keyifli bir gülümsemeyle. Fransız garson dört tabağı önümüze dizip ortadan kaybolana kadar sessizliğini korudu. Yalnız kaldığımızda reveransı karşısında şaşkınlıkla kaşlarımı havaya kaldırdım. "Efendi Karbus, Efendi Varita... Sizi görmek ne büyük bir *şeref!*"

Varita tepki bile vermeden dik dik adamın yüzüne baksa da Karbus keyifli gözüküyordu.

"Siz... tanışıyor musunuz?" derken şaşkınlığımı gizleyememiştim.

"Tanışmak mı?" Anton'un gülüşü neredeyse kötücüldü. "Efendilerim benim *yaratıcımdır.*"

Rast'ın kızıl gözleri beni süzerken konuşup konuşmamak arasında kalmış gözüküyordu. "Jinava, Anton Heiko *güçlü* doyumsuz *iblislerden* bir tanesi."

"Bu yüzden sen..." Ağzım gittikçe kuruyordu. "Bu yüzden sen hiçbir yemeğe elini sürmedin."

Rast özür dilercesine bana baktı. "Senin keyfine engel olmak istemedim." Elini bana doğru uzattığında masaya yaklaşarak yüzüme dokunmasını kolaylaştırdım. Başparmağını alnımın ortasına dayadı. "Gözlerini yum," dedi alçak sesle.

Dediğini yaptığımda gözlerimi yakan o tanıdık sıcaklığı hissettim. Kulaklarıma bir uğultu doldu. Rast söylemeden gözlerimi araladığımda gördüğüm görüntü karşısında nefesim kesildi.

İblisler *her yerdeydi.*

Bir maymuna benzeyen yedi bacaklı yaratık avizelerden baş aşağı sarkıyordu. buna rağmen avize yerinden kıpırdamıyordu. Ren-

gârenk camlarda kayarak ilerleyen, sülüğü andıran küçük iblisler vardı. En korkunç olanı ise restoranın içinde, her masada şekilsiz ve orantısız iblislerin oturuyor olmasıydı. Tabakların içine girip çıkıyor, garsonların omzuna atlıyor, coşkuyla hareket ediyorlardı.

Restoran aslında sessiz falan değildi. İblislerin tiz sesleri birbirine karışmıştı. Konuşmalarından birkaç kelime seçebiliyordum.

"Mmh, leziz..."

"İnsancık, insancık, iiinsaaan..."

"İste... Daha fazla... İste..."

"Yemeye... Devam et..."

Masamızın kenarında, Karbus'un tam önünde oturan küçük, muza benzeyen iblise tiksinerek baktım.

Tereddütle gözlerimi Anton Heiko'ya çevirdim. Bedeni insan bedeni olsa da teni tamamen siyahtı. El parmaklarının yerinde, uzun pençeler vardı. Siyah pençeleri cilalanmış gibi parlıyordu. *Yüzü...* Yüzü insan yüzünden çok uzaktı. Dudakları yoktu, ağzı açıktaydı ve sivri, ince dişlerini gösteriyordu. Gözleri ise pörtlek, yuvarlaktı. Duruşu eğriydi, insan halinden de daha kısa gözüküyordu.

"İnsan," dedi hırıltılı ve tırtıklı sesiyle. "Sen..."

Saatlerdir bir iblisin hazırladığı yiyecekleri yiyordum. *Aman ne güzel!* Pekâlâ, en azından beni ikiye bölebilecek devasa bir topa benzemediği için mutluydum. Travmalarım daha az tetikleniyordu.

Gözlerimi kapatıp başımı Rast'a çevirdim. "Lütfen," diye mırıldandığımda başparmağını alnıma tekrar bastırdı. Gürültü yok olurken rahat bir nefes verdim. Gözlerimi açtığımda her şey eski haline dönse de artık restorana tiksintiyle bakıyordum.

İblisler her an yanımızdaydı. Göremediğimiz varlıkların gerçek olmadığına inanmak ne büyük aptallıktı.

Anton Heiko -*yani iblis*- dikkatini bana çevirdi. "Seni hatırlıyorum, insan," dedi insan sesiyle.

Boğazımı temizledi. "Yıllar önce jüri olduğun bir yarışmada..." diye başladım.

"*Bayan Mutfağı Havaya Uçuran Şef*," diye alayla sözümü kesti iblis. "Buraya da iş başvurusu yapmıştın, değil mi? Seni kesinlikle istemediğimi söyleyen *bendim*."

Gözüm seğirmeye başladı. Berlin'deki şefler arasında bunun duyulması elbette olasıydı ama *iblis* bir şefin benimle alay etmesi... "Seni iblis bozuntusu!" diye homurdandım sıkılı dişlerimin arasından. Belki de insana benzeyen iblisler, yaratıklara benzeyenlerden daha korkunçtu.

Elbette dünyada işsizlik olacaktı. Biz ne olduğunu anlamadan insanların yapması gereken meslekleri iblisler kapmıştı!

"Yeter!" dedi Karbus gür sesiyle. "Anton'u yok etmemek için oldukça iyi bir nedenim var."

Varita göz devirdi. "Nedenini tekrar sorabilir miyim, kardeşim?" İblise bakarken hoşnutsuz görünmesi hoşuma gitmişti.

"Harika yemek yapıyor."

"*Bu kadar* mı?" dedim şaşkınlıkla. "Bu..." Gözlerimi Rast'a çevirdim. "Yaptığı yemeklerle insanları zehirlemiş mi oluyor? Bir iblis... *Nasıl?*"

Anton iblisi elini göğsünün üzerine koydu, "*MHUŞ!*" dedi histerik bir şekilde. *Mutfağı Havaya Uçuran Şef.* Piç kurusu bana lakap takmış, üstüne bir de lakabı kısaltmıştı. "Ben insanları güzel yemeklerin tüketimine teşvik ediyorum. İnsanlara zararım dokunmuş olsaydı, avcılar çoktan beni *öldürmüştü*." Ellerini iki yana açtı. "Onlar bile benim için Şefin Masası'na geldiler."

"Antonius!" dedi Karbus sesini yükselterek. "Sonsuza dek *aç* bekleyemem. Servisini yap ve gözümüzün önünden kaybol!"

Karbus'un konuşmasındaki saygı yoksunluğu iblis şefi hiç rahatsız etmemiş gibiydi. Kafasını ağırbaşlılıkla eğdikten sonra tek tek hepimizin servis tabaklarını kaldırdı.

"Sizlere menümüzün zirvesini, bu akşamın en özel tabağını sunmama izin verin. Kırk sekiz saat boyunca dinlendirilmiş *wagyu**

* Japonya'da geleneksel üretimi yapılan dört sığır ırkından biridir. (e.n.)

bonfile, kısa süreli yüksek ısıda mühürlenerek mükemmel yumuşaklık ve yoğun aromaya sahip bir dış yüzey kazandı. Yanında siyah trüf aromalı patates püresi ve kırmızı şarapla hazırlanmış *demi-glace** sos yer alıyor."

Pekâlâ, etkilenecek bir şey *yoktu*. Sadece iblis elinden hazırlanan bir bonfileydi işte. Önümdeki tabağa dik dik bakarken yemeye devam etmekle etmemek arasında kalmıştım. Anton Heiko hayallerim suya düşmüştü.

Karbus şapırtı sesleri eşliğinde bonfileden bir parça ısırdı. Tatmin olmuş gibi mırıldandıktan sonra iblis şefe tek bir bakış attı. "Şimdi *kaybol*."

İblis dediğini ikiletmeden neredeyse *kaçtı*.

Rast'a kaçamak bir bakış attım. "Sen yemeyecek misin?" dedim iğneleyici bir şekilde.

"Senin yaptıklarını tercih ederim," dedi Rast tabağı kendinden uzağa iterken. Karnım kasıldı, söylediklerinin benim için ne kadar önemli olduğunu bilmediğinin farkındaydım. "İblis eli değmiş yemekler tercih listemin başında yer almıyor."

"Benim de," diye homurdandı Varita. Ardından bıçak ve çatalı eline aldı. Tanrıçanın sözüne güvenemeyeceğimi kendime not ettim.

Rast gibi yemekten vazgeçtim. İblis şef ise masamıza tekrar yaklaşmadı. Fransız garson tüm servisleri bitirene kadar kimse konuşmadı. Zamanı geldiğinde ise Rast'ın söyledikleri açıktı.

"Gelmiş geçmiş en büyük Düğüm'lerden biri yaklaşıyor," dedi Rast. "Avcılar hazırlık yapmaya başladı. Yediler olarak bir araya toplanmamız gerekiyor. Aynı ülke, aynı şehir. Yüzyıllar öncesinde yaptığımız gibi birbirimizin arkasını kollamalıyız."

Karbus peçeteyle dudaklarını silip sessizce geğirdi. "Alınma ama," dedi alayla. "Aramızda lanetli olan tek kişi sensin. Sana bebek bakıcılığı yapmamızı mı istiyorsun?"

*Fransız mutfağında tek başına ya da başka soslara baz olarak kullanılan koyu kahverengi, zengin bir sostur. (e.n.)

Rast'ın dudakları yukarıya kıvrıldığında yüzünde yırtıcıları andıran bir ifade belirmişti. "Düğüm'ün anahtarı bende," dedi kızıl gözlerini bana çevirirken. "Morana'nın onun kaderiyle ilgili gördüğü tek şey, Yediler'in hepsini yok ediyor olması."

Topu sürekli bana atmaması için gözlerimi hafifçe irileştirdim. Yediler'den birinin kafayı kırıp beni öldürmesini mi istiyordu bu?

"Diğerlerini ikna edebilirsen," dedi Varita düşünceli bir şekilde. "Bunu düşünürüz."

Karbus sarı, diken gibi saçlarını kaşırken kafasını eğerek onu onayladı. "Ama yalnızca bu değil, *Karma İlah*," dedi iğneleyici bir sesle. "Bir arada olmamız en çok *seni* besleyecek ve *sana* yarayacak. *Sen* bize ne vermeye hazırsın?"

Rast parmaklarını birbirine geçirdi. "Ne istiyorsunuz?"

Varita dirseklerini masaya yasladı ve Rast'a doğru eğildi. "Bir yüzyıldır istediğim tek şey Chal'ın Şans Mührü." Kurduğu cümleden istediği şeyin nasıl bir şey olduğunu az buçuk çıkarabilmiştim. "Chal'ın bir başkasına mührü verdiğini biliyorum ama evren üzerinde mühürden bir iz bulamadım. Bana mührü bulup ver ve diğerlerini ikna et. Düğüm boyunca yan dairende bile kalabilirim."

"Daire mi?" diye homurdandı Karbus. "Bir arada olacaksak *lüks* bir villa sitesine taşınmalıyız. Üç *isha*'mı da yanıma almam gerekecek. Ayrıca kesinlikle bir Asya ülkesinde olmak isterim."

"Tabii, kardeşim," dedi Varita alayla. Kafasını ona çevirdiğinde kıvırcık bukleleri hareketlendi. "Birlikte yaşadığımızı böylece haberlerde duyurabiliriz."

Rast'ın sabrının taştığını sadece *hissedebiliyordum*. Yüzü ilk tanıştığımız zamanki gibi dümdüz bir duvara benziyordu.

"Benim isteğim Yedi Kutsal Erdemin İlahları'ndan, Yedi Katın Sandığı'nı alman," dedi Karbus dudaklarını büzerek. "Diğerlerini ikna etmesen de bir arada olmayı kabul ederim."

Rast düşünceli bir şekilde ikisini de süzdü. Cevap vermesi uzun sürmemişti. "Kutsallardan bir şey *çalmayacağım*, Karbus," dedi yumruğunu sıkıp gevşetirken. "Gidip Düğüm'ün tamamını ringe çıkarken *tek başına* geçirebilirsin. Eminim avcıların seni bulması zor olmayacaktır. Sana gelince..." Kızıl gözlerini Varita'ya çevirdi. "Şans mührünün yerini bulabilirim ama sana getireceğime dair söz veremem. Mührün sahibi, mührü *kendi isteğiyle* vermeli."

Varita altdudağını ısırıp zifiri karanlık gözleriyle Rast'ı süzdü. "Düğüm bitmeden mührün kimde olduğunu bulabilirsen..."

Rast'ın gülümsemesi bir şeyler karıştıran haylaz çocukları andırıyordu. "Bulabilirim."

"Ben varım," dedi Varita. Altın yüzüklerle dolu elini Rast'a uzattı.

"Benim de bir isteğim var," dedi Rast eline kısa bir bakış atarken. Tereddütle kıpırdandı. "Telefon numaralarınızı bana vereceksiniz."

Masada yeni bir sessizlik oluşurken gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Demek ki yirmi birinci yüzyılda olduğumuzu sonunda kabullenmişti. Birbirlerini arayarak iletişim kursalar, küçük Severi'nin iş yükü biraz olsun azalabilirdi.

Varita kıkırdarken gamzeleri ortaya çıkmıştı. "Kabul," dedi havada kalan elini sallarken. "Artık elimi tutacak mısın?"

Rast uzanıp elini kavradığında ellerinin birleşiminden çıkan, siyaha çalan sarmallar bileklerinden yukarıya dolandı. Aklıma Rast'la anlaşma yaptığım ilk gün geldiğinde tuhaf bir nostalji hissi beni kuşattı. Hem dün gibi hissettiriyordu hem de sanki üzerinden aylar geçmişti.

Ellerindeki ışık kaybolduğunda ikisi de Karbus'a döndü. Karbus'un seyrek, sarıya boyalı kaşları çatılmıştı. Kararsızlığını hissedebiliyordum.

"Çok şey olabilirim," dedi Rast ona uzun uzun bakarken. "Ama hırsız *değilim*."

Bu kararını *kesinlikle* destekliyordum. İyilik timsali ilahlardan bir "sandık" çalmak kulağa mantıklı gelmiyordu.

"Belki başka zaman," dedi Karbus. Sandalyesini geriye itip ayağa kalktı. Göbeği masaya çarptığında masa hafifçe Rast'a doğru kaydı. "Bana verebilecek bir şeyin olduğunda, beni bul." Yaka cebinden çıkardığı bir kartı Rast'a itti. Gözlerimi karttan kaldırdığımda ortadan kaybolmuştu.

Varita telefonunun ekranını Rast'a çevirdi. "Numaram," dedi gözlerini tavana çevirirken. Bu anı yaşamaktansa yok olmayı tercih edermiş gibi gözüküyordu. Rast kendi telefonunu çıkardı. "Meşgule atıyorsam, sakın ısrar etme. Beni yine hattımı değiştirmek zorunda bırakma."

"Öncekinde '*istediğin zaman arayabilirsin*' demiştin," diye sızlandı Rast.

"Artık demiyorum." Varita telefonunu elbisesinin cebine koyuyormuş gibi yaptı ama elbette bir cebi yoktu. Avucundaki telefon hiçliğe karışmıştı. "Kendine iyi bak, Rast." Gözleri bana döndüğünde bakışlarımı kaçırdım. "Yanındaki Akrep'ten kurtulsan iyi edersin."

Masada Rast'la baş başa kaldık. Rast telefonunu cebine atıp kızıl gözlerini bana çevirdi.

"Eh," dedim omuz silkerek. "En azından geldiler. Toplantıya on üzerinden kaç puan veriyorsun?"

Rast sandalyesini geriye itip ayağa kalktı. "Üç," dedi güçlü bir sesle.

"Yedi puanı nereden kırdın?"

Rast bana "*ciddi misin*" bakışları atarken biçimli kaşları çatıldı. "Sen kaç puan veriyorsun?"

"Bir," dedim dişlerimi birbirine bastırıp gülümserken. "Dokuz puanı nereden kırdığımı bilmek ister misin? Bu 'isterseniz onu öldürün' tavrı da ne oluyor?" Hışımla söylediğim kelimeler yüzüne çarptı.

"Seni öldüremezler ki," dedi Rast kafasını yana eğerken. "Bu lanetlenmelerine neden olur, bunu sana defalarca söyledim."

"Yine de bu çok *kabaydı*." O an heyecandan kalp krizi geçirip ölebilirdim. Zavallı bir tane yaşam hakkım yok olmuş olurdu. Rast da koltuğunda yalnız başına terlemeye devam ederdi.

"Canıma okumak istiyorsan buna *evimizde* devam edebiliriz." *Evimiz mi?* Masanın yanında dikilirken üzerime eğildi. Odunsu, baş döndürücü kokusu burnumda doldu. Dalgalı, koyu kahve saçları alnına dökülürken kızıl gözlerinden bir gölge geçti. "İblis avcılarının yaklaştığını hissediyorum, gitmemiz gerek."

Avcı kelimesini duyar duymaz uzanıp çantamı aldım ve hızla ayağa kalktım. Rast'ın elini sıkıca tutarken, "Nereden çıkacağız?" diye sordum gergin bir sesle.

Rast iç geçirdi. "Arka bahçeden."

Beni yönlendirmesine izin versem de ilk adımı attığımız anda korktuğumuz şey çoktan dibimize gelmişti. İlk duyduğum şey bir kadın bağırışıydı, daha sonra ise güvenliği yere itip içeriye giren kadınlı-erkekli grubu gördüm. Bellerine asılı silahları ve ellerindeki bıçakları görünce gözlerim irileşti. Avcıları kılıçlarla, ok ve yayla hayal etmiştim. Serseri görünüşlü bir grup olarak değil.

Bahçeye açılan kapıdan çıkarken başımı arkaya çevirdim. Sadece bir anlığına içeriye dağılmış grubun ne yaptığını görebildim. Kadınlardan biri elindeki küçük bıçağı masaya sapladığında masaya çivilenen iblisi gördüm. Ya da gördüklerim sadece beynimin bana bir oyunuydu... Kulaklarıma tiz çığlık sesleri dolarken omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı.

Tek bir nefes.

Tek bir nefes sonra iblis orada yoktu, sadece masaya saplanmış bıçak görünüyordu. Tek görebildiğim restoranın içine girmiş, delirmiş gibi sağı solu dağıtan bir grup insandı. Davetliler çığlık çığlığa kaçarken bahçedeki masalar neredeyse boşalmıştı. Rast'la kalabalığın tam ortasında kalmıştık.

Kendimizi kapıda bekleyen taksilerden birine attığımızda Rast hızla adresi söyledi. Koltukta geriye yaslanırken kesik bir nefes

verdim. Hareket etmeye başladığımız sırada cama yapışıp dağılan kalabalığa baktım. Telefonuyla olan biteni kaydeden birkaç aptal vardı. Bir kadın valeye, "Arabamı getirin!" diye bağırıyordu. Bir adam yerde nöbet geçirir gibi seğiriyordu. Dolan birkaç taksi çoktan kalkmış, geride çaresizlik içinde bekleyen insanları bırakmıştı.

"Onlar..." dedim adrenalinden titreyen sesimle. Camdan uzaklaşarak Rast'ın bedenine yanaştım. Aklımdan geçen tek şey Hazal ve Leon'a olanları anlatmaktı. Bunu onları endişelendirmeden nasıl yapabileceğimi bilmiyordum.

"İblis avcıları." Sıcak nefesi kulağımın içine doldu.

"Seni fark ettiler mi?" Sesimdeki endişe beni bile şaşırtmayı başarmıştı. Taksicinin bize dikiz aynasından tuhaf bir bakış atmasını umursamadım. "Onların sizi ilah avcılarına ihbar edebildiğini söylemiştin. Kaçman gerekiyor mu?"

Rast bir süre sessiz kaldı. Yoldaki araba farlarından yansıyan ışık, camdan yüzüne yansırken kızıl gözleri titreşti. Yüzünde belirip kaybolan ışık gergin çene hattını ve çatık kaşları arasındaki kısa çizgiyi daha keskin kılıyordu. Yolu izleyen bakışları dalgındı. Zihninde bana yansıtmadığı bir karmaşa olduğuna emindim.

Nihayet bana döndüğünde yüzündeki ifade yavaşça gevşedi. "Sorunun cevabını önümüzdeki yirmi dört saat belirleyecek."

12
Şehvet Tanrısı'nın Yan Etkileri

Apartman boşluğunda, siyah metal bir kapının önünde bekliyordum. Elim zile doğru hareketlendi fakat kendimde zile basacak cesareti bulamadım. Uzun, yüzüklerle dolu parmaklarım havada öylece asılı kalmıştı.

Evde birileri vardı. Zile basmak, kapıda beni karşılayan birini görmek istiyordum. Sıcak bir gülümsemeyle, "Hoş geldin," dendiğini duymak ne güzel olurdu. Günümün nasıl geçtiğini sorsalar ve yalandan dahi olsa, "Güzeldi," deseydim... Asla elde edemeyeceğim bir ilginin hasretini çekiyordum.

Zile bassam dahi kimsenin benim için yerinden kıpırdamayacağını biliyordum. Böylece cebimdeki soğuk anahtarı kavradım ve kendime gelmek için anahtarın pürüzlü kısmını avucuma sertçe batırdım. Acı elimden yukarıya yayılırken derin nefesler alarak anahtarı deliğine soktum.

İnce parmaklarımla metal kapıyı ittim. Geniş, boş antre ortaya çıkarken gözlerimi hızla yere çevirdim ve anahtarı cebime attım. Sızlayan omzuma aldırmadan çantamı tek omzuma astım. Kapıyı sertçe itip kapattım. Çıkan gürültü, atamadığım bir çığlığın yansıması gibiydi.

Evdeki boşluğun içinde kısa bir an sallandım.

Kimse neden kapıyı böyle kapattığımı sormadı. Kimse karşıma gelip günümün nasıl geçtiğini sormadı. Bekledim. Sessizliğin içinde bir ses bekledim. İtiraf etmek gerekirse, bu sessizliğe alışmıştım zaten. Yine de her seferinde umut etmekten vazgeçemiyordum.

Acınasıyım, diye düşündüm öfkeyle.

Kapının yanındaki boy aynasına yan gözle baktığımda kendi yansımamla karşılaştım. Çeneme kadar gelen saçlarıma aykırı tek kısım, ensemden belime doğru uzanan at kuyruğumdu. Dibi gelmiş kahverengi saçlarım siyaha boyalıydı. Koyu renkli farım gözkapağımın üstüne dağılmıştı, gözlerimin altı düzgün temizlenmemiş maskara yüzünden kapkaraydı. Bordo rujum, solgun tenimle hastalıklı bir tezat oluşturuyordu.

Üzerimde sutyenden pek farkı olmayan siyah bir büstiyer vardı. Bir omzuma kapüşonlumu atmıştım. Açıkta kalan sırtımda bugün bitmiş dövmem kendini yeterince belli ediyordu. Şortumun bir cebinden ezilmiş sigara paketinin ucu gözüküyordu. Ayrıca leş gibi alkol koktuğumu da tahmin edebiliyordum.

Gözlerimi açıp kapattığımda görüntü değişti. Küt saçlarım kendi rengindeydi. Kaşlarımın üstüne kadar gelen kâkülümle yüzüm bambaşka birine ait gibi gösteriyordu. Aynı kalan tek şey bordo rujumdu. Uzayan bacaklarım sayesinde aynaya bile tepeden bakıyordum.

Dikkatim dağıldığında hissettiğim tersliğin ne olduğuna anlam veremedim. Aynadaki görüntüme sırtımı dönüp mutfağa ilerledim. Tahmin ettiğim gibi yokluğumda babam mutfak masasını kendine ofis yapmıştı, masanın üzeri belgelerle doluydu. Babamın üzerindeki dar, beyaz tişörtten özenerek çalıştığı kasları gözüküyordu. Bana pek benzemeyen yakışıklı yüz hatları dizüstü bilgisayarının ışığıyla aydınlanıyordu.

"Ben geldim," dedim buzdolabını açıp malzemelerle dolu dolaba öylesine bakarken. Nereden gelmiştim?

"Ha, sen miydin?" diye geveledi babam. "Tamam."

"Başka kim olabilirdi ki?" diye mırıldandım. Sırtımı ona dön

düm, dilimi ısırırken dolapta yemek bakınmaya devam ettim. "Yiyecek bir şey yok mu?"

Bu sefer tek cevabı sessizlikti. Ona dönüp bakmama gerek bile yoktu, kafasının tamamen işle dolu olduğunu biliyordum. Yine de omzumun üzerinden ona tek bir bakış attım. Sırtımdaki dövme küfredercesine sızlarken gözlerimi yumdum. Ne bekliyordum ki? Kabak gibi ortada olan dövmemi fark edeceklerini mi?

Yüzüme mi bakıyorlardı ki?

"Baba," dedim dikkatini çekmeye çalışarak. "Aptal bir lise gezisi var." Ben... Ben liseye gitmiyordum ki. "İzin için birkaç imza karalayıp öğrenci işleri sekreterini arayabilir misin?"

Bir kâğıdın üzerine eğildi.

"Baba!" diye seslendim.

Tekrar bilgisayarının ekranına baktı.

"Boş versene," diye fısıldadım. Omzumdan düşen çantamın askısını yukarı çekip mutfaktan çıkmak için ilerledim. Bakışlarım kendi adımlarımı takip ediyordu.

Tam kapıdan çıkmak üzereyken, "Bir şey mi dedin?" diye seslendi babam aniden.

Benimle konuştuğunu anlamam için birkaç saniye düşünmem gerekmişti. Kapının eşiğinde ona döndüm. "Ben mi?" dedim afallamış bir şekilde. Gözleri yüzümdeyken başıyla onayladı. "Hayır, ben..." Masmavi gözleri beni kapana kıstırmış gibi hissettiriyordu. "Yorgun görünüyorsun," dedim bir çırpıda. "Kendine dikkat et."

Rahat bir şekilde güldü. Kol kasını gererken, "Ben güçlü bir adamım," diye hatırlattı. "Sen kendine bak yeter." Sonra başka bir şey demeden kafasını eğdi.

Dudaklarım titrerken adımlarımı sürüyerek odama ilerledim.

Çoğu kişi paranın mutluluk getirdiğine inanırdı. Eskiden aldığım bonkör harçlıklar beni mutlu etmeye yeterdi. Bana verdikleri parayla her fırsata, istediğim her şeye sahip olabiliyordum. Kıyafetler, takılar, teknolojik aletler... Paranın ne zaman beni tatmin etmeyi

bıraktığını hatırlamıyordum. Artık annemle babamın sıkık, bol kazançlı işletmesi umurumda bile değildi. Şirketleriyle birlikte yerin dibine batabilirlerdi.

Bir zamanlar onların işletmesinin eninde sonunda bana kalacağını fark edip yaptıkları işle ilgilenmeyi denemiştim. Her seferinde beni bundan uzak tutmuşlardı.

Dağınık odama girip kapıyı arkamdan kapattım. Kapıyı kilitlemeden kendimi yere, yatağın yanına bıraktım ve sırtımı yatağın kenarına yasladım. Bastırdığım tüm hislerim bir çığ gibi üzerime çöktü. Lise biteli, onlar evi terk edeli çok olmuştu. Artık evde değillerdi.

"Sırtıma bir kere baksaydın," diye düşündüm boğazım düğümlenirken. Elimde beliren bir dal sigarayı dudağıma yerleştirip avucumun içindeki ağır, metal çakmakla yaktım.

Dikkatlerini bana vermelerini istiyordum.

Dudaklarımın arasından üflediğim duman gözlerime doğru yükseldi. Böylece gözlerim dolduğunda dumanı bahane edebildim.

"Bir kere baksaydınız." Sesim yalnızlığımın sindiği dört duvar arasında yankılandı. Nereye gitmişlerdi? Değersizlik hissi üzerime bir örtü gibi seriliyor, benimle birlikte sorularımın da üstünü örtüyordu. Terk edilmesi bu kadar kolay biri miydim?

Sigaram bitmişti. Küller çıplak bacaklarıma dökülmüştü. Elimde kalan izmariti çekmecelerimden birine tıktım. Gözlerimi yumup dizlerimi kendime çektim.

Sıcak dudaklar kulağımın arkasına değdiğinde gözlerimi daha da sıkı kapattım. Soğuk tenimi cayır cayır yakan bir dil nazikçe tenimi sıyırıyordu. Kulak mememi dudakları arasına aldığında dudaklarımın arasından kesik bir nefes verdim. "Kes şunu," dedim homurtuyla. "Tek gecelik ilişkilerin çift geceye dönüşmesini hiç sevmem."

"İlk gecemiz henüz yaşanmadı." Ses tonu baştan çıkarıcıydı. Gözlerimi aralayarak sesin sahibine döndüm. Yatağımda üstü çıplak bir şekilde oturan adamın kızıl gözleri odanın karanlığında parlıyordu.

Kızıl gözler mi?

"Sen kimsin?" dedim tuhaf hissederken. "Üniversiteden misin?" Karşımda bir adam vardı. Görebildiğim kadarıyla vücudu epey yapılıydı, dolgun dudaklarıyla kurnaz bir şekilde gülümserken oldukça... ilgi çekici gözüküyordu.

"Beni sen çağırdın," dedi omuz silkerek. "Evde her şeyin yoluna girmesi için bir şeytana ihtiyacın olduğunu söyledin. Bunu hatırlamıyor musun?"

"Sen şeytan mısın?" diye sordum insan bedenini incelerken. "Gözlerin... tuhaf. Beni yoldan çıkarmaya mı geldin?"

"Bir şeytanı çağırdın. Yeterince yoldan çıkmış görünüyorsun."

Kafamı sağa sola salladım. "Ne olduğun fark etmez," dedim ruhsuz bir şekilde. "Gözümü ve beni tatmin edebildiğin sürece sorun yok." İşaretparmağımla kendi gözlerimi işaret ettim. "Hem gözlerin hoşuma gitti, şeytan."

Dudağındaki kıvrım derinleşti. Elini yanağıma yaslayıp başparmağını gözümün altında dolaştırdı. "Günlerdir ağlamışa benziyorsun."

"Yatağın köşesine oturdum ve yıllar geçti." Gözlerimin dolmasına engel olamadım. Kalkıp kendimi yatağın üstüne atarak gerindim. Karanlıktaki tek ışık kaynağı olan kızıl gözlerinin, çıplak karnımda dolaştığını görebiliyordum. Kanım uğulduyor, bakışları beni yakıp geçiyordu. "Belki ruhumu bir şeytana satarsam dikkatlerini çekebilirim," dedim titreyen sesimle. Belki yıllar geçmiş olsa da geri dönerlerdi. "Söylesene, şeytan. Seninle işim bittiğinde bende bir değişiklik olacak mı?"

Gözlerimi tekrar ona çevirdiğimde artık gülümsemediğini fark ettim. "İstediğinden daha çok iz bırakacağım. Bu kadarı yeterli olur mu?"

"İzleri görmüyorlar," dedim gözlerimden yaşlar akarken. Çoktan gitmişlerdi.

"İstediğin kadar çığlık atabilirsin," diye önerdi şeytan. "Mutlaka sesini duyup gelirler."

"Sesimi duymuyorlar."

Kaşlarının arasında kasvetli bir kıvrım oluşurken kızıl gözlerinin içinde fırtına koptu.

"Nasıl kokarsam kokayım, ne yaparsam yapayım bana bakmıyorlar. Çığlıklar atarak ölsem bile asla kilitlemediğim şu kapıyı açmazlar." Bir elimi göğüs kafesime bastırdım. Göğsümün çıplak olduğunu o anda fark ettim. Bakışlarımı bedenime çevirdiğimde tamamen çıplak olduğumu gördüm. Demek ki o gerçekten şeytandı ve işini iyi yapıyordu.

Şeytanın bakışları çıplak bedenimde dolaştı. Sadece beni izlemesi bile kasıklarımın sızlamasına neden olurken yalnızca onun tepkisine odaklandım. Bedenimin ne kadar zayıf, çelimsiz olduğunu artık o da görebiliyordu. "Söylesene, şeytan. Çok mu çirkinim?" Kolumun tersini gözlerime bastırırken dudaklarım titredi.

Parmakları bileğime dolandığında kolumu yüzümden çekmesine karşı koyamadım. Kızıl gözlerinden bir gölge geçti. Yüzüme yavaşça yaklaştı, gözyaşımı yumuşak bir öpücükle dudaklarına bulaştırdı. "Sen çok güzelsin," diye fısıldadı yanağıma doğru.

"Beni görmüyorlar."

"Yıldız gibi parlıyorsun," dedi yavaşça. "Seni görmemek için kör olmaları gerekir."

Şeytanın parmakları kâküllerimin arasında dolaştı. Şefkatli ellerinin neden günahlarla anlatıldığını merak ettim. Bana annemin ve babamın dokunmadığı bir şefkatle dokunuyordu. Herhangi bir erkeğin dokunuşu gibi değildi...

"Sana onları unutturabilirim," dedi yavaşça. "En azından bir geceliğine. İstediğin bu mu?"

"Onları unutmak istemiyorum," dedim hıçkırarak. "Onların beni unutmamasını istiyorum."

"O zaman bir şeyi açıklığa kavuşturalım," dedi şeytan üzerime

usulca eğilirken. Bir eli sırtımı, dövmemin geride bıraktığı izi buldu. "Ben seni unutmayacağım." Gözlerimden daha çok gözyaşı düştüğünde nefeslerim hızlandı. "Ayrıca ben şeytan değilim."

Yüzümü çevirip dudaklarını dudaklarına değdirdim. "Nesin sen?" diye fısıldadım dudaklarına doğru.

"Tanrın," dedi ışıldayan kızıl gözlerle. "Dualarını duyan tanrın." Dilini dudaklarımın arasında ağır ağır gezdirdi. Kasıklarımdan aşağı doğru bir ürperti yayılırken dudaklarının kıvrıldığını hissettim.

Şeytan. Tanrı. Şeytan ya da Tanrı.

Ne olduğunun zihnimde hiçbir önemi kalmamıştı. Ona ne diye sesleneceğimin de öyle. Tam karşımdaydı, üzerimde hiçbir kıyafet yoktu ve benimle ilgileniyormuş gibi görünüyordu. Dudaklarının beni çağırdığını, tenimin ona değmek için yandığını hissedebiliyordum.

Söylediklerine ne tepki vereceğimi ölçmeye, parlayan kızıl gözleriyle yüzümü ezberlemeye çalışırcasına dikkatle bana baktı. Hiçbir tepki vermedim. Korkup korkmadığımı mı test etmeye çalışıyordu?

Kesinlikle korkmuyordum.

Gözleri yavaş yavaş yüzümden aşağılara kaydı. Bakışları dudaklarımda duraksadığında bana elini bile değdirmemesine rağmen nefeslerimin ağırlaştığını hissettim. Dudaklarım aralanırken bu tepkiyi bekliyormuş gibi dolgun dudakları kıvrıldı. Gözlerim sanki bir çekime yakalanmış gibi onun dudaklarına kaydı.

"Seni öpmemi istiyor musun?" diye sordu insanın kanına işleyen bir sesle.

"Şimdi tükürükten nefret ettiğini falan mı söyleyeceksin?" dedim bakışlarımı gözlerine kaldırmadan. "Yazık olurdu."

"İnsan tadını sevmem." Bir anlığına yüzünde hoşnutsuz bir ifade belirdi.

"Benim tadımı denedikten sonra konuş." Omuz silktim. "Hem ben de bir tanrıyı tatmadım." Kirpiklerimin altından gözlerine bir

bakış attım. Bir hamlede yatakta dizlerimin üzerinde doğruldum ve ellerimi çıplak, geniş omuzlarının üstüne koydum. O harekete geçmezse ben geçerdim. "Sizi öpebilir miyim, Tanrım?"

Çenesi gerildi. "Hiç utanman yok mu?" Bunu söylemesine rağmen gözlerindeki harlanan kızıllık halinden memnun olduğunu söylüyordu. Onun bedenini harekete geçiren o kelimeyi bulmuştum işte. Tanrım. Dudaklarımda bir sırıtış belirirken onun harekete geçmesini beklemeden dudaklarına uzandım.

İnsan tadını sevmediğini söylediği için onu suçlayamazdım çünkü tadı eşsizdi. Dudaklarının sıcaklığı daha önce tattığım hiçbir şeye benzemiyordu, sanki gerçek ateşten bir öpücük çalmıştım. Dudaklarımı yavaşça hareket ettirmeme izin vermeden öpüşmenin kontrolünü eline aldı. Dilini ağzımın içine sokarak bir eliyle saçlarımı kavradı ve beni kendine bastırdı. Nefes almam için bile dudaklarımı serbest bırakmadı. Boğazımın derinlerinden daha fazlası için yalvaran bir sızlanma çıktı.

Vahşi ve kontrolsüzdü. Bedenimdeki ısrarı beni düşünmemem gereken şeyleri düşünmekten alıkoyuyordu. Dillerimiz ve dişlerimiz birbirine çarpıyor, amansız bir savaştan galip çıkmaya çalışıyordu. Ona daha fazla dokunma ihtiyacıyla parmaklarımı göğsüne bastırdım. Tırnaklarımı tenine bastırarak elimi aşağıya kaydırdım.

Üzerime bir ağırlığın çöktüğünü hissediyordum. Yorgunluktan farklı, canlı bir ağırlıktı. Sanki tenimin üzerinde bir ateş dolaşıyor, dokunuşunu daha çok hissetmek için bana yalvarıyordu. Yeteri kadar yakınımda değildi.

Ne düşündüğümü anlamış gibi tek koluyla beni kucağına çekti. Göğüs uçlarım tenine sürtündüğünde omuzlarım gerildi. Ağzının içine doğru kesik bir nefes verip kalçamı ona bastırdım. Hissettiğim sertlik tüm vücuduma bir ürpertinin yayılmasına neden oldu.

Ağızlarımız arasında dönen üstünlük savaşını ele geçirdiğimde altdudağını ısırdım. Ardından sertçe başımı geriye çektim. Parlak kızıl gözleri anında açıldı, şaşkın ve öfkeliydi. Nefes nefese kalmış

bir şekilde kıkırdadım. Altdudağından çenesine süzülen bir damla kanı yaladım. "Demek kanınız kırmızıymış," dedim keyifli bir sesle. "Bana sizin gibilerin kanını dökmenin günahını söyleyebilir misiniz?"

Saçlarımdaki eli enseme kaydığında yapacağı şeyi anlayıp hızla kafamı çevirdim. Böylece dudakları dudaklarıma değil, yanağıma yapıştı. Fırsattan istifade yüzümü çevirip dudaklarımı onun kulağına yaklaştırdım. "Birlikte günah çıkarabiliriz," diye fısıldadım.

"Küstah yaratık." Aldığı nefesler hızlanmıştı.

"Ama bir insanın yatağına gelmeyi seçen sizdiniz, Tanrım," dedim dilimi kulak memesine değdirirken. Bedeninin kaskatı kesildiğini hissedebiliyordum. Elleri tekrar saçıma kaydığında kulak memesini dudaklarımın arasına aldım. "Yoksa... dudaklarımla ilgilenmenizin özel bir nedeni mi var?"

"Ne?"

"Sanki bir kelimeyi özellikle söylememi istemiyorsun," diye fısıldadım. "Yoksa... yanılıyor muyum?" İstediğimi elde etmenin hoşnutluğuyla kalçamı bu sefer iyice sertleşmiş o bölgeye bastırırken gülümsüyordum. "Ah, Tanrım..."

Saçlarımı kavrayarak başımı geriye çektiğinde yüz yüze geldik. Saçlarımın arasında sıkıca kasılmış bir şekilde duran parmaklarına karşı ona tepeden bir bakış attım.

"Kes sesini," diye tısladı dişleri arasından.

"Günahlarım için beni bağışla." Hassaslaşmış, sızlayan dudaklarımda dilimi gezdirdim. "Sesimi kesmek istiyorsanız, beni konuşamayacak hale getirmeniz gerekecek."

Dudaklarıma kapanmadan önce son kurduğum cümle buydu. Yüzüm avuçlarının arasındayken dudaklarımı tek bir saniye bile boş bırakmıyordu. Hissettiğim o yakıcı his, kendimi ne kadar ona bastırsam da geçmiyordu. Bacaklarımın arası çoktan ıslanmıştı. Arzum dışarı taşmaya, ona ulaşmaya çalışıyordu.

İnlemelerim şiddetlenirken nihayet halime acımış gibi dudakla-

rını benimkilerden ayırdı ve oradan çeneme, çenemden de boynuma doğru hareketlendi.

"Söyle," dedi dişlerini kışkırtıcı bir şekilde boynuma sürterken.

Gözkapaklarım ağır ağır kapandı. "Durma," diye inledim. İstediği kelimeyi ona vermedim.

Tenime doğru hırıltılı bir nefes verdi. Bu, dudaklarıyla bedenimi tamamen talan etmeden önce son molasıydı. Çünkü birkaç saniye sonra sanki ondan birkaç tane varmış gibi aynı anda her yerimdeydi. Ne zaman vücudumun bir yanında dokunuşunu eksik hissetsem, dudakları oraya kayıyordu. Tenimi yalıyor, ısırıyor ve emiyordu. Boynumda kışkırtıcı bir şekilde dolaşıyor, saçları tenime sürtünüyor ve saçlarına asılmama hiçbir şey demiyordu. Hatta saçları bana tepki verircesine parmaklarımın arasında kıvranıyor, elimin eklemlerini okşuyordu.

Kendimi kimin başlattığının artık önemli olmadığı o yangına bırakalı çok olmuştu. Zaman donmuştu. Sadece o vardı. Dudakları, parmakları, dokunuşları ve bana her şeyi unutturan dokunuşları...

Ne zaman üzerime çıktığını bilmiyordum. Tek bildiğim artık dayanamadığımdı. Bedenimin her yerine dokunuyor ancak özellikle o noktadan uzak duruyordu. Dudakları dişlerinin sertliğine tezat oluşturacak bir yumuşaklıkla tenime öpücükler bırakarak karnımdan yukarıya doğru tırmanırken gözlerim doldu. Benden ayırmadığı bakışlarına odaklandım. "Lütfen..."

Yüzünü boynumdan ayırıp yüzüme yaklaştırdı. "Bu kadar itaatkâr bir şeye dönüşeceğini kim bilebilirdi?" Bundan keyif aldığını ifadesinden okuyabiliyordum. Dudaklarını benimkilere değdirerek, "Yalvar," dedi kışkırtıcı bir fısıltıyla. "Yoksa artık konuşamıyor musun, küstah insan?"

Bir kelimeyi şekillendirmenin bile benim için ne kadar zor olduğunu fark etmiyor muydu? İçimdeki kontrolden çıkan yangını o başlatmıştı ve ben artık onun tarafından söndürülmek istiyordum. Haklıydı. Artık konuşamıyordum.

Kızıl gözleri kararırken içimin dolduğunu hissettim. Bir eli boynumu tutarak beni yatağa bastırdı. Gözlerimi zar zor aşağıya çevirdiğimde içime ittiği parmağı gördüm. Parmağıyla beni doldurduşunu görmek tüm bedenimin titremesine neden oldu. İşaretparmağını yavaşça derinliklerimden çıkardı. "Ne kadar ıslandığına bir bak."

Yanaklarımı ateş basmıştı, başımı diğer tarafa çevirdim. Boynumu sıkan parmakları anında çeneme tırmandı ve yüzümü zorla kendine çevirdi. Çıldırtıcı bir yavaşlıkla parmağını tekrar içime sokarken, "Devam etmemi istiyor musun?" diye sordu meraklı bir sesle.

Kafamı güçlükle sallayarak onu onayladım.

"O zaman o güzel gözlerini benim üzerimde tut." Hareketleri hızlandığında bedenime tekrar bir titreme yayıldı. Gözlerini gözlerimden ayırmadan tekrar aynısını yaptı. Ve sonra tekrar. Onlarca kez.

Bedenim kontrolsüzce titriyordu. "Şimdiden kuru kuru orgazm mı oluyorsun?" diye sorarken sesindeki keyif kasılmama neden oldu. "Böyle günah çıkaramazsın." Eğilerek dudaklarına küçük bir öpücük kondurdu. "Benim için taş."

Elimi uzatıp onun bileğini kavradım ve kendime çekmeye çalıştım.

"Durmamı mı istiyorsun?"

Kafamı sağa sola salladım. "Daha..."

"Daha ne?"

Bana işkence ediyordu. "Daha fazla," dedim tek nefeste. Hangi kelimeyi duymak istediğini biliyordum. "Tanrım, lütfen daha fazlasını..."

İçimi tekrar doldurduğunda konuşmaya devam edemedim.

"Duan kabul edildi, insan."

Gözlerim kapanırken belim yay gibi gerildi. Düzensiz nefesleri, ıslaklığımın çıkardığı sese karışıyordu. Tenime, dudaklarıma ve kulağıma sıcak nefesiyle arsız kelimeler fısıldayıp duruyordu. Dalgalı saçları tenime sürtündü. Yüzü aşağılara yöneldi. Beni canlı canlı

yediği sırada odaklanabildiğim tek şey parlak kızıl gözleriydi. En sonunda baştan çıkarıcı fısıltıları kulağımı okşarken benden istediğini aldı. Gözlerimde bir ışık çakarken bedenim yay gibi gerildi. Dudaklarımın arasından bir çığlık döküldüğünde dudakları oyunbaz bir edayla ağzıma doğru kaydı ve haykırışımı yuttu.

"Günahların bağışlandı," diye mırıldandı dudaklarıma doğru. Bir eli saçlarımı şefkatle okşuyordu.

Nefes nefese kalmış bir şekilde bedenimi yatağa bıraktım. Gözlerimi aralayarak ona baktığımda boğazım düğümlendi. Bacaklarımın seğirmesine neden olan doyumsuz, kızıl gözlerini elde ettiği zafere çevirdiğinde bakışlarını takip ettim.

Parmaklarındaki ıslaklık eline doğru akarken dudağının bir kenarı yukarı kıvrıldı. "Güzel."

"Ah, siz yaramazlar yeni tura geçmeden," dedi yabancı bir ses aniden. Bedenim yatağın içine doğru çekilirken çığlık attım. Odam, bedenimin varlığına dair hissiyatım ve kızıl gözler karanlığa karıştı. Hiçliğin ortasında süzülüyordum. "Onu sadece rüyalarında elde edebileceğini farkındasın, değil mi, Akrep?"

Kulaklarımda gür bir ses yankılandığında ayaklarımın altında bir zemin oluştu. Bakışlarımı yere çevirdiğim anda dehşet içinde geriye doğru bir adım attım. Devasa bir saatin üzerindeydim. Kafamı kaldırıp ufka doğru baktım ve üzerime gelen devasa karaltıyı gördüm. Tik. Tak.

Tik. Tak.

Kör edici bir ışık bakışlarıma doldu, ellerimi gözlerime kapatsam da ışığın bana gösterdiği şeyden kaçamıyordum.

Tüm dünya bir çift gri gözden ibaretti. Soğuk, açık renkli gözlerin içinde iki saat ağır ağır dönüyordu. Bacaklarımı felç bırakan bir güç beni aşağıya çektiğinde kuvvetli bir rüzgâra yakalanmış gibi geriye savruldum.

"Her an seni izliyorum."

Nefes nefese kalmış bir şekilde sıçrayarak uyandım. Yatakta doğrulurken bir elimi alnıma dayadım. Terli sırtım kalkar kalkmaz ferahladı. *Ne* yaşamıştım ben?

Bu rüya diğerlerinden *farklıydı*. O kadar... O kadar *canlıydı* ki, sanki Rast'ın dokunuşunu tenimde gerçekten hissedebiliyordum. Onu arzuladığım gerçeği yeni değildi. Yeni olan şey ise... Göğsümde bastırmaya çalıştığım o kıvılcımın harlandığını hissedebiliyordum. Tepeden tırnağa ürperirken elimi alnımdan çekip öylece durdum.

Ben... Rast'ı kâbusumun en kötü kısmında, bir teselli olarak görmüştüm.

Lanetli ilaha karşı bir şeyler mi hissediyordum?

"Hayır," diye mırıldandım kendi kendime. "*Hayır, hayır!*"

Paranoyakça izlendiğimi düşünüyordum. Sanki Morana evrenin ta kendisiydi ve gözü her an üzerimdeydi. Rüyama girenin tanrıçanın kendisi olup olmadığını bilmiyordum. Bilinçaltımın en karanlık kısmına da ait olabilirdi.

Bacaklarımı kendime çekerek alnımı dizime yasladım. Babamı rüyamda bile görmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Bilinçaltım onun için evde bir "hayalet" olduğumu bana acımasızca hatırlatmıştı.

"Siktir," diye homurdandım yataktan kalkarken. Çıplak ayaklarım yere değdiğinde dönüp pencereye baktım. Güneş çoktan doğmuş, sabah olmuştu ama yeterince uyumuş hissetmiyordum. Kendi kendime homurdanarak Morana'ya sövdüm, içimden bir ses gerçekten rüyamı ziyaret ettiğini söylüyordu.

Üzerime yapışmış terli geceliğimden ve rüyamın etkisinden kurtulmak için olabildiğince sessiz bir şekilde banyoya ilerledim.

Yüzümü soğuk suyla yıkadıktan sonra gözlerim aynadaki dağınık görüntüme takıldı. Kahverengi gözlerim... *basitti*. Morana ve Varita gibi canlı gözlerim, parlayan kusursuz bir tenim yoktu. Güzeldim ama hepsi bu kadardı işte. On yıl sonra güzelliğimden eser kalmayacaktı. Onlar ise yüzyıllar sonra bile güzel olacaktı. Herkesin bana sürekli hatırlattığı üzere ben...

Ben sadece bir insandım.

Bastıramadığım bir eksiklik hissiyle soğuk suyun altına girdim. Kafamı dağıtmak amacıyla zihnimde dün gecenin üzerinden geçtim. Rast'a geceyle ilgili merak ettiklerimi uykuya dalmadan hemen önce sormuştum.

"Yedi Katın Sandığı ne ve neden Karbus bunu istiyor?" Karbus'un Yedi Katın Sandığı'nı isteme nedeni Doyumsuzluk Tanrısı olmasıydı. Sahip olamadığı nadir şeylerden birine sahip olmak istiyordu, sandığın ne işe yaradığını Yediler'den hiçbiri bilmiyordu.

"Şans Mührü şans gücü gibi bir şey mi? Neden Varita onu istiyor?" Varita'nın şans mührü isteme nedeni ise *belirsizlikti*. Belirsizlikte mutlu olacağıyla ilgili bir şeyler söylese de Rast onun en büyük korkusunun olacakları bilmemek olduğunu söylemişti. Benim varlığıma rağmen, teklifini kabul etmesi Rast'ı da şaşırtmıştı.

Son sorum Karbus'un onu reddetmesi ve Şans Mührüyle ilgili ne yapacağıydı. Rast'ın cevabı basitti. *"Henüz düşünmedim."*

Dün gece tek odağının avcılar olduğunu biliyordum. Kafası bir şeyle meşgul olduğunda her zaman patlamaya hazır bir sessizlik pelerini kuşanıyordu. Daha fazla soru sormamak için kendimi tutma nedenim, ona biraz olsun alan tanımaktı.

Dayanamayıp sıcağa çevirdiğim suyu kapatarak kabinden çıktım. Beyaz, kısa havluyu vücuduma sardım. Banyodan çıkar çıkmaz Rast'ı karşımda buldum, omzunu duvara yaslamış dikiliyordu. Üzerinde gri bir tişört, altında ise siyah bir şort vardı. Bu kombinle bile herhangi biri gibi gözükmekten çok uzaktı.

Rüyamda üzerime abanmış bedenini karşımda görmek karnımın kasılmasına neden oldu. "Günaydın," dedim banyonun buharının çıkması için kapıyı iyice açarken. Islak kâküllerim gözkapaklarımın üstünü gıdıklarken ona baygın bir bakış attım. "Tuvalet sırası mı bekliyordun?"

Rast'ın kızıl gözleri çıplak bacaklarıma kaydı ama bu sadece birkaç saniye sürmüştü. Bakışları tekrar yüzüme tırmandı. "Daha iyi misin?"

Gözlerimi kırptım. "Daha iyi mi? Kötü müydüm ki?"

"Yatmadan önce ateşin çıkmıştı, hatırlamıyor musun?"

Durup geceyi düşünmeye çalıştım ama hatırladığım son şey, yatağın üzerine oturmuş Rast'la konuşurken uyuyakaldığımdı. "Hayır, hatırlamıyorum," dedim şaşkınlıkla. "Ateşim mi vardı? Hasta bile hissetmiyorum."

"İblisleri görmenin etkisi olabilir," dedi Rast. Düşünceli bir ifadeyle çenesini sıvazladı. Sakalları kirli sakal olmaktan çıkmak üzereydi, bugün traş olacağını tahmin edebiliyordum. "İblislerden şüphelendiğim için seni kendi yöntemimle iyileştirmek zorunda kaldım." Işıklar oynaşan kızıl gözleriyle yüzümü inceledi. Sanki rüyamın içinde olan kendisiymiş gibi... Hayır, hayır... Bunu yapmazdı.

Hayır, hayır...

"Sana sıfımdan aktardım."

Yavaşça yutkundum. "Bunun bana bir yan etkisi var mı?" *Beni rüyamda tatmin ettiğini görmemin nedeni onun sıfı mıydı?* Boğazımı temizledim. "Ya da sana?"

Rast'ın dudaklarında tehlikeli bir sırıtış belirdi. "Sıfım sana arzularını gösterir," dedi sıcak bir sesle. "Çoğu zaman arzuladığın kişiyi."

Göz devirip yanından geçerken, "Harika," diye homurdandım. Kalbim ağzımda atıyordu. *Egoist pislik* onu gördüğümden emin bir şekilde konuşuyordu! "Ben de aylardır stalklamadığım eski sevgilimin rüyamda ne işi olduğunu merak ediyordum."

Odaya girdiğimde kapıyı arkamdan kapatmadım. Rast birkaç saniye sonra peşimden geldi. "Eski sevgilini mi gördün?" derken sesi ifadesizdi. "Sıfımın sana gösterdiği buysa, onu *gerçekten* özlüyor olmalısın."

Çocuğun Instagram adını bile unutmuştum. Yine de, "Beni iyi tanıyordu," diye mırıldandım duygulanmış gibi. "Senin dünyanda oradan oraya koştururken bazen beni gerçekten tanıyan insanların

etrafımda olmasını istiyorum." Islak saçlarımı kulaklarımın arkasına itip ona döndüm.

Kapının girişinde ellerini ceplerine koymuş bir şekilde bana bakıyordu, düşüncelere dalmış bir hali vardı. "Bugün Berlin'den gitmemiz gerekiyor," dedi usulca. "Geri döndüğümüzde... arkadaşlarınla daha fazla vakit geçir. Günün çoğunda dışarıda olman benim için sorun değil." Derin bir nefes alarak kafasını salladı. "Bu dünya, *benim dünyam* seni kendine iyi gelmekten alıkoymamalı."

"Leon'un bir sürü arkadaşı var," dedim omuz silkerek. "Onunla buluşmak için randevu almak gerekiyor. Hazal'ın da iş yükü ağır, akşamları yorgun oluyor. Zaten genelde sadece hafta sonu buluşabiliyoruz." Aslında... çoğunlukla Rast'la vakit geçirmekten de memnundum. Tabii bunu ölsem bile ona söylemezdim. "Yine de beni... *özgür kılma* tekliflerin için teşekkür ederim, Rast."

Rast "*rica ederim*" dercesine omuz silkti ama odadan çıkmadı.

"Beni soyunurken izlemek için mi bekliyorsun, yoksa giyinmem için odadan çıkacak mısın?" diye patladım aniden. Ona hissettiğim kızgınlığın nedenini ben bile anlamıyordum.

Rast tek kaşını kaldırdı. "Canını sıkan bir şey mi var?"

"Hayır," diye homurdandım. Derin bir nefes alıp göz devirdim. "Her gün iyi tarafımdan kalkmak zorunda değilim, Rast."

"İnsanlar tuhaf yaratıklar."

"Siz çok normalsiniz sanki."

Rast'ın gözleri kısıldı. "Hazırlan. Kahvaltıyı ülke dışında yapacağız, belki bu seni neşelendirir."

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. Dünkü dilek listesi deneyimimden sonra diğerleri için beklentimi düşürmeye karar vermiştim. "Bu iblis avcılarının seni ihbar ettikleri anlamına mı geliyor?"

"Bir hareketlilik yok ama tedbirli olmaktan zarar gelmez." Kızıl gözleri vücudumda bir kez daha dolaşırken ne aradığını merak

ediyordum. Geriye doğru bir adım atıp odadan çıktı. "Seni bekliyorum."

Kendime bir seyahat çantası hazırladım. İçine tamamen yeni olan kıyafetlerimi, şarj aletimi ve haftalardır boş olan cüzdanımı koydum. Çantayı hazırlamam uzun sürmese de hazırlanırken iyice oyalanıp Rast'ı bekletmekten çekinmedim. Kimse beni bunun için suçlayamazdı. Gördüğüm rüya on saniyede bir aklıma gelirken gerçek hayata odaklanmakta zorlanıyordum.

Siyah, taşlarla süslenmiş şık görünümlü şortumu seçtim. İçime zarif bir büstiyer giydikten sonra üstüme beyaz keten bir gömlek geçirdim ve birkaç düğmesini açık bıraktım. Kat kat kolyelerimi, çeşit çeşit küpelerimi taktıktan sonra hazırdım. Spor ayakkabılarımı da giymemin ardından oturma odasına geçtim.

Rast'ı televizyon izlerken bulmayı beklemiyordum. Kaşlarım çatılırken, "Sen..." diye başladım fakat haber spikerinin sesi dikkatimi çektiğinde koltuğa ilerleyip yanına oturdum.

"Dün gece Silber&Stein'de yaşanan çete saldırısı sonucu yaralanan Anton Heiko kaldırıldığı hastanede hayatını kaybetti," dedi düzgün görünümlü, sarışın adam. Bulanıklaştırılmış bir kamera kaydı görüntüsü kenarda oynuyordu. Anton Heiko mutfağın içinde defalarca kez bıçaklanmıştı. *"Restoran önümüzdeki birkaç gün boyunca kapalı olacağını bildirdi, rezervasyon yaptıranlara para iadesi yapılırken çete ile ilgili araştırmalar devam ediyor."*

Üzülmekle üzülmemek arasında kalmıştım. İblis şefin insana benzemesi vicdanımı üzülmeye teşvike etse de günün sonunda o bir... *iblisti*. Bakışlarımı Rast'a çevirdim. Televizyonu kapatıp kumandayı sehpaya bıraktı. Gözleri nihayet bana döndüğünde boğazımı temizledim.

"Anton yıllardır aynı restorandaydı," dedim tereddütle. "Avcıla-

nın bile Şefin Masası için geldiğini söylemişti. Avcılar ondan çoktan haberdarsa neden şimdi onu öldürdüler?"

"Güçlü iblisler insan hayatının merkezine sızar ve önemli kişiler haline gelirler. Bu da bazen onları yok etmeyi zor hale getirir." Bakışları dalgındı. "Ama bana kalırsa onu şimdi öldürmelerinin nedeni bize gözdağı vermekti. Orada olduğumuzu biliyor olmalılar."

"Doğru olan şey ona üzülmem mi, yoksa acımamam mı... bilmiyorum." İtirafım aramızda asılı kaldı. "Sonuçta... sadece yemek yapıyordu. İblis olsa bile bundan yanlış bir şey var mı?"

"Ağırladığı her müşterinin içindeki iki günahı uyandırıyordu. Doyumsuzluk ve açgözlülük." Rast dudaklarını birbirine bastırdı. "Üzülüp üzülmemek sana kalmış."

"Sen... üzülüyor musun?"

Rast burnundan kısa bir nefes verdi. "İblisler bizden beslenen *parazitler*," derken sesinde bir tiksinti vardı. "Hepsi ölmeyi hak ediyor." Ayağa kalktığında kıyafetlerini değiştirdiğini yeni fark edebilmiştim. Üzerinde dökümlü siyah, yazlık bir gömlekle siyah şort vardı. Neredeyse çift gibi giyinmiştik. "Gitme vakti geldi."

Omzumdaki çantayı omzuma sıkıca yerleştirip ayağa kalktım. "Pekâlâ. Uçakla mı gidiyoruz?"

"Uçaklar bizim için güvenli değil. Syndre daha önce uçakta avlanmıştı. Av, uçağın düşmesine neden oldu. Avcılar bundan sorumlu tutulmasaydı, Syndre onlarca insanı öldürmekten lanetlenecekti."

İlginç bir hikâyeydi. Ben özel şoför kiraladığına dair bir hayal kurmaya başlarken, "Gözlerini kapat," dedi Rast yumuşak bir sesle. Tereddütle dediğini yaptım. Onu görmememe rağmen bedeninin bana yaklaştığını hissettim. "Şimdi sana dokunacağım."

Nereme? "Dokunmak mı?" Bedenim beklentiyle gerildi.

Rast'ın elleri belimi kavradı kavradı. Ben yatakta kıvranırken belimi destekleyişi aklıma gelirken, "Ne halt yiyorsun?" diye sızlandım.

Tuhaf bir rüzgâr bedenimin etrafını kuşattı. "Sakın gözlerini

açma," diye uyardı Rast. Sesi uzaktaymış gibi yankılı geliyordu. Sanki bedeni aynı anda her tarafımdaydı. Bacaklarım titrerken rüzgâr bel kıvrımımdan aşağıya, oradan da bacaklarıma doğru yayıldı. Ve sonra Rast ellerini belimden çekti. Birden hava akımı kesildi.

"Şimdi," diye mırıldandı. "Bakabilirsin."

Dediğine uydum, titrek bir nefes vererek gözlerimi açtım. İlk gördüğüm Rast'tı. Kızıl gözlerindeki nehir parlak ışıklarla dalgalanıyor, yeni tıraş ettiği yüzündeki hafif pürüzler görünüyordu. Gözlerimi kırpıştırıp bana tuhaf gelen şeyin ne olduğunu anlamaya çalışırken gözlerim Rast'ın arkasına kaydı. Geriye doğru çekildim, kendi etrafımda dönerken dudaklarım şaşkınlıkla aralanmıştı.

Başka bir yerdeydik!

Işınlanmıştık!

Birden mekânla ilgili tüm detaylar zihnime hücum etti. İnsanların konuşmalarına karışan kahkahaları sokaktan kulağıma ulaşıyordu. Bulunduğumuz büyük odada zarif beyaz sandalye ve masalar, aynı şekilde direkleri çağlar öncesinden kalma gibi duran, beyaz tüllerin meltemle dalgalandığı iki kişilik bir yatak vardı. Odanın köşesinde narin hatlara sahip, yuvarlak, avuç içi genişliğinde bir çaydanlık ve birkaç cam bardak duruyordu.

Kendi etrafımda dönmeyi bırakıp birkaç adım attım ve buranın gerçek olduğundan emin olmaya çalıştım. Şaşkınlıkla aralanmış dudaklarımda bir gülümseme belirirken Rast'a döndüm. "Neredeyiz?" dedim büyülenmiş gibi. Kahkaha atmakla ağlamak arasında kalmıştım. Sırt çantamı yere bıraktım.

Ellerini ceplerine yerleştirdi. "Kendin gör," dedi sırıtarak.

Hızlı adımlarla beyaz tüllerin dalgalandığı Fransız balkona doğru ilerledim. Balkonun iki yanında da saksılar vardı ve bitkilerden çıkan yeşil sarmaşıklar, kıvrımlı korkuluklara dolanmıştı. Saksıların birinde beyaz, diğerinde kırmızı güller vardı. Tüm bunlardan güzel olan şey ise balkona çıktığımda gördüğüm manzaraydı.

Nefesim kesildi.

Suyun üzerinde yüzen kayıkları, güneşten korunmak için insanların kafasına geçirdiği rengârenk şapkaları gördüm. Güneş gözlükleriyle kafalarını bir o yana bir bu yana çevirerek etrafı inceleyen, yürüyen insanlar vardı. İngilizce ve İtalyanca konuşan birilerini ayırt edebildiğimde gözlerimi göğün mavisini taşıyan suya çevirdim. Güneş kanaldaki suyun üstünde kırılarak göz alıcı bir manzarayı ortaya çıkarıyordu.

Tam o sırada İtalyanca bir bağırış, dikkatimi kanalın diğer tarafındaki maske satan dükkâna çevirmemi sağladı. Kadının elinde duran rengârenk işlemeli maske dikkatimi çekmişti. *Maskeler Şehri.* Zihnim, nerede olduğuma dair kelimeleri bir araya getirmeye başlamıştı. El ele tutuşan tatlı, bebekli bir çift gördüğümde yanaklarım gülümsemekten ağrımaya başladı. *Âşıklar Şehri.*

Rast'ın soluğunu saçlarımın arasında hissettiğimde anın büyüsünden sıyrılmak ve o büyüyü biraz daha yaşamak arasında kaldım.

Rast'ın ılık sesi, "Venedik'e hoş geldin," dedi saçlarıma doğru.

13

VENEDİK'E ÜÇ SANİYELİK YOLCULUK

Rast ellerini uzatıp balkonun kıvrımlı, beyaz demirini kavradığında kollarında belirginleşen damarlarını gördüm. "Jinava..." Duraksadığında omzumun üzerinden ona bakabilmek için kafamı çevirdim. Şakaklarından süzülen ter damlalarını, kapandı kapanacak gibi görünen ve içinde durgunlaşmış bir nehir taşıyan kızıl gözlerine baktım. "Öp beni."

Ana odaklanamadım bile. Korku dolu bir sesle, "Bana yok olmayacağını söyle!" dedim hızla. Şu an onun yeryüzünden silinmesini kaldıramazdım.

Rast'ın dudaklarında zoraki bir tebessüm belirdi. "Umarım."

Rast yok olursa, Almanya'ya geri dönecek parayı nereden bulacaktım? Üstelik burada *olmamam* gerekiyordu! Muhtemelen bir başkasına ait, bizim içinde olmamamız gereken bir ev ya da otelde belirmiştik.

Rast'ın güçten düştüğünü hissedebiliyordum. Tamamen ona döndüğümde bedenim onunla korkuluklar arasında sıkışıp kalmıştı. Şikâyetçi olduğum söylenemezdi. Yukarı bakıp bizi görebilecek insanlar da umurumda değildi. Bu yüzden bir elim ensesindeki saçları kavrarken, diğerini de yanağına koydum.

Rüyamda dudaklarımız bir an bile birbirinden ayrılmamıştı ama gerçek hayatın böyle olmayacağının farkındaydım. Dudakları bana istediğim karşılığı vermeyecekti.

"Şehvetle alakalı bir tanrısın, *tamam mı?*" dedim iç geçirerek. Yüzünün ağırlığını avucuma verirken gözlerini zor açık tutuyormuş gibiydi. "Biraz olsun yeteneklerini gösterirsen, ikimiz de bu öpücükten mutlu bir şekilde ayrılabiliriz." Üzerime fazlasıyla yüklendiğinin farkındaydım. "Ayrıca balkondan düşersek seni *kanala atarım.*"

Sertçe yutkunduğunda belirgin âdemelması boynunda hareketlendi. Güneşin altında parlayan kahverengi, dalgalı saçlarına ve gözlerine düşen kirpiklerinin gölgesine baktım. Uykulu bir meleğe benziyordu. Bakışları neredeyse bana yalvarıyordu.

Bunu kendi çıkarım için yapıyorum, diye hatırlattım kendime. Yüzünü kendime çekerken, "Dudaklarını oynatsan iyi olur, Rast," diye fısıldadım dudaklarına doğru. "Tersim hoş değildir."

Dudaklarımı dudaklarına değdirdiğim anda tepki vermesi şaşırtıcı bir haberdi. Kapanmış gözlerine bir bakış attıktan sonra gözlerimi yumdum ve bana karşılık verdiği öpüşmeye kendimi bıraktım. Dudaklarım onun gücünden bir parçaya dokunurken rüyamın içine düşmüş gibi hissediyordum.

Dudaklarının hareketleri çok net değildi, yine de eşlik etmeye çalıştığı belliydi. Kanım kulaklarımda uğuldarken içimden bir ses, "*Bu sen değilsin!*" diye bağırıyordu. Gerçek Jinava'nın yapacakları basitti. Çoktan ellerimle bedenini keşfetmeye başlamış, kucağına tırmanmış olurdum. Daha sabırsız hareket ederdim.

Dillerimiz birbirini doğal bir şekilde karşıladı. Zafer kazanmış gibi dudaklarının üstüne doğru sırıttım.

Dudaklarıma doğru, "Utanmaz," diye fısıldadı Rast.

Göğsüm hızlanan kalp atışlarımla parçalanmak üzereydi. Ağzının içine doğru mırladım. Sıfı dolduğunda geri çekilip beni dımdızlak ortada bırakacağından korktuğum için devam etmek istememe rağmen kendimi durdurdum. Kesik bir nefes verdikten sonra geri

çekildim. Araladığım gözlerimle yüzüne baktığımda, Rast'ın gözlerinin çoktan açık olduğunu fark ettim.

Öpüşürken dik dik yüzüme mi bakmıştı? Bu bile sinirlerimin sarsılması için yeterliydi. Ağırlığımı bir bacağıma verip kirpiklerimin altından ona bir bakış attım. "Yine bir öpücüğümle dirildin, lanetli tanrı."

Rast'ın kızıl gözleri kısıldı. "Bunu yapmaktan zevk alıyorsun, değil mi?"

Pis bir sırıtışla karşılık verdim. "Gizli bir *isha* koleksiyonun yoksa, bana muhtaçsın. Yerinde olsam fazla yakınmazdım."

"Yakındığımı kim söyledi?" Bakışları sırıtışımda dolaştı. Bedeninin ağırlığı üzerimden kalktı. Kollarını iki yanımdan çekti, geriye doğru bir adım attı. Onu peşinden ben de evin içine girdim.

Rast elinin tersiyle dudaklarını silerken yüzünü ekşitti. Tepkisini izlerken olduğum yerde donup kalmıştım. "Bunu neden yaptın?" diye sordum boğuk bir sesle.

"Tadın... ölüm gibi," dedi Rast. Gözlerini benden kaçırdı. "İnsanların tadını sevmediğimi daha önce de söylemiştim." Kısa bir an duraksadı. "Kişisel algılama."

"Tabii," dedim boğazımı temizleyerek. "Söylemiştin." Rüyamda söylediği de buydu ancak rüyamda, gerçeğin aksine tadımı sevmiş gibi davranmıştı. Ne diyeceğimi bilemiyordum. Onun sıfıyla dolup taşıyordum. İyi öpüşebilen, güzel ve çekici bir kadındım ama günün sonunda bir insandım.

Ölüm tadı... Demek tadım böyleydi.

Seni bir daha öpeni iblisler siksin, piç!

Göğsümün sıkışmasına aldırmadan rahat bir tavırla gülümsedim. Bu gülüşü sıklıkla kullandığımdan benim için oynaması kolay bir roldü. Bir kez daha balkona ilerleyip ellerimi korkuluğa dayadım. Şehir gözüme ilk gördüğüm andaki gibi ışıltılı gelmiyordu. "Tabii ki kişisel algılamadım," dedim alayla. "Benim gibi birinin öpücüğünü sevmeyen ya deli ya da lanetli bir ilah olurdu zaten." Omzumun

üzerinden ona kısa bir bakış attım. "En azından gücünü toplayabildin mi?"

"Evet," dedi rahat bir tavırla. Ellerini ceplerine koyup hafifçe sırıttı. *Aşağılık herif.* Benim bakışlarım altında tek bir kelime etmeden balkona, yanıma geldi. Ardından eğilerek benim gibi dirseklerini korkuluğa dayadı. "Dışarı çıkmadan önce bilmen gereken bir şey var," dedi yavaşça. Kızıl gözleri kanalı izliyordu. "Venedik'te kanallardan uzak durmak *zorundasın*. Kanala düşersen, iblisleri görmemen için kapattığım *asıl göz*'ün açılabilir."

"Ne demek istiyorsun?" Dikkatle kanala baktım. Su çok berrak değildi ama mavi gökyüzü suya yansırken oldukça güzel gözüküyordu.

Rast bakışlarını bana çevirdi. "Sana göstereyim," dedi yumuşak bir sesle. Ardından bir elini havaya kaldırdı. "Gözlerini kapat." Dediğine uyup gözlerimi yumduğumda parmak uçları gözkapağıma değdi. Şehrin gürültüsüne, başka bir gürültü karıştığında gözlerimi açtım. Ne göreceğimi tahmin edebiliyordum.

Sanki vahşi hayvanlar Venedik'in sokaklarına akın etmiş, birbirleriyle çarpışıyorlardı. Duyduğum vahşi uğultunun herhangi bir tanımı yoktu. Aynı anda yüzlerce kâbus görmek gibiydi. Sanki kuyruğu sıkışmış bir canavar haykırıyor, insanların sesini bastırarak sesini duyurmaya çalışıyordu.

"Korkma," diye mırıldandı Rast. "Yanımda olduğunu unutma ve gözlerini aç."

Gözlerimi açar açmaz dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. Gökyüzü aydınlık değil, karanlıktı. Kanalın suyu artık siyaha dönmüştü. Kanalın içinde hareket eden gölgeleri görebiliyordum. Kanaldan yukarı doğru uzanmaya çalışan kapkara, sürekli şekil değiştiren uzuvlar vardı. Geri geri yürüyerek evin içine girdim. "Çok fazlalar," diye mırıldandım.

"Bu iblisler kırık kalplerin beslediği çarpık yaratıklar," dedi Rast. Birkaç adımda önüme geçerek daha fazlasını görmeme engel

oldu. Oysa bakacak daha çok şey vardı. Gökte süzülen, kanatlı tuhaf iblisleri görür gibi olmuştum. Ayrıca bazı iblisler insanların üzerine yapışmıştı!

Rast bir eliyle gözlerimi kapattı. Elini geri çektiğinde uğultu gitmişti. Hiçbir şey göremesem de ürkmüş bir şekilde balkonun kapısını kapattım ve kollarımı ovuşturdum. Gözlerimi tekrar Rast'ın yüzüne çevirdim. "Kırık kalpler mi?"

"Venedik'te sokaklarda çok az iblis vardır çünkü iblisler güzel ve pozitif hislere dayanamazlar," dedi Rast iç geçirerek. "Mutlu çiftler, gezmeye gelen aileler ve en önemlisi yerli halk mutludur. Bu mutluluk da Urha'dan düşen iblisleri kanala doğru iter. Kanal kırık kalplerden, yarım kalmış aşk hikâyelerinden ve eski anılardan beslenir. Ne olduğunu bilmediğimiz eski bir güç insanları kanala çeker. Herhangi bir eşyan bile kanala düşse, iblisleri beslemiş olursun."

Bir elimi göğsüme koyarken derin bir nefes aldım. "Bunu bilmesem de günüm oldukça *güzel* geçebilirdi!" dedim ona ters bir bakış atarak. "Kanalın içine balıklama atlayıp yüzmeyi planlamıyordum zaten. Ne diye bunu söyledin ki şimdi?" Ayrıca her önüne gelenin kanala bir şeyler fırlatmadığını biliyordum. Kanalları kirletmek yasaktı. "Hem diyelim ki küpem kanala düştü ya da üzerime su sıçradı. Ne olur?"

"Kötü duygular beslemeye başladığında dünyanın neresinde olursan ol, kötü duyguların buraya çekilir ve iblisleri beslersin," dedi Rast. Dudaklarının kenarını aşağıya kıvrılmıştı.

Teslim olurcasına ellerimi havaya kaldırdım ve gülümsedim. "Ben almayayım." Parmak uçlarımda doğrularak esnedim. "Eee, o zaman artık şehri gezme zamanı, değil mi? Göremediğim iblislerden korkacak değilim. Köşeden köşeden yürürüz." Telefonumu çıkarıp şarjıma baktım. "Şarjım da var. Tüm gün fotoğrafımı çekeceksin." Birkaç saniye duraksadıktan sonra yüzüne baktım. "Limitsiz kredi kartın yanında mı?"

Rast cevap olarak cebinden siyah, pahalı cüzdanını çıkardığında

heyecanla altdudağımı ısırdım. "İşte bu!" derken sesim yükselmişti. "Bir sürü hediyelik almak ve her şeyi yemek istiyorum."

Yamuk bir gülümsemeyle heyecanımı izlerken kızıl gözleri ışıldadı. "Yabancı dil bilgini epey övmüştün," dedi oyunbaz bir tavırla. "Bakalım söylediğin kadar var mısın?"

Tek kaşımı havaya kaldırdım. "Ana dilim gibi İngilizce biliyorum," dedim İngilizce konuşmaya geçerken. "Ayrıca temel iletişim kurabileceğim kadar da İtalyanca bilgim var." Konuşmanın devamına İtalyanca devam etmeye karar verdim. "*Cosa pensavi?** Bu muhteşem bedende bir aşçıdan daha fazlası var."

Yüzündeki takdiri görmek gururlanmama neden oldu. "Benim sıfımdan beslendiğin oldukça belli oluyor," dedi kendini beğenmiş bir tavırla.

Ona benzemek hem rahatsız edici hem de rahatlatıcıydı. "Bir sonraki sefere '*sana hayranım*' demeyi tercih edebilirsin," diye mırıldandım. Onunla daha fazla diyaloğa girmemek için evin içinde dolanmaya başladım.

Bir oda ve bir mutfak. Hepsi bundan ibaretti. Mutfağa açılan dış kapı kırık beyaz rengindeydi. Mutfak tezgâhı küçük, kullanışsız ama sevimliydi. Mutfağın penceresinin hemen önünde bir saksı vardı, içindeki çiçek solmuştu. Mutfağa zarif, ahşap bir masa yerleştirilmişti. Masanın hemen yanında, duvarın dibinde bir kanepe duruyordu. Ev sade ve küçük olmasına rağmen huzurlu hissettiren bir yapısı vardı.

"Odadaki kapı banyoya açılıyor," dedi Rast. Kapı açılıp kapanma sesi duyduğumda ona döndüm. Sanki banyonun hâlâ orada olup olmadığını kontrol etmişti.

Duvarlarda açık renkli, çiçek motifleriyle süslü sade bir duvar kâğıdı vardı. Kapının girişinde eski olduğu belli olan ağır görünüşlü bir kilim yer alıyordu.

"Burada da kaçak mı kalıyoruz?" İncelemenin ardından odaya,

* (İt.) Ne düşünüyordun? (e.n.)

onun yanına döndüm. Yatağın üzerine sırtüstü uzanmış, bir kolunu ensesine yaslamıştı. "Yoksa burayı kiraladın mı?"

Rast dilini şaklattı. "Burası benim evim."

Ne dediğini sindirmeye çalışarak dik dik yüzüne baktım. "Venedik'in ortasında *evin* var ve..." Şaşkınlıkla bir nefes verdim. "Almanya'da, boktan bir evde kaçak mı kalıyorsun?"

"Burası benim bölgem değil," dedi Rast bu mantıklı bir cevapmış gibi.

"Kafayı sıyırmışsın."

Rast kıkırdayarak yataktan doğruldu. Ayağa kalkıp uzun adımlarla yanıma geldi. "İncelemen bittiyse..." Avucunu uzattı, bunu sık sık yaptığını fark ettim. "Dileğini gerçek kılalım."

Kanallara fazla yaklaşmadan yürümeye başladığımızda Rast bu eve nasıl sahip olduğunun hikâyesini anlattı. Söylediğine göre 17.yy'ın başlarında burada küçük bir toprak üzerinde hak sahibiydi. İlerleyen yıllarda "*gizemli*" bir şekilde bu eve sahip olmuştu. Anlatımı tam bir erkek tarzıydı, tüm detaylar belirsizdi çünkü hepsini önemsiz görüp unutmayı tercih etmişti. Eh, en azından üç katlı binanın diğer dairelerinin boş olduğunu öğrenmiştim.

Konuşmayı bitirdiğimizde dikkatimi etrafa verdim. Kanalda ağır ağır ilerleyen renkli gondolları gördüğümde istemsizce gülümsedim. Gelecekteki hayallerimden biri sevgilimle Venedik'e gelmek ve bu gondollardan birine binmekti. Gelecekteki sevgilimin romantik biri olacağını umuyordum. Yoksa onu masumca kanalın içine atabilirdim.

Dükkânları incelemeye başladım. Otantik kıyafetler ve aksesuarlar satan küçük işletmeler vardı. Kulağıma dolan konuşmaların çoğu İngilizceydi fakat arada İtalyancayı da seçebiliyordum. Tabii ki, yerli halk turistik bir bölgede yaşadığı için İngilizceyi de rahatlıkla

konuşuyordu. Burayla ilgili o kadar çok görsele bakmış ve o kadar fazla bloğu takip etmiştim ki, baktığım her yere daha önce gelmiş gibi hissediyordum.

Görmeyi dört gözle beklediğim San Marco Meydanı'na çıktığımızda neşeyle çığlık attım. Bana bakan Rast'ın gözlerindeki şaşkınlığı yakalamıştım. Gözlerini acı kahverengiye çevirdiğini o zaman fark ettim. Kızıl gözlerini gizlemesini o yapmadan önce ona hatırlatmadığım için kendimi kötü hissettim ancak bu his uzun sürmedi. Yavaş adımlarla meydanı gezerken Rast her zaman bir adım arkamdaydı.

Telefonu eline tutuşturdum ve ona her yerde fotoğraf çektirdim. Fotoğraf çekme işinde fena değildi.

"Dikey de çek!" diye bağırdım.

Rast göz devirerek biraz daha eğildi, telefonu dikey hale getirip fotoğraf çekmeye devam etti. Ona "eşlikçi" olarak bir puan daha verdim. Mesela Hazal'la bir yere gittiğimizde, en güzel günümde olsam bile ifşamdan başka hiçbir şey çekmeyi başaramazdı. Tuhaf bir şekilde o kamerayı eline aldığında evren birleşiyor ve fotoğrafımın kötü olması için elinden geleni yapıyordu. Bir kere aniden yağmur yağmaya başlamış, bir kez telefonun şarjı bitmiş ve birkaç kez de tam fotoğrafı çekeceği zaman Leon aramaya başlamıştı. Liste böyle uzayıp gidiyordu.

Arkadaşlarım aklıma geldiğinde vicdan azabı çekmeye başlamak üzereydim. Fakat Rast'ın beni çekiştirerek bazilikanın önüne götürmesiyle gireceğim ruh halinden sıyrıldım.

Meydandaki bazilikanın önünde yeterince güzel fotoğrafım olduğuna karar verdikten sonra Rast'ın ağzını açmasına izin vermeden navigasyondan gideceğimiz yönü buldum. Nasıl bulamazdım ki? Kendimi yüzlerce kez burada hayal etmiştim. Nereye gideceğimi az da olsa biliyordum.

Meydandan, çok ama çok ünlü Rialto Köprüsü'ne doğru yürümeye başladık. Oraya yaklaştıkça köprünün bu tarafında olan restoran-

lar ve tatlıcılar dikkatimi çekti. Karnımın acıktığını fark ederek tek elimle Rast'ın kolunu kavradım. "Yemeğimi ödemeye hazır mısın?"

"Sadece nerede yemek istediğini seçmen yeterli, *sevgili isha'm.*" Adımlarını durdurup bana döndü. Uzun zamandır yürüyor olmamıza rağmen hiçbir yorgunluk belirtisi göstermediğini fark etmiştim.

Cevabı içimi ısıtmıştı, hafifçe tebessüm ettim. Adımlarım durakarken, "Kendi maaşımı hiçbir zaman istediğim gibi harcayamadığımı biliyor muydun?" dedim aniden. İçimdeki sıcaklık ona kendimden bir şeyler anlatmamı fısıldıyordu.

Rast'ın hareketsiz, kahverengi gözleri merakla yüzümü inceledi.

"Ailem beni terk ettiğinde bana kalan borçlarını bitirmek yıllar sürdü. Baş şefken bile hiçbir zaman keyfi harcayacak param yoktu." Kollarımı kendime dolarken omuz silktim. "Bu... hoşuma gidiyor. Parayı düşünmeden dünyanın daha önce görmediğim kısımlarına şahit olmak. Çoğu insanın bunu deneyimleyecek kadar şanslı olmadığını biliyorum."

Rast'la karşılaşmasaydım ve iş bulamasaydım, o şanssız insanlardan biri olmaya devam edecektim.

Rast uzanıp parmaklarını tek tek parmaklarımın arasından geçirdi. "Dünyanın seni mecbur bıraktıklarından daha fazlasını hak ediyorsun," derken ses tonu samimiydi. Gözlerim kısa bir an ellerimizde takılı kaldı, ardından gözlerimi yüzüne çevirmeyi başarabildim. "Bir gün yanında ben olmadığımda bile tuttuğun her dilek gerçek olacak."

Kısa bir kahkaha attım. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Tanrı hislerim böyle söylüyor," dedi Rast başarısızca bastırmaya çalıştığı sırıtışıyla.

"Hiç güvenilir gelmedi." Ona meydan okuyan bir bakış attım. "Ama umarım hislerin doğruları söylüyordur."

Benim tercihim olan mekâna girdik, şansımıza rezerve edilmemiş, boş bir masa bulabilmiştik. Rast'la karşılıklı oturduğumuzda Rast gözlerini oturduğumuz yerden rahatça görünen köprüye dikti.

Bense içeriye göz gezdiriyor, menüyü inceliyordum. Sipariş verdikten sonra Rast'ın daha fazla sessiz kalmasına izin vermedim. Beyaz bir kedi kucağına zıplamış ve kendini Rast'a sevdirmeye başlamıştı.

"Köprü güzel, değil mi?" Köprünün üstü insanlarla tıklım tıklımdı. Kendimi kimsenin olmadığı bir akşam vaktinde kulaklığımı takmış, yavaş bir klasik müzik eşliğinde köprüde yürürken hayal edebiliyordum.

"Bu köprünün olmadığı zamanları hatırlıyorum," dedi Rast düşünceli bir ifadeyle. Dalgın bakışlarını bana çevirip özür dilercesine gülümsedi. "Ruhum hâlâ oldukça genç, biliyorsun değil mi?"

Beyaz kedi bunu onaylarcasına mırladı.

Yanağımı avucuma yaslarken omuz silktim. "Antika olman benim sorunum değil," dedim rahat bir tavırla. "Yirmili yaşlarında seksi bir adam gibi göründüğün sürece gerçek yaşın beni ilgilendirmiyor. Çok hüzünlendiysen bana eski anılarından bahsedebilirsin. Belki de büyük büyük büyük büyük annemle falan tanışmışsındır."

Rast gülerek kafasını sağa sola sallamakla yetindi. Sessizliğe gömüleceğini anladığımda konuşmaya devam ettim. "Hayallerimden biri bu köprüde evlilik teklifi almak."

Rast'ın kaşları havaya kalktı. "Rialto Köprüsü'nde mi? Sıradan ve basit bir köprü."

"Fırtınadan ve selden dolayı yıkılan kaç köprü biliyorsun?"

Rast ne yapmaya çalıştığımı anlamayarak bana baktı. Kahve gözlerinden kafa karışıklığı okunuyordu. "Dünyanın her yanında yüzlercesi vardır," dedi en sonunda. "Çetelesini tutmadım."

"Peki ya güzel bir olaydan dolayı yıkılan kaç köprü biliyorsun?"

Kaşlarını havaya kaldırdığında zafer kazanmış gibi gülümsedim. "1400'lü yıllarda aşırı ağırlık nedeniyle köprü çökmüş," diye başladım. Kollarımı göğsümde kavuşturup sandalyede geriye yaslandım. "Aşırı ağırlık ise bir düğün kutlamasında oluşmuş. Yani bu köprü, aşk ve mutluluğun yok ettiği nadir şeylerden. Genelde sevgi yapıcıdır, yıkmaz derler. Bense mutluluğun ve sevginin yıkıcı olduğuna

inanırım. Bu köprü de benim somut kanıtım." Gözlerimi köprüye çevirdim. "Hikâyesini beğendin mi?"

"Uha aşkına," dedi Rast şaşkınlıkla. "Bu kadar romantik olduğunu bilmiyordum." Yan gözle ona ters bir bakış attığımda iç geçirdi. "Yani sırf *sevgiden* yıkıldı diye bu köprünün üstünde evlilik teklifi mi almak istiyorsun?" diye alay etti. "Aşkınla köprüyü bir kez daha yıkmak için mi?"

"Hey!" diye homurdandım. "Hayallerimle dalga geçmek için burada değilsin, onları *gerçek kılmak* için buradasın. Ayrıca burada evlilik teklifi almak televizyona çıkmak için güzel bir fırsat. Birkaç kere haber olduğunu görmüştüm."

"Televizyona mı çıkmak istiyorsun?"

"Kazandığım yarışmaların bazıları *zaten* televizyonda yayınlanıyordu. Bir *ünlüyle* aynı masadasın." Saçlarımı kabartıp ona abartılı bir poz verdim. Sahte neşem bedenimden uçup giderken durgunlaştım. "Ailemin... bir yerlerde hayatta olduğunu biliyorum. Beni *görmelerini* istiyorum. *Sevildiğimi* görmelerini."

"Geri dönmelerini istiyor musun?"

Sırtımdan aşağı bir ürperti yayıldı. Sandalyede doğrulurken, "Ben mi?" dedim boğuk bir sesle. "Hayır, hayır! Asla. Ben..." Boğazım düğümlendiğinde sertçe yutkundum. "O kadar uzun zamandır hayatımda değiller ki, seslerini bile unuttum. Geri dönmelerini istemiyorum."

"Ama seni *görmelerini* istiyorsun."

Ellerim yumruk halini aldı. Verdiğim tepkiyi fark ederek parmaklarımı gevşettim. "Annem beni *her zaman*, hiç durmadan küçümserdi," diye itiraf ederken göğsümün sızlamasından nefret etmiştim. "Her konuda. Ama ben olamayacağımı düşündüğü her şey oldum, onlar gitmeden önce bile." Birkaç saniye duraksayarak gücümü topladım. "Başarımı onlara defalarca kez kanıtladım. Bu sefer annem

başarısız erkek arkadaş deneyimlerim için beni suçlu bulmaya başladı. Sevilemeyecek biri olduğumu düşünüyordu."

Düşünceli bir şekilde, "İlginç," diye mırıldandı Rast.

Göz devirdim. "Sadece *ilginç* mi diyeceksin?" diye çemkirdim. "Şurada sana beni tanıman için *harika* bir fırsat veriyorum! En büyük hayallerimin üçünü öğrendin, hatta birini gerçekleştirdin sayılır. Ya da mahvettin mi demeliyim?" Ona dik dik baktım. "Buraya ilk kez sevgilimle gelmeyi düşünüyordum."

"Seni zahmetten kurtardım işte," dedi Rast pis bir sırıtışla. "Hiç olmayacak bir şey için boşa hayal kuruyordun."

"Seni *alçak*..."

Tam o sırada garson yanımıza geldiği için cümleyi devam ettirmedim. Bakışlarımı masaya çevirdim. Önümdeki tabakta üzerinde tereyağı eritilmiş, taze çilekler serpiştirilmiş Fransız tostu vardı. Yanında buharı tüten bir *cappuccino* istemiştim. Bakışlarımı Rast'a çevirdiğimde onun çoktan tostu yemeye başladığını gördüm.

Sanırım erkekler her koşulda... *erkekti*.

Restorandan kalkana dek konuşmadık. Beyaz kedi üzgün bir miyavlamayla veda ederken Rast bile üzgün duruyordu. Tekrar dışarıya çıktığımızda Rast bana sormadan bir dondurmacıya girdi ve elinde iki külahla dışarı çıktı. Külahtaki dondurmanın katmanlarında gözlerimi gezdirdim. "Şansa tutturmuşsun," dedim kaşlarımı havaya kaldırarak. "Bir dahaki sefere neyi sevip sevmediğimi *sor*."

"Benim sıfımdan yaratıldığına göre zevkimiz de aynı olmalı," dedi Rast bana yan gözle bakarken.

Bir elimi belime dayadım. "İşlerin böyle yürümediğinden eminim." Külahımı bana uzattığında yüzündeki sabırsızlığı fark ettim. "Bir dakika," dedim geriye doğru birkaç adım atıp Rast'tan uzaklaşırken. "*Sen* dondurma mı seviyorsun?"

Rast dondurmasını yalarken huysuz bir ifade takındı. "Sevmiyorum." Dilinin hareketi ağzımı sulandırınca hızla önüme dönüp kendi

dondurmama odaklandım. Tek suçlu rüyalarımdı. Rüyalarım yüzünden dengem bozulmuştu.

Dondurma yerken Rast'a bakmayı reddettim. Sessizce yan yana yürüyerek köprüye çıktık. Ellerim heyecandan titrese de tek düşünebildiğim Rast'ın dilini başka şekillerde nasıl kullanabileceğiydi.

Rialto Köprüsü'nün üzerindesin! Düşünme, düşünme, düşünme...

"Köprüde fotoğraf çekinmek mi istiyorsun?" Rast'ın sesi adımlarımı duraksatmama yetmişti. Bakışlarımı ona çevirdiğimde hâlâ dondurmasını bitiremediğini fark ettim. "Sıfındaki dalgalanma çok fazla ve beni besliyor. Bunda sorun yok ama... *tuhaf*."

"Son çektiğin fotoğrafları beğenmedim," dedim yalan atmayı seçerek. *En ufak bir hareketin yükselmeme yetiyor*, diyecek halim yoktu.

"Kötü çektiğim bir fotoğraf bile olsa, sonuçta *tanrı* tarafından çekilmiş bir fotoğraf," diye belirtti Rast kendini beğenmiş bir tavırla. "Bu şansı geri mi tepeceksin?"

"Bu daha da *kötü*," dedim kafamı iki yana sallayarak. "Yaşlandığımda fotoğraflarıma bakarken torunlarıma, *'Hey, bunu bir tanrı çekti!'* derdim ve delirdiğime inanırlardı. Belki de bunayıp seni unuturdum."

"Beni özlerdin."

Rast'ın her zamanki açık sözlülüğüyle söylediği cümleyi umursamamaya çalıştım. Gerçek şuydu ki... bana yaşattıklarını *özlerdim*.

Onu da özlerdim.

Gözlerimi kanala çevirdim. "Acaba yaşlandığımda bu yaşadıklarımla ilgili ne düşüneceğim? Belki kendimi geçmişte bunları yaşadığıma inandırıp başımdan geçenlerin kitabını yazar ve *Rick Riordan** iki olarak piyasaya çıkarım."

"O kim?" diye sordu Rast merakla. Fotoğraf çekilen turist kalabalığı arasında yanımda durmuş, benim gibi kanala bakıyordu.

* *Percy Jackson & Olimposlular* serisiyle tanınan Amerikalı bir yazardır. (e.n.)

Ona cevap vermek yerine, teselli edercesine omzunu sıvazladım. "Seni tanısa severdi," dedim hüzünlü bir sesle.

Köprünün diğer tarafına geçmemizi yavaşlatan tek şey insan kalabalığıydı. Anı yaşayan çok az kişi vardı. Çoğu kişi sırtını kanala dönüp fotoğraf çektirmeye girişmişti. Özellikle Çinli aileler bir noktada yüzlerce fotoğraf çekinirken her geçenden mahcup bir şekilde özür diliyordu. En azından söyledikleri şeyin özür olduğunu düşünüyordum.

Neden fotoğraf çektirmek istemediğimi bilmesem de içgüdülerimi sorgulamadım ve hayallerimdeki köprüden geçip giderken tek bir fotoğrafını bile çekmedim.

Maske satan küçük mağazaların, dericilerin, küçük parfümerilerin ve hediyelik dükkânlarının yanından geçtik. Neredeyse akşam olmak üzereydi. Saatlerim o kadar güzel geçmişti ki, zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştım. Tüm bunlardan Hazal'la Leon'a bahsetmek için sabırsızlanıyordum.

Etrafımızda kimsenin olmadığı bir noktaya geldiğimizde Rast belimi kavrayarak beni durdurdu. Ona döndüğümde tekrar kızıla dönen gözlerini fark ettim. "Bir şey mi oldu?" diye sordum tereddütle. "Avcılar mı?"

"Yediler'den biri yakınlarda," dedi Rast yavaşça. "İstersen eve geri dönebiliriz ve bugün tamamen hayallerine ait olur. Devam etmek istersen, Yediler'den biriyle daha görüşme yapabilirim." Omuzlarını kaldırıp indirdi. "Seçimi sana bırakıyorum."

"Yediler'den biri *burada* mı?" Yanağımın içini ısırdım. "Venedik'i seçmenin diğer bir nedeni buydu, değil mi?" Elbette Yediler'den biri burada olacaktı. İşi başından aşkınken sadece aptal dilek listem için burada olacak değildik.

Rast'ın diğer eli de belime dokundu. "Onunla buluşmayı bugün planlamıyordum. Tüm günü sana ayırmayı düşünmüştüm ama..."

"Ama?"

"Yakında olduğunu hissediyorum. Bu da *onun* da beni hissettiği anlamına geliyor."

Cesaretimi toplamaya çalışarak gözlerimi yumdum. Yediler'den biriyle daha görüşürsek geriye sadece üç tanesi kalıyordu. *Ne kadar erken, o kadar iyi.* "Gidelim," dedim kafamı sallarken. "Belki yarını, ilahlar ve iblisler olmadan başıboş geçirebiliriz."

Rast bunun olacağına dair söz vermedi. Bir elini üzerimden çekti ve belimdeki tek eliyle beni yönlendirdi. Bir tarafında kanal olan dar bir sokağa girdiğimizde Rast beni çekiştirdi ve kanaldan uzak durmam gerektiğini hatırlatan uyarı yüklü bir bakış attı. Kafamı sallayarak Rast'ın peşine takıldım. Dar sokağı geçtiğimizde epey geniş, kanalın olmadığı normal bir sokağa çıktık.

Rast yolun ortasında duraksadığında etrafta kimselerin olmadığını fark ettim. Bedenim bu tenhalık karşısında gerilirken Rast'a temkinli bir bakış attım. "Bunun bizim için tehlike seviyesi ne?" diye sordum tereddütle. "Beni *yine* 'isterseniz öldürün' diye yem etmeyeceksin, değil mi?"

Sokağa birden karanlık çöktüğünde nefesim kesildi. Ayağımın altındaki zemini veya gökyüzünü, iki yanımdaki binaları bile göremiyordum. Rast'ın kızıl gözleri karanlığın içinde parlıyordu. Takip edemediğim bir hızla bana doğru atılarak beni kendine çektiğinde şaşkınlıkla çığlık attım. Sırtımı göğsüne dayadı, kollarını bedenimin etrafına sardı ve kulağıma doğru eğildi. "Sıfır," diye mırıldandı. "Çünkü sen varsın diye bana da bir şey yapamaz. Kaderi belirsiz bir insanın yanında kadere bir dokunuş gerçekleştiremez."

"Yine mi rehineyim?" diye sızlandım yanaklarımı şişirerek. "Peki bana ne olacak?"

"Sana bir şey olmayacak," dedi yatıştırıcı bir sesle. "Unuttun mu? Bunun için yeni bir yemin ettim." Zifiri karanlığa bürünmüş

sokakta hiçbir şey göremiyordum ve bu da Rast'ın beni sakinleştirmesini engelliyordu. "Korkmana gerek yok. *O*, zihinlerdeki en kirli ve en vahşi düşünceleri ortaya çıkarır."

"Çok *rahatlatıcı* oldu!" dedim iğneleyici bir şekilde. "O kim?"

Rast sorumu cevaplamadı. "Kendin gibi davranmamaya dikkat et ve yanımda kal." Uyarısını kulağımın dibinde, alçak bir sesle fısıldadığında tüm vücudum uyarıldı. "Şimdi biraz sessiz ol ki, karanlığın fısıltısını dinleyeyim."

Birini bulmak için karanlığı dinlemesine gerek yoktu çünkü karanlığın içinde hareket eden bir şey vardı.

"Bak sen," dedi karanlık kadar soğuk ve tekinsiz bir ses. Bir erkeğe aitti. "Tutkunun Tanrısı beni ziyarete gelmiş."

Rast'ın sesi zihnimin içinde yankılandığında neye uğradığımı şaşırdım. "*Cmesis*," diye fısıldıyordu. "*Hasetlik Tanrısı. Her zaman kafanı karıştırabilecek bir bedeni tercih eder.*" Sesi bir anlığına titredi. "*Görünüşünün dikkatini dağıtmasına izin verme. Daha iyisini ararsan yüzüme bak ve... rahatla, güzelim.*"

14

YAKIŞIKLI GMESİS ZİHNİ TACİZ EDİYOR

Karanlığın içinde bir nokta yırtık gibi açıldı ve boşlukta bir beden şekillendi. Bu karanlığın doğum yapmasını izlemekle aynı şeydi.

Önce ortaya uzun boyunun genel hatları çıktı. Fit, güzel ve dengeli bir vücuda sahip bir adamdı. Üzerinde tek renk, siyah bir tişört vardı ve yeterince dikkatle bakabilen biri için altında ne yattığıyla ilgili ipucu veriyordu. Dar kotu bir erkekte görebileceğim en güzel bacakları sıkıca sarmıştı. Mükemmel oranlarla birleştirilmiş, kusursuz bir karışıma benziyordu.

Nutkum tutulmuştu. Korku hâlâ içimde bir yerdeydi ancak anın tadını çıkarmaya karar verdim. Sonuçta Rast beni koruyacaktı. Neden bu harika bedeni biraz daha izlemiyordum?

Rast homurdansa da dikkatimi dağıtmasına izin vermedim.

Karanlık en son adamın yüzünden sıyrıldı. Normal şartlar altında karanlıkta yüzünün renklerini ayırt edememem gerekiyordu, oysa tuhaf bir şekilde onu tamamen net bir şekilde görebiliyordum. Koyu yeşil saçları düz ve dağınıktı. Teni en hassas dokunuşta bile kızaracakmış gibi duran bir beyazlıktaydı. Düz kaşları, sivri hatlı yüzüne yumuşak bir hava verse de gözleri bu yumuşak havayı tamamen dağıtıyordu.

İçinde zehirli sarmaşıkların dolandığı, hareketli, koyu yeşil gözlere sahipti ve bu yeşillik, altın sarısı beneklerle lekelenmişti. Tüm bedenini apaçık süzdükten sonra gözleri bana onun bir tanrı olduğunu hatırlatmıştı.

Bir de sağ gözünün altındaki dövme vardı. Ne olduğundan tam emin değildim ama bir kuşa benziyordu. Kuyruğu ya da kanadı, gözünün kenarından yukarıya doğru yükselerek *eyeliner* çekilmiş gibi görünmesini sağlıyordu.

Arkamda Şehvet Tanrısı mı vardı?

Unutun gitsin!

Şehvet Tanrısı, *Cmesis* olmalıydı! Tehlikeli bakışları ve serseri tarzına rağmen beyefendi duruşuyla, bir bakışıyla istediği kişiye diz çöktürebilecek tiplerdendi.

"Cmesis," dedi Rast ciddi bir sesle. "Beni hisseder hissetmez saldırgan tavırlara bürünmek de ne demek oluyor? Bir mazimiz var, sonsuzluk kadar olan bir mazi." Alaylı ses tonu kırılmış numarası yapıyordu. "Karanlığını geri çek. *İsha*'mı korkutuyorsun."

"*Korkmuyorum*," dememek için dilimin ucunu ısırmam gerekmişti.

Cmesis her an yukarıya kıvrılabilecek şekilde duran dudaklarını araladı. "Herkesle sonsuzluk kadar mazin olunca, maziyi umursamamaya başlıyorsun, Karma İlah." Şarkı söylüyormuş gibi melodik bir sesi vardı. Sanki nereden geldiğimizi anlamış gibi Almanca konuşmuştu, yine de aksanı Almancaya alışık olmadığını belli ediyordu. Bakışlarını benim üzerime çevirdiğinde bacaklarımdaki gücün çekildiğini hissettim. "Ayrıca senin dibi boylamış sıfını fark etmedim bile. Yanında senden daha ilgi çekici biri var." Kafasını hafifçe yana yatırdı. "Bana adınızı lütfeder misiniz?"

Ah, biliyordum! Serseri duruş ve beyefendi tavırlar. *En sevdiğimden!*

Zihnimin içinde, "*Tabii ki en sevdiğinden olacak,*" diye tısladı Rast. Olduğum yerde sıçradım.

Cmesis tek kaşını kaldırarak Rast'a tehditkâr bir bakış attı. "Bir sorun mu var?"

Rast'ın sesi tekrar konuşmaya başladı fakat sesi aniden yarıda kesildi. "*Senden beslenmeye ça...*"

"Jinava Astern," dedim hafifçe gülümseyerek.

"*Bir dakika beni dinlese...*"

Cmesis'in yeşil gözleri kararırken hafifçe reverans yaptı. Kendimi kraliyet ailesinden biri gibi hissediyordum. "Ben Cmesis." Ne ilahı olduğunu söylemeden doğruldu ve gözlerini Rast'a çevirdi. "Sömürmek için kendine güzel bir *isha* mı buldun?"

Rast ellerini aniden üzerimden çekince ileriye doğru bir adım attım. Bakışlarım hızla Rast'a döndüğünde onu öne eğilmiş, hızlı nefesler alıp verirken gördüm.

Cmesis ellerini arkasında birleştirdi, her an gülümseyecekmiş gibi duran dudaklarıyla Rast'a tepeden bir bakış attı. Sessiz adımları yüzünden bana yaklaştığını fark etmemiştim ama konuştuğunda bir adım arkamda olduğunun farkına vardım. İfadesiz bir yüzle ona baktım. Koşarak Rast'a kaçmayacaktım.

"Gücünü geri çek!" diye hırladı Rast. Ürkütücü bakışlarını Cmesis'e çevirmişti. "Sana tehlike *getirmedim*. Sana meydan okumuyorum. Sadece konuşmamız gerekiyor."

"Ah," dedi Cmesis dudaklarını aşağı doğru sarkıtırken. "Bunu neden yapmalıyım? Lanetli ilah olarak bölgeme izinsiz bir şekilde girdin. Gizlenmek için bir insanı kullandın, üstelik bu en büyük hatandı, sevgili dostum. Çünkü gizlenmek için kullanmaya çalıştığın kişi, senden daha ilgi çekiciydi. Eh, tüm bunları birleştirince seni özlemişe mi benziyorum?"

Nedense olaylara müdahale etmem gereken kısım gelmiş gibi hissediyordum. Rast'ın yere çökmemeye çalışan, ter içinde kalmış yüzüne baktım. Bu haliyle tanrı gibi gözükmüyordu. Konuşamıyordu bile.

Dudaklarımı birbirine bastırıp çenemi dikleştirdim ve bakışları-

mı Cmesis'e çevirdim. "Seninle önemli bir konu konuşmaya geldik," dedim yumuşak bir sesle.

Cmesis'in zehirli gözleri bana döndü. İki adımda tam karşıma dikildi. O anda gözündeki dövmeyi net bir şekilde görebilmiştim. Bir tavus kuşu dövmesine benziyordu ancak dövme olmadığı belliydi. Sanki teninin üzerinde canlı bir mürekkep varmışçasına dövme hafifçe kıpırdanıp duruyordu. Tavus kuşunun kanatları gözünün altından göz kenarına doğru kıvrılıyordu ve yay gibi gerdiği bedeninde kafasının ucu, gözünün diğer kenarında son buluyordu. Duruşundan rahatsızmış gibi siyah çizgilerin kıpırdanması neredeyse mantıklıydı.

"Bir *isha* olarak fazla bilgilisin, Jinava," diye mırıldandı düşünceli bir şekilde. Bakışları yüzüme dalıp gitmişti. "Seni neyle kandırdı? Ona kendi isteğinle mi hizmet ediyorsun?"

"*Konuşma ve beni dinle!*" Rast'ın sesi zihnimin içinde yankılandığında yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tuttum.

"Bilgili insanların hoşunuza gittiğini sanırdım," dedim tek kaşımı havaya kaldırarak.

Karanlık etrafımızı sarmalayıp Rast'ın görüntüsünü tamamen yok ettiğinde gizlemeye çalıştığım tedirginliğim kafamın içinde cirit atmaya başladı. Sakin olmam gerektiğini kendime hatırlattım. Rast'ı öylece yok edecek kadar güçlü müydü? Yoksa Rast çoktan beni umursamadan Almanya'ya mı topuklamıştı? Her halükârda karanlığın ortasında, ayağımı bastığım zemin dışında hiçbir şey hissetmiyordum.

Sanırım Rast'ı dinlememek kötü bir fikirdi. *Her neyse, ağlamamın bir anlamı yok. Bakalım bu işi ne kadar batırabiliyorum?*

Cmesis'in yeşil gözleri karanlığın içinde parıldadı. İçimden bir ses tehlikeli sulara adım attığımı söylüyordu. Mantıklı olan geri adım atmak olurdu.

Eh, şey... ben pek mantıklı biri sayılmazdım.

Bir de Cmesis çok yakışıklıydı.

Neyse, ben sırf yakışıklı diye oltaya gelen tiplerden değildim sonuçta.

Yani... umarım değildim.

Kendime de güvenemiyorum şimdi.

Cmesis işaretparmağını çenemin altına dayadı ve yüzümü kendine doğru kaldırdı. "Sıfın onun elinde ziyan olamayacak kadar fazla. Benim yerimde durup onunla kendine baksaydın, farkı görürdün. İlah olan oymuş gibi durmuyor. Sanki evrendeki tüm gücü taşıyan kişi onun yerine *sensin*. Böyle bir durumda lanetli, aptal bir tanrının elinde olmaktan çok daha fazlasını hak ediyorsun." Özlem duyarcasına iç geçirdi. "Onunla bir yeminin var mı, Jinava?"

"Sana güvenebilir miyim?" Dünyanın en saçma sorusuydu. Ne cevap verirse versin güvenmeyecektim. Yine de biraz klişeleşmekten kimseye zarar gelmezdi.

"Cevabım bu kadar etkisizse neden soruyorsun?" diyerek iç geçirdiğinde donakaldım. Bir an sesli konuşup konuşmadığımı düşündüm. Kesinlikle o cümleleri *düşündüğümden* emindim. Zihnimi okuyordu.

"Bu gizliliği ihlal etmek demek."

Cmesis dümdüz bir ifadeyle bana baktı.

İç geçirdim. "Öyle olsun. Evet, onunla bir anlaşma yaptım. *Asıl göz*'ümü kapatması için bu anlaşmaya ihtiyacım vardı. Detaylar pek önemli değil. Rast'ın *isha*'sı olmaktan *memnunum*."

Altdudağımı ısırdım. Cmesis işaretparmağını çene kemiğimde dolaştırdıktan sonra elini geri çekti. "Seni benzersiz kılan onca şeyi görebiliyorum," dedi o aynı, bir şeylere özlem duyan ses tonuyla. "Bu yüzden, sanırım birkaç sorunu cevaplayacağım."

Rast'ın kaybolduğu karanlığa kaçamak bir bakış attım. "Rast nerede?"

Cmesis kaşlarını hafifçe kaldırdı, sanki sorum onu şaşırtmıştı. "Hâlâ olduğu yerde doğrulmaya çalışıyor. İkimizi de görüyor."

"O zaman biz neredeyiz?"

Kafasını karanlığa doğru çevirdiğinde dudakları kıvrıldı. "Benim *Zihin Sorgu*'mdasın. İkimiz de senin kafanın içindeyiz."

Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve geriye doğru adım atarak ondan uzaklaştım. "Yani zihnimin içine izinsiz girdin."

Cmesis bunu yaptığına pişmanmış gibi altın benekli koyu yeşil gözlerini kısa bir an yere çevirdi. "Sadece seninle özel olarak konuşabilmek içindi." Ahenkli sesinin yumuşaklığının içime işlemesine izin vermedim.

"Benimle ne konuşmak istiyorsun?" diye sordum yavaşça. "Sonuçta bu bir sorgu, değil mi? Soru sormam için bana izin vermen oldukça yüce gönüllü kaçıyor."

"İzninle, önce senin sorularına cevap vermek isterim," dedi nazik bir şekilde. Gözlerini yerden, sonsuz karanlığın içinden ayırıp bana çevirdi. "Sen soru sordukça benim aklımdaki soruların da cevaplanabileceğini düşünüyorum. Bu yüzden, sevgili Jinava, lütfen aklındakileri bana söylemekte bir sıkıntı görme."

"Bana zarar verecek misin?" Aklıma gelen ilk soru buydu. "Bu yüzden mi buradayız?"

"*Hayır, hayır*," dedi Cmesis aceleyle. Ellerini havaya kaldırdığında uzun, zarif parmaklara sahip olduğunu gördüm. Parmakları kâküllerim arasında dolaşırken tekrar göz göze gelmiştik. "İnsani kırılganlığın, ölüm için soluduğun o yaşam dolu nefeslerin ve neşen... Bir ilahın gücüne sahip değilsin, yine de sendeki güç baştan çıkarıcı. Ben sana zarar vermem."

Bu adam... kelimeleri nasıl kullanması gerektiğini biliyordu. Her kelimesi yatıştırıcı bir okşama gibi hissettiriyordu.

Koyu yeşil gözlerindeki altın benekler titreşti. "Fakat bir istisna var. Gözü döndüğünde amacına ulaşmak için her şeyi feda edebilecek bir ilah tanıyorum. Geçmişte kimsenin karşısına çıkmasına izin vermemişti. Dili, bir şeytanın dil oyunlarındaki gibi kurnaz ve çekiciydi. İlahları parmak uçlarında oynatır ve neredeyse Uha'ya kafa tutardı."

Kaşlarım her cümlesiyle birlikte daha da çatıldı.

Cmesis bakışlarını karanlığın içine doğru çevirdi. "Sadece bir ilah sana zarar verebilir ve o da yanında durduğun ilahtan başkası değil."

Şaşkınlık beni yerime mıhladı. Neredeyse Uha'ya kafa tutacak güce sahip olan kişi nasıl olur da *Rast* olabilirdi? Ve tarif ettiği o güç, kurnazlık... Bunun benim tanıdığım *Rast*'la alakası bile yoktu!

"Onun neden lanetlendiğini biliyor musun?"

Dişlerimi birbirine bastırdım. "Sorularından sıkıldım."

Usulca gülümsedi. Gülüşü gözlerindeki zehirli sarmaşıklardan daha zehirliydi. "Seni Zihin Sorgusu'na çekmemin nedeni buydu," dedi yavaşça. "Onun neden lanetlendiğini bilip bilmediğini görmem gerekiyordu."

"Lanetlenme nedeni neydi?" Sorum, onun sorusuna cevap vermeye yetmişti. Hem belki ondan işe yarar bir şeyler öğrenebilirdim.

"Bilmen gereken bir şey var, Rast lanetini kendi başına öğrenmek zorunda. Bir gün lanetini öğrenirsen, bunu sen bile ona söyleyemezsin." İlahın sesi neredeyse beni azarlar gibiydi. "Uha'nın gazabı ürkütücüdür. Bunu güçten düşmüş ilahına bakarak anlayabilirsin."

Rast'ın neden lanetlendiğini ben nasıl öğrenebilirdim ki? Cmesis'in bana ne anlatmaya çalıştığını anlamıyordum. "Sorularıma cevap vermiyorsun," dedim dikkatle. "Bu konuşmayı sonlandırmanın zamanı geldi."

"Ama sorularını cevaplayabilecek kişileri tanıyorum." Cmesis'in vaadi beni heyecanlandırmamıştı. "Avcılarla karşılaştığında sorularını onlara sor. Fakat unutma, avcılar bizi en kötü yanımızla görür. Yediler'den birinin kanına girip onu cevap vermeye ikna edebilirsin ama unutma, doğrular sadece gerçeği yaşayanlardan öğrenilebilir. Sana verilen cevaplara inanırken iyi düşün. Evrenimizde herkes dilbazdır."

Dudağımın bir köşesi yukarı kıvrıldı. "Senin gibi," dedim kaşlarımı havaya kaldırırken. "Sadece Rast'tan şüphe etmemi sağlamaya çalıştığının farkındayım, Cmesis." Aramızdaki mesafeyi tamamen

kapatıp gözlerimi yukarıya, yüzüne doğru kaldırdım. "Bu sorgudaki kârın nedir, Hasetlik Tanrısı?"

Cmesis'in gözlerindeki altın benekler titreşerek aşağıya doğru çekildi. Bu, gözünün içinin ağlıyormuş gibi gözükmesine neden olmuştu. "Zihnin tamamen benim önüme serilmişken kârımı mı soruyorsun?" diye fısıldadı tehlikeli bir sesle. "Sende istediğim şeyi gördüm. Şimdi sıra bana adayacağın adakta. Sonsuza kadar burada kısılıp kalmak istemiyorsan, bir adak adaman gerekiyor."

Aniden onun dibinde durmak kulağa eskisi kadar harika bir fikirmiş gibi gelmemeye başlamıştı. "Ne adağı? Neden siz ilahların insanları istediği gibi kullanmaya çalışma huyu var?"

Cmesis gözlerini yere çevirdi. Üzgün gözüküyordu. "Söyle bana, İnsan. Zihin Sorgusu'ndan çıkmak için ne feda edebilirsin?"

Dik dik yüzüne bakmakla yetindim.

Dövmesinin çizgileri dalgalanırken geri çekildi ve sırtını bana dönerek karanlığın içine doğru birkaç adım attı. Ellerini belinin arkasında birleştirmişti. "Bir cevap bulamazsan, kendi zihninin karanlığı içinde öylece süzülürsün."

Bu ilahların hepsinde bir parça pislik var, diye düşündüm kederle. Rast'ı sevdiğime karar verdim, o en normal olanlarıydı.

Ellerimi iki yana açıp kaldırdım. "Sıfımdan biraz beslenebilirsin," dedim omuz silkerek. "Rast'ın sıfıyla dolup taşıyorum. O bir Karma İlah olduğuna göre bende seni de tatmin edecek bir şey var."

Cmesis bana öylece bir bakış attı. "Sıf aktarmayı mı öğrendin?"

Bunu aktarmanın bir yolu mu vardı? Kaşlarım çatıldı. Rast bu konu hakkında bana hiçbir şey söylememişti. Tek yapmam gereken zevk alacağım bir şeyler yapmak değil miydi?

Boğazımı temizledim. "Evet. Şeyle..." Dudağımın kenarı yukarıya doğru kıvrıldı. Şimdi o elime düşmüştü. "Bir öpücükle."

Cmesis bu fikirden rahatsız olmuş gibi gözükmüyordu. Bu beni şaşırtmıştı. İtiraf etmek gerekirse, çoğu ilahın insanın tadından tiksindiğini düşünmeye başlamıştım.

Dövmesi gözünün altında kıpırdanırken, "Makul," dedi neşeli sayılabilecek bir sesle. Eliyle karanlığı gösterdi. "Ne zaman istersen başlayabilirsin."

Ona doğru yürüdüm. Tam karşısında, karanlığın içinde durup derin bir nefes aldım. Cmesis yüzünü eğerken ellerimi yanaklarına uzattım ve dudaklarımı onunkilere bastırdım. Dudakları soğuktu, parmaklarımın altındaki yanakları da öyle. Sanki bir cesede dokunuyordum.

Dudaklarını aralayıp gözlerimi yumduğumda kulaklarımı cam çatlamasını andıran, gürültülü bir ses doldurdu. Olduğum yerde sarsıldığımda ellerim Cmesis'in yanaklarından ayrıldı. Bileğimi kavrarken kaşları çatıldı ve gözlerini karanlığın içine dikti.

"Neler oluyor?" diye sordum karmakarışık bir sesle.

Cmesis cevap vermedi. Birkaç saniye sonra neler olduğunu kendi gözlerimle gördüm. Karanlığın arasında ışığın içeriye sızdığı bir yarık belirmişti. Ardından sanki etrafımızda karanlık değil, cam varmış gibi karanlık parçalanmaya başladı.

Yoğun ışık karşısında gözlerimi kısarken başıma bir ağrı saplandı. *Siktir, burası benim zihnim değil miydi?* Kaşlarım gözlerime girecek kadar çatılırken ağrı karşısında dudaklarımdan bir inilti döküldü.

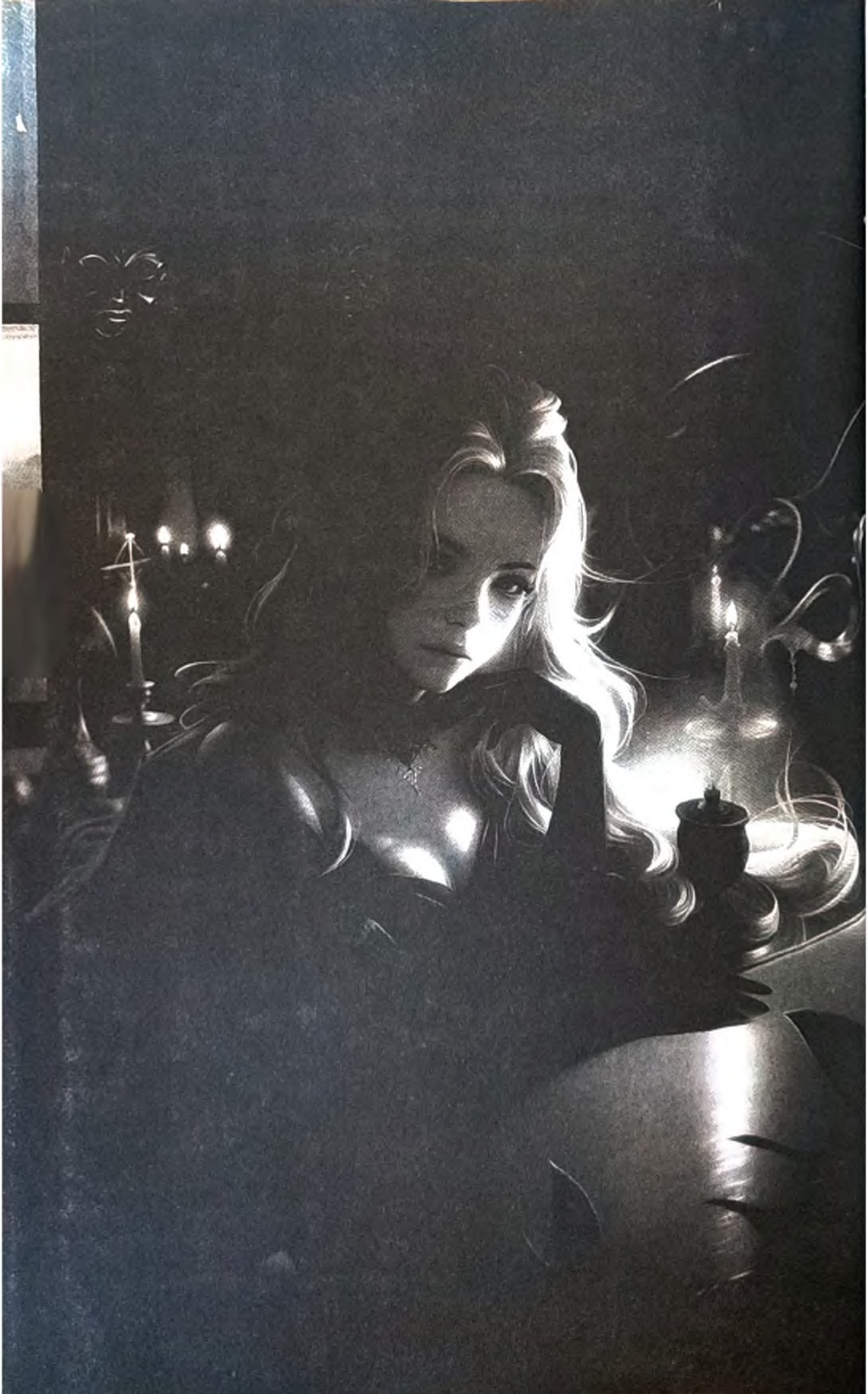
Ölmek için çok gencim!

"*Sana ölmeyeceğini söylemiştim.*" Rast'ın teselli eden sesi zihnimde yankılandı. "*Geçti.*"

Geriye doğru sendeledim. Ayaklarımın altındaki zemin kısa bir anlığına yok oldu. Tekrar yere bastığımda gerçek dünyaya, o sokağa geri dönmüştüm fakat bu sefer durumlar değişmişti. Az önce Cmesis'in görünmez gücünün altında kıvranan Rast ayaktaydı. Parmakları arasında koyu kırmızı, tuhaf bir ışık hareket ediyordu ve kızıl gözleri dışarıya ışık veriyordu.

Gözlerini bileğimdeki Cmesis'in eline çevirdi.

"Elini onun üzerinden çek."

15

Âşık Olacaklar Falı Baktırmak

Cmesis elini aniden bileğimden çektiğinde çatık kaşlarla parmaklarına baktığını fark ettim.

Temkinli bir şekilde ondan uzaklaştım ve Rast'a doğru birkaç adım attım. Rast'ın bir dudağı yukarı doğru kıvrılırken bakışlarını Cmesis'e çevirdi. "Zihin Sorgusu, ha?"

Ses tonu irkilmeme neden oldu. Sorgu'yu Rast mı bozmuştu, yoksa Cmesis benden alacağını almış mıydı?

Eline düşebileceğin en tehlikeli tanrının eline düştün. Rast'ın beni uyaran sesi sanki bir asır öncesine aitti. Lanetli olmasına rağmen bu cümleyi kurmuştu. Şimdi ise sanki az önceki kıvranışı ve tükenmiş hali bir rolden ibaretmiş gibi güçlü bir şekilde ayakta dikiliyordu.

Cmesis'in dik duruşuna rağmen şakaklarından ter damlaları akmaya başlamıştı. Zayıf bedeni titrerken her şey yolundaymış gibi sırıttı. "Testi geçtiniz. Hatta testin çoğunu senin yerine *isha*'n geçti. Bu seviyede benimle görüşmenize izin vereceğim. Bu kadar sinirlenmene gerek var mıydı?" Duraksadı. Koyu yeşil gözleri kısıldı. "Yoksa sinir değil de, kıskan..."

"Test edilen biz miydik?" diye sordu Rast. Tek kaşı alayla kalkmıştı.

Bu cümle Cmesis'i duraksattı. Saatler gibi gelen birkaç saniyenin ardından titreyen dudaklarıyla, "Düzenbaz," dedi soğuk bir sesle.

Rast keyifle sırıttı. "Formunda olduğunu görmek güzel, Cmesis. Fakat beni kandıramayacağını ve *benim olana* el sürmemen gerektiğini daha önce öğrenmiş olman gerekirdi." *Senin mi?* "Dediğin gibi... *Herkesle sonsuzluk kadar mazin olunca, maziyi umursamamaya başlıyorsun.* Görünüşe göre geçmişten ders çıkarmamışsın."

"Sen ve hırsların." Cmesis'in sesi yakınır gibiydi. "Tatmin oldun mu?"

Rast gücünün ışıklar saçarak oynaştığı parmaklarını havada kıpırdattı. "Zihin sorgusu geliştirilebilir, sıfın *fena değil.* Düğüm'de işe yararsın."

"*Fena değilmiş*, hah! Gücümün yarısını bile kullanmadım." Cmesis göz devirdi. "Sıfsız ilah konuştu."

"Eh, Rast'ın şansına harika bir sıf deposu var," dedim kaşlarımı kaldırarak. İkisi de bana döndüğünde yanaklarımı şişirdim. Herkes kendini överken ben niye susacaktım ki?

Rast'ın gözleri kısa bir an keyifle çalkalandı.

Cmesis, bakışlarını tekrar Rast'a çevirdi. "Sakladığın sıfını kullanacak kadar *çıldıracağını* düşünmemiştim." Altın benekli gözleri bir şeyler söylemeye çalışıyormuş gibi titreşti. "Sürprizlerle dolusun."

"Sen değilsin."

"Çocuk musunuz, ilah mı?" dedim ortaya konuşarak. Ardından olası tehlikelere karşı sığınmak için Rast'ın arkasına geçtim. Parmaklarımı omuzlarına gömdüm. "Neden güç yarıştırmak yerine oturup konuşmuyor, av döneminin tehlikelerinden bahsedip avcı dedikodusu yapmıyorsunuz? Oturup konuşmayı seçerseniz içkileriniz benden." Sonuçta Rast'ın kartıyla onlara her şeyi ısmarlayabilirdim.

Rast omzunun üstünden bana bir bakış attı. "*Fakir*," diye seslendi zihnimde. *Ah*. Yine aynısını yapmıştı! Ne zamandan beri zihnimin içinde benimle konuşabiliyordu?

Cmesis dik dik Rast'a bakıyordu. Rast pes edercesine iç geçirip kızıl ışıkların oynaştığı parmaklarını sıktı ve elini yumruk haline getirdi. Cmesis üzerindeki yük kalkmış gibi derin bir nefes aldı. "Yanındaki geceleri gökte güneş görse normal karşılayacak bir hale gelmiş. Ne zamandır seninle?"

"Seni ilgilendirmiyor." Rast'ın sesi soğuktu.

"Hani ekip olacaktık?" Cmesis dudaklarını büzdü.

"Jinava *yine* seni ilgilendirmiyor." Sırtının arkasından çıkıp gerilmiş yüz hatlarına kaçamak bir bakış attım. "Onun zihninde istediklerini gördün, artık konuyu bildiğine göre konuşabileceğimiz bir yere geçelim."

"Düğüm yaklaşıyor. Üstelik sevgili Morana'nın bile sonunu bilmediği bir Düğüm. İşte bu *ilginç*." Cmesis, Rast'a doğru birkaç adım attı. "Seni ağırlayacağım fakat gücümü kullanmamı bekleme. Şehirde birkaç avcı var, gücümü onlarla saklambaç oynamaya saklıyorum. Az önce Zihin Sorgusu'nu kolayca kırabilmenin nedeni buydu."

"Saklambaç mı?" dedim şaşkınlıkla. Rast'ın köşe bucak kaçtığı avcılarla *oyun* mu oynuyordu?

Cmesis'in gözleri parladı. "Uzun zamandır buradayım. Venedik'te âşıkları ayırıyor, onların mutluluğunu ve huzurunu bozuyorum. Eh, bu da oldukça *eğlenceli*. Sırf birkaç avcı geldi diye buradan gidecek değilim. Bunun yerine şehrin her tarafına izler bırakıp onlara Venedik turu yaptırıyorum."

"Tamam," diyerek kestirip attım.

Rast kahkahasına engel olmaya çalışıyormuş gibi dudaklarını birbirine bastırmıştı.

Avcıların Cmesis'i avlamak istemesine hak vermiştim. Aşk Şehri'ne gelip âşıkları ayırmaya çalışmak tam ruh hastalarına göre bir işti. Hasetten beslenen biri olsaydım defilelere katılırdım. Öylesi daha kolay olurdu

Gerçi Venedik'te işlerin kolay olmaması, Cmesis'in hoşuna gidiyor olabilirdi.

Cmesis bir elini sokağa doğru uzatarak hafifçe eğildi. "Buradan, lütfen."

Rast onu takip etmeye başladığında herhangi bir kötü olayda ona yapışacak kadar yakın durarak yürümeye başladım. Kanaldan uzaklaştıkça şehrin gürültüsünü de geride bırakıyorduk.

En sonunda Cmesis durdu. Sokakta bizden başka tek bir insan vardı, binalar geçtiğimiz sokaklardakilerden farklı değildi. "Buradaki dairelerden biri boş."

Şaşkınlıkla ona bakakaldım. Sanırım tüm ilahların zavallı insanların evini taciz etmek gibi bir hobisi vardı.

Rast bakışlarını sokağın diğer ucundaki ıssız dükkânlara çevirdi, ardından kızıl gözleri bana döndü. "Sıfının bizimle birlikte olması tehlikeli," dedi özür dilercesine. "Buralarda beni bekle. Bir yere ayrılma ve tuhaf bir şey olursa ölü taklidi yap."

"*Ölü taklidi* mi?" Dudaklarım titredi. "Hani zarar görmeme imkân yoktu?"

"Yanında olduğumda yok," dedi Rast dikkatle yüzümü incelerken. "Ama yanında olmayacağım."

Bunun rahatlatıcı olması mı gerekiyordu? Onlarla yürümemde sorun yoktu ama konuşmalarına katılmam mı tehlikeliydi? Bir şeyler döndüğünün farkındaydım, buna rağmen Rast'a güvenmeyi seçtim. "Tamam," diye mırıldandım kısık sesle. "Seni bekliyorum."

Rast'ın bakışları yumuşadı. "Dikkatli ol."

Göz devirdim. "Ölürsem *bayılırsın*, bunu alarm sistemi olarak kullan." Cmesis'e bir bakış attıktan sonra onları umursamadan sokağın diğer ucuna doğru yürümeye başladım. Birkaç adım atıp arkama döndüğümde ortadan kaybolduklarını gördüm.

Dükkânların olduğu kısma gelince içimdeki huzursuzluk biraz

olsun azalmıştı çünkü hâlâ Venedik'teydim! Daha önce gördüğüm maske dükkânlarında maskelere üstünkörü bakmış, hiçbir dükkânın içine girmemiştim. Şimdi istediğim gibi oyalanabilirdim.

Kafamı geriye yatırıp küçük, soyulmuş ahşap tabelaya baktım. İtalyanca, italik bir yazının altında düz harflerle İngilizcesi de yazıyordu. *Erol'un Aşk Yolu.* Yavaşça yutkunup kusma isteğimi dizginlemeye çalıştım. *Aşk Şehri'ndesin, Jinava. "Aşk Yolu" tarzı isimlendirmeler gayet normal.*

Gözlerimi aşağıya indirdim. Dışarıda hiç maske yoktu, sadece camın raflarında birkaç tane sergileniyordu. Farklı renk tüyler maskelerin etrafına iliştirilmişti. Camın tepesinde parlayan ışığın altında maskelere tutturulmuş boncuklar gerçeküstü bir şekilde parlıyordu. Kapıyı açıp içeriye girerken kapının zili hoş bir tınıyla çaldı. Kapı kendiliğinden kapanırken zil sesi de onunla birlikte sustu.

İçerisi büyük değildi. Kapının hizasında küçük, yuvarlak bir masa ve masanın diğer tarafında sarı, uzun dalgalı saçları olan maskeli bir kadın vardı. "Hoş geldiniz," diye selamladı beni kadın. Güzel, melodik sesi ve İngiliz aksanı bir an ona bakakalmama neden olmuştu. Böyle bir sese sahip olsaydım, kalabalık sokaklarda şarkı söyleyip para kazanmaya çalışırdım.

Ben de İngilizce karşılık verdim. "Merhaba," dedim gülümseyerek. Kafamı çevirip maskelere bakınmaya başladım. Parmaklarımı tozlu raflarda gezdirirken küf kokusu burnuma doldu. Hapşırırken ağzımı elimin tersiyle kapattım. Tüyleri bile tozlanmış maskelere kaçamak bakışlar attım. Burası en son ne zaman temizlenmişti? Sadece vitrindekilerin mi tozunu alıyordu?

Beş dakika dolmadan küçük dükkândaki tüm maskelere bakmıştım, yanağımın içini kemirip biraz oyalanmaya çalışarak telefonu çıkardım ve maskelerin fotoğraflarını çektim. Sanki kararsız kalmış ve bir arkadaşıma maskeler hakkında danışıyormuş gibi yaparak telefonda oyalandım. Zar zor, tozlu raflar ve satıcıyla aramızdaki sessizlik içinde on dakika geçirebilmiştim.

En sonunda çıkmak için kapıyı açtım. Zil sesi tekrar çınlarken kadının sesi beni durdurdu. "Hanımefendi! Bir dakika bekleyin!"

Kapıyı aralık tutarken maskeli satıcıya döndüm. Hâlâ oturduğu yerden kalkmamıştı. "Vaktiniz varsa fal baktırmak ister miydiniz?" Eliyle masanın üzerindekileri gösterdi. Masada bir ayna, yeni cilalanmış gibi gözüken simsiyah bir maske ve yuvarlak bir kapta, siyah kumu andıran bir şey vardı. Kadının hemen önünde ise ahşap, kırmızı bir tarak duruyordu.

Cevap vermek için kapıyı kapatıp zil sesinin kesilmesini sağladım. "Çok isterdim ancak korkarım ki, yanımda çok az para var." Rast'ın kartının elimde olmamasının hüznüyle gülümsedim. "Yine de teklifiniz için teşekkür ederim."

Gülümseyerek, "Beş dakikalık dostluğa para ödenmez," diye karşılık verdi. Dişleri bembeyaz, mavi gözleri davetkârdı. "Lütfen, gelin oturun. Fallarım güzel haberleri müjdeler, geleceğinizde güzel haber yoksa sadece susar. Üstüne üstlük ben sadece *aşk falı* bakarım." Eliyle rafları işaret etti. "İstediğiniz bir maskeyi de size hediye edebilirim."

Fazla hevesli, diye düşündüm şüpheyle. Diğer yandan... oyalanmam gerekiyordu. Sokakta öylece dikilmektense bedavaya fal baktırmak daha mantıklıydı. Bu yüzden kafamı salladım ve ilerleyip kadının karşısındaki pufa oturdum.

Kadını dikkatle inceledim. Kırmızı gündelik elbisesinin altındaki bedeni kıvrımlıydı. Maskesi, burnunu ve yüzünün üstünü tamamıyla örtüyordu. Kırmızıya boyalı dudakları dolgun ve şekilliydi. Kahverengi gözlerini süsleyen sarımsı kirpikleri maskeden taşıyor, doğal sarışın olduğunu kanıtlıyordu. Yalnız olduğunu haykıran bakışları hüzünlüydü.

"Fal baktırmaya hazır mısınız?" Sesi heyecanlıydı.

Oturuşumu dikleştirip derin bir nefes aldım. "*Evet!* Nasıl olacak?"

"Basit," dedi kadın eliyle siyah kumu uzatırken. "İlk önce bu

maskeyi takacaksın. Ardından karabiberi koklayacaksın ve gözlerini kapatıp odaklanacaksın. Daha sonra *yedi dükkân süprüntüsü*'nü yakacağım. Koku burnuna gelir gelmez bu aynaya baktığında âşık olacağın kişiyi değil, sana âşık olacakları göreceksin."

Kaşlarım her kelimesinde havaya kalktı. "Oldukça karışık ve *farklı* gözüküyor," diye itiraf ettim. Bu kadar emek veren bir dolandırıcıyla daha önce karşılaşmamıştım. "Daha önce böyle fal bakıldığını hiç duymamıştım. Bu nasıl mümkün oluyor?"

"Yeryüzünde yüzden fazla fal bakma yöntemi ve milyonlarca yalan fal bakan kişi vardır," dedi kadın hafifçe gülümseyerek. "Bazıları gerçeği, çoğu yalanları söyler. İnanıp inanmamak size kalmış fakat kesin olan bir şey var ki, bu ayna size birkaç saniye de olsa bir şeyler göstermeyi başaracak. *L'appel du vide.** Fransızlar, rüya ile gerçeğin arasında hissetmeye böyle der. Hissettiğin şey bu olacak."

Şüphe içinde masadakileri süzdüm. Tütsülerle pek ilgilenen biri değildim. *Yedi dükkân süprüntüsü* denilen bir şeyi de daha önce duymamıştım ve itiraf etmek gerekirse, "yedi"yi görmek Rast'ın dünyasının bir parçası olabileceğini düşünmeme neden olmuştu.

İşin doğrusu, kadının beni bayıltmasından korkuyordum. Bu işte bir tuhaflık olduğunu hissetsem de Rast'ın yakınlarda olmasına güvenerek kafamı salladım.

Siyah maskeyi yüzüme yerleştirip siyah ipini kafamın arkasında bağladım. Maskenin kıvrımı burnuma tam oturmuştu. Kadın bir elime aynayı verdiğinde aynanın kıvrımlı sapını kavradım. Önüme ittiği karabiberin kokusu burnuma dolu. Gözlerimi yumdum ve zihnimi boşaltmaya çalıştım. Bir çakmak sesi duydum. Bir süre sonra tütsünün derin, odunsu kokusu burnuma ulaştı. Aldığım nefes burnumu yakıyordu.

Kokuların karışımı hem tanıdık hem de yabancıydı. "Hazır his-

* "Boşluğun çağrısı" anlamına gelen ifade; tehlikeli, anlamsız ama o an çekici gelen dürtüler için kullanılan bir tabirdir. (e n.)

sediyorsan gözlerini açabilirsin," dedi kadın alçak sesle. Derin bir nefesle gözlerimi açtım ve bakışlarımı elimdeki aynaya çevirdim.

Suya alışmadan denize dalınca oluşan o ani şok hissi bedenimi kuşattı. Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. Aynada lacivert bir göğün yansımasını görüyordum ve bir an sonra, o gök kafamın tepesindeydi. Oturduğum sandalyeyi hissetmiyordum. Artık tamamen başka bir yerdeydim.

Siktir: Bu fal falan değildi!

Mahkemeyi andıran bir yerdeydim. Etrafta insanlar vardı ancak onları net bir şekilde göremiyordum. Yüzleri de bedenleri de suyun altındalarmış gibi dalgalanıyordu. Tüm bunların içinde ortada, bir sandalyede oturan bedene odaklandım. Bir kadına ait olduğu belliydi. Ona bakınca üzüntüsünü hissedebiliyordum.

Yüzünü seçemediğim, gümüşi renkte saçlara sahip olan bir erkek bedeni ona yaklaştı ve dizlerinin üzerine çöktü. "*Burada adın, Ava.*" Sesi tuhaf yankılar yaratarak gürültülü bir şekilde kafamın cinde dağıldı. "*Kullandığın ismi geçmişte bırakman gerekiyor.*"

Orada oturan kişi... bendim.

Görüntü değişti. Geriye doğru çekilirken suyun içinde iyice derine batıyormuş gibi hissettim. Kulaklarım basınçtan dolayı ağrıyordu.

Durgun gölün üzerine uzanmış koyu ahşap iskelenin üstünde duruyordum. Ellerimi kaldırdığımda bulanıklaşıp netleşen parmaklarımı zar zor seçebildim. Duyduğum ses iskelenin ucuna dönmeme neden oldu, oturan kişinin bulanık görüntüsünü netleştirmeye çalışarak gözlerimi kıstım. Boşuna bir çabaydı. Dalgalanan bedeni ve gecenin içinden anlayabildiğim kadarıyla gümüş rengi saçları vardı. Az önceki kişiydi.

Kalp atışlarım hızlanırken yavaşça yutkundum.

O sırada o bedenin yanında başka birini fark ettim. İki yanında topuz yaptığı saçları dışında bulanık görüntüsünde seçebildiğim hiçbir şey yoktu. Fakat sesi beni şok edecek kadar netti. *Benim* sesimdi.

"*Sana kim cezamı üstlenmeni söyledi?*" diyordu sert bir sesle. "*Bunu neden yaptın? Sana benim için hiçbir şey yapmaman gerektiğini söylemiştim! Senin bu bencil...*"

"*Ava.*" Belirgin olmayan o ses, yanında oturan çocuk sözünü kesti. "*Nedenini biliyorsun.*"

Başka bir paralel evrene, geçmişe ya da geleceğe ait bedenim sarsılmaya başladığında ona uzanmak üzere ileri doğru bir adım attım. Bu hareket kafamın içinin de sarsılmasına neden oldu. O sırada görüntüde sarsılan bedenimin ağladığını fark ettim. Hıçkırıkları kulaklarımı doldururken, "*Teşekkür ederim,*" diye mırıldandı. "*Teşekkür ederim, teşekkür ederim...*"

Bir adım daha attığımda görüntü yapboz parçaları gibi gözümün önünde dağıldı. Bu sefer başka bir yerdeydim. İçinde bulunduğum karanlık, eski püskü oda odunların saklandığı bir depoya benziyordu. Zincirler, halatlar ve büyük çuvallar deponun her yerindeydi.

Duyduğum inleme sesiyle gözlerim odaklanmam gereken noktaya kaydı.

Tam arkamda titreşen bir adam bedeni vardı. Elleri zincirlerle tavana bağlanmış, ayakları halatlarla birbirine dolanmıştı. Çarmıha gerilmiş İsa gibi duruyordu. Göğsümdeki korkuyu bastırmaya çalışarak geriye doğru birkaç adım attım.

Bulanık yüzüne rağmen adamın kızıl gözleri karanlığın içini delip geçiyordu. Bakışlarının benim üzerimde olduğunu görebiliyordum. "*Sen...*" dedi güçsüz bir sesle. Gözlerindeki ışık yok oldu.

Havada asılı kaldım. Ensemde sıcak bir nefes hissettiğimde neredeyse boğulacaktım.

Yukarı, yüzeye doğru çekildim.

Boğulmaktan kurtulmuş gibi derin bir nefes aldım. Sıçradığımda elimde tuttuğum ayna sallandı. Aynanın sapına sarılmış parmaklarım bembeyaz olmuştu. Kafamı hızla kaldırdığımda dükkânın için-

de olduğumu gördüm. Masanın kenarında yanan tütsüden kıvrılan katmanlar çıkıyordu. Sarışın kadın hâlâ yüzünde bir gülümsemeyle beni izliyordu. "Nasıldı?"

"Ben..." Boğazımı temizledim. "Gerçekten bir şeyler gördüm ama hiçbir şey net değildi. Anlam veremedim."

"Geleceği gördün," dedi kadın yavaşça. "Fakat içeride yeterince kalamadın. Eğer gördüklerin net değilse, bunun bir nedeni vardır. Kaderin henüz yazılmamıştır ya da sonsuz kaderin sahibisindir." Elini bana uzattı. "Aynayı alabilir miyim?" Sersemlemiş bir şekilde aynayı ona verdim.

Aynayı eline alıp tekrar bana doğru çevirdiğinde aynanın üstünde belirmiş Almanca kelimelere şaşkınlıkla baktım. Ardından yazıyı okudum.

Bir aşk dünyayı döndürebilir ya da onu durdurabilir.
Sonsuza dek parlayacak bir yıldızdır kendini yakıp kül edene kadar.
Bir kelimesiyle var edebilir, bir kelimesiyle yok edebilir.
İnsanlar gerçek aşk uğruna her şeyi yapabilir.
Bazen bir tanrıya âşık olmak, bir iblise âşık olmaktan beterdir.

Aceleyle maskenin iplerini çözüp maskeyi masaya bıraktım. Durgun gözlerine rağmen karşımdaki kadın bir insan değildi.

"Sen Aşk Tanrıçası'sın," dedim onunla ilgili okuduklarımı hatırlamaya çalışarak. İsmini bir türlü hatırlayamıyordum. "Ve benim kim olduğumu biliyorsun." Oturduğum yerden kalkıp birkaç adım geriledim. İçerisi küçük olduğundan neredeyse hemen kapıya varmıştım.

"Önemli olan ne olduğum değil, ne yapmaya çalıştığım." Bir el hareketiyle tütsüyü söndürdü. "İnsan olduğumu düşünürken benimle konuşabiliyorsun fakat bir ilah olduğumu öğrenince benden *korkuyorsun*. Oysa sadece sana yardım etmek istemiştim."

"Ne konuda?" dedim dikkatle.

"Âşık olacağın kişiyi dikkatli seç." Oturduğu sandalyeden bir kraliçe edasıyla kalktı ve ellerini karnının üstünde kavuşturdu. "Kalbine söz geçiremeyen herkes yalan söylüyor. Aşkı hiçbir zaman kalp seçmez. Sanılanın aksine, bu kişinin kendi seçimidir."

"Zor anlaşılacak şekilde konuşmak ilah olmanızın bir parçası mı?" En azından Rast kısa ve öz konuşuyordu. "Neden bir insanın falına bakabilmek için bu kadar uğraşa girdin?"

Mavi gözlerinin açık pembeye döndüğünü fark ettim. Tuhaf bir şekilde gözlerinin içi hareketsizdi, sanki hızlıca lens değiştirmişti.

"Sadece sana seçeneklerini göstermek istedim," dedi tanrıça gülümseyerek. "Seçtiğin kişi hayatında büyük bir rol oynayacak. Unutma, bu seveceğin kişinin falı değildi. *Kalbinde sana yer vereceklerin falıydı.*" Gözlerini kapıya çevirdi. "Şimdi gitmem gerekiyor. Bir daha karşılaşamayabiliriz, Jinava Astem." Bu düşünce onu üzmüş gibi kafasını eğdi. "Kalbine dikkat et."

Kadının sesi kafamın içinde yankılandı. *Bazen bir tanrıya âşık olmak, bir iblise âşık olmaktan beterdir.*

"Bekle..."

Ortadan kaybolduğunda birbirine bastırdığım dudaklarımla boş kalmış dükkâna baktım. Derin bir nefes alarak hızla kapıdan çıktım. Boş bir dükkânın içinde ne aradığımı, beni görebilecek herhangi birine ya da dükkânın gerçek sahibine açıklamak istemiyordum.

Kapının zili sustuğunda bakışlarımı son kez tabelaya çevirdiğimde şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım. *Erol'un Aşk Yolu* şimdi *Lore'nin Aşk Yolu* olmuştu. Lore! Evet, Aşk Tanrıçası'nın hatırlayamadığım adı buydu.

Boynumu ovuşturarak geriye doğru birkaç adım attım. Aşk Tanrıçası'nın beni bulduğuna, üstelik gelecekte bana âşık olacak birini gösterdiğine *inanamıyordum*. Rast mı kalbinde bana yer verecekti? Neden çarmıha gerilmişti? Hem... Tanımadığım bir başka kişi daha vardı. Aldığım cezayı üstlenen, gümüş renginde saçları olan bir adam.

Gördüğüm hiçbir şeyi yaşayacağıma inanmıyordum.

"Jinava." Rast'ın sesi olduğum yerde sıçramama neden oldu. Hızla sesin geldiği yöne döndüğümde ifadesiz bir yüzle dikilen Cmesis ve rahatlamış gibi görünen Rast'la karşılaştım. Rast kızıl gözlerini üzerimde dolaştırırken kaşları çatıldı. "Bir sorun mu var?"

Hafifçe gülümsedim. "Lore bana bir fal baktı," dedim dükkâna kaçamak bir bakış atarak. Cmesis ilgiyle kaşlarını kaldırdı. "Sonra da bana büyükanne öğüdü verip ortadan kayboldu. Benimle eğlenmek için onca yol gelmiş gibiydi."

"Falda kimi gördün?" dedi Rast ilgiyle.

Omuzlarım düştü, onu gördüğümü Rast'a söylesem kahkahalarla güleceğini biliyordum. "Kimi gördüğümü bilmiyorum," dedim bakışlarımı kaçırırken. "Sadece beyaza çalan, gümüş rengi saçları olan bir adam gördüm. Hem ne gördüğümün bir önemi yok." Cmesis'e kaçamak bir bakış attım. Bunu onun önünde konuşmak istemiyordum.

Yeşil gözleri bakışlarımı yakalarken, "İnsan dünyasına pek inmez," dedi Cmesis. "İlginç."

Rast ona bir bakış attı. Kızıl gözleri bana döndüğünde, "Gidelim," dedi dikkatle. Yanıma gelip parmaklarını koluma doladı. Elimi tutmasına o kadar alışmıştım ki, kolumdaki parmaklarına dik dik baktım.

Cmesis hafifçe gülümsedi. "Yediler'in buluşabileceği bir günde görüşmek üzere, Rast," dedi yükselip alçalan sesiyle. Bakışlarını bana çevirdi. "Tekrar görüşmek üzere, Jinava." Gözlerindeki altın sarısı benekler titreştiğinde başıma hafif bir ağrı saplandı. Neler olduğuna anlam vermeye çalışırken düşünceler birbiri ardından zihnimin derinliklerinden çıkageldi.

Cmesis. Hasetlik Tanrısı. Her zaman kafanı karıştırabilecek bir bedeni tercih eder.

Kıskançlıktan besleniyordu.

Cmesis kıskançlıktan beslenirken neden tam tipim olan bir erkek

bedenini tercih etmişti? Benim birini kıskanmam için değil, *Rast'ın beni kıskanması için* bunu seçmiş olmalıydı. Peki neden Rast'ın beni kıskanacağını düşünmüştü?

Cmesis'le olan göz temasımız kesildiği anda zihnimde ön planda olan düşüncelerim dağıldı. Fakat ilgimi çekmeye çalıştığı noktayı anlamıştım. "Görüşmek üzere, Cmesis," dedim kuru bir sesle. Elimi, kolumu tutan Rast'ın elinin üzerine koydum.

Cmesis bize arkasını döndü, yürürken etrafında karanlık şekillenmeye başladı. Ben ne olduğunu anlamadan karanlık onu tamamen kuşattı ve bedeni önümüzden silindi.

Rast'ın eli kolumdan aşağıya kayıp elimi kavradığında bakışlarım hareketini takip etti. En sonunda gözlerimi yüzüne çevirdim. "Beni bir ilahla tanıştırmadan önce bilmem gereken her şeyi bana anlatmaya ne dersin?"

"Seni yeterince hazırlamamak benim hatamdı," dedi Rast. İç geçirip önüme geçti. "Haklısın. Sadece ben... bunu daha önce yapmadım."

"Neyi?"

"Korumayı." Rast'ın gözlerindeki nehir yavaşladı. "Daha önce dünyamdan ve... kendimden korumaya çalıştığım biri olmadı."

Karnım kasılırken boşta olan elimi yüzüne kaydırmak, bakışlarındaki hüznü dağıtmak istedim. Sanki bedenlerimiz arasında ince iplikler beliriyor, bizi birbirine çekiyordu. Bu çekime kapılan tek kişi olmak kalbimin ağrımasına neden oluyordu. Buna sadece "çekim" demek istiyordum. Bu duygunun başka bir isme ihtiyacı yoktu. Lore'nin beni uyarması kafamı karıştırmıştı.

"Sorun değil." *Sorundu.* Benim tek bir hayatım vardı. Bir saniyede bile ölebilecek kırılgan bir bedenin içindeydim.

"Korktun mu?"

Kafamı tereddütle sağa sola salladım. "Daha çok... deneyimlediğim her şey *büyüleyiciydi.*" Derin bir nefes aldım. Konuyu dağıtmak için, "Lore daha önce sana fal baktı mı?" diye sordum.

"Lore hepimize en az bir kere fal bakmıştır," dedi Rast. Gözlerindeki nehir hızlanırken önümden çekilip yanıma geçti, sokakta el ele yürümeye başladık. "Benimki en korkunç olanıydı. İnsan dünyası süresiyle yedi ay boyunca falımı izlemek zorunda kaldım çünkü insan dünyasında bana âşık olan binlerce kişi vardı. En sonunda Lore bana bir daha fal bakmayacağına yemin etti ve bir daha asla yanıma yaklaşmadı. Kutsallardan biri olarak Yediler'le eğlenmeyi severdi fakat benim falım, bu eğlencesinin sonu oldu."

"Benim için buraya gelmesi gururumu okşadı," diye mırıldandım, Rast düşünceli bir ifadeyle dursa da yorum yapmadı. Sokaktan çıkıp kanala vardığımızda dar sokağın kenarında, kanaldan uzak durarak yürümeye başladık. "Rast..."

"Hımm?"

"Cmesis neden beni *kıskanman* için bu kadar uğraştı?" Bir adım arkasından yürürken gözlerimi ensesinde kıvrılmış saçlarına çevirdim. "İkinizin birbirini nasıl test ettiğini ve neden tam tipim olan bir erkek bedenini seçtiğini anlamadım." Sessiz kaldığında göz devirdim. "Bu kadar suratsız olma! Bizi öpüşürken gördüğünde elinden biberonun alınmış ve başkasının ağzına verilmiş gibi davranıyordun."

"Akrep olmana rağmen seni neden yanımda tuttuğumu anlamaya çalışıyordu," dedi Rast soğuk bir sesle.

Dudaklarımda bir gülümseme şekillendi. "Yani beni *kıskandın*."

"Öyle demedim."

"Öpüşmemizi bölmek için gücünü kullandın." Dik dik ensesine baktım.

Rast'ın adımları duraksadığında neredeyse sırtına çarpacaktım. Hışımla bana döndü. "Diyelim *kıskandım*," dedi sert bir sesle. "Benim olanı paylaşmayı sevmediğimi anlaman için daha neye şahit olman gerekiyor?"

Kalp atışlarım hızlanırken bakışlarına karşılık vermek için kendimi zorladım. Beni sahiplenişi hoşuma gitse de içimde eriyen o

yoğun duyguya kapılmamam gerekiyordu. "Ben sadece *isha*'nım," dedim alçak sesle. "Hiçbir zaman sana ait olmadım, Rast. Ben sahip olabileceğin bir eşya değilim."

Çene hatları gerilirken elini kaldırıp parmaklarını boynuma, şah damarımın tam üstüne bastırdı. "Damarlarında benim sıfım dolaşıyor." Elini tenimden çekerken kızıl gözlerini tekrar yüzüme çevirdi.

"Dikkat et," dedim kedi gibi bir gülümsemeyle. "Neredeyse beni istediğini düşüneceğim."

Rast'ın kızıl gözleri karardı. "*İstiyorum.*" Başım dönmeye başlamıştı, kirpiklerimi kırpıştırıp gözlerine odaklanmaya çalıştım. Dayanılmaz dürüstlüğü işte yine karşımdaydı. Kaybedecek hiçbir şeyi olmayan bir Tanrı olarak konuşuyordu. Hem ondan kaçmak hem de ona biraz daha yaklaşmak istiyordum.

"Seni *sadece* kendime istiyorum. Sıfını ve gücünü... Her şeyini."

Dudaklarımın arasından kesik bir nefes aldım. Bakışlarımı, beni içine çeken gözlerinden ayırırken, "Rast," dedim zorlukla. "Ben..." *Ben ne?* Ona ne demem gerekiyordu? Aptal bir "*seni seviyorum*" mu? Bir tanrıya âşık olmanın aptalca olduğunu fark etmek için tanrıçanın falına ihtiyacım yoktu.

Rast'ın parmakları elimi kavradı ve yürümeye başladı. İlk adımda peşinden sendeledim. "Ne yaptığını..." Dikleşerek hızlı adımlarına eşlik etmeye çabaladım.

"Senin soruların yok mu?" diye homurdandı Rast önümden yürürken. "Kendine bir soru listesi çıkarmış olman gerekiyordu." Ses tonu adeta "*konuyu kapat*" diyordu.

Konuşmaktan kaçmak isteyen tek kişi kendisi değildi. Aklıma gelen ilk soruyu sordum. "Ne zamandır zihnimin içinde konuşabiliyorsun?" dedim yutkunarak.

Rast kaşlarını havaya kaldırdı. "Tanıştığımız geceyi hatırlamıyor musun?" diye sordu oyunbaz bir tavırla. "Gücümü kullanarak zihninde konuşabilirim. Ama çok tercih ettiğim bir yöntem değil."

"Hımm." Gümbürdeyen kalbimi yatıştırmaya çalışarak kanala

baktım. Muhtemelen şu an bile iblisler suların içinde parti veriyordu. "Peki Cmesis her isteyeni Zihin Sorgusu'yla zihnine hapsedebiliyor mu?"

"Zihin Sorgusu'na sokmak için kurbanının ona bir soru sorması yeterlidir." Ona ters bir bakış attım. Ve beni bunun için *uyarmamıştı!*

Birkaç dakika sessiz kaldık. Bu sırada kanalın yanındaki dar sokaktan kurtulup tekrar köprüyü gören meydana çıkmıştık.

"Peki ya birbirinizi nasıl test ettiniz?" Az önceki konuşma hiç yaşanmamış gibi koluna girsem de göğsümdeki tuhaf sızı geçmemişti. "Ne konuştuğunuzu merak ediyorum! Bana anlatacaksın, değil mi?"

"Cmesis güçsüz olduğumu biliyor," dedi Rast heyecanıma karşı hafifçe gülümserken. "Herkes gibi." Dudaklarındaki gülümseme soldu. "Bu yüzden hem benim gücümü hem de senin sıfını test etmek istedi. Bu sırada ben de onu test ediyordum." Gözlerini bana çevirdi. "Seni Zihin Sorgusu'na almasına *ben* izin verdim. Hem seni hem de onu sınadım."

Ağzım açık ona bakakaldım. "Benim *ne* yapmamı bekliyordun ki?"

"İşleri nasıl idare edebileceğini görmek istedim."

Bir elimle kâküllerimi geriye yatırırken derin bir nefes verdim. "Yeterince iyi miydim?"

"Tabii," dedi alayla. "İşleri onu öpecek kadar *iyi* idare ettin." Yarım bir sırıtışla bana tepeden bir bakış attı. "Sıska tiplerden mi hoşlanıyorsun?"

"Bu seni *ilgilendirmez!*" Yüzümü ekşittim. Aramızda tekrar bir sessizlik oldu fakat bunun uzamasına izin vermedim. "Eee, Cmesis teklifini kabul etti mi?"

"Yediler'in kalanını ikna edebilirsem bize katılacak," dedi Rast kaşlarını çatarak. "Fazla hevesli değildi ama Düğüm'e olan korkusu kabul etmesine yetti."

"Hepsi '*Diğerleri varsa varım,*' derken Yediler'i nasıl toplayabilirsin ki?" Kafamı salladığımda saçlarım tenimi gıdıkladı. "En iyisi hepsine, diğerlerini ikna ettiğini söylemek."

Rast'ın kızıl gözleri keyifle parıldadı. "Planım tam olarak bu." Gözleri yüzümden ayrıldığında bakışlarını takip ettim. Keman çalan bir kadına odaklanmıştı, etrafında onun videosunu çeken birkaç kişi vardı. Yaşlı kadın gür gri saçlara, çekik gözlere sahipti. Kemanıyla hareket ederken uzun eteği hipnoz edici bir şekilde dalgalanıyordu. Yıllarını bu işe verdiği belli oluyordu.

Rast'ın dudaklarında bir gülümseme belirdi. Oyunbaz bir tavırla eğilip bana reverans yaptığında şaşkınlıkla ona bakakaldım. Gözlerimin içine baktığında kızıl gözleri parlıyordu. "Posso avere questo ballo?" *Bu dansı bana lütfeder misiniz?*

Kafamı geriye yatırıp kahkaha atarken bakışlarımı bana uzattığı eline indirdim.

"Volentieri." *Seve seve.*

Elimi tuttu, beni müziğe doğru çekiştirdiğinde itiraz etmedim. Bana dönüp bir eliyle belimi kavrarken diğer eli nazikçe elimi yukarı kaldırmıştı. Dans edişi kusursuzdu. Sanki dans ilk icat edildiğinde oradaymış gibi beni ve dansı mükemmel bir şekilde yönetiyordu. Etrafımızda bir kalabalık toplanırken Rast gözlerini yüzümden ayırmadı.

İnsanların bizi video kaydına almasını umursamadım. "Şu an ne düşünüyorsun?" diye sordum beni döndürmesine izin verirken.

"Müziği," diye cevapladı. "Sadece müzikteki tutkuyu hisset."

Odaklanabildiğim tek şey bana ne kadar yakın olduğuydu. Nefesim göğsümde sıkışıyor, yanaklarım tuhaf bir sıcaklıkla yanıyordu. Etrafımdaki dünya gözümün önünden silinmişti.

Seni sadece kendime istiyorum. Böyle söylemişti. Ve bu anda, benim tek istediğim de oydu. Oysa bir tanrıya sahip olamayacağımın farkındaydım.

Bir canavara âşık olan *Belle* gibiydim. Rast bana istediğim her şeyi sunarken ona kapılmamak zordu.

16
SERAPH TANRI İÇİN YANAR

Venedik'te bir akşam kalmış, ertesi sabah muhteşem seyahat yöntemimiz olan ışınlanmayla geri dönmüştük. Rast yorgunluktan koltuğuna bayılmıştı ancak ona yemek yapmam kendine gelmesine yetmişti. Benden sürekli grip olduğunda yaptığım çorbayı yapmamı istiyordu, ben de onu kırmıyordum. Her seferinde övgülerini dinlemek benim için büyük bir zevkti.

Rast toparlanıp kendine geldiğinde akşam olmuştu. Ondan iyi olacağına dair yeminler aldıktan sonra Leon ve Hazal'la buluşmak için dışarı çıkmıştım. Rast onlarla buluşmamı o kadar çok istiyordu ki, neredeyse oturup ağlayacaktım.

"Kendi hayatından seni uzak tutamam," demişti net bir şekilde. "Özlemini hissediyorum. Onlarla daha sık buluşmalısın."

Ve işte buradaydık. Yıllardır buluşma noktalarımızdan birine, Spree Nehri'nin kıyısındaki Çin restoranlarından birine oturmuştuk. *Sushi*'lerimiz çoktan bitmişti. Önümüzde Antik Çin'den fırlamış gibi gözüken bir demlik, çay bardakları ve fal kurabiyeleri vardı. Masaya aykırı duran tek şey, Hazal'ın çıkardığı sütlü ve fındıklı çikolataydı. Aykırılığına rağmen masada en rağbet gören şey de oydu.

Akşam ışıkları Spree Nehri'nin üzerinde dans ederken birbirimize son zamanlarda neler yaşadığımızı özet geçmiştik. Hazal iş ye-

rindeki kaosları anlatırken her zamanki gibi huysuz değildi. Bunun nedeni bir dakika önce onun için Rast'ın kartıyla aldığım hediyeleri ona vermemdi. Her parçaya bayılmıştı.

Hazal işten, ben Rast'tan, Leon ise iki gün önce dolandırıcılıktan hapse giren arkadaşından bahsediyordu. Resmen hepimiz *bambaşka* evrenlerde yaşıyorduk.

"Tamam, baştan alalım." Leon telefonunun notlar kısmında maddeler çıkarırken oldukça ciddi gözüküyordu. Sigarasından derin bir nefes çekti. "Seni Venedik'e tatile götürdü ve romantik bir dansa kaldırdı. Sana VIP alışveriş yaptırdı. Dünyanın en güzel kadınlarından biri olduğunu söyledi. Hayalindeki Şefin Masası'nı ayarlayıp seninle akşam yemeği yedi ve..." Telefondan kafasını kaldırıp bana baktı. "Sana *âşık olmadığını* mı söylüyorsun?"

Hazal elini yüzünün önünde sallayarak sigara dumanını uzaklaştırmaya çalışırken, "Söndür şunu," diye mızmızlandı.

Sana âşık olmadığını mı söylüyorsun? Ne diyebilirdim ki? Durum sonuçta onların sandığından çok daha karışıktı. Onların hayalindeki Rast bana abayı yakan, zengin ve yakışıklı bir adamdı. Gerçekte ise tüm yaptıklarının altında çıkarı olan bir *tanrıydı*. Bunu biliyordum. Yine de dudaklarımı aralayıp, "Evet, bana âşık değil," diyemiyordum.

Ne düşüneceğimi bilmiyordum. Rast'ın bir tanrı olması değil, davranışları kafamı karıştırmaya başlamıştı. Söylediği her söz çıkarı için değildi, öyleyse her davranışının arkasında da bir çıkar aramamam mı gerekiyordu? Bazı anlarda bana farklı baktığını hissediyordum ama hislerim büyük bir hata olabilirdi. Belki de onun gözlerinde hareket eden kızıl nehirde görmek *istediklerimi* görmeye çalışıyordum. Kim bir tanrının ona âşık olmasını istemezdi ki?

Hazal kolumu dürttüğünde bakışlarımı nehirden ayırıp ona döndüm. Sarı saçları gecenin içinde işaret fişeği gibi parlarken ince

kaşları çatılmıştı. "Seni geride tutan bir şeyler var," dedi dikkatle. "Ondan hoşlanıyorsun, bu ortada. Ama ona âşık olmamaya *çalışıyorsun*."

"Eee..." Dudaklarımı birbirine bastırdım.

Leon şaşkınlıkla Hazal'a baktı. "Evet!" diye bağırdı. Etrafımızdaki masalarda oturan birkaç yüz bize döndü. "Ben de fark ettim!"

Hazal göz devirdi. "Gerçekten tipik erkek farkındalığına sahipsin," dedi homurdanarak. "Rast'ın adı geçtiği ilk andan beri Jinava'nın duyguları belliydi."

"Ne?" dedim şaşkınlıkla. "Belli miydi?"

"Ondan ilk bahsettiğinde bile ondan *hoşlanıyordun!* Sanki bir günde seni büyülemişti."

İnleyerek ellerimi yüzüme kapattım. Belki de beni çeken Rast değil, içine girdiğim dünyaydı ve Hazal sahip olduğu bilgilerle yanlış bir çıkarıma varmıştı.

"Böyle güzel bir akşamda cinsiyetçi söylemlerinizin nedenini anlamamış bulunmaktayım," dedi Leon alaycı bir tavırla. "*Erkek farkındalığı* mı? Sizin gibi karmaşık düşünmememiz bizim suçumuz mu?"

"Basit düşünmek sizin suçunuz." Hazal kaşlarını meydan okurcasına havaya kaldırdı.

İkisi arasında çakan yıldırımları görebiliyordum. "Sakin olun!" dedim elimi ikisi arasına uzatıp havada sallarken. "İkiniz de haklısınız." Bakışları bana döndüğünde derin bir nefes aldım. Elimi çenemin altına dayayıp biramın içinde hareket eden küçük baloncukları izledim. "Ona âşık *olmamam* gerektiğini biliyorum. Ne de olsa benimle gönül eğlendirip sonra da beni tamamen unutabilir."

Sonuçta sonsuza dek yaşayacaktı. Sıfıma ihtiyacı olmadığına karar verdiğinde, beni kendi insan dünyamda bırakabilirdi.

"İnan bana, kızım," dedi Hazal kafasını sağa sola sallarken. "Unutulamayacak bir kadınsın."

Kıkırdarken gerçeği düşünüyordum. Yüzyıllardır var olan biri

herkesi unutabilirdi. Beni özel kılan neydi ki? "Sanmıyorum," diye mırıldandım. "Venedik'te maske dükkânında bir... kadına fal baktırdım. Bana kalbimi *korumam* gerektiğini söyledi. Sanılanın aksine âşık olacağımız kişiyi kendimiz seçebiliyormuşuz."

Birasından birkaç büyük yudum aldıktan sonra, "Ben hâlâ ortada birbirinize âşık olmamanız için neden göremiyorum," dedi Leon. "İşleri bu kadar zorlaştırmaya gerek var mı gerçekten? En kötü ne olabilir ki? Kalbin kırılır, sonra da onu unutursun. Birini unutman yedi gün bile sürmüyor, Jin. Geriye dönüp bakınca sadece onunla eğlendiğin anıları hatırlarsın."

Hazal onaylarcasına başını salladı. "Asıl soru şu... Onun sana *sunduklarından* mı hoşlanıyorsun, yoksa *ondan* mı? Sesli düşün."

"Tamam, öyle olsun." Derin bir nefes alarak sandalyemde dikleştim. Cesaret için birkaç yudum bira içtikten sonra kendimi hâlâ hazır hissetmiyordum. "Ama bundan sonra daha fazla bu konuyu konuşmayalım. İki gün sonra tanışacaksınız, kendi gözlemlerinizden sonra kritik yaparız."

"Tabii," dedi Hazal iğneleyici bir gülümsemeyle. İnci gibi dişleri ortaya serilmişti. Ona bakarken her seferinde güzelliğine hayran olmaktan kendimi alamıyordum. "Leon'un da neredeyse hapse girecek olmasını konuşmaya devam edebiliriz."

Leon göz devirdi. "Ha-ha! Ya da göçmen Hazal'ın şirkette neden sevilmediği hakkında bir liste çıkarabiliriz." Eliyle ağzının bir tarafını kapatıp Hazal'ın duymasını istemediği bir şey söyleyecekmiş gibi yaptı. "Listeyi ben de çıkarabilirim."

Hazal tam ağzını açtığı sırada ona attığım bakışı fark etti. Somurtarak dudaklarını birbirine bastırdı, kollarını göğsünde kavuşturup Leon'a hafifçe sırtını döndü. Tamamen bana odaklanmıştı.

"Nereden başlamam gerektiğini bilmiyorum," diye itiraf ettim iç geçirerek. "İlk beğendiğim şey görünüşüydü. Sinir bozucu derecede kusursuz olmasından hem nefret ediyorum hem de... etkileniyorum. Sonuçta hormonlarım hâlâ çalışıyor." Yanağımın içini ısırdım. "Her

dışarı çıktığımızda insanların bakışları ona dönüyor. Bunu kesinlikle anlayabiliyorum ama..."

"Kıskanıyor musun?" dedi Leon hevesle.

Kafamı sağa sola salladım. "Gün geçtikçe onun yanında *eksik hissediyorum.*" İtirafım havada asılı kaldığında sertçe yutkundum. Gözlerim sızlarken bakışlarımı arkadaşlarımdan kaçırdım. Ah, berbat derecede acınasıydım. "Yeterince güzel değilim." *Onun aksine ben bir gün yaşlanacağım.* "İleride beni yetersiz görebilir." *Sıfımla işi kalmadığında dileklerim ve mutluluğum hâlâ onun için önemli olur muydu?* "Ben dümdüz bir insanım." *O ise Tutkunun Tanrısı.* "Etrafında kusursuz güzellikte kadınlar var, onlarca kadınla takılmış ve..."

Cümlemi devam ettiremedim. İkisi de şok içinde bana bakıyordu. "Ne var?" dedim kaşlarım çatılırken.

"Hakaret olarak söylemiyorum ama," diye başladı Leon. "Sen hayatımda gördüğüm en egoist insansın."

Hazal hızla kafasını salladı. "Ve kendini *yetersiz* mi hissediyorsun? Daha önce hayatın boyunca böyle bir cümle kurduğunu hatırlamıyorum bile!" Gözleri irileşmişti. "Başımıza taş yağacak."

Hazal'a dönerek, "Önceki sevgililerinden ayrıldığında neler söylediğini hatırlıyorsun, değil mi?" diye sordu Leon. İki saniye sonra hayali kâküllerini düzeltip benim taklidimi yapmaya girişti. *"O kadar mükemmelim ki, hiçbiri beni kaldıramıyor!"*

Tiz sesine karşı burnumu kırıştırdım. "Bu ucuz bir taklitti!" Keşke onlara gerçeği açıkça söyleme şansım olsaydı.

"Ya parası olmasaydı?" diye sordu Hazal. "Sadece normal bir insan olup şu anki karakterinde olsaydı..."

İşin kötü yanı da buydu. Dileklerimi gerçekleştirmesi, sadece onu tanımamı hızlandırıyordu. Limitsiz kredi kartı olmasa bile o Rast'tı. Kusursuz şekilde çamaşır katlama takıntısı olan Rast. Yemeklerime düşkün olan Rast. Beni dansa kaldıran Rast.

Altdudağımı sertçe ısırdım. Bana söylediği hiçbir cümleyi unutamamıştım.

"Sen benim bir parçamsın. Bir insandan daha fazlasısın."

"Seni unutamam."

"Sana ihtiyacım var ve seni bulmak, yüzyıllardır şansla ilk karşılaşmamdı."

"Sana güveniyorum."

"Sen tutkusun, Jinava."

"Onunla takılmak *eğlenceli*. Bir saniye sonrasında bile ne olacağını tahmin edemediğim bir filmin içindeymiş gibi hissediyorum." Dudaklarımda bir tebessüm belirirken gözlerimin dolmasına engel olamadım. "Tüm bunlara rağmen, hissettiğim şey adrenalin değil. Ben... *huzurlu* hissediyorum."

Benim için aile anlamına gelen iki arkadaşım da dehşet içinde bana bakıyordu. Onların bu halini görünce kıkırdadım. Burnumu çektim. "Bana sunduklarını istemiyorum," derken sesim boğuklaşmıştı. "Rast'ın kalbini istiyorum."

Hiç sevilmemiş bir kadın için bir ölümsüzün sonsuz aşkı. Kabullenmekte zorlandığım arzum buydu. Herhangi birini değil, Rast'ı istiyordum. Teninin her santiminin üzerimde olmasını, dudaklarının tadını severek dudaklarıma dayanmasını, durgunlaştığım anda bana alaycı bir tavırla sataşmasını... *Onu* istiyordum.

"Sen..." dedi Hazal donuk bir sesle.

"Sakın o kelimeyi söyleme," dedim zoraki bir gülümsemeyle. Dudaklarımdan tatsız, kısa bir kahkaha döküldü. "Bu konuyu kendi içimde düşünmekten bile kaçarken konuşmak istemiyorum."

Aralarında geçen bakışmanın farkındaydım. Hazal'ın bakışları tekrar bana döndüğünde uzanıp masanın üzerindeki elimi kavradı. Temas seven biri değildi, bunun onun için ne kadar zor olduğunu biliyordum. "Hazır hissedene kadar bize anlatmak zorunda değilsin ama kendine dürüst ol," derken sesi duygusaldı. "Aynaya baktığında kendine doğruları söyle. Sen çirkin ya da yetersiz değilsin."

"Üstelik üzülsen de sevinsen de her türlü *mükemmel* bir arkadaşa sahipsin," dedi Leon dirseklerini masaya dayayıp öne eğilirken.

"Bana yani. Hazal'ı kastetmiyorum. Hazal'ın işi var, seninle hep buluşamaz ama..."

"*Sen neyden bahse...*"

"Ben seninle her zaman, her gün ve her saat buluşmaya *hazırım!* Mükemmel arkadaş olmak buna denir."

Hazal göz devirirken istemsizce kıkırdadım. Beklemediğim şey, birden bana dönüp işaretparmağını yüzüme sallamasıydı. "Kendini zengin bir erkeğe kaptırıp iş başvurularını aksatmıyorsun!" dedi sert bir sesle. "Ödüllü bir şef ve başarılı bir aşçı olduğunu hatırlaman gerekiyor!"

Yüzümü ellerimin arasına gömdüm. "Ayrıldığım restoranlarla yapacakları en ufak bir konuşma benim felaket bombası olduğumu anlamalarına yeter. Neredeyse ölüyordum!" Haber beklediğim restoranın bana nasıl bir dönüş yapacağını düşünmemeye çalışıyordum.

"Şey, ben bir süre restoranlardan uzak durman taraftarıyım," dedi Leon ensesini kaşırken. "Şefin Masası'na gittiğin gün şefin kendisini öldürdüler! *Resmen* Berlin'in ortasında silahlı bir saldırıya denk geldin!"

"Rast, şanssızlığım konusunda lanetlendiğimi düşünüyor," dedim iç geçirerek. Uzanıp fal kurabiyelerinden birini kaptım. "Belki de haklıdır."

"Kesinlikle annemden senin için dua etmesini isteyeceğim," dedi Hazal elini göğsüne bastırarak. "*Nazar* varsa bunu hisseder."

"Çok şey hissedeceğine şimdiden eminim." Fal kurabiyesinin ince kaplamasını yırttım. Kurabiyeyi kırıp bir parçasını ağzıma attıktan sonra bakışlarımı elimdeki fal kâğıdına çevirdim. Kaşlarım çatılırken kâğıtta yazan cümlenin tanıdık olduğunu fark ettim.

"*Bazen bir tanrıya âşık olmak, bir iblise âşık olmaktan beterdir.*"

Tüm vücuduma bir ürperti dalgası yayıldı. *Lore*. Aşk ve Sevgi Tanrıçası'nın gözü üzerimdeydi. Sanki şimdi bile beni uyarıyordu.

Bakışlarımı faldan kaldırıp hızla etrafa, yanımızdaki masalarda oturanların yüzüne bakındım. Hiçbiri tanıdık gelmeyince ayağa kalkıp etrafımda bir tur döndüm.

"Ne oluyor?" diye soran Leon'du. Sesi şüpheli geliyordu.

Kalbim ağzımda atarken fal kâğıdını avucumun içinde sıktım. Tekrar sandalyeme otururken, "Hiçbir şey," dedim düz bir sesle. "Birinin adımı söylediğini sandım."

İkisi de birbirine kaçamak bir bakış gönderdi.

Kurabiyenin geri kalanını da ağzıma attım. Muhtemelen tanrıçanın her yerde gözü vardı, fiziksel olarak burada değildi. Düşüncelerimi dağıtmaya çalışırcasına kafamı sağa sola salladım. "Kurabiyelerinizi yiyin ve fallarınızı getirin," dedim ana odaklanmaya çalışarak. "Hatıra fotoğrafı zamanı!"

Üç fal kâğıdını da masanın üzerinde yan yana koyduğumuzda onlara çıkanı okumaya başladım. *"'Dikkat et diline ve dilinin söylediğine. Çünkü yakında söylediğin her şey cevap bulacak evrende.'"* Bu Hazal'ınkiydi. Gözlerim Leon'unkine kaydı. *"'İstediğin değişimi yaşayacaksın ama unutma... Değişim önce ruhta başlar.'* İkisi de olumlu, bayıldım! Yedi yedi yedi. Aldık, verdik, kabul ettik."

"Seninki de güzel," dedi Hazal imalı bir şekilde. "Tam da senin yaşadığın çelişkiye uygun."

"Ha?" Gözlerim tekrar kendi falıma döndüğünde yazının değişmiş olduğunu gördüm.

"Kalbinin anahtarı sende değil, seni seven kalpte saklı.
Fırtınanın dinmediği günde anahtarı çalacak yaralı."

Ertesi gün uyandığımda Rast'ı mutfak masasında elinde bir şarap kadehiyle otururken buldum. İçinde iki yudum kırmızı şarap kalmış kadehe güneş ışığı vuruyor, camda kırılıp masanın üzerinde sarı

yansımalar oluşturuyordu. Kadehi izleyen Rast'ın bakışları dalgındı. Bir sorun olduğunu hissedebiliyordum, onu yeterince tanımıştım.

Çıplak sırtına vuran güneş, sırt kaslarının kıvrımını belirgin hale getirmişti. Dağınık kahverengi saçları bende saçlarını düzeltme isteği uyandırıyordu.

Sessiz adımlarla ona yaklaştım. Bana dönmese de varlığımı hissettiğini biliyordum. "İyi misin?" diye sorarken sesim hâlâ uyku sersemliği taşıyordu. Bir elimi omzuna koyduğumda kızıl gözleri üzerime çevrildi.

Bakışlarındaki boşluğu görmek nefesimi tutmama neden oldu. Sanki gözlerindeki nehirde bir sağanak başlamıştı. Gözlerinde bir damla yaş bile yoktu ama gözlerinin içi ağlıyor gibiydi. İlah Avcısı Rehberi'nde Anara'nın suyunun güneş ışıklarından oluştuğu yazıyordu. Rast evini mi özlemişti?

"İyiyim," dedi Rast. Bakışlarını yüzümde dolaştırıyordu ama orada ne aradığından emin değildim. "Sadece ölümsüz olmanın iyi hissettirmediği günlerden biri."

Biraz neşelenmesi için zorla sırıttım. "Yoksa rüyanda eski sevgililerini mi gördün?" dedim alayla. Parmaklarım istemsizce omzundan ensesine doğru hareketlendi. Ensesindeki bir tutam kahverengi, dalgalı saçı işaretparmağımda döndürdüm.

Dudaklarında tatsız bir tebessüm belirdi. "Benden *insana* benzemeye en yakın ilah diye bahsederler," derken bakışlarını kadehine indirdi. Rast'ın bana içini döktüğünü fark ettiğimde ensesindeki elim donakaldı. "*Karma İlah.*" Güldüğünde dudaklarından dökülen kıkırtı alaycıydı. "Tüm günahların toplandığı varlık bir insana benzemeliydi, bir ilaha değil. Bir ilah bedeninde, bir insan gibi hissetmek çoğu zaman berbat."

Elimi saçlarından zar zor ayırdım ve karşısındaki sandalyeyi masanın kenarına çekerek ona yakın oturdum. "Berbat olan kısım ne?" diye sorarken alıngan gözükmemek için uğraştım. Sanki insan olmak tüm ilahların gözünde yaşanılabilecek en kötü lanetti. "Tanış-

tığım ilahlar arasında... en iyisi *sensin*, Rast. Konuşma şeklin, davranışların, olduğun kişi... Korkuların var, arzuların var, amaçların var. Onlar bomboş hissettirirken sen *gerçek* hissettiriyorsun."

Rast'ın kızıl gözleri bana döndüğünde bakışları donuktu. "Bağ kurduğum herkes ölüyor." Sesi buz gibi soğuktu. "Yüzyıllar geçiyor, isimlerini bile hatırlayamıyorum. Sonsuzluk içinde sadece belirli hikâyeleri hatırlıyorum. Onları *unutuyorum*, Jinava. Ve insanlara benzeyen kalbim bundan *nefret ediyor*."

Tanrıçaların kusursuz tenlerine, sonsuz gençliklerine ve hareketli gözlerine bakmış, ilah olmanın *mükemmel* olduğunu düşünmüştüm. Şimdi ise karşımda bağ kurduğu her şeyi sonsuzluğun içinde unuttuğunu ve bundan nefret ettiğini söyleyen bir tanrı vardı.

"Beni unutmayacaksın," dedim görünmez kibir maskemi yüzüme geçirirken. "Bana *söz verdin*. Ve ben de bunu sağlayacağıma söz veriyorum. Senin için unutulmaz olacağım ve... öldüğümde..." Boğazım düğümlenince yavaşça yutkundum. "Öldüğümde ve başka insanlarla karşılaştığında *benzersiz* olduğumu anlayacaksın."

"Bunun için ölmene gerek yok," dedi Rast bakışlarını yüzüme çevirirken. Kızıl gözlerindeki nehir eski hızına dönmüş, dalgınlığı kaybolmuştu. "*Eşsizsin*."

Arsız ruhum utançla köşeye kaçtı, gözlerimi ondan ayıramıyordum. Daha dün arkadaşlarımla oturmuş, onlara Rast'a âşık olmadığımı söyleyememiştim. Şimdi ise lanetli tanrı karşıma geçmiş, beni etkileyen "dürüstlüğünü" yine konuşturmuştu. *Güzel, eşsiz ve unutulmaz...* Bunları, her gün güneşin doğması kadar normal bir şeyden bahsediyormuş gibi söylüyordu.

Romantizm amacı olmayan romantik cümleleri her zaman kafamı karıştırıyordu.

Boğazımı temizledim. "Sanırım teşekkür etmem gerekiyor?" dedim sorarcasına. "İyi bir kahvaltı bunun için yeterli olur."

"Buna hayır diyemem," dedi dudakları yukarı doğru kıvrılırken. Durgun ruh halinden sıyrıldığını görmek gevşememi sağlamıştı.

Onu böyle görmenin bana diken üstünde hissettirdiğinin farkında bile değildim.

Sandalyemi geriye iterek ayağa kalktım. Kollarımı kaldırıp gerinirken Rast'ın bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. Gözlerine bakıp o çekime tekrar kapılmamak için ondan uzaklaştım. Daimi dostum olan buzdolabına ilerlerken ne yapacağımı düşünüyordum. 'Özel olarak canın bir şey çekiyor mu?"

"Benim için yapacak mısın?"

"Hayır, özellikle onu yapmayacağım." Pis pis sırıttım.

Göz ucuyla Rast'ın göz devirdiğini yakaladım. "Bir erkek *her şeyi* yer. İstediğin neyse onu yapabilirsin, her türlü *ben* kazanırım."

Gözümün önünde *beni* yediği ana dair bir görüntü belirdi. Buzdolabının içinde ne gördüğümü anlayabilmek için birkaç kez gözlerimi kırpıştırmam gerekmişti. Buzdolabından yumurtaları çıkarırken aklımda beliren menü için diğer malzemeleri seçiyordum.

"Yarın Hazal ve Leon konusunda..." dedim konuyu risksiz bir kısma çevirerek. "Her şeyin *sorunsuz* ilerleyeceğine dair teselliye ihtiyacım var. Seni zengin, bana âşık normal bir adam olarak görmeleri gerekiyor. Bana duygu dolu bakmalısın."

"Ben zaten normal bir adamım," diye homurdandı Rast. "Gözlerimi gizlediğimde sorun kalmayacak." Kısa bir an duraksadı. "Neredeyse."

Buzdolabının kapağını kapatıp şüpheyle ona döndüm. Dirseklerini masaya yaslamış, beni izliyordu. "*Neredeyse* mi?" diye sordum tereddütle. "Bu da ne demek oluyor?"

"Gözleri görmese de ruhları bu dünyayı hissedecek." Rast kadehinin dibindeki son yudumu içip kadehi masaya bıraktı. "Sıfları bana çekilecek ve *asıl göz*'leri gerçek dünyayı görmek için çırpınmaya başlayacak. İnsanın ruhu gerçekleri görmeye açtır. Her biriniz ilahlardan parça taşırsınız ve ruhlarınız bu parçayı tamamlamak için çırpınır."

Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. "*Asıl göz*'lerinin *açılma* ihtimali mi var?"

"Kısa süreli bir buluşmada yok," dedi Rast omuz silkerek. Dudağının bir kenarı yukarı kıvrıldı. "Bana hayran kalıp benimle her gün buluşmak isterlerse, onları reddetmen gerekebilir. Yanımda uzun süre kalmaları onları etkiler." Ben endişeyle yerimde kıpırdanırken bakışları bedenimde dolaştı. Devam ettiğinde sesi yumuşamıştı. "Onları bu dünyaya çekme konusunda emin misin? Avcılar, ilahlar ve iblislerle dolu bir dünyaya."

"Sadece *bir* buluşma!" dedim derin bir nefes alarak. "Seni görecekler, seninle ilgili anlattığım her şeye *inanacaklar* ve *bitecek*. *Asıl göz*'lerinin açılmasını istemiyorum. Durum böyleyse onlarla birden fazla kez karşılaşmana izin veremem."

Aramızda bir sessizlik oluştu. Kendimi rahatlatmaya çalışarak tekrar bir nefes aldım ve sırtımı ona döndüm. Yumurtaları büyük bir kaba kırıp çırpmaya başladım.

"Çok mu kötü?"

Omzumun üzerinden Rast'a bir bakış attım. "*Ne?*"

"Zarar görmeyecek olsalar bile bu dünyayı görmelerini istemez miydin?" Yüzündeki ifade çizdiği resmin beğenilmediğini düşünen bir çocuğu andırıyordu. Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım.

Tekrar önüme döndüm. "İstemezdim," dedim iç geçirerek. "Yalnız olmamak güzel olurdu elbette ama... Onların *kendi* hayatları var. Hazal bir bilgisayar mühendisi, hafta içi uyumak dışında tüm zamanını işte geçiriyor. Leon ise her ay hayatının farklı bir evresini yaşıyor. Bir hafta hırsızlarla takılıyor, diğer hafta lunaparkta maskot oluyor. Başka bir gün ise polis baskını yapılan bir zenginin evinde uyanıyor. Bela bir şekilde onu bulsa da her zaman işin içinden sıyrılmayı başarıyor. Hayatı onun kadar çılgın ve hızlı yaşayan başka birini göremezsin." Kafamı sağa sola salladım. "Bu dünyayı görmelerini istemek bencillik olurdu. Hazal'ın hayatı bir rutin, Leon'un düzensiz hayatı bile benim hayatımdan daha *düzenli*. Onların kendi hayat düzenlerini bozmasını istemezdim."

"Hımm." Rast'ın bir şeyleri hesap ettiğini yüzünü görmeden bile anlıyordum. "Bana onlardan biraz daha bahset. Sonuçta '*sevgilin*' olarak arkadaşların hakkında daha çok şey duymuş olmam gerekiyor."

Ona omzumun üzerinden kısa bir bakış attım. "Aslında onlara sadece *takıldığımızı* söyledim." Dudağımın bir kenarı yukarı kıvrıldı. "Sevgilin olmamı istiyorsan dizlerinin üzerine çöküp yalvarman gerekebilir, lanetli ilah."

Kısa kahkahası kulaklarımı doldururken içim ısındı. "Belki rüyanda," dedi alayla. Rüyamda neler yaptığını bilse bu cümleyi kuramazdı. "Anlat. Onlarla ilgili ne bilmem gerekiyor?"

"Leon beş yaşından beri arkadaşım," diye başladım kronolojik sırayı takip etmeyi tercih ederek. "Liseye kadar aynı okuldaydık ve kafalarımız *tehlikeli* bir şekilde uyuşuyordu. İkimiz de eğlencemize bakar, ortalığı karıştır ve her hafta farklı bir şey denerdik. O... hiçbir zaman hayatı ciddiye alan biri olmadı. Sadece doyasıya yaşıyor ve bu özelliğini her şeyden çok seviyorum. Geçen hafta az daha hapse giriyormuş."

"Bu kadar *uyumluysanız* neden arkadaştan ötesini denemediniz?" Hapse girme ihtimali detayına takılmamıştı bile.

"Leon'la mı?" Sesimdeki dehşeti hissetmiş olmasını umuyordum. "Dünyada tüm erkekler yok olsa ve geriye sadece o kalsa bile olmaz! *Arkadaş* kelimesinin nesini anlamadın?" Ocağın altını açmadan önce kaşlarımı çatarak ona bir bakış attım.

Rast teslim olurcasına ellerini kaldırdı. "Siz insanları anlamak zor."

"Hazal'la lisede tanıştık," diye devam ettim. Leon'la sevgili olmakla ilgili saçma konumuzu değiştirmeyi tercih etmiştim. "O zamanlar daha Almanya'ya yeni taşınmışlardı. Türk olduğu için tuhaf ve aptalca ırkçılığa uğruyordu. Eh, bununla baş etmekte oldukça iyiydi. Onu tanımadan önce bile karıştığı onlarca kavgayı duymuştum. Girdiği hiçbir kavgayı kaybetmez. Kaybetmek denen şey ya-

pısında yok. Arkadaş olduktan sonra onu kavgalardan uzak tutma görevini üstlendim."

Kendime birkaç saniye süre tanıyıp anlatmam gereken detayları düşündüm. Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. "Leon'la Hazal'ı arkadaş haline getirmek dünyanın en kaotik olayıydı. Hazal yaz için bir sinemada *part-time* çalışırken beni çağırdı. Ben de Leon'u çağırdım ve üçümüz de bir yaz boyunca çöp kutusunu aratmayan, patlak hoparlörlü bir sinemada çalıştık. Hazal, Leon'a istemeden kendi arkadaşlarından birini ayarladı. Eh, sonuç berbattı. Bir süre konuşmadılar. Daha sonra Hazal, Leon için bir iş buldu ve Leon işi batırdı." Duraksadım. "Bunu sık sık yapar. İş batırmayı yani. Neyse... Aralarında kaostan büyüyen toksik bir bağ var."

"Kulağa arkadaş grubu değil, *suç çetesi* gibi geliyor."

Bu sefer kahkaha atma sırası bendeydi. İçimi kaplayan sıcaklık gülüşümle birlikte dışarı taşarken omuzlarım sarsıldı. Sırtımı mutfak tezgâhına dayayıp yüzümü ona döndüm. "Bu fikir hoşuma gitti," diye itiraf ettim sırıtarak. "Aslında... bugün için sana bir teklifim var. Planın var mı?"

"Tüm gün senden beslenmek dışında mı?" Kızıl gözleri uğursuz bir şekilde parladı. "Pek sayılmaz."

"Seninle tanıştığımız yeri söylerken onlara birlikte de sürekli gittiğimiz bir gece kulübünü söylemiştim. Yalanı biraz gerçeğe çevirmek için bu akşam biraz kafa dağıtmaya ne dersin?" Anlamsız bir şekilde kalbim boğazımda atıyordu. Altı üstü basit bir teklifti. Neden ona çıkma teklifi etmiş gibi hissediyordum? Rast birkaç saniye sessiz kaldığında sessizce yutkundum. "Elbette avcılar yüzünden..."

"Avcıları unut," derken ses tonu sertleşti. "En azından bir geceliğine."

Gözlerimi kırpıştırdım. "Neden?"

Dudaklarında beliren gülümseme neredeyse kötücüldü. "Çünkü

ben de öyle yapacağım. Bir gece, sadece ikimiz. Düğüm, avcılar ve iblisler olmadan."

Bu geceden ne bekliyorsun, Jinava?

Kendi iç sesime bile beklentimi itiraf edemiyordum. Yine de bu cüretkâr olmamak için bir neden değildi. Rast'ın gözlerini benden başkasına çevirememesini istiyordum. Bulduğu kadın bir çıkmaz sokakta hayatta kalmaya çalışan, o gece yolunu kaybetmiş bir kadındı. Ona gerçekte nasıl biri olduğumu göstermek istiyordum. Dinmeyen kahkahalarımı, etrafımda bana çekilen insanları ve o aptal şeytan tüyümü...

Bunun için bordo, ışık vurdukça kızıllığını belli eden saten ve mini bir elbise seçtim. Vücuduma tam oturan kumaş, belimin kıvrımını sıkıca sararak kalçama doğru genişliyordu. Göğüs dekoltesi zarif ama dikkat çekiciydi, omuzları ise açıktı.

Yıllardır sadece özel günler için kullandığım parfümümü tenime sıktım. Taze ama ağır bir kokuydu, yasak meyve *benmişim* gibi hissettiriyordu. Başlangıçta şeker gibi tatlı olan koku, tenime gömüldükçe içindeki tehlikeli baharatlarla karışmış vanilya aromasını ortaya çıkarıyordu.

Yoğun makyajların yüzümü ağırlaştırdığını hissettiğimden cildime dokunmadan sadece gözlerime ve dudağıma odaklandım. Kırmızı bir ruj ile buğulu, siyah bir göz makyajı tercih ettim. *Eyeliner*'ımın keskinliği gözlerimi iyice ön plana çıkarmıştı. *Basit, sıradan insan gözlerimi...*

Kartlarımı telefon kılıfımın arkasına koydum, içine sadece telefonumun sığdığı mini çantamla koridora çıktım. Kalp atışlarım anlamsız bir şekilde hızlanmıştı. Dudaklarımı aralayıp Rast'ın adını söylemeye hazırlandım. O an bir el belimi kavradığında omzumdan geriye bir bakış attım. Kâküllerim gözkapaklarımı gıdıklıyordu.

Rast'ın kızıl gözleri yüzümde dolaştı. "Bu hazır olduğun anlamına mı geliyor?"

Kelimelerini dilinde saklasa da gözlerindeki beğeniyi görebiliyordum. Dudaklarım yukarı doğru kıvrıldı. "'*Güzelliğin beni büyüledi,*' demeyi tercih edebilirdin."

"Bilirsin, bugünlerde insanımı *şımartmamaya* dikkat ediyorum."

"Şımarmak mı?" Yüzümü ekşittim. "Ufak bir iltifatla mı? İltifat yokluğunda olduğumu mu düşünüyorsun?"

"Hayır, Jinava." Çaresiz bir şekilde derin bir nefes aldı, onu böyle sıkıştırabildiğimi görmek iyi hissettirmişti. "Sadece gördüğümü nasıl ifade edeceğimi bilmiyorum."

Göz devirdim. "Yüzyıllardır kadınlara nasıl davranacağını öğrenememen ne *acı*."

Bakışlarımı onun üzerinde dolaştırdığımda vücuduna oturan, kısa kollu siyah bir gömlek giydiğini gördüm. Gömleğini içeri sokmak yerine, salaş bir şekilde pantolonunun dışında bırakmıştı. Altında bol kesim, siyah bir pantolon vardı. Gömleğinin açık birkaç düğmesinin altından boynundaki zincir kolyeyi görmek neredeyse kahkaha atmama neden olacaktı.

Rast avucunu bana uzattı. "Geceye hazır mısın?"

Dudaklarım yukarı kıvrıldı. "Ben *her zaman* hazırım."

Bize çok da uzak olmayan Seraph'a gitmek için taksi değil, *limuzin* kullandık. Binanın önünde siyah limuzini gördüğümde Rast'a şaşkın bir bakış attım. Tepkime gülmekle yetinmişti. Acaba bu sefer kimin parasını kendine aitmiş gibi harcıyordu?

Gideceğimiz yere vardığımızda limuzinden inmek biraz tuhaf kaçmıştı. Gösterişli Seraph tabelasının hemen altında duran koca dostum Maximilian, genç görünen bir çifti umursamadan içeri gönderiyordu. Bana döndüğünde gözleri irileşti. "Jinava?" derken sesinde şüphe vardı. İriyarı, dövmelerle kaplı bedeni ve bebeksi yüzü hâlâ aynıydı.

"Max!" dedim neşeyle cırlayarak. Kollarımı açıp üzerine atla-

dım. Kaslı kolları ayağımı yerden kesti ve beni kendi etrafında döndürdü. "Nasılsın, koca adam?"

"Görüşmeyeli kendine *sugar daddy* mi buldun?" diye fısıldadı Max kulağıma. "Buraya sarhoş, yerde sürünerek, ağlayarak ve zıplaya zıplaya geldiğini hatırlıyorum ama bir limuzin..."

Beni yere bıraktı, geri çekilip ona bir bakış attım. "Onun gibi bir şey. Her neyse, bu Rast..." Bakışlarımı Rast'a çevirdiğimde yüzünde sert bir ifadeyle Max'e baktığını fark ettim. Sanki içten içe onu dövüp dövemeyeceğini hesap ediyordu. Leon bir keresinde tüm erkeklerin bunu yaptığını söylemişti. "Eee... Rast, bu da Maximilian. Beni reşit değilken bile içeri alıyordu, kendisi benim çocukluk kahramanım olur."

İkisi de sessizce dik dik birbirine baktı. Rast hiçbir şey demeden yanından geçip içeri girdiğinde şaşkınlıkla arkasından baktım.

"Döve döve ondan kimliğini almalı mıyım?" diye sordu Max. Kısılmış gözlerle arkasından bakıyordu. "Zengin piç."

Gülerek yanından geçerken, "İnan bana," diye mırıldandım. Bir elimi Max'in omzuna dayadım. "Düşündüğünden de *yaşlı*."

Rast'ı merdivenlerin tepesinde beni beklerken buldum. "*Seraph* mı?" diye sorarken şaşırmış gözüküyordu.

"Suratsızlığının nedeni bu muydu yani?" dedim alayla. "İsmini mi beğenmedin?"

"Tanrı'ya en yakın varlıklara seraf denir. Tanrı'ya olan yakıcı sevgilerinin, onları yakıp kül ettiği söylenir. İsimleri de buradan gelir. *Yananlar*. Serafın anlamı bu." Acı kahverengi gözleri bana döndüğünde altındaki kızıllığı bir anlığına görür gibi oldum.

"Ama seraflar gerçek değil, değil mi?" diye sordum kaşlarımı kaldırırken.

Rast'ın dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. "Değil."

Elini tuttum, "Sadece sen ve ben," diye hatırlattım ona. "Bu gece ilahlar, melekler ya da iblisler *yok*." Merdivenlerden inmeye başlayarak onu da beni takip etmek zorunda bıraktım. Bas müzik se-

sine gittikçe yaklaşıyorduk. En sonunda üzerinde "*Seraph*" yazan, altında altı kanatlı bir insan figürü bulunan demir kapıyı itip mekâna ayak bastık.

Loş ışıkların arasında kırmızı, mavi ve mor ışıklar insanlarla birlikte dans ediyordu. Hareket eden bedenlerin tenine dokunup geçiniyordu. Havada alkol ve ter kokusu birbirine karışmıştı. DJ kabininden yükselen bas titreşimi, çok da kaliteli olmayan zemini sarsıyordu. Kalp atışlarımı duyamıyordum, sanki müzik kalp atışlarımı bile yönetiyordu.

Rast'a dönüp diğer elini de kavradım ve geri geri yürüyerek onu kalabalığın içine çektim. "Umarım alkol eşiğin yüksektir!" diye bağırdım yüksek sesle. "Çünkü buradan ayık kafayla *ayrılamayacaksın*."

Rast'ın dudaklarında meydan okuyan bir sırıtış belirdi. "Ben insanlar ilk kez *alkol* içtiğinde bile vardım!" diye bağırarak karşılık verdi. Acı kahverengi gözleri kızıla dönerken ışıklar yüzüne vurup kayboluyordu.

Bar kısmına kendimizi attığımız anda, her fırsatta benimle flört eden sarışın Finn'i görmek keyfimi yerine getirmişti. Belli belirsiz şeytani bir şekilde gülümsedim. Rast'ın yanımda olmasını umursamadan, "Hey, Finn!" diye seslendim. "Nasıl gidiyor?"

Elindeki *shaker*'ı sallarken kol kasları gerilmiş olan Finn'in bakışları bana döndü. Mavi gözleri beni yavaş yavaş süzdükten sonra bakışları Rast'ı buldu. Bana doğru eğilerek, "Suratsız eşlikçini görmeden önce gayet iyiydim," dedi yoğun İngiliz aksanıyla. Üzerinden bira kokusu yayılıyordu. Dudaklarını kulağıma değdirdi. "Muhteşem gözüküyorsun, Jin."

Bunu der demez dudaklarının benden uzaklaşması bir oldu. Bedeni geriye savrulup şişelerle dolu dolaba sertçe çarptığında şişeler tehditkâr bir şekilde sallandı. Finn kafa karışıklığıyla bana bakarken gözlerimi Rast'a çevirdim. Üzerinde *gücünü* kullanmıştı.

Rast bir dirseğini bara dayamıştı. Kızıl gözleri uğursuz bir şekil-

de parlarken elini buyurgan bir ifadeyle başka tarafa çektiğinde Finn öne doğru sendeledi. "Sadece *işini* yap," derken dudaklarında bir gülümseme belirdi. "On ikili tekila *shot*, *şimdi*."

Finn üzerini düzeltirken gözlerinde karmaşa vardı. Bakışları ikimiz arasında gidip gelirken dudaklarını oynatarak, "*Bu da neyin nesi?*" diye sordu. Cevap olarak omuz silkmekle yetindim. Rast'ın dediğini yapıp *shot*'ları hazırlamak üzere diğer köşeye çekildiğinde ben de bakışlarımı Rast'a çevirdim.

"Umarım yanıma yaklaşan her erkeğe bunu yapmayı düşünmüyorsundur." Kaşlarımı havaya kaldırdım. "Derdin ne senin?"

Rast bana doğru eğildi. "Etrafta sıfı ondan iyi onlarca kişi var!" diye bağırdı sesini duyurmaya çalışarak. "Biraz *seçici* olmalısın. İyi bir gece geçirmeni istiyorum, beş dakikada işi bitirecek bir aptalla takılmanı değil."

Tekila *shot*'lar önümüze bırakılır bırakılmaz, Finn bizden uzaklaşıp diğer müşterilerle ilgilenmeye döndü. Bar sürekli kalabalıktı ama bir şekilde herkese yetişmek onun gizli becerisiydi. Bakışlarımı tekrar Rast'a çevirdiğimde kızıl gözlerinin fazla yakınımda olduğunu fark ettim. Geriye çekilip elime bir *shot* bardağı aldım ve ona doğru kaldırdım. "Şerefe, Rast."

Rast da kendine bir bardak seçti. Bardaklarımızı tokuşturduktan sonra ikimiz de tekilayı kafamıza diktik. Tekilanın sıcaklığı boğazımı yakıp karnıma doğru bir ateş hattı oluştururken dudaklarımın arasından kesik bir nefes verdim.

İkimiz de inatçının önde gideniydik. Bir hızlı trene binmiş gibi hızla ilerliyorduk. *Shot* bardaklarını birbiri ardına yuvarladıktan sonra bu sefer votka *shot* sipariş ettiğimizde damarlarımda dolanan alkolü hissetmeye başlamıştım. Müzik daha güzel, ışık daha yoğun gelmeye başlamıştı. Votkalar önümüzde geldiği anda bardaklardan birini kafama dikip ayağa kalktım. Parmaklarım Rast'ın eline uzandı. "Biraz dans edelim!" diye bağırdım. "Kan dolaşımım hızlanmazsa sonsuza dek içebilirim!"

Rast'ın iri eli benimkinin üzerine kapanırken karnım bu görüntü karşısında kasıldı. Topuklu giysem de boyuna yetişememeyi, elimin onun elinin yanında küçücük kalmasını seviyordum.

Kızıl gözleri ışıldarken onu kalabalığın arasına çekmeme izin vermedi. "İzle beni!" diye bağırdım sırıtarak. Ortaya, beyaz ışığın aydınlattığı o noktaya geçtim. *The Way I Are* şarkısına yetiştiğim için şanslıydım.

Gözlerimi kalabalığın arasında parlayan kızıl gözlere sabitledim ve dans etmeye başladım. Müzik ruhuma dolanıyor, onu kıskaçları arasında sıkarken bedenim kıvrılmak için yanıp tutuşuyordu.

Bas sesi göğsümde yankılanıyordu. Üzerime düşen ışık gölgemi yere, insanların üzerine düşürüyordu. Kimin baktığını umursamadan sadece dans ediyordum. Topuklarım zemine vurdukça titreşim ayak bileklerimden yukarı doğru uzanıyordu, müzik beni yönetirken ona karşı koyamıyordum. Saçlarım omuzlarıma değerek savrulurken alkolün etkisinin gitgide arttığını hissedebiliyordum.

Etrafımdaki kalabalığın ne zaman arttığını, şarkının ne zaman değiştiğini bilmiyordum. Kalabalığın içinde nefesler birbirine karışmıştı. Başımı geriye attığımda yüzüme vuran kırmızı ışık düşüncelerimi dağıttı. Zihnim bomboştu. Sadece müzik, ritim ve... üzerimde beliren eller.

Başımı indirdiğimde kızıl gözler tam önümdeydi. "İyi bir dansçı olduğunu bilmiyordum." Alkol kokan nefesi yüzüme çarptı. Bakışlarımı kırpıştırıp yüzüne odaklanmaya çalıştım.

"Hakkımda bilmediğin çok şey var!" diye bağırarak karşılık verdim. "2010'larda deli gibi *Timbaland* ve *Britney Spears* dinler, her şarkılarına koreografi uydurmaya çalışarak odamda dans ederdim!" Kafamı geriye yatırıp kahkaha attım. "Annem *delirirdi*."

Rast kulağıma doğru eğildi. "Sıra bende!"

Ne demek istediğini anlamadan bakışlarım onu takip etti, boş alana ilerlemesini izledim. Beş dakika sonra ağzım açık kalmış bir şekilde Rast'ı izliyordum.

Rast... *profesyonel* bir dansçıydı.

Karanlık bir özgüvenle hareket ediyordu. Başka bir erkeğin böyle dans ettiğini görsem kahkahalar atabilirdim ama Rast'ın hareketlerini izlemek sadece başımı döndürüyordu. *Michael Jackson* gibi geriye doğru adımlarken gömleğinin açık yakasından aşağıya ter damlaları süzülüyordu. Savrulan dalgalı saçları ışığın altında parlıyordu. Etrafına yaydığı enerjiyi hissedebiliyordum. İnsanların bakışları ona dönüyor, dans eden bedenler ona çekiliyordu. Birkaç saniyede müziğin *kendisine* dönüşmüştü.

Bedenini büyük bir ustalıkla kullandığını görmek, onunla ilgili başka bir şeyi merak etmeme neden olmuştu.

Dans eden kalabalığın içine karıştım ve onların beni sürüklemesine izin verdim. Müzik hızlandı, dönüp duran ışıkları takip ederek kaybolmaya çalıştım. Tanımadığım kızlarla yerimde zıplayıp kahkahalar attım, bir adamla sanki romantik bir şarkı çalışıyormuş gibi yavaş yavaş dans ettim. Bir grupla birlikte kollarımızı birleştirerek sırayla herkesi havaya fırlattık. Gözlerim Rast'ın gözlerine takılıp duruyordu. Onun kalabalığın içinde nerede olduğunu her zaman biliyordum.

Rast'ın dans etmeyi bıraktığını fark ettiğimde kalabalığı yarıp ona doğru ilerlemeye başladım. "Affedersin! Affedersiniz! Ah! Çekil şuradan, *seni aptal*..."

En sonunda boşluğa ulaştığımda Rast'ın tüm bedenini görebiliyordum. Parmaklarının ucu, sırtı dönük bir bedene dokundu. Kızıl saçlı, minyon kadın kalabalığın arasında onun dokunuşunu hissetmiş gibi duraksadı. Ardından önünde duran adama uzandı ve onu öpmeye başladı. Gözümü açıp kapattığımda çoktan adamın kucağındaydı.

Rast bana doğru gelirken parmak uçlarını yanından geçtiği herkese değdiriyordu. İnsanların kolları birbirine dolanıyor, dudakları birbirine uzanıyordu. Hava yoğunlaşıyor, ışık üzerime inen perde gibi gözlerimi ağırlaştırıyordu.

Gücünü göremiyordum ama *hissediyordum*. Fani ruhlarda beliren arzu, tenlerinden dışarı taşıyordu.

Tam karşımda durdu. Terle kaplanmış teni ışıkların altında parlıyordu. Dudaklarımdan kesik bir nefes verdim. "Sürprizlerle dolusun," dedim güçlükle. "Bu yaptığın *neydi?* Şimdi herkes birbirinin üzerine mi atlayacak?"

"Günahlarından *şehveti* uyandırdım." Kızıl gözlerindeki nehir dalgalandı. Yüzünde daha fazlasını isteyen bir açlık vardı. "Onlardan besleniyorum."

"Hah, görünüşe göre burada bana ihtiyacın kalmadı."

"Sana uzun bir süre ihtiyacım var." *Ama sonsuza dek değil.* Kusursuz gülümsemesi ortaya çıkarken kızıl gözleri parladı. "Sarhoş olma yarışına devam etmek istiyor musun?"

Omzuna çarpıp yanından geçerken, "Elbette!" diye bağırdım. "Yenileceksin, *aptal tanrı.*" Düşünebildiğim tek şey bana her zaman ihtiyaç duymayacağıydı. Yaşlanacaktım, sıfım onun istediği gibi olmayacaktı. Ben... *geçiciydim.* Gözlerimin dolmaması için kendimi sıkmam gerekmişti.

Küçük bar sandalyelerine oturup tekrar tekila *shot* söyledik. Zevk alacağım bir şeyler içmeyi düşünmüyordum bile, Rast'tan önce sarhoş olmayacaktım. Bir tanrının alkol eşiğini merak ediyordum. Belki de yüzyıllar onu profesyonel bir içici yapmıştı ve sarhoş olamıyordu. Her türlü ona meydan okumak zevkliydi.

İkimiz de çakırkeyif olduğumuzda içmeye biraz ara vermeye karar verdik. İşaretparmağımı Rast'ın yüzüne doğru sallarken, "Sen!" diye bağırdım. Utanmadan elimle deri koltukta sevişen çifti işaret ettim. "İnsanları üremeye teşvik ediyorsun. *Ahlaksız herif!*"

Rast bir elini alnına dayamış bir şekilde duruyordu. "Ben ahlaksız değilim! Sadece toplantıları kaçırdım."

"Buraya yıllardır geliyorum, Rast! İnsanları hiç bu kadar *azgın* görmemiştim!"

Araladığı gözleriyle bana yandan bir bakış attı. "Birini seç."

"*Ne?*"

"Hepsinin sıfı yükseldi!" dedi bana eğilirken. "Şimdi gece için kendine uygun birini seç!" Bakışları başka bir yöne döndüğünde onu takip ettim. Uzun boylu, üstü çıplak esmer bir adam yanımda Rast'ın olmasını umursamadan gözleriyle beni yiyip bitiriyordu. Tereddütle adama gülümseyip önüme döndüm.

"Ah, *hayır*," dedim yüzümü ekşiterek. "Diken gibi saçlar sevmiyorum."

"Ya o..." Başka birini işaret etti.

"Teninin tuhaf bir kokusu var, duştan sonra bile leş gibi koktuğuna eminim."

"O..."

"Fazla kısa."

"Buna da mı kısa diyeceksin?" Yeni işaret ettiği kişi neredeyse iki metreydi.

"Fazla *uzun*."

"Şuradaki sarışın?"

"Kolunda iki kadın var!"

"Birini seçmek zorundasın."

Ellerim yumruk halini alırken hışımla ona döndüm. "Birini seçmek *zorunda* falan değilim!" diye bağırdım yüzüne doğru. "Buraya seninle eğlenmek için geldim, gece birinin yatağına girmek için değil! Ve ben..." Gözlerim sızlarken bakışlarımı hızla kaçırdım. Dönüp son *shot* bardağını da dikip sessizce ellerimi izlemeye başladım. "*Sen* birini seç."

"İnsanların tadını *sevmediğimi* söylemiştim." Rast'ın ısrarcı sesi hemen kulağımın arkasındaydı. "Cümlene devam et. Ve sen, *ne?*" Sıcak nefesi tenime değdiği anda tüm bedenime bir ürperti yayıldı.

Gözlerimi önümden ayırmadım. Müziğin sesi kulağımda bir uğultuya dönüşmüştü. "Hiçbirinden etkilenmeyeceğimi nasıl anladın?"

"Anlamadım. Sadece benden başkasına bakmayacağını umuyordum."

Gözlerimi şaşkınlıkla kırpıştırdım. Alkol uyuşukluğu zihnimi bir anlığına terk ederken bakışlarımı ona çevirdim. Hafifçe geri çekilse de yüzü hâlâ çok yakınımdaydı. "Sarhoş musun?" diye sordum güçlükle yutkunarak.

"Hayır," dedi Rast yüzümü incelerken. "Ya sen?"

"Hayır."

"O zaman neden..." Boğazım düğümlendi. Neden *bunu* söylemişti?

Rast parmaklarını tek tek parmaklarımın arasından geçirdi. "Dans et benimle." Alnını benimkine yasladı. Nefes alamıyordum. *Yakındı. Fazla* yakındı. Alkol ve ter kokan boğucu ortamda onun kokusu hepsinden sıyrılıyordu. Rahatlatıcı, baştan çıkarıcı amber onun doğal parfümü gibiydi.

Beni dansa kaldırmasına izin verdim.

Müziğin ritmi bizi birbirimize yaklaştırıyordu. Elleri ilk önce tesadüfmüş gibi, daha sonra da kasıtlı olarak bedenime dokundu. Zıplayıp hoplayan, çığlıklar atıp şarkıya eşlik eden kalabalığın arasında tek hissedebildiğim oydu. Nefesi tenime vuruyor, bedenim onun hareketlerine karışıyordu. Aramızda birkaç santim vardı. Bolca ışık, nefes ve hareket... Bir anlığına kulağımda yankılanan ses bile susmuştu.

Sırtımı ona döndüğümde belime dokunan elleri beni kendine çekti. Elleri belimden yukarıya kayarken bedenim ona doğru yaylandı. Dudaklarımdan kesik bir nefes döküldü. Kalçamı vücuduna daha da bastırırken dizlerimi yavaşça kırıp müziğin ritmiyle yılan gibi kıvrıldım. Tekrar doğrulduğumda Rast'ın elleri yeniden belime kavradı. Kulağıma doğru eğildi. "Eğleniyor musun?"

Bedeni tamamen bedenime yaslıyken sertleştiğini hissedebiliyordum. Kafamı onun göğsüne bırakıp kahkaha attım. Bu onun için yeterli bir cevaptı. Vücudumu ona çevirdiğimde hafifçe yutkundum.

Keskin çene hatlarını güçlü bir şekilde kavrayan kirli sakalı, düz burnu ve dolgun dudaklarıyla oynaşan ışıkların altında bir şahesere benziyordu.

Bu yüzden yüzünü bana doğru eğip ensemden tutarak beni kendine çektiğinde ne olduğunu anlamadım. Dudakları dudaklarımın üzerine kapanırken ilk birkaç saniye gözlerim şok içinde açık kaldı. Dili ağzımın içine girdiğinde ise istemsizce kapandı. Kendimi tamamen Rast'a bıraktım.

Dillerimiz birbiriyle çarpışırken tüm vücudum beklentiyle gerildi. Vücutlarımız arasında bir santim bile yoktu. Belimi kavrayan eli beni kendine sıkıca bastırıyor, ensemdeki eli biraz bile kıpırdamıyordu. Kasıklarım sızlarken bedenimin tek bir şeyi arzuladığının farkındaydım. *Onu* istiyordum.

Nefes nefese kalmış bir şekilde geri çekildim. Boğazım düğümlenmişti. "Tadımı sevmediğini söylemiştin," diye mırıldandım güçlükle. Rast'ın beni duyup duymadığından bile emin değildim. Bunu sıfımdan beslenmek için mi yapıyordu?

Rast aralık dudaklarının arasından hızlı nefesler alıp verirken dağılmış gözüküyordu. Sertçe yutkundu. "Yalan söyledim," dedi tek nefeste. "Tadından hiçbir zaman nefret etmedim. Kafamı karıştıran da buydu." Kafasını eğerek alnımı alnıma dayadı. "*Siktir*, Jinava! Bu büyük bir sorun. Tadını *seviyorum*."

Bayılacak gibi hissediyordum. Rast benden hiçbir zaman *tiksinmemişti!* "Sarhoş musun?"

"Hiç bu kadar ayık olmamıştım."

Başım dönerken boynundaki zinciri kavrayıp onu kendime çektim. Dudaklarına yapışan bu sefer ben olmuştum. Rast'ın kolları beni sardığında bacaklarımı beline doladım. Beni baskılayan sertliğini hissedebiliyordum. Canlı canlı, görünmez bir ateşle yanıyordum.

Elimi saçlarına daldırdım, parmaklarımı kahverengi tutamların arasında gezdirirken birden müziğin sesi kesildi. Sırtım yumuşak bir

şeye değdiğinde gözlerimi araladım. Artık Seraph'da değildik. Evde, benim odamdaydık. Koridordan gelen ışık yatak odasını aydınlatan tek şeydi. Beni yatağa bırakıp üzerimde doğrulan Rast'ın yüzüne gölge düşürüyordu. Karanlıkta parlayan tek şey kızıl gözleriydi.

Dirseklerimi yatağa yaslayarak biraz olsun doğruldum. "İradeni kontrol edemiyor gibisin, lanetli tanrı," diye takıldım ona. "Şimdi bayılıp düşecek misin?"

"İnan bana, Jinava. Bayılmaktan *çok* uzağım." Rast elleriyle bacaklarımı iki yana ayırdı. "Seni kendinden geçirmeyi planlıyorum." Bakışlarını önce bacaklarımın arasına, ardından sorarcasına yüzüme çevirdi. Dantelli, siyah iç çamaşırımı görmüştü.

Cevap olarak dudaklarımda bir sırıtış belirdi. Rast dizini bacaklarımın arasına yerleştirdi ve üzerime eğildi. Tekrar öpüşmeye başladığımızda düzensizleşen nefeslerini duymak iyice uyarılmama neden oluyordu. Bu an *yaşanıyordu*. Bu sefer gördüğüm onlarca rüya gibi değildi, *gerçekti*.

Parmakları ıslaklığıma değdiğinde vücuduma bir ürperti yayıldı. Belim yaylanırken dudaklarının arasına doğru inledim.

"Çoktan ıslanmışsın," diye mırıldandı. Dudaklarıma takdir edercesine küçük bir öpücük bıraktı. Bir mırıltıyla onu onayladım. Elbiseyi kalçamdan yukarı sıyırarak beni yatağın kenarına çekti. Dizlerinin üstüne çöktü, bacaklarım omuzlarına değiyordu. Çamaşırımı yana çekti ve ben ne olduğunu anlamadan dudaklarını o noktaya dayadı. Dili beni baştan aşağıya yaladığında kafamı yatağa bastırıp inledim. Rast kıkırdadı. Ardından dili ve dudaklarıyla benimle bir dansa başladı.

Kızıl gözlerini üzerimden bir saniye bile ayırmıyordu. Dudaklarını hareket ettirirken iniltilerim birbirine karışıyor, beden dilimi okuyarak neye ihtiyacım olduğunu anlıyor ve ona göre hareket ediyordu. Ellerim uzandı ve ona dair tutunabileceğim tek şeye, saçlarına ulaştı. Saçlarına asılmama onaylayan bir mırıltıyla karşılık verdi.

Daha fazlasını hissedemeyeceğimi düşündüğüm her saniye, his-

lerim biraz daha yoğunlaşıyordu. Patlamak üzereydim. Saçlarına o kadar sert asılıyordum ki, canının yandığına emindim. Dudaklarını benden ayırmadı. "Besle beni."

Tüm vücudum titrerken gözlerim karardı. Bedenim gerilmişti, dudaklarımdan kısa bir çığlık döküldü. Tüm vücudum karıncalanırken gözlerimi zar zor araladım. Nefes nefese kalmıştım.

Eli beni okşamaya devam ederken dudaklarımdan çaresiz bir inilti döküldü. Rast doğrulduğunda dudaklarında ve çenesindeki ıslaklığı görmek bedenimin tekrar kasılmasına neden oldu. Kızıl gözleri uğursuz bir şekilde kısılırken gömleğini tek eliyle üzerinden çıkardı. Bakışlarım yetersiz ışığın gölgeler düşürdüğü karın kaslarına kaydı. Hemen altında pantolonunu zorlayan şişkinliği görebiliyordum.

Tanrım, beni parçalara ayıracaktı.

Rast dizini yatağa dayayıp üzerime kapandı, dudakları anında ağzımı buldu. Dilini dudaklarımın arasından içeriye daldırdığında farklı olan o tadı hissedebiliyordum. "Sıfının tadını merak etmiştin," diye mırıldandı dudaklarıma doğru. "Şimdi kendini tadabilirsin."

Geriye çekilip işaretparmağını boynumdan aşağı kaydırdı. Ucunda kızıl ışıkların belirdiği parmağı göğüslerimin arasından geçerek aşağıya doğru ilerlemeye başladı. Elbisem ansızın iki parçaya ayrıldığında kumaş tenimden kayıp iki yana düştü. "Elbisem..." diye sızlandım. "Onu sevmiştim!"

Rast tek eliyle kumaşı bedenimin altından çekip köşeye attı. Gözlerini göğüslerimden ayırmadan, "Yenisini alırız," dedi umursamaz bir tavırla. Bacaklarımın arasından iç çamaşırımı da sıyırdığında karşısında tamamen çıplak kalmıştım.

Tekrar üzerime eğildi, dudaklarını göğsümün ucuna dayadı. Dili göğüs ucumda daireler çizerken ellerimi güçlü sırtında dolaştırdım. Parmaklarım gerilen kaslarında geziniyordu, tırnaklarımı sırtına gömdüm. Dişleri benimle oynadığı sırada tüm vücudum arzuyla sızlamaya başlamıştı. Rast'ın dudakları diğer göğsüme kayarken boşta olan göğsüme eliyle ilgi gösteriyordu.

Bir elimi sırtından çektim, ikimizin arasına sokup sertliğini kavradım. Üzerimdeki bedeni gerildiğinde, "Rahatla," diye mırıldandım. "Biraz oynamak benim de hakkım..." Onu kavrayarak aşağı yukarı sıvazladıktan sonra fermuarını çekip açtım. Düğmeyi de tek elle çözdüğümde geri çekildi. Sadece birkaç saniyeliğine durdu ve yataktaki görüntümü inceledi. Kızıl gözleri bedenimin her santiminde ağır ağır dolaşırken gördüğünü beğenmişe benziyordu.

"Şarap gibisin, Jinava," derken sesi boğuktu. "Tadın her yudumda gittikçe güzelleşiyor."

"Sözlerin, bu geceyi *şimdi* yaşıyor olmamızı telafi edebilir," dedim bakışlarım yüzünden aşağıya kayarken. Tamamen çıplak kaldığında üzerime dayanan sertliğini görmek güçlükle yutkunmama neden oldu. Bakışlarımı tekrar karanlıkta parlayan kızıl gözlerine kaydırdım. "Elini çabuk tutarsan."

Rast'ın dudaklarında bir sırıtış belirdi. Tekrar üzerime çıkınca yaptığı şey elini çabuk tutmaktan çok uzaktı. Sertliğini bana sürtüyor, parmakları tenimin her noktasında geziniyor ve dudakları boynumu emiyordu. İniltilerim birbiri ardına dökülürken bana bir türlü istediğimi vermiyordu. Rüyam aklıma geldiğinde saçlarına asılarak yüzünü biraz kaldırmasını sağladım. "*Tanrım*," dedim nefes nefese. "Lütfen."

Rast'ın tüm vücudu gerilirken gözlerindeki ışık keskin bir hal aldı.

Sanki o bir avcıydı, ben de onun avıydım.

Dudakları vahşice dudaklarımın üzerine kapandı, ben daha nefes bile alamadan beni yavaşça kendiyle doldurdu. Nefesimi tutarken kalçamı daha fazlasını istediğimi belli ederek hareket ettirdim. Onu daha da derinlere alırken Rast geri çekildi. Sıkılı dişlerinin arasından sert bir nefes verdi.

"Durmanı istemiyorum, Rast," diye mırıldandım. Parmaklarımı sırtında dolaştırıp tırnaklarımla tenini çizdim. Dudaklarım kulağına yöneldi. "Sana *doyamıyorum*."

Rast kendini tutmaya çalışırcasına kesik bir nefes verdi. Hareketlerindeki tempo gittikçe artıyordu. Ellerimi karın kaslarında ve sırtında gezdirmeye, kulağına fısıldamaya devam ettim. Beni gittikçe daha da dolduruyor, vücudumun açlığını çektiği her şeyi bana sunuyordu. Dudakları dudağımda, yanağımda ve boynumda gezinerek tenime art arda öpücükler bırakıyordu. Neredeyse romantik sayılırdı.

Neredeyse.

Hareketleri katlanamayacağım bir hıza ulaştığında altında kıvrandım, halimden memnundum. Gözlerim kararırken tırnaklarımı sırtına saplayıp dudaklarımı onunkilerden ayırdım. "Rast," dedim güçlükle. O kadar dolu hissediyordum ki, çığlık atmak istiyordum. "Rast ben..."

"Benimle gel," diye mırıldandı boynuma doğru. Hareketleri iyice hızlanmıştı. Bir eli uzanıp beni okşamaya başladı. Gözlerimi kızıl irislerinden ayırmadan kollarımı boynuna doladım. Dudaklarımdan bir çığlık döküldüğünde Rast memnuniyetle inledi. Aynı anda birbirimize karışıyorduk. Onun her kasılışını hissedebiliyordum.

Nefeslerimiz birbirine karışırken Rast geri çekildi ve arsız bir ifadeyle bacaklarımın arasından akanları izledi. Gözleri tekrar yüzüme çevrildiğinde kollarıyla beni kavradı, kendine doğru çekerek dudaklarımı öpmek için tekrar yüzüme uzandı.

Onun dokunuşu altında erirken zihnim, düşünmemeye çalışarak rafa kaldırdığım o karanlık kutuyu saklandığı yerden aldı. Pandora'nın Kutusu açılırken zihnimde tek bir cümle belirdi.

Rast'a âşık olmuştum.

Tükenmiştim ama aynı zamanda saatlerce bunu yapabilirdim. Hızlı kalp atışlarım göğsümü döverken beni nazikçe öpmesine izin verdim. Rast yatağa, yanıma uzandığında yüzlerimiz birbirine dönüktü. Kızıl gözleri yüzümde gezinirken dalgın gözüküyordu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordum tereddüt etmeden.

"Senin gibi bir insanla daha önce karşılaşmadığımı." Kısa bir an

duraksadı. "Ölümsüz bir ilah olduğunda yaşayabileceğin her şeyi yaşadığın yanılgısına düşebiliyorsun." Dudakları hafifçe yukarı doğru kıvrıldı. Başparmağı, altdudağımda dolaştı. "Bir insan olsaydım, tek istediğim sen olurdun."

"Ama bir insan *değilsin*." Boğazım kurumuştu. Tek istediği ben değildim. Rast kendi diyarına, Anara'ya geri dönmek istiyordu. Bu dünyaya ait değildi, *bana* ait değildi.

"Bana *sakın* âşık olma, Jinava." Kızıl gözlerinden bir karanlık geçti.

Ellerim titrerken sadece yüzüme odaklandığı için şanslıydım. Kıkırdayarak, "Merak etme," dedim zoraki bir alayla. "Sana âşık değilim, Rast."

Beni susturmak istercesine dudaklarıma kapandı. Öpüşü yoğunlaşırken bu sefer her şeyi onun yönetmesine izin vermedim. Kucağına çıktığımda kafamın içinde tehlike çanları çalıyordu. Göğüs kafesimin korumaya çalıştığı kalbim sızlıyordu ve bunun nedeni arzu değildi.

Bunun geri dönüşü olmadığının farkındaydım.

Yasak elmadan bir ısırık almıştım ve lanet olasıca tadı *çok güzeldi.*

17

APTAL RAST HARİKA ANISINI SEÇİYOR

Gözlerimi araladığımda Rast'ın kolları arasındaydım. Kolu belime dolanmış, yüzünü yastığa dağılan saçlarıma gömmüştü. Donakalmış bir şekilde karşıya bakarken göğsümde hissettiğim şey kocaman bir *boşluktu.*

Güneş doğduğunda ancak birbirimizden ayrılabilmiştik. Saatlerce bana karışmış, benden beslenmiş ve beni tatmin etmişti. Bedenim istediğini almıştı fakat derinlerde, kalbim acıyla sızlıyordu.

Bana sakın âşık olma.

Ne hissettiğimi kendi içimde kabullendiğim gece, sanki Rast sonumuzu görmüş gibi beni uyarmayı tercih etmişti. Bunu bana tekrar zevk çığlıkları attırmadan hemen önce yapmıştı. Seksten sonra bu kadar etkilenmeyi beklemiyordum. Her şeyin daha da kolaylaşması gerekiyordu! Şimdi ise kendimi karmakarışık bir durumun içinde bulmuştum.

Rast'ın kolları arasında biraz daha oyalandım. Düzenli nefes alış verişlerini duymak canımı yakacak kadar huzur vericiydi. Teninin sıcaklığı beni tamamen kuşatmıştı. Kolları arasında dönüp yüzünü izlemek için kendime zaman tanımak istiyordum. Ancak en sonunda bu sıcaklıktan uzaklaşmam gerektiğini hatırlayarak yavaşça kolunu

üzerimden kaldırdım ve yataktan kalktım. Dolabın kapağını sessizce açıp birkaç kıyafet seçtim.

"Günaydın."

Omzumun üzerinden yarı örtülü çıplak bedenine baktım. "Ah," dedim bakışlarımı kaçırırken. "Uyandırmak istememiştim."

"Sorun değil." Rast uyku mahmuru gözlerini kırpıştırdıktan sonra bakışlarını çekinmeden çıplak bedenimde gezdirdi. Gözleri yüzüme döndüğünde tek kaşını kaldırmış, ona dik dik bakan bir Jinava ile karşılaşmıştı. Biraz olsun utanmış gibi bile gözükmüyordu. "Duşa mı gireceksin?"

"Beni *süzmeyi* bırakırsan evet."

Rast pis pis sırıtarak bakışlarını tekrar bedenimde gezdirirken iç geçirdim. Ona sırtımı dönüp kapıya ilerlerken bakışlarını hâlâ üzerimde hissedebiliyordum.

Hızlı bir duşun ardından giyindim ve ıslak saçlarımla kendimi mutfağa attım. Rast'ın kahvaltıyı çoktan hazırladığını görünce dudaklarımda ufak bir tebessüm belirdi. Ev arkadaşlığı konusunda aramızda bir şeylerin değişmediğini bilmek güzeldi.

Sandalyeme oturup her şeyi yumurtayla yaptığı kahvaltıya tek bir bakış attım. "Sendeki kadın dokunuşunu görebiliyorum," dedim boynundaki ısırık izlerine alayla bakarken. "Günler sonra *nihayet* koltuğunda terleyerek uyanmadın."

"İyi bir sabah geçirdiğim için beni suçlayacak mısın?" dedi Rast bana dönerken. Üzerine siyah bir tişört ile şort geçirmişti. Dün sağa sola çekiştirdiğim saçları hâlâ dağınıktı.

Ağzıma küçük bir pankek tıktım. "Varlığıma *biraz daha* şükredebilirsin."

Rast bana yandan bir bakış attığında kızıl gözleri keyifle parladı. "Bugün için planın ne?"

"Onlarla evde mi buluşmalıyız, yoksa dışarıda mı?" diye sordum tereddütle. Neredeyse mevsimi geçecek portakal suyumu yudumlarken olasılıkları düşünüyordum.

"Avcılarla karşılaştığımız herhangi bir durumda *asıl göz*'leri bundan etkilenir." Rast önüme krep tabağını koyduktan sonra tam karşıma oturdu. "Onlar için en *güvenlisi* ev."

"Komşulara yakalanmamamız gerekiyor."

"Zor değil," dedi Rast omuz silkerek. "Bunu defalarca kez yaptık." Çenesini sıvazladı. "Dün gece sesini duymadıklarına göre..."

Masanın altından bacağını tekmeledim. Rast'ın dudakları kıvrıldı.

Kahvaltı boyunca konuşmadık. Tamamen kahvaltıma odaklanmaya çalışırken Rast'ın tam karşımda olması işimi zorlaştırıyordu. Aklımda sürekli dün gece gelip duruyordu.

Hazal ve Leon'a akşam yemeği için konum attıktan sonra tüm odağımı onlara vermeye çalıştım.

Rast'ı koltukta telefonda takılırken yakaladım. Telefonu elinden kapıp koltukta yanına attım. Ardından, "Seni bir teste sokmam gerek," diye ilan ettim.

"Ne testi?"

"*'Jinava'yı ne kadar tanıyorsun?'* testi." Koltukta yanına oturup ona döndüm. Tekrar bu kadar yakınında olmak kısa bir anlığına başımı döndürmeye yetmişti. "Sonuçta beni yeterince tanımıyorsun."

Bu dediğim Rast'ı duraksattı. "Öyle mi?" dedi donuk sesle. "Seni tanımıyor muyum?"

"En sevdiğim renk, en sevdiğim dizi, en sevdiğim yazar... Beni sadece yüzeysel olarak tanıyorsun." Koltuğa yaslanıp kafamı arkaya dayadım. "Neden öyle bakıyorsun?"

"En sevdiğin rengi *sen bile* bilmiyorsun," dedi Rast iç geçirerek. "Ruh haline, mevsimlere göre değişiyor. Bu yüzden tüm kıyafetlerin rengârenk. Hissettiğin gibi değil, hissettirmek istediğin kişi gibi giyiniyorsun. *Rick Riordan* en sevdiğin yazar olabilir. Fantastik evrenleri, *sitcom* izlemeyi ve animasyonları seviyorsun. Yemek yaparken daha önce izlediğin bölümleri açıp replikleri ezbere söylüyorsun."

Dudaklarım şaşkınlıkla aralanırken nutkum tutulmuştu. Bunların *hepsini* nasıl fark etmişti? Birlikte geçirdiğimiz zaman sonsuzluk gibi hissettirse de daha bir ay bile olmamıştı.

"Kırmızı rujdan başka bir ruj kullanmıyorsun." Kaşları hafifçe çatılmıştı. Düşünceli bir şekilde önüne bakıyordu. "Yemek yapmaktan çok, tatlı yapmayı seviyorsun. Çoğu yarışmada derecelerin tatlılar üzerine. Hayatından yakınmak yerine, her zaman iyi yanlarına odaklanıyorsun. Saçların kuruyana kadar hareket etmek zorunda hissediyorsun, ki bunu anlamam *zor* oldu."

"Rast." Kızıl gözleri bana döndüğünde sertçe yutkundum. "Sen... tüm bunları nasıl..."

"Seni izledim. Yemek yaparken, uyurken ve evin içinde gezinirken. Haftalarca seni izledim."

Gözlerimin dolmasına bu sefer engel olamadım. Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırırken bakışlarımı kaçırıp hızla ellerimle yüzümü sildim. "Teşekkür ederim," derken sesim titriyordu. En son ne zaman bir insan yüzünden bu hale geldiğimi hatırlamıyordum. *Gerçi insan değildi ya, neyse...*

Annem ve babamla yıllarca aynı evde yaşamıştım ama bunların birini bile fark etmemişlerdi. Beni sokaktan geçen bir yabancı kadar tanımışlardı.

Rast'ın kızıl gözleri ışıldadı. "Seni tanımak bir *zevkti*."

Yüzü onu öpebileceğim kadar yakınımdaydı ama buna cesaret edemedim. Dudaklarım ona sevgi sözcükleri söyleyebilecek kadar sıcaktı, yine de kelimeleri dilimde döndüremedim. Beni tanıdığını bilmenin yarattığı sarsıntıyla koltukta öylece oturmaya devam ettim. Aramızda sessizlik büyüdükçe büyüdü, bir saniyesinden bile rahatsız olmadım. Sessizliğimizin konuştuğunu hissedebiliyordum.

"Bu kadar gerilme," dedi Rast teselli edercesine. "Arkadaşlarının yanında bir başkası gibi davranmana gerek *kalmayacak*. Yalan olan tek kısım bu ev. Yalan söylemen gereken kısımları bana bırak, sen onlara sadece gerçeği söyle."

Kelimeleri üzerimdeki yükü biraz olsun hafifletmeyi başarmıştı. "Alışverişe gidecek kadar enerjik hissediyor musun?" diye sordum. "Sana mutfak alışverişi için alınacaklar listesi attım. Evde takılacaksak, güzel bir ziyafet çekmemiz gerekiyor. Bugün kendimi tekrar Baş Şef ilan ediyorum!"

Rast telefonunu parmakları arasında döndürürken koltuğa geri uzandı. "Sipariş vereceğim."

Duygulanmış gibi elimi kalbimin üzerine yerleştirdim. "İnanmıyorum," dedim burnumu çekerek. "Gün geçtikçe *büyüyorsun!* Kaçak evimize *sipariş* mi vereceksin cidden?"

Rast göz devirmekle yetindi.

Onun yanında daha fazla oyalanmadan mutfağa geçtim. Daha doğrusu yanından kaçtım. Yakınında olmak hâlâ tuhaf hissettiriyordu ve aramızdaki dinamiğin ne olduğunu bir türlü çözemiyordum.

Sipariş gelene kadar evdeki malzemelerle aklımdaki menüyü oluşturmaya giriştim. Kapı çaldıktan sonra çok geçmeden Rast kucağındaki poşetleri tek tek mutfağa bıraktı. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

Önlüğümün ipini sıklaştırırken ona tek bir bakış attım. "Ben bir şefim." Basit bir akşam yemeğiyle başa çıkamayacağımı mı düşünmüştü?

Yeterli bir cevaptı.

Akşama kadar zamanımın çoğunu mutfakta geçirdim. Arkadaşlarımın gelmesine az kala gururla mutfağa bakıyordum. Her öğünü farklı ülkenin mutfağından seçmiştim. Daha önce denediğim bir menü değildi ama birlikte güzel olacaklarından emindim. Bol baharatlı, doğaçlama hazırladığım yumuşak içimli çorbanın kokusu buharlar halinde yükseliyordu. Az tuzlu, sıcak ekmeğimi fırından yeni çıkarmıştım. İnce dilimlenmiş pastırma, üzerine gezdirdiğim zeytinyağı ile parlıyordu. Yanında soğan, hardal ve turşuyla sarıl-

mış Alman usulü *Rouladen** vardı. Vejetaryen beslenmeye çalışan Hazal için ise İtalyan mutfağından mantarlı *tagliatelle* makarna tercih etmiştim. Tatlı olarak ise ince karamel tabakasıyla *crème brûlée* **hazırlamıştım.

Kendimi alkışladıktan sonra gülümseyerek önlüğümü çıkardım ve kapıdaki askılığa astım. Mutfaktan çıkıp kendi odama geçerken salonda uzanan Rast'a kaçamak bir bakış attım. Elinde İlah Avcıları Rehberi'ni gördüğümde adımlarım duraksadı. "Bilgilerini mi tazeliyorsun?" dedim alayla.

"Yanlış yazdıkları kısımlara bakıp eğleniyordum," dedi Rast. Kitabı yüzünün hizasından indirip bana bir bakış attı. Bir an sonra elindeki kitap hiçliğe karışmıştı. "Bana her zaman uzun bir kısım ayırmaları gururumu okşuyor."

"Eğlencene ara verme zamanı," dedim kapıya yaslanırken. "Yarım saate burada olurlar. Biraz *arkadaş canlısı* gözükmen gerekiyor." Bir anlık duraksadım. "Onlar gelmeden yemeklerime el sürersen, elime geçen ilk fırsatta sana *acı çektiririm.*"

Rast teslim olurcasına ellerini havaya kaldırdı.

Odama gidip üzerimi değiştirdim. *Baymax* baskılı tişört ile düşük bel, siyah eşofmanımı giydim. Rast'ın yanında rahat ve güvende hissettiğimi giydiklerimden bile anlamalarını istiyordum.

Odadan çıkıp Rast'a bakınmaya başladım. Onu ev sahibinin yatak odasında buldum. Kızıl gözleri siyah kotunun fermuarını çekerken bana döndü. "Yeterince *arkadaş canlısı* duruyor muyum?"

Gece mavisi, kesik kollu bir kapüşonlu giymişti. Bileğine daha önce görmediğim siyah bir saat takmıştı. Gözlerinin kızılı acı kahveye dönmüştü. Dağınık dalgalı saçlarını taramış ve sağa yatırmıştı.

*İnce dilimlenmiş dana etine sarılan pastırma, soğan, hardal ve turşudan oluşan bir Alman yemeğidir. (e.n.)

** Üzerinde sertleştirilmiş karamelize şeker tabakası bulunan, muhallebi tabanlı bir Fransız tatlısıdır. (e.n.)

Bu yön değişimini reddeden saçları alnına doğru dökülüyordu.

İki adımda tam karşısına geçtim. Gerçeği gizlediği gözlerine huzursuzlukla bakarken elimi kaldırdım. Parmaklarımı saçlarına geçirip düzeltmeye çalıştığı saçlarını tekrar dağıttığımda meraklı bakışları üzerimdeydi. "Saçım dağınık olduğunda *düzeltmeye* çalışıyorsun ve düzelttiğimde de *dağıtıyor* musun?"

Saçları her zamanki halini alınca elimi geri çektim. "Bu sensin," dedim hafifçe gülümseyerek. "Taranmış saç sana göre değil."

Dağınık saçları, keskin bakışları, uzun kıvrık kirpikler ve dudaklarında her an çıkmaya hazırmış gibi duran gülümsemesiyle ilahi bir varlık gibi gözükmüyordu. Uzun boyu, iri yapısı ve kirli sakalıyla bile bir şekilde daha genç gözükmeyi başarmıştı.

"Babam para sıçıyor ama ben sadece para harcıyorum yüz ifadesiyle harika duruyorsun," dedim genişçe sırıtarak. Sırıtışım çok uzun sürmedi çünkü gerginlik tekrar bedenimi ele geçirmişti. "Kim olduğunu *sakın* unutma. Zengin, bana her şeyi sunan ve..." Boğazım düğümlediğinde hafifçe öksürdüm. "Benden hoşlanan bir adamsın." Zar zor tekrar gülümsedim. "Sadece rol için."

Rast bir şey söyleyecekmiş gibi dudaklarını araladı ama yüzünde tuhaf bir ifadeyle bakışlarını kaçırdı. Ne düşündüğünü çözmeye çalışırken kapı çaldı. Sertçe yutkundum.

Gereksiz bir çabayla Rast'ın zaten düzgün olan üstünü düzeltmeye çalışırken elim üzerinde gezindi. Ciddiyetle gözlerinin içine baktım. "Anılarından falan bahset. *Doğal* davran. Bunu yapabilir misin?"

"Anılarımdan mı bahsedeyim?" dedi Rast gözlerini kırpıştırarak.

Başımı sallayarak onayladım.

Dudaklarında anlam veremediğim bir gülümseme şekillendi. "Tamam," dedi anlaşılmaz bir sesle. "Gel, arkadaşlarını güzelce karşılayalım."

Odadan çıkıp dış kapıya yöneldik. Ne olursa olsun, bu ev komşulara göre hâlâ boş olması gereken, içinde kaçak olarak yaşadığımız bir evdi. Durum böyle olunca onları hızla içeri almam gerekiyordu.

Bu yüzden kapıyı açtım, arkadaşlarıma kocaman bir gülümsemeyle bakarken bileklerinden tuttuğum gibi ikisini de çabucak içeri çektim. Kapıyı hızla kilitledim.

İkisi de kafa karışıklığıyla bana bakıyordu.

Leon geniş omuzlarını açıkta bırakan *punk* tarzı baskılı, siyah bir atlet giymişti. Altında da şort vardı. Öte yandan Hazal'ın üzerinde ona hediye ettiğim siyah ceket-etek kombini vardı, sanki iş görüşmesine gelmiş gibi görünüyordu.

Leon beni sarmalarken kollarımı boynuna doladım. "Seni çok özledim!" Onu kalbimin içine sokmaya çalışıyormuş gibi sarılırken kafasının tepesindeki küçük atkuyruğunu çekiştirdim ve turuncuyla kahverengi arası bir renge sahip olan saçlarını karıştırdım.

Hazal tepkisiz bir şekilde bizi izlerken Rast'a kaçamak, ters bir bakış attı. Ardından boğazını temizledi.

Leon gözlerini devirdi. "Kıskanç," diye homurdandı. Geri çekilip yanağıma bir öpücük kondururken kısa sakalı tenime sürtündü.

Leon'u bıraktım, Hazal'ın karşısına dikildiğimde olduğum yerde kıpırdandım. Hazal iç geçirip kollarını açtığında üzerine atladım. Ağır çekim bir an yaşıyormuş gibiydik. Kollarını gevşek bir şekilde sırtıma dolarken, "Tamam, tamam," diye homurdandı. "Daha iki gün önce görüştük!"

"Bu seni özlememe engel değil!" diye sızlandım.

Hazal tepkime karşı bir kez daha iç geçirdi ve bana daha sıkı sarıldı. Boğazını temizleyene kadar ona sarılmayı sürdürdüm. Gülümseyerek geri çekildikten sonra bir elimle Rast'ı işaret ettim. "Rast, seni ailemle tanıştırayım. Leon ve Hazal."

Rast sevimli bir şekilde gülümsediğinde neredeyse tükürüğüm boğazıma takılacaktı. Dudaklarındaki gülümseme ışıltılıydı, sivri köpek dişleriyle haylaz bir çocuğu andırıyordu. Yüz hatları yumuşamıştı. "Sizden çok bahsetti," dedi elini uzatırken. "Tanıştığıma memnun oldum."

İkisi de elini sıkarken Leon benim tarzımda, saldırıya hazırlanan

bir sırıtışla ona karşılık verdi. Ona uyarı dolu bir bakış atsam da bana göz kırpmakla yetindi. "Senden pek bahsetmedi," dedi Leon tatlı bir sesle.

Rast'ın gülümsemesi silinmemişti. "Bu oldukça normal," dedi kafasını eğerek. "Sıkça bahsedilecek özelliklere sahip değilim. Diğer yandan, sizden neden bolca bahsettiğini şimdiden anlayabiliyorum. Aranızdaki bağı dışarıdan bakan biri bile görebilir."

Hazal, ona takdir edercesine bir bakış attı.

Gergin ortamı dağıtmak için, "Yemekler hazır!" dedim neşeyle. Ağızları doluyken sohbetin hafifleyecek olması da güzel bir artı olacaktı. "Mutfağa geçelim. Bu sefer yeni bir şeyler denedim. Buna *kesinlikle* bayılacaksınız."

Bu bir klasikti. Evime ne zaman gelseler, onları ilk önce mutfağa çekiştirirdim. Saat fark etmezdi. Onlar için her zaman farklı bir şeyler hazırlamış olurdum. Bu yüzden en büyük alışkanlıkları benimle bulaşacakları zaman aç gelmeleriydi.

Koşarcasına mutfağa gittiğimde beni takip etmek zorunda kaldılar. Onların sandalyelere oturmasını bekledim fakat hepsi ayakta durup bana baktı. Bana yardım etmeye yeltendiklerinde, Hazal ve Leon'u zorla oturttum. Rast'ın bana yardım etmesine izin verdim.

Kısa bir an durup ışıltılı kahverengi gözlerine, dudaklarındaki silik gülümsemeye baktım. İtiraf etmek gerekirse, böylesi hiç de *fena değildi.*

Bir insan olsaydım tek istediğim sen olurdun.

Göğsüm sızlarken sertçe yutkundum ve bakışlarımı ondan ayırdım. Kalbimdeki boşluğu görmezden geldim. Planladığım gibi az konuşma eşliğinde akşam yemeğimizi yedik. Bu sırada Rast profesyonel bir oyunculukla nasıl tanıştığımızı neşeyle anlatmıştı.

"Jinava tanıştığım en eşsiz insan," diye eklemişti bakışları bana dönerken.

Aramızda sessiz bir bakışma geçtiğinde ona kırgın olduğumu fark ettim. Romantizm amacı taşımadan dürüstçe söylediği tüm bu aptal

cümleler flörtözdü. Gece boyunca tenime sayıkladığı kelimeler de öyleydi. Tüm bunlar... Tüm bunlar *ne* içindi? Ona âşık olmamamı nasıl bekleyebilirdi? Onu uyarmıştım, şipsevdi olduğumu söylemiştim.

Kalbim ağzımda atarken gözlerini ilk kaçıran ben oldum.

Leon dikkatle bizi dinlerken dudaklarında silinmeyen bir gülümseme vardı. Arada Rast'ı sıkıştırmak için sorduğu soruların onun laf sokma evreleri olduğunu biliyordum. Rast tavrını fark ettiyse de umursamadan onun sorularına cevap vermeye devam etti.

Hazal'ın bakışları ikimiz arasında gidip geliyor, doğru cevapladığı sorudan emin olamamış bir öğrenci gibi davranıyordu. Asıl *ikna etmem* gerekenin o olduğunu farkındaydım. Güvende olduğumdan, sevildiğimden emin olmalıydı.

Yemek faslı bittiğinde Rast bir elinde şarap şişesi, diğer elinde kadehlerle geldi. "Şarap?" dedi sorarcasına. "Kuzey İspanya'dan gelmiş el yapımı bir şarap. En azından tadına bakmanızı öneririm." Kahverengi gözleri bana döndüğünde kaşlarımı havaya kaldırdım. Bu şişenin nereden çıktığıyla ilgili en ufak bir fikrim yoktu. Muhtemelen onları etkilemek için bir yerlerden *ışınlamıştı*.

Leon sırıttı, yerinden kalkarken muhtemelen aklı benim gibi çalışıyordu. *Beleş şarap, beleş şarap, beleş şarap*... "İşte buna hayır demem."

Ona katılmak için dudaklarımı araladığımda, Hazal'ın Rast'ın gözlerinden bile daha çok yanan bakışlarını fark ederek çenemi kapattım.

"Biz kahve içeceğiz," dedim kafamı sallarken.

Hazal gözleriyle konuşabiliyordu. Aramızda geçen konuşma aynen şöyleydi.

Hazal'ın gözleri: "Bu gece alkollü bir şey tüketirsen seni öldürürüm."

Benim gözlerim: "Lütfen, lütfen, lü..."

Hazal'ın gözleri: "Hayır dedim."

Benim gözlerim: "Kırmızı şarap..."

Hazal'ın gözleri: "Bu gece uslu dur, baş başa kaldığımızda sana şarap alırım."

Bu yarışı her zaman, *istisnasız* Hazal kazanırdı. Bu yüzden Leon'la Rast konuşa konuşa içeriye geçerken küçük bir gülümsemeyle sandalyesinden kalktı.

"Leon!" diye seslendim koridora çıkmış arkadaşıma. Omzunun üzerinden bana baktığında sırıttım. "Duvara dayalı olmayan koltuğa oturma. Rast'ın o koltukla *özel* bir ilişkisi var. Emin ol, o ilişkiyi bozmak istemezsin."

Rast bana ters bir bakış attı.

Leon elini Rast'ın sırtını çarptığında Rast'ın bakışları benden ayrıldı. "Defalarca kez koltukta işi pişirdiniz, değil mi?" diye sordu.

Hazal arkasından bakakalmıştı. "Bu adamın utanması yok!" Tatlıları hazırlarken o sevdiği için her zaman elimde bulundurduğum Türk kahvesi paketini kaptım ve bize kahve yapmaya giriştim. Hazal tepsiye tatlıları dizdikten sonra buzdolabına yaslanarak beni izlemeye başladı.

"Türk kahvesi fincanım yok," dedim iç geçirerek. "Valize koyduğumda kırılmış. Bu seferlik *shot* bardağına ne dersin?" Hazal sessiz kaldığında ona bakmadan hafifçe gülümsedim. Sessizliğinin tehlikeli olduğunu biliyordum. "Ne düşünüyorsun?"

"Aranızda yeni bir şeyler olduğunu." Gözleri kısıldığında kafası karışmış gözüküyordu. "Her şeyi bekliyordum ama birbirinize böyle bakmanızı beklemiyordum." Hazal sesini alçalttı. "Sadece *takıldığınızdan* emin misin?"

Gülümsemeye çalışsam da dudaklarım buna izin vermedi. Altdudağımı ağzımın içine yuvarlayıp bakışlarımı kaçırdım. "Bugünlerde kimse bu tarz *ilişkilere* isim koymuyor," dedim umursamaz görünmeye çalışarak. "Bizim... hayatlarımız pek *uyumlu* değil. Aramızda ne olursa olsun, takılmaktan ileriye gidebileceğimizi sanmıyorum."

"Senden hoşlanıyor," dedi Hazal fısıldayarak. Olduğum yerde donup kalmıştım. Bakışlarımı ona çevirdiğimde tepkime karşı kaş-

larını havaya kaldırdı. "Bunu *fark etmemiş* miydin? Bir önceki buluşmamızda anlattıklarından bile belliydi."

Ellerim titrerken bunu görmemesi için ellerimi mutfak tezgâhına yasladım. Rast sıradan bir insan olmamamdan *hoşlanıyordu*. Ona ayak uydurmamdan, onu beslememden ve yıllar sonra geçip gidecek güzelliğimden hoşlanıyordu. Daha ilerisi olmayacaktı çünkü av başladığında tek düşündüğü kaçmak olacaktı. Bir gün, arzuladığı evine dönecekti.

Hazal bana doğru tereddütlü birkaç adım attı. "Jin, sen iyi misin?"

Başımı kaldırdım. "Sadece kafam karışık," dedim gülümseyerek. Küçük tencereyi ocaktan alıp *shot* bardaklarımıza kahveyi döktüm. "İçeri geçelim mi?"

"Konuşmaktan kaçıyorsun."

"Belki de kaçmaya ihtiyacım vardır."

İkimiz de birbirimizden bakışlarımızı kaçırmadık. "Daha sonra konuşacağız," dedi Hazal iç geçirerek. Tatlıların olduğu tepsiyi eline alıp arkasını döndü ve mutfaktan çıktı.

Kalçamı mutfak tezgâhına yaslayıp ellerimi yüzüme kapattım. Derin bir nefes alırken nasıl bir karmaşanın içine düştüğümün farkındaydım ama düşünmek istemiyordum. Konuşmak istemiyordum. Rast'la aramızdaki her şeyin dün gecenin öncesine dönmesini istiyordum. Ne kadar keyif alsam da yaşananlar işleri sadece daha karmaşık bir hale getirmişti.

Kahvelerle salona geri döndüm. Tekli koltuktaki Leon, elinde dibi bitmiş kadehiyle kahkaha atıyordu. Gözleri bize çevrilirken, "Gel, gel," diye seslendi. "Rast'ı kesinlikle dinlemeniz gerek! Uydurduğu şeyleri duymanız lazım."

Hazal'a bir bakış attığımda onun tereddütle gülümsediğini gördüm.

Rast alınmış gibi kaşlarını çattı. "Onlar benim *anılarım*."

Zihnimde tehlike çanları çalmaya başlamıştı, zoraki bir gülümse-

meyle onlara baktım. Rast'ın koltuğuna, onun yanına oturdum. "Ne *tarz* anılar?" dedim temkinli bir şekilde. Rast'a uzun uzun bakarken uyarımı anlamasını ummaktan başka bir şansım yoktu.

Rast yüzünde bir gülümsemeyle koltukta geriye yaslandı ve kadehinden küçük bir yudum aldı. Şarabını tazelerken gözlerini bana çevirdi. Kahverengi gözlerinin altında yatan kızıl parıltıyı yakaladım.

"Hitler'le nasıl tanıştığımı anlatıyordum."

18

TANRI EV SAHİBİNE KAYBEDİYOR

Shot bardağım parmaklarım arasında titrediğinde sıcak kahveyi kafama diktim. Bunu yapmamın üzerine Hazal'ın şaşkınlık dolu gözleri Rast'a değil, bana döndü.

Hazal'ın bakışlarını görmezden gelip Rast'a dik dik baktım. *Hitler'le anılarından* bahsetmek de ne demek oluyordu? Teknik olarak Hitler'in zamanında portakalda vitamin olması gerekirdi! Birkaç yudum şarapla kafayı bulmuş olamazdı. Aptal tanrı, bunu *eğlenmek* için yapıyordu.

Leon çoktan çakırkeyif olmuştu, Rast'ın bir tarafından hikâye uydurduğunu sandığı için şanslıydım. Hem böyle düşünmesinde tuhaf bir şey yoktu. Sonuçta kim genç bir adamın, Hitler'le tanıştığına inanırdı ki? Hazal'ın yüzü "*pekâlâ şu an bir saçmalık dinliyorum*" ifadesine bürünmüştü.

Elbette kafadan salladığını düşünüyorlardı.

İstemsizce tuttuğum nefesimi bıraktım. "Bana sürekli *böyle* şeyler anlatıp duruyor," dedim Rast'a imalı bir bakış atarak. "Hayal gücü mükemmel."

Rast kafasını hafifçe öne eğdi. Uzun kirpiklerinin altından bana derin bir bakış attı. "*İlhamım* mükemmel." Omurgama bir ürperti yayıldı.

Hazal ve Leon'un ona bakakaldığını hissettiğimde hızla boğazımı temizledim. "Bazen onun *Doctor Who*'nun içinden çıkıp geldiğini düşünüyorum. Tarih bilgisi ve anlattıkları tam olarak Doktor'un anlatacağı tarzda."

"Kesinlikle öyle," dedi Leon sersemlemiş bir şekilde. Kafası bir şeye takılmış gibiydi. "Rast, lütfen *baştan* al."

Elimi, alnıma vurmamak için kendimi zor tuttum ve uzanıp masadan tatlımı aldım. Rast paniklediğimi görünce iyice keyiflenmişe benziyordu. Sahte bir ciddiyetle kafasını salladı. "Adolf'la ilk tanıştığımda sokağın bir köşesinde duran, sıradan bir adamdı. Öfkeli olduğunu hissedebiliyordum. Neler olduğunu öğrenmek için yanına yanaştım çünkü insanların hikâyeleri beni cezbediyordu."

"Yahudi olmadığın için şanslısın," dedi Leon iç geçirerek. "Pislik herif, *Yahudi kazartma* yapmayı seviyordu. Keşke daha çok acı çekerek ölseydi."

"O zamanlar henüz bildiğimiz Hitler değildi," diye devam etti Rast. "Farklı biriydi. Resim yapmaktan keyif alan, iş arayan ve sıradan sayılabilecek genç bir sanatçıydı. Bu yüzden yanına yaklaştım, onunla konuşmaya başladım. *Tutkusu* fırçalaraydı *ve* geçmişte fırça kullanan birçok sanatçıya yardım etmiştim. Ona da yardım edebilirdim."

"Sanırım edememişsin," dedi Hazal soğuk bir alayla. "Bu hikâyede nesin sen? *Halk kahramanı* mı?"

Rast onun alayını umursamadı. "Çok geçmeden sıradan gibi görünen bu gencin, hiç de sıradan olmadığını fark ettim. Konuşması insanı içine çekiyor, etrafında bir kalabalık topluyordu. Yoldan geçen insanlar durup ona dönüyordu ama bunun nedeni resimleri değildi. Ona yardım edemeyeceğimi ilk o an anladım, yolu sanattan uzaklaşacaktı."

Bunu tarih kitaplarında da öğrendiğimizi söyleyerek onu terslemek istiyordum. Fakat Rast'ın ifadesi küçük bir çocuğa masal anla-

* 1963 yılından beri yayınlanan BBC yapımı bilimkurgu dizisidir. (e.n.)

tıyormuş gibi yumuşamıştı. Ayrıca saçma hikâyesinin, muhtemelen *gerçek* olan anısının arkadaşlarımı çoktan içine çektiğini hissedebiliyordum. Bu yüzden onu dinlemeye devam ettim.

"Onu saran bir öfkesi vardı. Onda farklı bir şeyler olduğunu hissettiğimde, bazen ara versem de yıllarca onu takip ettim. Sokak köşelerinde konuşmalar yapıyor, insanlar büyülü sözler duymuş gibi etrafına toplanıyordu."

Aniden onun normal bir insan olmadığından şüphelendim. "*Nasıl?*"

Rast gülümsedi. "Konuşması büyü gibiydi çünkü *tutkuluydu*. Neler olacağını merak ediyordum. Tırmanışları izlemeyi severdim ve Adolf'un yükseleceğinden emindim. İçinde yanıp tutuşan duygular beni besliyordu, ben de onu dinleyen kalabalığı besliyordum. Bu bir kısır döngüydü."

Nutkum tutuldu. *Yani zalim, diktatör ve psikopat Adolf Hitler*, geçmişte Rast'ın *isha*'sı mıydı? Yoksa Rast ona bu dünyadan bahsetmeden onun tutkusuyla kendisini beslemiş ve kendi kârını mı elde etmişti?

Hazal'la Leon'un bu hikâyeden bir şey anlamaması beni rahatlatan tek şeydi. Elbette Rast'ın uydurduğuna inanıyorlardı.

"Sonrasında yaşananları herkes biliyor." Rast omuz silkti. "İşin güzel yanı, onun ölüş şekli. Şöyle derler..." Boğazını temizledi. "Eşiyle birlikte intihar ettikten sonra kendi emri üzerine cesetleri dışarıya çıkartılıp yakılmış. Bazıları silahla, bazıları zehirle öldüğünü söyler. Bazıları ağzında siyanür kapsülü tutarken kafasını sıktığını anlatır. Fakat hepsi yalan." Yamuk bir sırıtış yüzünü kapladı. "Adolf Hitler'i *köpeği* öldürdü."

Ha?

Kahve Hazal'ın boğazına kaçtı, muhtemelen Rast'ın akıl sağlığından şüpheleniyordu. Leon tekrar gülmeye başladığında kadehi kaçıncı kez tazelediğini bilmediğimi fark ettim. Masada duran iki şarap şişesi çoktan boşalmıştı. Gülebilmeyi ben de çok isterdim fa-

kat anlattıklarının gerçek olma ihtimali beni dehşete düşürdüğü için sadece hafif bir tebessümle Rast'a bakabiliyordum.

Konuyu değiştirmeye çalıştım. "Boş verelim gitsin," dedim omuz silkerek. "Yaptığı onca şeyden sonra adını duymak dahi sinirlenmeme neden oluyor. Köpeği tarafından parçalanarak ölmesi bile kulağa güzel geliyor."

Zihnim çığlık çığlığaydı. *Kes şunu, Rast! Bana ayak uydur!*

Rast bir süre sessiz kalıp bana bakarken sesi, kafamın içinde yankılandı. "*Anılarımı anlatmamı sen söylememiş miydin?*"

"Yüzyıl öncesinden kalanları değil!" diye bağırdım aniden.

Üçü de gözlerini kırpıştırarak bana baktı.

Aceleyle sırıttım. "Bir şeyler düşünüyordum da," dedim elimi havada sallayarak. "Kahveden olmalı, biraz çarptı."

"Biraz sus, Jin," diye mızmızlandı Leon. Hazal, Leon'un kadehine şimşek düşürmek ister gibi dikkatle eline bakıyordu. "Rast *kesinlikle* anlatmaya ve hayaller kurmaya devam etmelisin. Sonuçta tarih üzerinden mizah yapmak hangimizi cehenneme sokar ki?" Şapşal şapşal kıkırdadı. "Adolf Hitler'in köpeği onu *nasıl* öldürdü?"

"Basit," dedi Rast keyifle sırıtırken. Hikâyesiyle ilgilenen biri olduğunu görmek onu mutlu etmişti. "Köpeği bir iblisti."

Hazal tekrar kahveyi boğazına kaçırdığında bu sefer öksürüşü daha şiddetliydi. Kurgu izlemeyi sevse de çok sık okumazdı ve hayata bakış açısı kesinlikle *realistti.*

"Ne güzel." Geniş bir sırıtışla Rast'a baktım. *Seni öldüreceğim!* "Arkadaşlarım şaşkınlıktan boğulacak." *Umarım amacın bu değildir.*

"Şaşırılacak bir şey yok," dedi Rast omuz silerek. "İblisler şekil değiştirebilir." Arkadaşlarım yanımda değilmiş gibi bana ders veren bir tonda konuşuyordu. "O iblisi hayatına sokan bendim. Bu şekilde onu yakından gözlemleyebiliyor, yaptıklarından haberdar olabiliyordum. Ve o gün, ölümü için en uygun senaryonun gerçekleştiği gün bir intihar süsü verilerek iblis tarafından katledildi. Geride ondan birkaç parça kaldı. Biraz kül, birkaç diş ve karısının iç çamaşırı..."

"Onu öldürten *sen* miydin?" dedim zorla oyuna ayak uydurarak. Bunu yapabilir miydi?

"Yanında olduğum süre boyunca istemeden onun tutkusunu beslemiştim ve bu büyük bir hataydı. Ölümünün bir şeyleri telafi etmesini umdum." Sesi bir kez daha zihnimde yankılandı. "*Onun öldürülmesi Morana'nın karar verdiği kefaretimdi. Böylece zamana müdahale etmemiş olacaktım. Bu lanetlenmenin eşiğinden döndüğüm ilk seferdi. Eğer onu isteyerek beslemiş olsaydım, hiçbir kefaret beni kurtaramazdı.*"

"Ben bir şeyi daha merak ediyorum," dedi Leon. Dirseklerini dizlerine dayayıp öne eğildi. "Fırçası olan başkalarına da yardım ettiğini söylemiştin. Kim o? *Pablo Picasso? Leonardo da Vinci?*" Kendi kendine kıkırdayıp bir yudum birayla ağzını doldurdu. "Bu arada benim adım komik bir şekilde *Leonardo da Vinci*'den geliyor. Annemin doğumdan sonra aklına gelen ilk isim bu olmuş. Annem doğum yaparken çektiği acıdan dolayı o kadar sinirliymiş ki, ismim belli olsa da babam annemin belirledikleri ismi değiştirmesine sesini çıkaramamış."

Bu hikâyeyi elbette Hazal'la biz biliyorduk. Leon alkolün etkisiyle Rast'a kendinden bir şeyler anlatıyorsa, onu kendine yakın görmeye başlamış demekti.

Rast ciddiyetle kafasını salladı. "*Leonardo da Vinci*'yle o ara dünyanın iki ucundaydık. *Pablo Picasso*'yu görmeyi çok istesem de o dönem dışarı çıkamayacak durumdaydım. Benim etki ettiğim en büyük ressam *Vincent van Gogh.*"

"Harika," diye mırıldandım. Hazal'ın bakışları bana döndüğünde aceleyle sırıttım. "Dediğim gibi o *Doktor* olabilir! *Doctor Who*'da bir bölüm *Gogh*'la karşılaşmışlardı. Daha sonra onu geleceğe götürüp ünlü olacağını göstermişlerdi." Yapay bir şekilde burnumu çekerken aslında öfkeden kuduruyordum. "Adam ağlamadan duramamıştı..."

"*Van Gogh* intihar etmemiş miydi?" diye sordu Hazal.

Kafamı sallayarak onu onayladım.

Hazal boğazını temizledi. Elindeki bardağı masanın üzerine bırakıp ciddi bir ifadeyle Rast'a baktı. "Onu da mı iblislere öldürttün?" Rast'ın, anlattıklarını gerçek sanan bir psikopat olma ihtimalini test ediyormuş gibi görünüyordu.

"Hayır," dedi Rast. Yüzü düşmüştü. "Onun ölmesini *istememiştim*. İyi bir dosttu. Sohbeti keyifliydi ancak sohbetinden daha keyifli olan şey, onu resim çizerken izlemekti. Annesi zengin bir aileden gelmiş olsa da bu zenginliğin burnu büyüklüğünü taşımaz, mütevazı bir hayat sürerdi. Ailesine çok düşkündü, yalnız kalmayı hiç sevmezdi."

Leon kıkırdadı. Hazal birden Leon'un elinden kadehi kaptığında Rast konuşmaya ara verdi. Hazal masanın üzerinde alkolle alakalı her şeyi Leon'dan uzaklaştırdı. "Eğer daha fazla içersen seni eve değil, çöp konteynerinin yanına bırakırım ve bu kafayla orayı evin sanıp içine girmeye çalışırsın." Sesi tehdit yüklüydü. "Lütfen biraz *yavaşlar* mısın? Bu geceyi unutursan, buraya gelmemizin ne anlamı kalır ki?" Rast'a kaçamak bir bakış attı. "Affedersin, genelde çok içince başıma bela oluyor da."

Rast "*önemli değil*" dercesine omuz silkip kibarca gülümsedi.

Leon irkilerek oturuşunu dikleştirdi. Sarhoş olduğunda Hazal'a olan korkusu gizlendiği yerden çıkıyordu. Boğazını temizleyip Rast'a döndü. "Lütfen, devam et."

"*Vincent*'ın en büyük hayali resimlerinin herkese ulaşmasını sağlamaktı. Şöhret istemiyordu. Daha çok ruha *ulaşmak* istiyordu."

Umarım bu hikâye iyi sonla bitiyordur, diye düşündüm çaresizlik içinde. Hazal'ın yüzündeki ifade gittikçe karanlık bir hal alıyordu.

"Ona yardımcı olmak istiyordum. Zihninde bazı sorunlar ortaya çıkmıştı ve emeklerinin karşılığını alamamanın verdiği acı, gün geçtikçe büyüyordu. Bir gün tüm insanlara ulaşacağını hissedebiliyordum. Kendi hayatından vazgeçtiğinde eserleri hayata geçecekti."

Sırtımdan aşağı bir ürperti yayıldığında dikkatle Rast'a bakmaya devam ettim. Onu *öldürmüş* müydü?

"İnsanlar son eserlerine 'öncekilere göre derin olmayan resimler' dese de aslında hayatı anlamsızlaştıkça, eserleri daha anlamlı hale geliyordu. Sadece başkaları bu eserlere yorum yapamıyordu. Ruhunu kaybettiğini biliyordu ama o ruhu eserlerine aktardığından habersizdi. Kendini kaybettiğinde bile tutkusu sönmeyen bir ateşti.

"En sonunda o gün geldi," diye devam etti Rast düz bir sesle. Dalıp gitmiş gözleri iki yüzyıl öncesine ait anıları tekrar yaşıyordu. "Resim yaptığı buğday tarlasında altıpatlar ile kendini göğsünden vurdu. Kurşun kaburgasına çarparak göğsünden iç organlara görülen bir zarar vermeden geçti ve belkemiğinde durdu. Ağlayarak ikimizin kaldığı pansiyonların bulunduğu *Auberge Ravoux*'a döndü. İki doktor onunla ilgilendi ama aralarında bir cerrah yoktu. Kurşunu çıkaramamışlardı. Ölmesi tamı tamına otuz saat sürdü."

Otuz saat...

Anlattıklarının gerçek olduğunu bilerek bunları dinlerken tüm bunların nasıl göründüğü hakkında en ufak bir fikri var mıydı? *Korkunçtu!*

Rast'ın yüzüne bakmak zihnimi karmaşaya sürükledi. İşaretparmağını kadehinin kenarında gezdirirken bakışları boşluğa sabitlenmişti, kahverengi gözleri pusluydu. Gözlerini kırpmıyordu ancak geçmişi, gözlerinin arkasında oynuyormuş gibi kirpikleri titreşiyordu. İnmiş kaşları, devrilmiş kirpikleri ve titreyen dudaklarıyla neredeyse üzgün gözüküyordu.

"Ölürken yanındaydım. Bazıları onun son sözlerinin, 'La tristesse durera toujours,' olduğunu söyler. *Keder sonsuza dek sürecek.* Fakat son sözleri bunlar değildi. 'Ma réputation durera pour toujours.' *Ünüm sonsuza dek sürecek.*"

Oda sessizliğe büründü. Ben sersemlemiş bir şekilde onun yüzüne bakarken Leon sessizce ağlamaya başlamıştı. Dudakları arasından kesik kesik hıçkırıklar dökülüyordu. Hazal dümdüz bir suratla

Rast'a bakıyordu. Bense ne hissedeceğimi bilemiyordum. Rast'ın yüzünde gördüğüm şey *acıydı*.

Kendimi alçak bir sesle, "Sonra ne oldu?" diye sorarken buldum.

Rast kenarları kızarmış gözlerini yavaşça yüzüme çevirdi. "Küçük kardeşi Theo ile sık sık mektuplaşırdı. Tablolar küçük kardeşine verildi. Theo'nun ölümünden sonra ise karısı Johanna mektupları derleyerek kitap olarak yayınladı. Editör bulmasını ve yayınlanmasını ben sağladım."

"Bu öncekine oranla daha güzel bir hikâyeydi," dedi Hazal kafasını sallayarak. Bu konuşmanın bir an önce bitmesini umuyormuş gibi görünüyordu.

Leon burnunu çekti. "Bu çok kalp kırıcıydı!" diye yakındı. "Hayalleri için öldü. Fakat kendi yaşamadığı sürece hayallerinin yaşamasının ne anlamı vardı ki?"

"*Doctor Who*'da gelecekte ünlü olduğunu görüyor," dedim teselledercesine.

"O bir kurgu!" diye sızlandı Leon.

"Her kurgu başka bir evrenin gerçekleridir." Var olmayan evrenere tutunan her hayalperest için bu altın bir kuraldı.

"*Unutulmadığın sürece var olmaya devam edersin,*" dedi Rast dudaklarında bir gülümsemeyle. "Seni hatırlayacak biri kalmadığında, gerçekten ölmüş olursun." Kısa bir an duraksadı. "Başka bir hikâye ister misiniz?"

"Kim var sırada?" diye sordum dişlerimi birbirine bastırarak.

"*Ernest Hemingway.*"

Hazal'ın kaşları hafifçe çatılırken Rast'a dikkatle baktı. "O da intihar etti," dedi ağır ağır. "*İntiharla* biten trajik sonlara bir ilgin mi var?" Bunu sağlıksız bulduğu her halinden belliydi.

Rast'ın bakışları dalgındı. "Mutsuz sonlar *bana* çekiliyor."

Hazal'la aramızda kısa bir bakışma geçti. Rast yeni hikâyesini anlatmaya başladı. Anlattığı "ünlü" *isha*'larıyla ilgili fark ettiğim şey, hepsine çekilen kişinin *kendisi* olmasıydı. Konsere benim için

gelmesi gibi insanların tutkusu onu kendine çağırıyordu. İster istemez, lanetlenme sebebinin ne olabileceği bir kez daha zihnime doldu.

İçimde ufak bir korku filizlendi. Hikâyesi bittiğinde kendimi tutamadan, "Hepsi böyle mi?" diye sordum. *Benim sonum da mı böyle olacaktı?*

Rast bana döndüğünde yüzündeki şaşkınlık açıktı. Sanki zihnimde yatan soruyu duymuştu. "İyi sonlar da var," dedi Rast yumuşak sesle. "İnsanlar mutsuz sonları dinlemeyi sever çünkü mutluluk anlık, acı ise kalıcıdır." Gözleri dikkatle yüzümü inceledi. "Canını sıkmak istememiştim." Sesi zihnimde yankılandı. "*Sonumuza daha çok var, bunu düşünme.*"

Ölümsüz bir tanrı için konuşması kolaydı.

"Şey..." dedi Leon kıkırdayarak. "Bir misafirimiz var." İkimiz de gözlerimizi kapıya çevirdiğimizde donakaldım.

Tertemiz sıçtığımızı fark etmem için dâhi olmama gerek yoktu.

Kapı ağzında benzi sararmış bir adam duruyordu. Üstünde ona geniş olan bir takım elbise vardı, orta yaşlı bedeninde saçları çoktan dökülmeye başlamıştı. Rengi atmış yüzüyle dehşet içinde bize bakıyordu.

"Sen kimsin?" diye sordu Rast sert bir sesle.

Bir avcı mıydı? *İlah? İblis?* Yoksa sadece bir insan mıydı?

Kısa bir sessizlik oluştu. Ardından adamın elindeki küçük iş çantası yere düştü. "Ben ev sahibiyim!" diye bağırdı çaresizlikle. "Asıl *sen* kimsin?"

Adam evin gerçek ve yasal sahibi Bruno'dan başkası değildi! Kapıda korkmuş, öfkeli bir şekilde dikilerek bize bakıyordu. Bunun anlamı netti. Ters giden *büyük* bir şeyler vardı. Bu evi Rast'ın sanan iki arkadaşımla birlikteydim.

Rast, Morana'nın ona verdiği boş ev listelerinde ev sahiplerinin döneceği zamanı da yazdığını söylemişti. Rast'ın söylediğine göre birkaç ay daha bu evde kalabilmemiz gerekiyordu.

Öyle olması gerekiyordu!

Ah, Morana'dan gerçekten nefret ediyordum.

Yasal olarak suçüstü yakalanmıştık ve *kesinlikle* düzgün bir açıklamamız yoktu.

19

DÖRTLÜ DENGE DİYAGRAMI

Kurtarıcım olabilecek tek kişiye, ayağa kalkmış Rast'a döndüm. O kadar sakindi ki, neredeyse gerçek ev sahibinin *o* olduğunu düşünecektim. Kahverengi gözlerinin kızıla döndüğünü fark ettiğimde nefesim boğazımda kaldı. "Bir süreliğine burayı ödünç almıştık," dedi Rast rahat bir tavırla. "Gürültü yapma. Gidiyoruz."

Bruno şok olmuştu. "Sen... *sen*... Dün geceki çığlıklar konusunda haklılarmış!"

Çığlıkların muhtemelen bana ait olduğunu düşününce dudağımı ısırdım.

"Emin ol, kim olduğumu bilmek istemezsin," dedi Rast tehlikeli bir gülümsemeyle. "Şimdi git ve çıkmak için bize süre tanı. Adın neydi?"

Ayağa kalkıp Rast'ın kulağına doğru, "Bruno," diye fısıldadım. Rast'ın arkasına saklanmış, iki elimle kolunu sıkıca kavramıştım.

"Bruno cömertliğin için teşekkür ederiz." Rast saygıyla kafasını eğdiğinde donup kaldım. "Odanda bir çanta para bulacaksın, senin için yeterli olsa *iyi olur*."

Leon çıplak kollarını sıvadığını sanırken sarsak adımlarla ayağa kalktı. "Rast, dövüşelim!" diye bağırdı büyük bir şevkle. İri yum-

ruğunu havaya kaldırdı. "Bu piç herif bu eve nasıl girdi? Neden biz gidiyormuşuz? Onun gitmesi gerekiyor! Burası *bizim* evimiz!"

Adam şok olmuştu. "Ama... ama..." Sertçe yutkundu. "Ama burası *benim* evim!"

Hazal aceleyle Leon'u geri çekmeye çalışırken endişe dolu gözleriyle yaşananları anlamaya çalışıyordu.

Leon çatık kaşlarıyla Hazal'a bakarken, "Bu erkek işi," diye homurdandı. "Sen karışma."

"Kes sesini," diye tısladı Hazal.

Bruno bir anda çıldırdı. "Burası benim evim, sizi lanet olasıca *psikopatlar!*" diye bağırdı tükürükler saçarak. Düşürdüğü çantasını aceleyle yerden kapıp geriye doğru sendeledi. Titreyen elini bize doğrulturken, "Gerisini polise anlatırsınız!" diye kükredi Ardından muhtemelen iki kalıplı erkekten ve ne tür insanlar olduğumuzdan endişe ettiği için bağıra bağıra oturma odasından uzaklaşmaya başladı. Kısa süre sonra yankı yapan sesi tekrar bize ulaşmıştı. "Evimde birileri var! Yardım edin!"

Rast gözlerini devirdi. Elini havaya kaldırdı, ardından piyanonun bir tuşuna basıyormuş gibi işaretparmağını aşağı indirdi. Bruno'nun bağırışları anında kesildiğinde anlık bir *hıh* sesi çıkardı.

Rast'ın kolunu kavradım. "Bu kadar erken dönmemesi gerekiyordu!" diye fısıldadım hızla. "Gitmemiz gerekiyor, bağırışını birileri duymuştur. Polis gelirse ne yapacağız?"

Önce buradan kurtulmalıydık. Daha sonra bunları Hazal ve Leon'a nasıl açıklayacağımı düşünebilirdim. Arkadaşlarıma döndüm. "Buradan çıkınca neler olduğunu açıklayacağım," dedim aceleyle. "Bana güvenin, hiçbir şey olmayacak. Sadece bir yanlış anlaşılmaydı."

Hazal'ın yüzü endişeyle gerilmişti. "Umarım sağlam bir açıklamanız vardır."

Yoktu.

Rast elini, koluna doladığım elimin üstüne koydu ve bana döndü. "Gitmemizin tek yolu var," dedi kızıl gözlerindeki nehir hızlanırken. *Işınlanmak*, diye düşündüm sersemlemiş bir şekilde. "Buradan insan gibi çıkamayız, Jinava. Avcılar özellikle izinsiz kullanılan ya da gasp edilen evlerle ilgili ihbarları takip ediyor. Almanya'dakiler polisten önce burada bitecekler." Dişlerini gıcırdattı. "*Gidiyoruz.*"

"Hazal ve Leon olmadan hiçbir yere *gitmiyoruz.*"

Rast eğilip yüzümle aynı hizaya geldi, çenesi gerilmişti. "Beni dinle," dedi dikkatle. "Bunu yaparsam *asıl göz*'leri açılır. Onları uzak tutmaya çalıştığın dünyayı görebilirler. *Lanet olsun*, istediğin bu mu?"

Gözlerim dolarken, "Onları burada bırakamam!" diye bağırdım.

"Evet!" diye bağırdı Hazal birden. "Camdan atlamadığınız sürece nereye gidiyorsanız, biz de geliyoruz!"

"Yardım edin! Polisi arayın!"

Rast gözlerini yüzümden ayırmadı. "İzimizi bu evden tamamen silerken gereğinden fazla güç kullanmam gerekecek. Gittiğimizde her şey senin kontrolünde olacak."

"Halledebilirim," dedim hızla. *Asıl göz*'lerini nasıl kapatacağımla ilgili hiçbir fikrim yoktu ama burada *kalamazlardı*. "Halledebileceğimi *biliyorsun*. Sana güveniyorum, Rast. Onların *asıl göz*'ünü açıldığı gibi *kapatmalısın*."

Zemin ayaklarımın altından kaydı. Güçlü bir hava akımı dört bir yanımı sararken elimi Rast'ın kolundan çekmedim. Tek düşünebildiğim arkadaşlarımın *asıl göz*'leri açıldığında ne yapacağımdı. Hâlâ beni bile sıklıkla şaşırtan bu ters köşelerle dolu dünyayı onlara nasıl açıklayacaktım?

Ayaklarımın altında tekrar bir zemin belirdiğinde kesik bir nefes verdim. Rast bir elini boğazına götürmüştü, nefesleri hırıltılıydı. Bana doğru sendeledi

Hızla etrafa bakındığımda Rast'ın Venedik'teki evine geldiğimizi fark ettim. Hazal'ın bronz teni etrafı incelerken sarıya dönmüştü. Leon ise bembeyazdı. "Çok içmiş olmalıyım," diye mırıldanıp duruyordu.

Rast'ın ağırlığı altında ezilirken ona sarılıp tutmaya çalıştım. Rast ağırlığını üzerimden çekti ve yavaşça yere çöktü. "Pencereleri..." Zar zor konuşuyordu. "Kapat. *Asıl göz*'leri açıldı. Dışarısı iblis kaynıyor."

Leon'un çığlığı kulaklarımı doldurduğunda bakışlarımı açık balkona çevirdim. Leon yere düşmüş, elleri yüzünün üzerindeki görünmez bir katmanı kavrarken çığlık atıyordu. "Leon!" diye bağırdım ona doğru koşarken.

Balkonun kapısını çekeceğim sırada, "Bekle!" diye bağırdı Hazal. Ardından Leon'un yüzüne tekmeyi geçirdi. "Şimdi kapat!"

Fransız balkonun kapısını kapatıp kilitledim. Hızla mutfağa geçtim ve mutfağın camına bir bakış attım. Kapalı olduğunu gördükten sonra yatak odasındaki banyoya girdim ve havalandırma deliğini kapattım. Odaya dönünce hızla yerde yatan Leon'a koştum. Dizlerimin üzerine çökerken omzunu sıkıca kavradım. İrileşmiş gözleriyle kapalı balkona bakıyordu.

"O yaratık da neyin nesiydi?" diye çığlık attı Hazal. "Jin, *neredeyiz* biz?"

"Siktir," diye fısıldadım. "Bin kere siktir! Leon, iyi misin?"

"Yüzüm yanıyor," dedi Leon güçlükle. "Siyahtı, onlarca kolu vardı. Ben... Ben çok içmiş olmalıyım."

"Etrafta onlardan başka görebiliyor musunuz?" diye bağırdım. "Etrafa bakın! Siyah, her şekilde olabiliyorlar." İkisi de cevap vermediğinde dişlerimi sıktım. "Etrafa bakın! Rast, onların *asıl göz*'lerini kapatman gerekiyor!"

Rast cevap vermedi.

"Jin," dedi Hazal titreyen sesiyle. "Onlardan başka yok. Neler oluyor?"

Leon'un gözleri geriye kaydı ve kendinden geçti. Hazal dizlerinin üzerine çöktü, bana bakarken bir yandan Leon'un kafasını kaldırmaya çalışıyordu. Yanaklarına vurarak onu sarssa da Leon'un gözleri açılmadı.

"Bayıldı," dedi Hazal. Sesini ifadesiz tutmaya çalışsa da hafifçe titremişti. Kendi de bayılmak istiyormuş gibi görünüyordu. Gözleri iri iri açılmış, gözlerinin akı kızarmıştı. "Büyücüler gerçek mi?"

Ona gülümsemeye çalıştım ama muhtemelen yüzümdeki ifade çarpık duruyordu. "Tüm bunlar büyü tarzı bir şey," dedim olabildiğince az korkutucu konuşmaya çalışarak. "Ve bu büyücüler kendilerine ev almayan, boşta olan evlerde sırayla oturan tipler. O yüzden az önce biz..."

"Işınlandık." Hazal donuk bakışlarını Leon'a indirdi. "*O şey* geldi ve *bam* buradayız." Sesindeki titreme daha da artmıştı. "Peşinizde birileri mi var? Burası neresi?" Bir elini alnına bastırdı. "*Allah aşkına*, kafayı yiyeceğim!"

"Size her şeyi anlatacağım," dedim derin bir nefes alarak. "Şimdilik bilmen gerekenler dış kapıyı ve camları açmaman gerektiği. Dışarıda iblisler var." Gözlerimi Leon'a çevirdim. "Onu banyoya taşıyalım. Ayılması için uğraş. O sırada Rast'la konuşmam gerekiyor. Tüm bunlar onun gücünü harcadı ve hepimizin güvenliği için onun iyi olması gerekiyor."

"Biraz daha yavaş davran," diye homurdandı Rast cılız bir sesle. Omzumun üzerinden ona bir bakış attığımda çoktan yere serilmiş olduğunu gördüm. Kısık gözleriyle yüzüme bakıyordu. "Birazdan yok olurum ben. Arkadaşınla konuşmaya devam et."

Hazal, Rast'ı görmemek için her yere gitmeyi kabul edecekmiş gibiydi. Bu yüzden aceleyle kafasını salladı ve ayağa kalktı. Leon'u

koltuk altlarından kavradığında ben de ayak bileklerini tuttum. Birlikte Leon'u banyoya doğru sürüklemeye başladık. Nihayet başardığımızda Hazal nefes nefese banyonun zeminine çöktü. "Gerisini bana bırak." Sesi titremesine rağmen cesur davranmaya çalışıyordu.

Onu onayladıktan sonra hızla odaya, Rast'ın yanına döndüm. Dizlerimin üzerine çöküp ellerimi omuzlarına dayadım. "Çok fazla sıf harcadın," dedim o konuşmaya başlamadan. Bedeni silikleşmeye, altında yatan zemini göstermeye başlamıştı. "Bir öpücük yeterli olacak mı?

Rast'ın kahverengi, kıvrık kirpikleri titreşerek kapandı. Ardından udaklarını araladı. "Teşekkür et."

"*Ne?*"

"Kimse için bu riski almazdım," diye mırıldandı. "Üstelik arkadaşlarının önünde yapabileceğim en zavallı girişi yaptım. Havalı değildi." Sesi uykuya dalmak üzereymiş gibi sesi kısıktı, kafası yerinde değilmiş gibi konuşuyordu. *Havalı giriş* yapmak şu an kimin umurundaydı ki?

"Teşekkürler, Rast. Boş yere konuşma," dedim ters bir sesle. Elimi alnına dayayıp kahverengi buklelerini arkaya ittim. Yüzüne eğilirken konuşmasını umursamadan artık tanıdık olan dudaklarına uzandım. Dudakları beni eskisi gibi yabancı karşılamadı. Sabahladığımız gece dudaklarımızın ritmi birbirine alışmıştı, onu öpmek nefes almak kadar kolaydı.

Rast'ın silikleşen eli yüzüme doğru hareketlendi. Başparmağı yanağımın üzerinde gezinirken dudakları baskısını azaltıp yavaşça geri çekildi.

"Onların *asıl göz*'ünü kapatman lazım," dedim alçak sesle. "Sanırım Leon'un yüzüne bir iblis atladı ve...

Rast gözlerini hafifçe aralayıp bana bir bakış attı. "Yeterli değil," dedi ağır ağır. "*Asıl göz*'lerini kapatamam. Avcılar izimi sürerse bu halde kendimi bile koruyamam."

"Ne yapmamız gerekiyor?" dedim tereddütle. "Depodaki sıfını kullanmaya ne dersin?"

"Hayır." Sesi bedeninin haline göre net çıkıyordu. "Anara'ya dönüş biletimi harcayamam." *Her zamanki gibi.*

"Aklındaki şey ne?"

"Kendimi tamamen korumasız bırakacağım. Eğer ölürsem, Anara'da tekrar şekillenmem normalden daha da uzun sürecek. Bu tekniği daha önce kullanmadım çünkü... yalnızdım." Kızıl gözleri silik bir ışıkla parıldadı. "Senin fedakârlığına ve sabrına ihtiyacım var."

Derin bir nefes aldım. "Tamam, *anlat.*"

"Bunun için zaman yok," dedi Rast sesli bir şekilde yutkunurken. Âdemelması boynunda yavaş bir tur attı. "Eğer başka ilah gelirse, ona *Dörtlü Denge Diyagramı*'ndan bahset. Arkadaşlarının *asıl göz*'leriyle ancak gücümü topladığımda ilgilenebilirim. Onların hayatını etkilemem, tekrar lanetlenmeme sebep olabilir. Bu yeryüzünden silinmem anlamına geliyor." Kesik bir nefes aldı. "Kurallarına göre oyna."

"Bekle!" diye bağırdım. "Dörtlü Denge Diyagramı ne?"

Ben konuşurken Rast çoktan ninni söylercesine kısık sesle, bilmediğim bir dilde mırıldanmaya başlamıştı.

"Rast..."

"Dört gün, dört yaş. Toprak, su, ateş ve hava. Doğanın özüne dönmek sıfımı besler. Bir gün toprağı, bir gün suyu, bir gün ateşi ve bir gün de havayı bana yedir." Ben ne olduğunu anlamadan parmaklarını onun göğsünde duran parmaklarımın arasından geçirdi ve kısık gözlerle bana baktı. "Sana güveniyorum."

"Hiçbir *bok* anlamadım," dedim titremeye başlarken. "Anlamadan da sana yardım edemem."

Rast'ın gözleri kapandı. "Zihnim günler geçtikçe yerine gelmeye başlayacak ve dört günün sonunda eğer başarılı olursan, eski halime döneceğim. Dikkat etmen gereken bir şey var. Ben daha önce hiç..."

Tam olarak işlerin nasıl gerçekleştiğini göremedim. Donakalmış bir şekilde elime bakarken tek görebildiğim parmaklarımı saran parmakların küçülmesiydi. Başım dönüyordu, zar zor nefes alıyordum. Kalp atışlarım hızlanırken gözlerimi dehşet içinde Rast'ın bomboş kalmış kıyafetlerine çevirdim.

Yok olmuştu.

Kapüşonlunun içinde bir şey vardı ve o şey muhtemelen...

Kıyafetleri çekiştirip kıyafetlerin altında kalan canlıyı açığa çıkarırken, "Hayır," dedim dehşet içinde. "Şaka yapıyorsun!"

Kıyafetlerin altında bir *bebek* vardı! Kahverengi, tüy gibi kısa saçlara sahip olan ve kızıl, iri gözleriyle bana merakla bakan bir *bebekti*. Gözlerinin içindeki nehir durgundu.

Yüzüme bakınca dünyanın en komik şeyini görmüş gibi kıkırdamaya başladı. Eksik dişleri ve diş etleri gözükürken çenesinin altında bir gamze belirdi. Gülerken gözleri kısıldı. Bir dakika boyunca dik dik bebeğe baktım ve nefessiz kalana kadar gülmesini izledim.

"Sen *Rast* mısın?" diye sordum ağlamaklı bir sesle.

Bebek cevap vermedi. Sadece parmağıma sıkıca tutunmaya devam ederken uzun kirpiklerin sardığı gözlerini merakla kırpıştırdı.

"*Aptal tanrı*," dedim bebeğe bakarak. Ne dediğimi anlamamış olacak ki, masum bir şekilde beni izlemeye devam ediyordu. "Az önce bu yüzden kahkaha atıyordun, değil mi? Şaşkınlığım hoşuna gitti."

Gözlerim öfke, sinir, hüsran ve tüm boktan duyguların etkisiyle

dolarken dudaklarımı birbirine bastırdım. Gözlerimi bebekten ayırdığımda Rast'ın gidişiyle gelen diğer şeyleri de gördüm.

Toprak dolu saksı, beş litrelik bir damacana su ve üç paket kibrit.

Benimle taşak geçiyorsun!

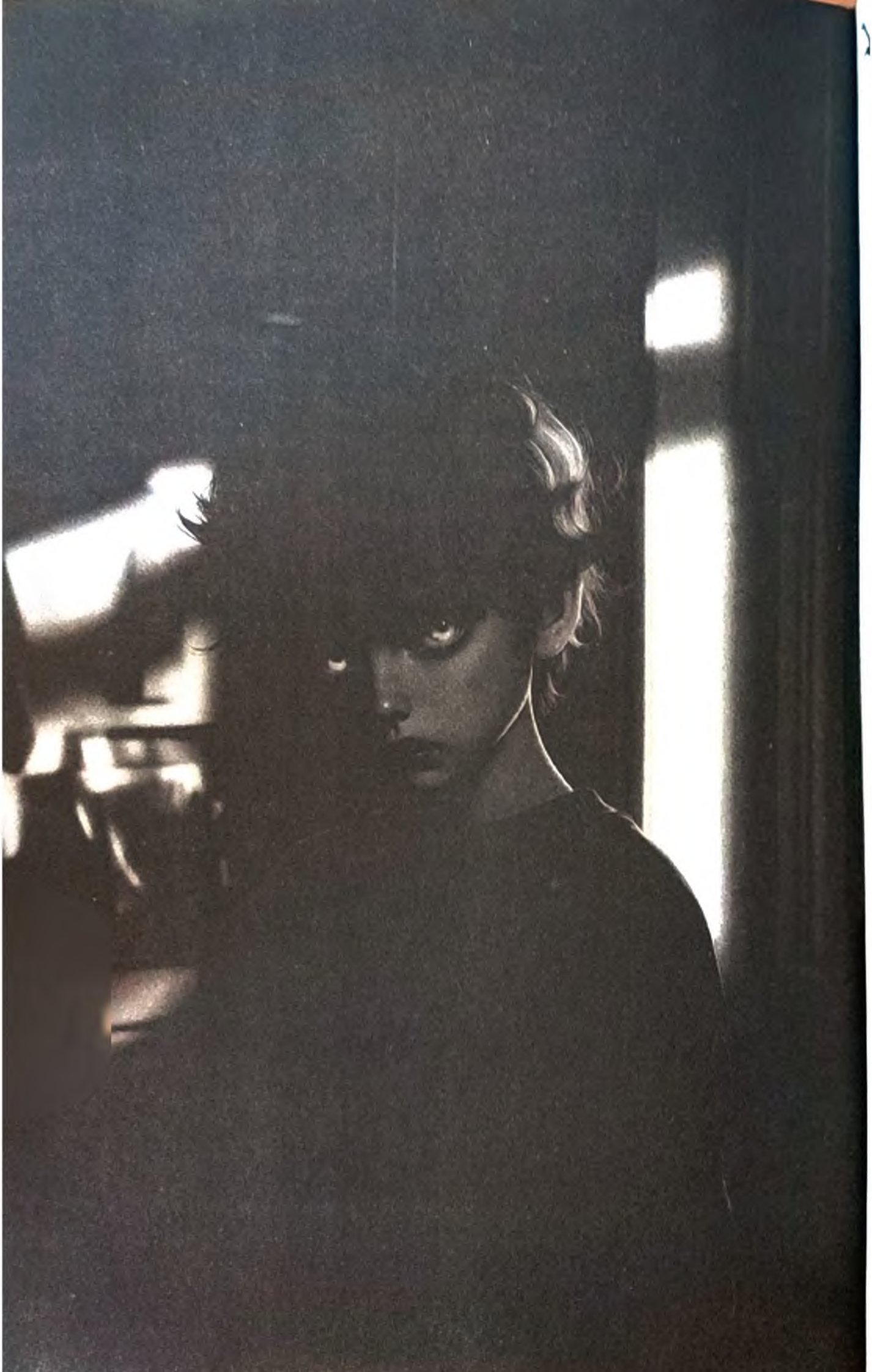
"Hadi ama!" diye bağırdım aniden. "Seni *Aristo*'nun dört elementiyle beslememi söylerken ciddi olamazsın! Onlar element bile değil!"

Bebek neler döndüğünü anlamaya başlamış gibi elini bir parmağıma doladı ve hevesle sıkmaya başladı. Gözlerimi tombul yüze çevirdiğimde kızıl gözlerini kırpıştırdı. Kafamdaki tüm soruları silen, ilah seviyesinde bir cevap verdi "Agu!"

"Ne?"

Bebek kafasını bana doğru çevirip gözlerini kırpıştırdı. "Ma-ma?"

Sinirden ağlamaya başlamam için bu kadarı yeterliydi.

20

Jinava Ama Çocuk Bakıcısı Olan

Çaresiz bir şekilde bebek Rast'a bakarken gözyaşlarım yanaklarıma doğru yuvarlanmaya başladı.

Kapüşonluyu bebeğin etrafına sarıp onu bir tohum haline getirdim. Yanlış tutacağımdan endişe ederek diken üstünde onu kucakladım. Artık Rast'ın bileğinde olmayan saatini yerden aldım, muhtemelen satsam iyi para ederdi. "Bir bebek bezin bile yok!" dedim kucağımdaki canlıya bakmamaya çalışarak. "Tuvalet ihtiyacını nasıl karşılayacaksın?"

"Agu..."

"Tek bunu söyleyebiliyorsun zaten," diye tersledim burnumu çekerken. Ayağımla Rast'ın bomboş duran pantolonunu duvarın köşesine doğru tekmeledim ve bakışlarımı kucağımdaki canlıya çevirdim. Kızıl gözleri etrafı incelemiyor, sadece benim üzerimde merakla oyalanıyordu. Muhtemelen kim olduğunun bilincinde değildi fakat sanki sezgisel olarak benim ne yapacağımı merak ediyordu.

Bilinci olsaydı içinden kahkahalarla gülebilirdi.

Tüm ağırlığını bir koluma alıp diğer elimle kurumuş gözyaşlarımı hızla yüzümden yok ettim. "Acıkınca sana toprak mı yedireceğim?"

"Aaa-ay." Dişsizdi, doğru düzgün konuşamıyordu bile.

"Yemek ister misin?"

"Aa... ba!"

Kahretsin! Onunla nasıl iletişim kuracaktım ki? Hayatımda bir bebeği elime aldığımı dahi hatırlamıyordum. Kendini sevdirmeye çalışan tatlı çocuklara bile uzaylı görmüş gibi bakan, aceleyle onları ebeveynlerine postalayan biriydim.

Elon Musk karşıma çıksa ona karşı bile doğaçlama yapabilirdim fakat bir bebek... Konuşamıyordu bile!

Acıktığını nereden anlayacaktım? Saksıdaki toprağı gerçekten seve isteye *yiyecek* miydi? Bu nasıl bir beslenme şekliydi?

"Acıkınca ağla, tamam mı?" diye tembihledim. İki elimle kollarının altından tutup yüzünü yüzümün hizasına kaldırdım. "Yoksa sana yemek vermem."

Kızıl gözbebekleri ve altdudağı titremeye başladı.

"Hayır, hayır!" diye bağırdım aceleyle. Bu sefer de sesimin yüksekliğinden ürktü. Gözleri daha da doldu. "Acıkınca ağla, sana böyle baktığımda değil! Anladın mı?"

Saf saf yüzüme bakarken taşıyamadığı kafası yana doğru devrildi. Kızıl gözlerindeki titreme dururken tükürüğü dudaklarından akıyordu. "Agu?" Acaba söylediklerimden ve davranışlarımdan ne anlıyordu?

'Evet için bir 'agu' hayır için iki 'agu' yeterli."

Tekrar gözlerini kırpıştırdı. "Agu agu?"

"Evet dedin kabul ediyorum," dedim sert bir sesle. Ardından onu bir kolumun altına kıstırdım ve çanta gibi tuttum. "Başını dik tut, bebek değilsin sen. Az önce koca adamdın."

Bir süre odada boş boş dikildim. Aniden ortaya çıkan kızıl gözlü bir bebeği arkadaşlarıma nasıl açıklayacağım da bitmek bilmeyen dertlerimin arasına eklenmişti. Birden onun gözlerini taşıyan bir

bebekle ortaya çıktığımda Rast'tan çocuğum olduğunu düşünebilirlerdi. Gerçi... Onun kızıl gözlerini fark edip etmediklerinden emin değildim.

Anlatmak zor olacaktı. Anlamaları daha da zor olacaktı ve bunu nasıl aşacağımız hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Onlara her şeyi olduğu gibi anlatmalı mıydım? Bir iblis tarafından ikiye bölünmeme rağmen, Rast'ın ilah olduğuna inanmam benim için bile zor olmuştu. Başta onu "büyücü" olarak sınıflandırmaya daha hevesliydim.

En başından beri onları bu dünyanın içine çekmek istememiştim. Bu buluşmadan kaçınmamın nedeni buydu. İki dünyamı birbiriyle karıştırmayı istemiyordum fakat şimdi buradaydık. Benimle Venedik'te küçücük ama güzel bir evde, bebek bir ilahla baş başa kalmışlardı.

Bir süre Rast'ı kolumun altında çanta gibi tutmaya devam ederek odada turladım. Nihayet ağzıma kan tadı geldiğinde, altdudağımı dişlerimle paramparça ettiğimi fark ettim. Derin bir nefes alarak onlara bunu nasıl açıklayacağımı düşünmeyi bıraktım. Biz yakın *arkadaşlardık*. Onlarla konuşmam için plan yapmama gerek yoktu. Bana inanmayacak olsalar bile akışına bırakmalıydım.

"Hey, bebek," diye seslendim gözlerimi kolumun arasına sıkıştırdığım Rast'a çevirirken. "İşleri kolaylaştırmanın bir yolunu biliyor musun?"

Tam o sırada kafasının kıpkırmızı olduğunu fark edip aceleyle onu kolumun altından çıkardım. "Sana kafanı dik tut demedim mi?" diyerek tekrar yüz yüze geleceğimiz şekilde onu kaldırdım. Bana allak bullak bir ifadeyle bakmakla yetindi. Dudakları ve gözlerinin içi tekrar titremeye başlayana kadar bakıştık.

Bu sefer kafasını omzuma dayadım ve ellerimi sırtına yerleştirdim. "Acıkana kadar ağlama," diye hatırlattım ona. *Umarım beni anlıyorsundur.* "Şimdi arkadaşlarımla konuşmaya gideceğim ve onları ikna etmek için elinden geleni yapacaksın, tamam mı?"

"Ayu isi biii to ba..."

Beni *kesinlikle* anlamıyordu.

Cesaretimi toplayıp banyoya girdim. Hazal, Leon'un sırtını küvetin kenarına dayamıştı. Küvetin suyu açıktı ve avucundaki suyu Leon'un kafasından aşağıya dökerek onun aralanmış gözlerini daha da açmaya çalışıyordu.

Hazal'ın bakışları bana çevrilince donakaldı. "Omzundaki *şey* ne?"

Rast beni beklemeden cevap verdi. "A-agu." *Tanıştığıma memnun oldum*, der gibiydi.

"Daha sana soru sormadılar," diye fısıldadım çenemle kafasını dürterek. Ardından zoraki bir gülümsemeyle Hazal'a döndüm. "Bir ebek."

Onun da görebildiği gibi...

Hazal gözlerini yumup alnını küvetin kenarına yasladı. "Bir bebek..." diye tekrarladı. "Bir büyücü, ışınlanma, *bir bebek*..." Gözlerini sımsıkı kapattı. "Ben Türk'üm tamam mı? Ülkemizde toplasan on fantastik film yoktur *ve Allah'ın cezası bir fantastik evrene mi düştüm?*" Yarı Almanca, yarı Türkçe cümlesine karşı sadece çaresizlik içinde ona bakabildim. Yoğun duygulara kapıldığında kullandığı diller birbirine giriyordu.

Ayılmakla bayılmak arasındaki çizgide bizimle kalmaya çalışan Leon, "Kimden?" diye sordu pat diye. "Bu kadar erken mi dayı oldum? Bana o şeytan..." Kirpikleri titreşti. "Gözleri kırmızıydı ve Adolf Hitler'in iblis kılığına girmiş köpeğiyle Hitler'i avladı! Bu bilgiyi satalım!" Mırıltıları söndüğü gibi kafası pat diye geriye düştü ve küvetin içinde sallanmaya başladı.

"Bu durumda bile paranın derdinde," dedi Hazal ağlamaklı bir ifadeyle.

"Nereden başlayacağımı bilmiyorum," dedim ikisine de çaresizlik içinde bakarak. "Ama bu bebek benim değil. Bu şey..." *Sizin*

büyücü sandığınız ama aslında ilah olan Rast'ın mutasyona uğramış, geçici bir formu. Dudaklarım titrek bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bunu en son açıklarım."

Hazal alnını küvetin kenarından ayırıp bakışlarını bana çevirdi. Yüzündeki ifade ciddileşmişti. "İlk önce Leon'u tamamen ayık hale getirelim. Kahve yapabilir misin?" Sadece ona bakmakla yetindiğimde Hazal iç geçirdi. "Tamam, sadece su da yeterli olur." Altdudağını ısırıp omzumdaki bebeğe kaçamak bir bakış attı. "Öncelikle... *neredeyiz?*"

"Bunu söylersem bayılabilirsin," dedim yutkunarak. "Önce Leon'u ayıltmaya ne dersin?"

Hazal gürültülü bir nefes alıp gözlerini kısa bir an yumdu. Salaş topuz yaptığı sarı saçlarının büyük bir kısmı omuzlarına dağılmıştı. "Dediğin gibi olsun."

Böylece Leon'u ayıltmaya çalışma işlemlerimize başladık. Hazal bu tarz durumlarda homurdana homurdana bu kadar içmemizin sağlığa zararlı olduğundan yakınır; kusmuk, ter ve içki kokusunun birleşimine kesinlikle adımını atmazdı. Şimdi ise katı bir yüz ifadesiyle Leon'un yüzünü soğuk suyla yıkarken sessizdi, söylenmiyordu bile.

Leon'u tekrar uyandırmayı başardığımızda gözlerini aralar aralamaz kucağımdaki bebeğe baktı. Ardından ağlamaya başladı. "Neden çocuğunun olduğunu şimdi öğrendim?" diyerek *tekrar* bayıldı.

Sonuç olarak Hazal beni banyodan kovdu ve Leon'u ayılttığında içeriye geleceğini söyledi.

Mutfakta kendime bir sandalye çekip oturdum. Rast'ı masanın üzerine gelişigüzel bir şekilde koydum. Sonuçta bir tohum gibi onu sarmışken bir şey yapamıyordu.

Dakikalar birbiri ardında akıp giderken bebek Rast gözlerini kırpmadan beni izlemeye devam etti.

Kalp atışlarım yavaşladı, nefeslerim düzene girdi. "İnsanları yatıştırabiliyorsun, ha?" dedim alçak sesle. "Eski haline döndüğünde seninle ölene kadar dalga geçeceğim, Rast."

Telefonumu çıkardım ve tüm özellikleri şarjının en yavaş biteceği şekilde ayarladıktan sonra tekrar cebime koydum. Parmaklarımla bebeğin üstünde ritim tutmaya başladım. Rast aniden kıkırdamaya başladı.

Duraksayıp karnındaki parmaklarıma baktım. "Demek gıdıklanıyorsun..."

Elbette bana cevap vermedi. Bebeklerle nasıl başa çıkacağımdan emin olmadığımdan parmaklarımı üzerinden çektim. Gülerek ölebilirdi. Ya da tükürüğü boğazına kaçabilirdi ve bunun sonucunda boğulabilirdi. En iyisi boş boş bana bakarak zaman öldürmesiydi.

Birkaç dakika sonra gürültülü bir şekilde arkadaşlarımın banyodan çıktığını işittim. Zar zor yatıştırdığım kalp atışlarım anında tekrar hızlanırken bakışlarımı beklentiyle kapıya çevirdim. Düzenli, sessiz ama güçlü adımlar Hazal'a aitti. Leon ise gürültülü, sarsak ve düzensiz adımlar atıyordu. Birkaç adımda kapının eşiğine geldiklerinde ikisinin de gözleri bana döndü.

Leon, bir kolunu Hazal'ın omuzlarını sarmıştı. Ağırlığını olabildiğince ona vermemeye çalışıyormuş gibiydi. Hazal'ın sıktığı dudaklarından kabul etmek istemese de onun ağırlığı altında ezildiği belliydi. Bu yüzden Rast'ı masanın ortasında ittirdim. "Sakın yuvarlanma," diye tembihledikten sonra Hazal'a yardım etmek için aceleyle yanlarına gittim.

Leon, ben onun diğer kolunu kavrarken bir şey demedi. Hazal ise sessiz bir memnuniyetle yardımımı kabul etti. Hep beraber adım attık ve Leon'u masadaki bebeğe uzak kalacak bir şekilde mutfaktaki koltuğa oturttuk. Hazal hiçbir şey demeden Rast'ın durduğu küçük, yuvarlak masanın yanındaki diğer sandalyeye oturdu.

Rast onu selamladı. "Agu."

Hazal bakışlarını ona çevirmeyip kasvetli bir ifadeyle bana baktı.

"Daha iyi misin?" diye sordum Leon'a bakarak.

'Hazal'ın süper telefonundan navigasyona göz attığımızda *Venedik*'te olduğumuzu görmek dışında gayet iyiyim," dedi Leon gözlerini tavana sabitleyerek.

"Keşke en büyük gariplik bu olsa," dedim bocalayan sınırışımla. "O bebek... *Rast.*"

Bir sessizlik oluştu. Leon hiçbir tepki vermedi. Hazal sandalyeden kalkıp bebekten uzaklaşırken Rast'ın dudaklarının titrediğini fark ettim. Kalbi kırılmış gibiydi. Rast'ı kucağıma alıp sırtını göğsüme yasladım. Anlatacaklarımı dinleyeceklerse en azından kırmızı gözlü bir bebeğe bakabilmeleri gerekiyordu.

"Sanırım en başından başlaman gerekiyor," dedi Hazal boğazını temizleyerek. "Tüm bunlara ne zaman bulaştın?"

Çok güzel bir soru ve harika bir başlangıç tavsiyesiydi. Durup bana bir ömür önce gibi gelen tanışmamızı düşündüm. O konser gecesi bir rüya gibi geliyordu. Sanki Rast'la tanışalı yıllar olmuştu.

"Konsere gittiğimiz gece," diye mırıldandım anlatmaya başlarken. "Her şey o gece başladı." Olabildiğince ayrıntılı bir şekilde *her şeyi* anlattım. Konser gecesini, aramızdaki anlaşmaları, Rast'ın amacını, tanıştığım ilahları ve İlah Avcısı Rehberi'nde okuduklarımı... Onları gördüklerinin gerçekliğine ikna etmeye çalışırcasına detaylara özellikle değiniyordum.

Hazal'ın rengi sararıyor, Leon gittikçe solgunlaşıyordu. *Neyse ki* ikisi de bayılmadı. En sonunda sustuğumda ağzım konuşmaktan kurumuştu, boğazım yanıyordu. Nasıl bir dünyanın içinde olduğumuzu artık arkadaşlarım da öğrenmişti.

Sessizlik içinde birkaç dakika geçirdik. En sonunda Leon iç geçirip gözlerini yumdu. "Şimdi balkondan dışarıya baksam iblisleri mi göreceğim? Bana saldıran karaltı bir *iblis* miydi?"

"Evet."

"Peki bunun bana bir zararı olacak mı?"

Hüsranla iç geçirdim. "Bilmiyorum. *Asıl göz*'ünüz açıldı, artık dışarıdaki iblisleri göreceksiniz. Eğer hâlâ inanmakta güçlük çekiyorsan, dışarı bir bakış atman yararlı olabilir. Biraz korkunçlar ama kesinlikle... inandırıcılar." Rast beni ikna etmek için bana iblisleri göstermişti. Güzel bir yöntemdi.

"Şimdilik bakmasam iyi olur," dedi Leon. Kısa bir an duraksadı. "Şimdi hangi din gerçek?"

Hazal dehşet içinde Leon'a baktı.

"Şu ana kadar ateisttin," dedim göz devirerek. "Somut kanıt olarak gördüğüm tek ilahlar bunlar olduğunda şu bahsettiğim Uha'ya dua etmeyi tercih ediyorum. Bir de şey... Rast da bir iki duamı kabul etmişti. Hem... bu bir din tartışması değil. Sizi istemeden nasıl bir deliliğin içine sürüklediğimin farkında mısınız?"

"Evet," dediler bir ağızdan. Seslerinde suçlama yoktu. Yılgın bir kabulleniş vardı. Anlaşabildikleri nadir anlardan birini yaşıyorduk ve bunun için geçmişte çok uğraşmama rağmen şu an mutlu olduğum söylenemezdi.

Dudaklarımda titrek bir gülümseme şekillendi. "Harika," dedim neşeden yoksun, pürüzlü bir sesle. "Lütfen durumu düzelteceğim konusunda bana güvenin. Rast'ın dediğine göre sadece dört gün burada kalmak zorundayız. Daha sonra ona bir şeyler vaat edip onunla anlaşmanın bir yolunu bulacağım ve *asıl göz*'ünüzü kapattıracağım. Hatta... Eğer hafıza silme gibi bir şey bulabilirsem, tüm bunları unutmanızı da sağlayabilirim." Kısa bir an duraksadım. Ardından kısık sesle ekledim. "Özür dilerim."

"Özür dilemene gerek yok," dedi Hazal aceleyle. Yüzünde endişenin gölgesi vardı. "Önce..."

"Önce ailelerimize ulaşalım," dedi Leon. Koltukta doğrularak Hazal'a döndü. "Hazal, iş yerinden izin alma şansın varsa beş günlük bir izin al." İç geçirdi. "Ben de bizimkilere Jin'de kalacağımızı söylerim."

Hazal yüzünü ovuşturdu. "İzinlerimi biriktiriyordum, izin alabilirim," dedi düşünceli bir sesle. Yüzü onlara dönük Rast'a kaçamak bir bakış attı. "Peki onu ne yapacağız?"

"Dediğim gibi hiçbir fikrim *yok*. Bana söylediği şeylerle onu besleyip büyüyüp büyümediğine bakmam gerekecek. Dört gün boyunca bu halde kalıp kalmayacağını bilmiyorum." Rast'ı çevirerek

yüzünü kendime döndürdüm ve yüzlerimiz aynı hizaya gelene kadar onu kaldırdım. "Dediklerimizden bir şey anladın mı?"

Gözlerini kırpıştırarak bana bakmakla yetindi.

Rast'ın kafasını omzuma yaslayarak tekrar arkadaşlarıma baktım. "Gördüğünüz gibi hiçbir yardımı olmuyor. En iyisi burada neler yapabileceğimize bir göz atmak." Dört gün boyunca bu küçük evde hayatta kalmak istiyorsak, bir durum değerlendirmesine ihtiyacımız vardı.

Rast'ı tekrar kolumla belim arasında sıkıştırıp evi dolaşmaya başladım. Fark ettiğim ilk şey telefonlarımızın yanımızda olmasıydı. Rast telefon ve çantalarımızı da ışınlamış, geriye bizi bulmalarını sağlayacak bir şey bırakmamıştı. Küçük gardırobu açtığımda yaptığım *Chanel* alışverişinin tüm parçalarını orada görmek beni şaşırtmıştı. Rast evden izimizi *tamamen* silmişti.

Mutfak küçüktü, yine de iş görür vaziyetteydi. Hazal bana kartını verip yarın sabah ilk iş alışveriş yapmam gerektiği konusunda diretti. Huzursuz hissetsem de bunu kabul ettim ve tekrar onlara evden dışarı çıkmamalarını, camı ya da balkonu açmamaları gerektiğini hatırlattım. İkisi de memnuniyetle bunu kabul ettiler. Kapılardan özellikle uzak duruyorlardı.

Üstelik ikisi de tuhaf, uğursuz bir uğultu duyduğunu söylemişti. Bu uğultu muhtemelen Rast'ın burada *asıl göz*'ümü açtığında duyduğum, kanallardan gelen uğultuyla aynıydı.

Uyumak için dördümüz de iki kişilik tek yatağa girdiğimizde hiçbirimiz gözümüzü bir an bile kapatamadık. Odanın içi yavaş yavaş aydınlanıyordu. Gece bitmiş, yerini gündüze bırakmaya başlamıştı.

"Uğultu çok gürültülü," dedi Hazal uykulu bir sesle. "Dua okuyorum fakat etki etmiyor. *Eğüzübilla*..."

"Jin'in ne dediğini unuttun mu?" diye homurdandı Leon. "Kanalda iblisler tatil yapıyor. Elbette gürültülü olacak." Bize doğru döndüğünde neredeyse burnuma çarpacaktı. "Kırık kalplerin sıflarıymış... Neden Venedik'te böyle bir şey olur ki?"

Gözlerimi Hazal'la benim aramda uzanan Rast'a çevirdim. Saatlerdir yaptığı gibi pürdikkat beni izliyordu. Bu hem sinir bozucuydu hem de sevimliydi. Yine de bir bebek olarak uyuması gerektiğini biliyordum. "Rast'ı nasıl uyutacağım?" diye sordum dik dik bebeğe bakarken. "Acıkınca ağla dedim fakat şimdiye kadar ağlamadı. Üstelik çok dinç gözüküyor."

Hazal yatakta doğruldu. "Her bebek acıkınca ağlamaz." Rast'a kaçamak bir bakış attı. "Ona şeyi..."

"Toprağı," diye yardımcı oldu Leon.

"Onu yedirmeye çalışabilirsin."

Rast'ı kapıp yatakta doğruldum. Gözlerimi onun kızıl gözlerine sabitledim ve gözlerimi kıstım. "Acıktın mı?"

Ses çıkarmadan bana bakmaya devam etti.

"Ona soru sormayı *bırak*," dedi Hazal yatakta bana yaklaşırken. "Hiçbir şey anlamıyor. Acıktığını anlamak için ağzına bir kaşık toprak vermeyi dene." Rast'ın üstündeki kapüşonluyu işaret etti. "Ayrıca bunu biraz bollaştır ve kollarını dışarıya çıkar. Harekete ihtiyacı olabilir." İtinayla Rast'a değmemeye çalışıyordu.

"Neredeyse gizlice çocuk büyüttüğünü düşüneceğim," dedi Leon kaşlarını havaya kaldırırken. O da doğrulmuştu.

"Her ay istisnasız bebekli bir misafir geliyor." Hazal omuz silkti. "İster istemez işlerin nasıl yürüdüğünü öğreniyorsun." Gözlerini bana çevirdi. "Unutmadan... Onu çanta gibi tutma, Jin."

"Öyle taşımak daha rahat," dedim kaşlarımı çatarak.

"Bebeklerle ilgili bir şey rahatsa, o şey kesinlikle yanlıştır."

Rast'ı kucaklayıp odanın ortasında duran saksıya ilerledim. Dizlerimin üzerine çöktüm, burnumu saksıdaki toprağa yaklaştırdım ve hafifçe kokladım. Şaşkınlıktan Rast'ı yere bırakıp saksıya daha da yaklaştım. "Toprak şekerli vanilin kokuyor!" Yerde bana bakan bebeğe kaçamak bir bakış attım. "Sürprizlerle dolusun."

Cevap vermedi.

"Epeydir agu demiyorsun," diye belirttim.

"Agu."

"Aferin, arada tepki vermen gerekiyor."

"Kaşık getirdim!" diye ilan etti Leon. Kafamı hızla ona doğru çevirdiğimde kapının girişinden kaşığı bana fırlattı. Kaşığı havada yakalayıp yerdeki Rast'ı kaldırdım ve kucağıma oturttum. Daha doğrusu kucağıma koymuştum çünkü düz bir çubuk gibiydi. Onu o kadar sıkı bağlamıştım ki oturamıyordu.

Leon yanıma oturup bir kucağımdaki Rast'a, bir bana, en sonda ise saksıya baktı. "Bunu gerçekten yapacak mısın?"

"Başka şansım var gibi mi gözüküyor?" Onu umursamadan saksıdan Rast'ın küçük ağzına girebilecek seviyede toprağı kaşıkladım. "Şimdi ağzını açman gerekiyor." Rast gözlerini kırpıştırarak kaşığa baktı. "Hey, ağzını *açman* gerekiyor!"

"Uçak geliyor yapmayı dene," diye önerdi Leon.

Dişlerimi gıcırdatıp kaşığı havaya kaldırdım. "Ooo, bak, bak! Bir şey geliyor." Elimle havada bir kavis çizdim. "Uçak geliyor! Aç bakalım ağzını! Yoksa yolcularla yere düşer ve herkes ölür! Katil olmak istemezsin, değil mi?"

"Jin... Sanırım uçak geliyor taktiği böyle değildi."

Leon'u umursamadım. Rast bana değil, havada dolanan elime bakıyordu. Diğer elimle küçük çenesini kavrayıp hafifçe aşağıya çekiştirdim. Hipnotize olmuş bir şekilde gözleri sağa sola yuvarlanırken kaşığı aniden ağzının içine soktum ve çenesini kapattım. Bebek Rast şok olmuş bir şekilde duraksadı. Ardından gözleri parladı.

"Kaşığı boğazına kadar soktun!" diye seslendi Hazal aceleyle. "Ağlayacak!" Konuşana kadar bizi izlediğini bilmiyordum.

"Daha çok büyülenmiş gibi," dedi Leon bir eliyle çenesini sıvazlarken.

Kaşığı geri çekip saksının içine attım ve Rast'ı kendime çevirdim. Dudakları hareket ediyor, bir iki dişiyle toprağı çiğnemeye ça-

lışıyordu. Ayrıca kesinlikle toprak yiyen bir çocuğun tepkisini vermiyordu. Bakışları normaldi, hatta mutlu görünüyordu. "Beğendin mi?"

Cevap vermeden dudaklarını birbirine sürtmeye devam etti. Ağzındakilerin bitmesi bir ömür gibi gelse de sabırla bekledim. Kızıl gözleri beklentiyle bana bakarken bir kaşık daha almak üzere saksıya uzandım.

Zihnimin ufak bir kısmı tüm bunlarla dalga geçerken Rast'ı yedirmeye başladım.

Bir bitkiyi besler gibi bebeğe toprak yediriyorsun, diyordu zihnimdeki bir ses. *İşler daha ne kadar kötüleşebilir ki?*

Benim için dünyanın mantığı, uçan *Ben 10* kaplamalı bisikleti gördüğümde tamamen bitmişti. Âşık olduğum tanrı bebeğe mi dönüşmüştü? *Peki.* Rast toprak mı yemek istiyordu? *Hay hay.*

Tek yapması gereken filizlenip yetişkin Rast'a dönüşmesiydi.

21

Severi Küçük Dostuna Hediye Alıyor

Çığlıklar zihnime süzüldü.

Silikleşmeye başlayan kâbusumda Morana tam karşımda oturuyor ve dudaklarını kıpırdatıyordu. Bembeyaz saçları ay ışığı altında parıldıyor, gözlerindeki saat mekanizması dönüp duruyordu. Konuştuğunda dudaklarından kelimeler değil, yüzlerce insanın çığlıkları dökülüyordu. Bu da bitmek üzere olan bir rüyada olduğumu anlamam için yeterliydi.

Çarpıcı bir şekilde gerçekliğe döndüğümde ilk önce yatağın yumuşaklığını, ardından da çıplak koluma değen kumaşı hissettim. Ne zaman uykuya daldığımı hatırlamaya çalıştım. Kaşlarım çatılırken gözlerimi açmam gerektiğini kendime hatırlatarak kirpiklerimi araladım. Bulanık bir yüz gözümün önüne geldiğinde gözlerimi hızla kırpıştırarak geri çekildim. Şimdi görüntü netti. Sıkıca sarmalanmış bir çocuk büyük gözleriyle bana bakıyordu.

"Sıkış sıkış," dedi hüzünlü bir sesle. "İmdat."

Ne zaman uykuya daldığımı bile hatırlamıyordum. En son Rast'a toprak yedirmiştim, gerisini hatırlamıyordum. Muhtemelen birden uyuyakalmıştım.

Bir çığlık kulağıma dolduğunda Rast'ı kaptığım gibi yataktan fırladım. Yatak odasıyla mutfak arasında olan kapıda Hazal'la Leon'u

fark etmem zor olmadı. Leon kalçasının üzerine çökmüş, bir elini ağzına kapamıştı.

"Neler oluyor?" dedim hızla yanlarına giderken. Bakışlarını takip ettiğimde ikisinin de balkona baktığını gördüm. "Ne gördünüz?"

"Lanet olsun!" diye bağırdı Leon yerde geri geri kayarken. Ellerini duvara dayayıp mutfağın duvarına çıplak elle tırmanmaya çalıştığını görünce ağzım açık kaldı. Hazal ifadesiz bir yüzle Leon'u izliyordu. "Gözleri ve ağzı kanatlarında! Yetmiyormuş gibi parmakları götüne benzer bir yerde. Götüyle bize ortaparmak çekerken göt deliğine benzeyen kısmı açıp sivri dişleriyle gülümsedi!"

"Göt... *deliği?*"

"Evet! Siktir, *evet!*" Sulu gözleriyle bana döndü. "Jin, bunlar ne tür iblisler? Ve neden bize gülümseyip ortaparmak çekiyorlar? *Neden götünde bir ortaparmağı var?*"

Hazal'ı odadan uzaklaştırdım. İkisinin de balkonu görmediğinden emin olunca balkona dik dik bakıp iblisin bakışlarımı görmesini umdum. Bakışlarımı Leon'a çevirdim. "Leon, balkon kapalıyken sana hiçbir şey *yapamaz*. Dışarı çıkmadığınız sürece güvendesiniz."

"Ayağını yumruk yapıp cama tıklatıyor," dedi Hazal kaşı seğirirken. "Kanalın uğultusunun yanında ritmik olarak tıklatma sesini duyuyoruz."

"Tamam, gidip perdeyi çekeceğim ve balkonun görüntüsünü kapatacağım. Hazal, Leon'u sakinleştirebilir misin?" Leon şimdi duvarı tırmıklamayı bırakıp alnını düzenli aralıklarla duvara vurmaya başlamıştı. Dün akşam gereğinden fazla sakin ve bu duruma karşı anlayışlıydı ancak iblisleri görmek ona iyi gelmemiş gibiydi. "Leon, bana bakar mısın?"

"*Diğer* iblislerin neye benzeyeceğiyle ilgili bizi uyarmalıydın!"

"Hepsinin şekli çarpık ve birbirinden farklı oluyor," dedim gittikçe alçalan sesimle. Çaresiz hissediyordum.

"Bir insan böyle bir şeye karşı nasıl uyarılabilir ki?" dedi Hazal. Leon'u omuzlarından kavrayarak onu sertçe geri çekti. Hazal'ın gü-

cünü bilmeme rağmen bunu kolayca yapabilmesi kısa bir anlığına şaşırmama neden oldu. "Git ve içeriyi hallet. O *şeyi* kovmanın bir yolunu bul. *Gitsin*. O biraz... garip."

"Elimden geleni yaparım," deyip odaya döndüm. O sırada kollarımın ağrıdığını fark ederek çatık kaşlarla kucağımdaki Rast'a baktım. "Sıkıştım," dedi gözlerini kırpıştırırken. Gözlerindeki ıslaklık uzun, kıvrık kirpiklerine bulaşmıştı. "İmdat."

Sorunun ne olduğunu fark ettim.

Rast büyümüştü!

Artık bir bebek değildi. Dün onu fidan gibi sardığım için bacakları bükülmüş, kolları sıkışmıştı. Kıpırdanarak etrafına sarılı kumaşı biraz bollaştırmış olsa da hâlâ rahatsız edici bir pozisyondaydı. "Bu kadar hızlı büyümek senin suçun!"

Rast'ı yatağa yatırıp kapüşonluyu çözdüm. Vücuduna bakmadan kapüşonluyu üstüne geçirdim ve şapkasını kafasına takıp uzamış saçlarını örttüm.

Rast ellerini havaya kaldırıp dünyanın en ilginç şeyiymiş gibi ellerine bakmaya başladı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum. "Birkaç saatte nasıl bu kadar hızlı büyüdün? Çişin var mı? Toprak yemek istiyor musun?" Rast bana cevap vermeyip ellerini incelemeye devam etti. "Kaç yaşındasın?"

İşte bu soru ilgisini çekmişti. Ellerini indirdi ve bana bakarken sevimli bir şekilde gülümsedi. "Üç tane beş. Ben *büyük*."

İçerideki kaosa karşı ayıp olacağı düşüncesiyle kahkahamı yuttum. Muhtemelen beş yaşında bile değildi. "Sen büyük müsün?"

Rast ellerini bana uzattı. "Bak! Büyük!" Serçeparmağım kadar olmayan parmakları yumuşacık ve minicikti. Dudaklarımda bir gülümseme oluşmasına engel olamadan Rast'ı koltuk altlarından kavradım ve yatağın üstünde doğrulttum. Boyundaki değişime baktıktan sonra kaşlarımı havaya kaldırdım. "Hâlâ miniksin."

"Sen minik, ben büyük."

"Ben büyük, sen minik" diye düzelttim onu. "Bak, bu üstündeki

sana olmuyor bile. Bunu giyebildiğin zaman büyük olmuş olacaksın." Alınmış gibi kaşlarını çatarak bana dik dik baktı.

"Senin adın ne?" Kirpiklerini kırpıştırarak bana baktı. Bu boş bakıştan bilmediğine kanaat getirdim. "Senin adın Rast. Adını bilmek çok önemlidir."

"Rast," diye tekrarladı. Kusursuz telaffuzu karşısında istemsizce kaşlarımı havaya kaldırdım. En azından adı, zihninde bir yerlerde kesinliğini koruyor olmalıydı. Onu yere bıraktığımda bir süre ayakta durdu. Ardından büyük bir hızla kapının girişine koşmaya başladı. "Büyük Rast, büyük Rast!"

Mutfaktan Leon'a ait dehşet yüklü bir çığlık yükseldi. "Neden evde Alacakaranlık çocuğu var?" Yerimden sıçrayıp hızla kapıya doğru ilerledim. "Birkaç saatte ayaklanmış! İnsan mısın sen?"

Görüş alanıma girdiklerine Hazal soğukkanlılıkla Leon'u cevaplıyordu. "Değil."

Rast şaşkın bir şekilde donakalmıştı, kirpiklerini kırpıştırarak Hazal'la Leon'a bakıyordu. Arkadaşlarım ise... Eh, durum biraz karışıktı. Hazal ayakta durmuş Leon çıldırmasın diye onu duvara yaslamıştı. Omzunun üzerinden Rast'a temkinli bakışlar atıyordu. Rast kızıl gözlerini kırpıştırarak bana baktı. "Leon, Ha-sal'ı pat etti. *İmdat.*"

Bu söz üzerine Leon debelenmeyi kesip yere yığıldı. Hazal homurdanarak onun yere düşüşünü yavaşlattıktan sonra onu tamamen yere yatırdı. Ellerini beline dayarken bize döndü. "Bayıldı," dedi hepimizin gördüklerini dillendirerek. "Onunla ne yapacağız?" Leon'u mu, yoksa Rast'ı mı kastettiğini anlamamıştım.

"Rast, buraya gel," dedim elimi ona uzatarak. Aceleyle yanıma gelip elimi kavradı ve bacağıma sokulurken Hazal'a yan yan baktı. "Bu abi çok büyük olduğun için senden korktu. Sen sadece benim yanımda kal, tamam mı?"

Rast başını geriye yatırarak bana baktı. Gözlerindeki şaşkınlık açık, büyük puntolu bir kitapta yazan kelimeler kadar belirgindi. Bir

an gerçekten zihninin yerinde olup olmadığından şüphe ettim. Şüphelerim, Rast'ın konuşmasıyla birlikte sonlandı. "Ben mi büyük?"

Evet, şu an tek derdi buydu.

Bakışlarımı Hazal'a çevirdim. "Rast zararsız fakat muhtemelen hızlı büyüyecek."

Hazal kafasını salladı. Ardından kapıya doğru kaçamak bir bakış attı. "Hâlâ cama vuruyor," dedi gergin bir şekilde. "Perdeleri çektin mi?"

Bir elimi enseme götürdüm. "Rast'a tarz yapmakla meşguldüm," dedim aceleyle odaya yönelirken. "Biraz sonra içeriye girebilirsin."

Rast elimi bırakmadan peşimden geldi. Tül perde camın görüntüsünü tamamen engellemiyordu. Bu yüzden yatağın altındaki tozlanmış örtüyü çekip iki ucunu perdenin iki ucuna bağladım. Sonuç olarak balkonun camını tamamen örtmeyi başarmıştım.

Dikkatimi tekrar yanımdaki çocuğa verdim. "Aç mısın?" diye sorduğumda Rast hızla kafasını öne arkaya doğru salladı.

Elimi ona uzattım. "Gel, toprak yeme zamanı."

Rast bir çocuğun yüzünde komik duran bir ciddiyetle penguen koşuşunu andırır bir şekilde koşarak yanıma geldi. Saksının önüne oturduğumda yanıma değil, bağdaş kurduğum bacaklarımın üzerine oturup kafasını geriye yatırdı ve yüzümü izlemeye başladı. Dudaklarımı birbirine bastırıp saksıdaki kaşığı alırken, "Yüzümde ne var?" diye homurdandım. "Bebekliğinden beri beni izliyorsun."

Yani birkaç saattir... *Ne çılgınlıktı ama!*

Toprakla dolu kaşığı ağzına doğru getirip dudaklarının ucuna değdirdim.

"Tatlı."

Kısık sesle güldüm. "Şaşırmadım." Rast dudaklarını aralayıp toprağı ağzına alırken toprağı tükürüp kusmasını bekledim fakat böyle bir şey yapmadı. Sessizce onu beslemememe izin verdi.

Rast yetişkin halinden beklemeyeceğim kadar uslu bir çocuktu. Doyduğunda elinin tersiyle dudaklarını sildi ve kafasını geriye yatı-

rıp bana baktı. "Doydum," diye ilan ettikten sonra ellerini kucağında birleştirip beni izlemeye başladı. Kaşığı saksının içine geri koyup ayağa kalktım.

Rast'ı yatağın üstüne oturtup ellerimi dizlerinin üstüne koydum ve gülümsedim. "Şimdi ben yemek almaya gidiyorum. Senin gibi toprak yemediğimiz için kendimize başka yiyecekler bulmam gerekiyor."

Baktı, baktı ve en sonunda, "Gitme," dedi gözlerini kırpıştırarak.

"Yemek almam gerekiyor."

"Beni al."

Onu ikna etmeden bu evden gitmenin Hazal ve Leon'un ruh sağlığı için mantıklı olacağını düşünmüyordum. Sinirlerimin bozulmaması için çaba sarf ederken gülümsedim. "Hemen geleceğim. Uslu bir çocuk ol ve beni bekle." Onay beklercesine ona baktıysam da kaşlarını hafifçe çatıp dudaklarını büzüştürmek dışında tepki vermedi.

Sanırım bu yaşta trip atıyordu... Çocuklar gerçekten *ilginçti*. Söz konusu küçülmüş bir ilah olunca işler daha da ilginç bir hal alıyordu.

Hazal'la Leon'un ne durumda olduğunu görmek için mutfağa geçtim. Leon hâlâ yerdeydi. Hazal başını kaldırıp bana bakarken iç geçirdi. "Ayıldı ve uykusu olduğunu söyleyip uyumaya başladı. Burası pek rahat görünmüyor fakat uyumak konusunda ısrarcıydı."

"Gece uyuyabildiniz mi?"

Hazal, Leon'un yanından kalktı. "Uykuyla uyanıklık arasındaydım. Leon uyandığında çıkardığı seslerden dolayı ben de kalktım. Sonra da o şeyi gördük." Kapıya doğru kaçamak bir bakış attı. "Camı tıklatmayı bırakmış."

"Yatak örtüsüyle camı kapattım."

Hazal'ın omuzları gevşerken biraz olsun rahatlamıştı. "İşten izin aldım ve anneme haber verdim. Biraz... *çıldırdı*. Yoktan yere artık onlara bağımlı olmadığımla, özgür bir kadın olduğumla ilgili bir konuşma yapmam gerekti." Boğazını temizleyip bakışlarını Leon'a

indirdi. "Annesini araması gerekiyor ama ne zaman uyanacağını ve uyandığında ne halde olacağını bilmiyorum."

Aklıma gelen fikirle sırıtmadan edemedim. Rahat bir tavırla, "Bana bırak," diye ilan ettim.

Sonrasında her şey çok hızlı gelişmişti. Hazal'ın telefonundan Leon'un annesi Louisa'yı aradım. Gergin bir şekilde telefonu açıp benim sesimi duyduğunda yarı endişe ve neşeyle karşılık verdi. Louisa'nın zayıf noktası olduğumu düşünürken biraz gururlanıyordum. Benim sözüme Leon'dan fazla inanırdı.

Çok içmeyeceğimize dair söz verdiğimde bana inanırdı, oysa gecenin sonunda sınırları zorlamak için kadehleri dolduran ben olurdum. Leon'la ders çalışacağımız hakkında yalan söylediğimde bana *yine* inanırdı. Sonuç olarak asla ders çalışmaz, boş boş zamanımızı öldürür ve sokaklarda dolaşırdık. Böylece Leon harika arkadaşının -*bu benim*- etkisiyle işsiz kalmıştı.

En azından ne zaman işsiz olduğundan yakınsa topu bana atıp beni suçluyordu.

Arada sırada vicdan azabı çekiyordum. Louisa ile konuşup onu nerede olduğumuz konusunda ikna ederken de bu azabı hissediyordum. Daima bana güvenen birine yalan söylemek hoşuma gitmiyordu fakat ben buydum işte... Tatlı dille ona gülümsediğimde inanmayacağı çok az şey vardı. Oğlunu iblisleri görebilen biri haline getirdiğimde bile bu geçerliydi.

Louisa'nın inandığı taze yalanımız tam olarak buydu. Hazal iş yerinden üç kişilik, birkaç günlük bir tatil bileti kazanmıştı ve bu tatili yakın arkadaşlarıyla geçirmek istemişti. Louisa, Hazal'la Leon'un benim için kapışırken pek iyi anlaşamadığını net bir şekilde hatırladığı için artık anlaşabildiklerine dair kıvılcımları duyunca çok sevinmişti. Hatta sesi biraz imalıydı.

O iş imkânsız, dememek için kendimi zor tuttum. Ben olmasaydım, ikisi birbirini bir kaşık suda boğardı.

Alışveriş yapmak üzere evden çıktığımda iblislerin içeri girmemesi için Hazal hemen kapıyı arkamdan kapattı. Kendime bir market bulup oluşturduğumuz ihtiyaç listesindekileri almaya başlarken bir yandan ağlıyordum.

Ağlıyordum çünkü tek düşünebildiğim içinde olduğum durumdu. Onların iyi olacağını kendime söyleyip duruyordum fakat işin aslı... *endişeliydim*. Onları böyle bir dünyaya sürüklemişken her şey bittiğinde yanımda kalmak isteyecekler miydi? Ya benimle ilişkilerini kesmek isterlerse... Ne yapabilirdim ki?

Bu korkularımın ardında kendimi suçlamamaya çalışan, olacakları benim seçmediğimi söyleyen gururlu bir yanım da vardı. Bu yanım onlara iyi bakmak için her şeyi feda edebileceğimi bana hatırlatıyor, arkadaşlarımın beni sevdiğini söylüyordu. *Ben de onlar gibiydim*, diye düşünüyordum ellerimde tuttuğum poşetlerin sayısı gittikçe artarken. *Ama suya girdikçe alışıyorsun.*

Rast'ı özlemiştim. Elbette bir çocuk olarak da olsa yanımdaydı ama *gerçek Rast*'ı özlemiştim. Her şeyi çözebileceğine inanan özgüvenini, sataşmalarını, romantizm amacı taşımayan ama romantik olan laflarını... Yirmi dört saat bile geçmeden büyük haline bu kadar hasret duymak benim için de beklenmedikti.

Alışverişi bitirip evin yolunu tuttuğumda yakıcı öğlen güneşi alçalmaya başlamıştı. Venedik sokaklarının kalabalığı ise hiç eksilmemişti. San Marco Meydanı'na akın eden kalabalığın içinden geçerek ilerlemeye çalışıyordum.

Tanıdık binaya ulaşmam neredeyse yarım saat sürdü. Merdivenleri çıkıp üçüncü kata geldiğimde kapının önünde duran kişiyi fark ettim. Turuncu saçları ve tek ayağıyla dengede tuttuğu, hemen yanında duran *Ben 10* kaplamalı bisikletiyle onu hemen tanımıştım.

Severi.

Beni fark etmemiş gibi görünüyordu. Alnını kapıya çarparken, Rast pisliği!" diye bağırdı Severi. "Kapıda ödemeden *kaçamazsın!* Eğer kapıyı açmazsan 'geldik, bulamadık' diye yazı yapıştırıp

kargonu Urha'ya atarım ve mesafeli satış sözleşmesini bozduğun gerekçesiyle senden tüm mal varlığını alırım! Dinozorun da buna dahil! Ve bir daha asla kapıda ödemeyle sipariş veremezsin!"

Kapıdan Hazal'ın sesi yükseldi. "Öyle birini tanımıyorum!" Sesi sertti ve çaresizliğini asla yansıtmıyordu. "Kapıdan çekilmezsen seni şikâyet ederim!"

Severi tekrar dudaklarını araladığı sırada son merdiven basamağını da çıktım. "Severi," dedim yumuşak bir sesle. Hissettiğim anlık rahatlama beni neredeyse ağlatacaktı.

Severi şaşkın bir şekilde bana döndü. Turuncu, parlak gözleri beni kısaca süzüp elimdeki poşetlerde duraksadı. "Jinava!" Sesi neşeliydi. "İnanamıyorum, beraber dünya turu mu yapıyorsunuz? Senin burada ne işin var?"

"*İsha*'sı olarak onu takip ediyorum." Söylediğim *yalan sayılmazdı*.

Severi'ye içerideki durumdan bahsetmeli miydim? İtiraf etmek gerekirse, Cmesis'i bulup bulmamayı bile düşünmüştüm. Sıfım dikkatini çekeceğinden önceden konuştuğumuz sokağa gidip beni bulmasını sağlayabilirdim fakat hâlâ burada olup olmadığını, dahası bana yardımcı olup olamayacağını bilmiyordum. Rast'ın durumunu birine teyit ettirmek ve kullandığı yöntemle ilgili daha çok bilgi almak istiyordum.

Tanıdığım ilahlar arasında en yumuşak başlı olan Severi bunun için en mantıklı seçimdi ve mucizevi bir şekilde karşımda duruyordu.

Ondan Hazal'la Leon'un *asıl göz*'ünü *kapatmasını* isteyebilirdim!

"Rast'ın kargosu var," dedi Severi elindeki kutuyu sallayarak. Kutunun içinde bir şeyler sağa sola çarptı. "Neden kapıyı açmıyor ve..." Duraksadı. "Bir dakika, içeride başka bir kadın daha vardı! İki piliçle Venedik'te mi takılıyor?" Ona dik dik baktım fakat bundan hiç etkilenmiş gözükmüyordu. Turuncu gözleri hüzünle doldu. "Uha aşkına, onun ilahesi benimkinden daha iyi!"

Yanına giderken, "Rast kargoyu alacak bir durumda değil," dedim titrek bir gülümsemeyle. "Hazal, bu tanıdık... Daha önce bahsettiğim kargocu ilah."

Severi bana gücenmiş bir bakış attı. "İletişimden sorumlu, lanetli Umut ve Güç Tanrısı," diye düzeltti.

"Zararsızdır." En azından Rast yanımdayken ve kurabiyelerimi ödül olarak alırken oldukça zararsızdı. Yine öyle olacağını ummaktan başka şansım yoktu.

"O tarafta iblis var mı?"

Gözlerimi beklentiyle Severi'ye çevirdim. "Merdivenlerde ya da buralarda iblis görebiliyor musun?"

Severi kafasını sağa sola salladı. "Venedik'te iblisler kanallardan çok uzaklaşmaz. Evlerin ya da binaların içinde çok azlar."

"Kapıyı açabilirsin!" diye seslendim. Taşıdığım poşetler parmaklarımı kesmişti, omuzlarım kopmak üzereydi. Hazal kapıyı açar açmaz poşetleri kapının kenarına, duvarın dibine bıraktım.

Hazal şok içinde bisikletini sürerek içeriye giren Severi'ye baktı. Severi'yi onlara anlatmama rağmen dudakları şaşkınlıkla aralanmıştı. Kapıyı hızla onun arkasından kapattı.

Derin bir nefes aldım. "Severi, sana anlatmam gereken bir şey var. Yardım isteyebileceğim bir başkası yok."

Severi duvara yakın, yerde uzanan Leon'a ilgiyle baktı. "Burada ilginç bir şeyler olmuş." Turuncu gözleri bana döndü. "Ama öncesinde kutsal görevimi yerine getirip kargoyu Rast'a teslim etmeliyim. Daha sonra hep beraber sohbet edebiliriz! Şimdi... Nerede bu Rast? Sıfsızlıktan yataklara mı düştü?"

Neşeyle bisikletini odaya doğru sürerken aniden kapının ağzında Rast belirdi. Severi ayağını yere dayayarak bisikletini durdurdu.

İrileşmiş kızıl gözleri önce Severi'ye ve bisikletine kaydı. Yabancı bulmuş olacak ki kaşlarını çattı. Gözleri beni bulduğunda koşarak yanıma gelip kollarını bacağıma doladı.

Severi gözlerini kırpıştırdı. Bacağımdaki küçük Rast'a bakarken, "Çocuğunuz mu oldu?" diye sordu bocalamış bir şekilde.

"Bu Rast," dedim elimi Rast'ın kafasının üstüne koyarak. Kasvetle Severi'ye baktım. "Kargoyu alamayacak durumda olduğunu söylemiştim çünkü... Çünkü bir *çocuğa* dönüştü! Dört gün, dört yaşla ilgili..."

Sesim gittikçe söndü çünkü Severi karnına sarılarak kahkaha atmaya başlamıştı. Turuncu gözleri yok olacak kadar kısılmış, gözlerinin yanında kırışıklıklar belirmişti. Bisikleti kahkahalarıyla sarsılıyordu. "O..." Nefes almaya çalıştı. "Bir sik boyutuna inmiş ve..."

Ellerimle Rast'ın kulaklarını kapattım. "Bir çocuğun yanında böyle konuşma!"

Uyarım sadece Severi'nin nefessiz kalarak bisikletiyle birlikte yere devrilmesine neden oldu.

Hazal ona temkinli bir bakış attıktan sonra uyuyan Leon'a baktı. Leon kaşlarını çatıp uyku mahmuru bir halde gözlerini aralamıştı. Doğrulup Severi'ye ve bisikletine baktı. "Leon..." diye başladım fakat devamını getiremedim. Gözleri arkaya doğru kaydı. Kafası gürültülü bir şekilde yere çarptığında içim parçalandı.

Bayılma konusunda Rast'a karşı güçlü bir rakip olurdu.

Hazal, Severi'nin yanına çöktü. "Gülmeyi bırakıp Jin'i dinlemelisin."

Rast'ın bacağıma dolanmış kolları sıklaşmıştı. Severi bir eliyle gözündeki yaşları silerken kahkahaları zar zor dindi. Bisikletiyle birlikte doğrulurken elindeki yamulmuş karton kutuyu sıkıca kavradı. Bana yaklaşıp karşıma geldi. Eğilerek bacağımın arkasına saklanan Rast'a kutuyu uzattı.

"Onun anlayabileceği bir kargo mu?" diye sordum gergin bir şekilde. "Demek istediğim... Bu yaşta..."

Severi gülmemek için dudaklarını ağzının içine çekti. Ciddiyetle başını salladı. Turuncu gözleri parıldıyordu.

Rast'ın kulaklarını serbest bırakıp kutuyu elime aldım. Onun hi-

zasına gelmek için dizlerimin üstüne çöktüm. "Bak, sana bir hediye gelmiş," dedim gülümseyerek. Rast hediyenin ne demek olduğunu biliyormuş gibi irileşmiş gözlerle kutuya baktı. Beni izlerken kutuyu açıp içindekini açığa çıkardım.

Gördüğüme anlam vermeye çalışırken kutuyu yere bırakıp içine bakmaya devam ettim. Ardından içindekini kavrayıp çıkardım. Yirmi santim civarında, kalın, koyu kırmızı ve başı... *Bu da ne?*

"Severi," dedim dikkatle. "Bu bir *dildo*."

Rast dildoyu elimden kapıp büyülenmiş bir şekilde, iki eliyle onu kavradı. İlk önce ileri-geri salladı. Ardından aydınlanmış gibi kızıl gözleri ışıklarla parladı. Dildoyu havaya kaldırarak, "Kılıç!" diye ilan etti. *Kılıcını* sağa sola savurdu. "Kılıç savaşı! Kılıç savaşı!"

Şaşkınlıktan ağzım açık kalmıştı. "Rast, bekle!" Onun bir kılıç olmadığını ona nasıl anlatabilirdim ki? Hüsranla iç geçirdim. "Bunu hangi ilah gönderdi?" dedim dehşet içinde.

Severi keyifle sırıtırken turuncu gözleri kısıldı. "Ben."

Gerçekten harika.

Bir elini Rast'ın kafasının üstüne koyup saçlarını karıştırdı. "Bana Severi abi de."

Rast ona temkinli bir bakış attı. Ardından kılıcıyla nazikçe Severi'nin yanağını tokatladı. "Ağzına kılıç sok!" Kollarını gösterişli olmayan bir şekilde salladı. "Saldırı!"

Severi'nin yüzü solarken bu sefer ben sırıtmaya başlamıştım. "Aferin, Rast," dedim başımı ciddiyetle sallayarak. "Sevmediğin insanlara bunu yapabilirsin."

İçgüdüleri birine ağzının payını nasıl vereceğini çok iyi biliyordu.

22

Kızarık Yanaklar Ve Dürüst Sözler

Severi kılıçla tokatlanmak istemediğinden olsa gerek hızla ayağa kalktı. Pes etmeyen Rast bu sefer onun bacağına nazikçe vurmaya başladı. İki eliyle kılıcı zar zor kavrıyordu, yani oldukça *kaliteli* bir kılıçtı.

Boğazımı temizleyip kılıcı görünce kızaran Hazal'a kaçamak bir bakış attım. Henüz Severi bisikletiyle uçmadığı için nispeten sakin sayılırdı. Kimse Rast'a karışmadan onu yanıma çektim ve mutlu mutlu kılıcını havada savurmasına izin verdim. Hareketleri gözüme havalı gelmişti. Sanki kılıç kullanma reflekslerini unutmamıştı.

"Ona hediye yolladın ve *kendi hediyeni* teslim etmeye mi geldin?" dedim gözlerimi Severi'ye çevirirken.

"Bir yere gitmek istiyorsam, o yere giden bir kargo *olmalı!*" dedi ellerini beline dayarken. Kaşları hafifçe çatılmıştı, azarlar gibi bir ifadeyle bana bakıyordu. Bakışlarının üzerimdeki etkisi sıfırdı. Sonuçta turuncu, sevimli ışıklar saçan gözleri ve ergen bir bedeni vardı. "Rast yalnız pisliğin teki olduğu için ona kimse kargo göndermiyordu. İş başa düştü."

"Pis-yik," dedi Rast onu tekrar etmeye çalışarak. Tehdit edercesine kılıcını kaldırdı.

Ah, demek telaffuz edemediğin harfler de var!

Severi dizine anca gelen Rast'a aldırış etmedi. "Kurabiyelerini çok beğendiğim için tekrar gelmek istedim. Rast'a rüşvet verip senden kurabiye isteyecektim. Bu yüzden ona bir hediye göndermem gerekiyordu. *Tamam mı?* Bu kadar üstüme gelmemelisin! Çocuk olduğunu nereden bilebilirdim ki?"

"Kendi formunda olsa bunu sana sokardı," dedim açık sözlülükle.

Severi kollarını göğsünde kavuşturup burun kıvırdı. "Sonuç olarak sıfsız piç, acınası bir çocuğa dönüşmüş." Eğilip Rast'ın alnına işaretparmağıyla fiske attı.

Rast onun bacağını tekmeledi. "Git bur-dan."

Gülmemek için kendimi zor tuttum. Hazal'la göz göze geldiğimizde, "İçeriye geçelim," dedim Severi'ye hitaben. "Arkadaşlarımın neden burada olduğunu ve Rast'ın nasıl bu hale geldiğini sana anlatmam lazım. Yardımın gerek."

Severi bisikletine binip odaya doğru sürerken omzunun üzerinden bana bir bakış attı. Dudaklarında sevimsiz bir gülümseme vardı. "Bedavaya bilgi vermem!"

"Siz burada kalın," diye fısıldadım Hazal'a. "Onların dünyasının sağı solu belli olmuyor." *Tıpkı Rast'ın bir gün yetişkinken diğer gün bebeğe dönüşmesi gibi...* Hazal solmuş yüzüyle kafasını salladı.

Severi'nin peşinden odaya girdiğimde Rast da beni takip etti.

Severi bisikletine oturup sırtını çiçekli duvar kâğıdıyla kaplanmış duvara yasladı. Bakışları meraklıydı.

"Arkadaşlarımla onu tanıştıracakken evin *gerçek* sahibi geldi," diye başladım. Bu cümle aslında tüm olayın özetiydi. "Morana bilerek ona yanlış bilgi vermiş olmalı. *O şeytan...*" Gereksiz detaylardan kaçınarak ona tüm geceyi anlatırken Morana'ya boş bulduğum her an küfrettim.

Severi ben konuşurken kıs kıs gülüyordu, gözleri bile dolmuştu. O sırıttıkça ben kaşlarımı çatıyordum. Bu ilahlar dünyasında hiç sağlam dedikodu yok muydu? Tek eğlencesi *bu* muydu yani?

Konuşmayı bitirdiğimde gülmekten yorulmuş bir şekilde yatakta oturan Rast'a baktı. "Ve bu hale geldi," dedi gözlerindeki yaşları silerken. "Of... Karnım! Daha önce ölümden döndüğü bile olmuştu fakat çocuk bedenine girmeyi gururdan *reddettiğini* duymuştum." Bakışlarını bana çevirdi. "Biz ilahların çocukluğu ya da bebekliği olmaz. Dolayısıyla bu forma geçmek bir kumardır. Zihni fani bir çocuk gibi düşünüyor, kim olduğunun farkında değil. Tehlike altındayken bir insan gibi düşünecek, bir ilah gibi *değil*. Eh, Rast gibi egoist ve kendini beğenmiş bir tanrı bu forma geçmeyi kabul etmişse sana gerçekten güveniyor olmalı."

Bana güvendiğini biliyordum ama bunu bir başkasından duymak, aramızdaki bağın gerçekliğini yüzüme vurmuştu. "Almanya'daki evden izimizi sildiğini umuyorum, bunun için normalden fazla güç harcamış olmalı. Avcılarla karşılaştığında kendini koruyamayacak hale geldiğini söyledi. Cmesis'ten Venedik'te avcılar olduğunu duymuştuk."

Severi parmağını şaklattı. "Demek risk almasının nedeni bu!" dedi neşeyle. Yüz hatları gevşerken bakışları keskinleşti. Tereddütle beni süzerken ne olduğunu anlamamıştım.

"Jinava..." Tam adımla hitap etmesi ürpermeme neden oldu. "Sizin aranızda bir şey mi oldu?"

Dürüst, turuncu gözlerine bakarken göğsüm sıkıştı. "Birlikte olduk," dedim boğuk bir sesle.

"Sorduğum bu değildi."

"Aşk Tanrıçası Lore de, Rast'ın kendisi de beni uyarmıştı ama ben..." Sesim gittikçe kısılıyordu.

"Ona *âşık* oldun."

Sırtımdan aşağıya bir ürperti yayıldı. Ne konuştuğumuzu umursamadan odanın içinde daireler çizen çocuk Rast'a baktım. Gözlerimi tekrar Severi'ye çevirdiğimde sessizliğimdeki cevabı bulmuştu. "Ah, Jinava," dedi yüzündeki ifade hüzünlü bir hal alırken. "Bir Tanrıya âşık *olmamalıydın!*"

"Biliyorum, bugünlerde herkes aynı şeyi söylüyor." Yanağımın içini ısırdım. "Görünüşe göre ikimiz de uzak durmamız gereken bir türe çekiliyoruz."

Severi'nin dudaklarında yarım bir gülümseme belirdi. "Bir ortak noktamız daha var." Bir eliyle turuncu saçlarını karıştırdı. "Peki benden ne istiyorsun?"

Terk edildiğinden beri başkaları üzerinden geçinen, kommensalizmin insanlar arasında en ateşli örneği olan yalvarıcı Jinava ruh haline geçmek üzereydim. "Arkadaşlarımın *asıl göz*'ünü kapatabilir misin?"

Ellerini iki yana kaldırıp omuz silkti. "Bunu yapabilmek gibi bir yeteneğim yok."

"Ne demek *yok?*" dedim dudaklarım şaşkınlıkla aralanırken. "Hepiniz ilah değil misiniz?"

Alınmış ya da gücenmiş görünmüyordu. "Lanetlenmeden önce bile insan dünyasına çok uğramazdım. Urha'yı tercih ederdim, anlarsın ya." Dudağının bir kenarı yukarı kıvrıldı. İblislerden bahsederken büründüğü ruh hali, ergen bedeninde bile onu tehlikeli göstermeye yetiyordu.

"Yani bu nasıl yapılacağını *bilmediğin* anlamına mı geliyor?"

"Tam üstüne bastın. Bunun için Yediler'den birini bulmalısın." İmalı bakışlarını Rast'ın üzerine çevirdi. "Belki... büyüdüğünde isteğini o yerine getirir. Toprak, su, ateş, hava. Onu iyi besle."

"Bunların hepsini bitene kadar mı yedirmeliyim?" diye sordum hızla. Zamanım kısıtlıydı, daha doğrusu *Severi'nin zamanı* kısıtlıydı. "Ve lanet olasıca *havayı* ona nasıl yutturacağım?"

"Ne kadar yemesi gerektiğini Rast kendi seçti," dedi Severi omuz silkerek. "Hepsini yedirmeye çalış. Gördüğün toprak Anara'da kutsanmış, evrenin yapı taşlarından biri. O su, Anara'nın insan ruhlarının aktığı nehrin arındırılmasıyla oluşmuş, Narsus'tan alınmış." Se-

sinde özlem vardı. Bakışları kısa bir anlığına da olsa donuklaşmıştı. "Kibritlerden çıkan alev ise Rast'ın kılıcının alevlerini oluşturan Urha'nın göğünden gelecek ve onu besleyecek."

"Ve tüm bu *kutsal zımbırtılardan* sonra gidip insan havasını mı ona yutturacağım?" dedim kaşlarımı havaya kaldırarak.

"Dünya havası..." diye düşündü Severi. "Neden olmasın?"

"Bir dakika!" Sesim tizleşirken buna engel olamadım. "Havayla beslenmenin ne olduğunu *bilmiyor musun?*"

Severi bir eliyle ensesini ovuşturdu. "Hatırlamıyorum!" Ona ters ters baktığımı fark edince, "Hiç sıf depolamaya ihtiyacım olmadı ki," diye homurdandı. "Tüm detayları nereden bilebilirim? Hem durum o kadar da kötü değil."

Bunun tam olarak hangi kısmı kötü değildi? Rast beni bir bilmeceyle baş başa bırakmıştı! "Dünyanın hangi yerinden nasıl bir hava soluması gerektiğini ben nereden bilebilirim?" diye sordum dehşet içinde. "Üstelik cevabı bulmak için üç günüm var!"

"Basit düşün. Muhtemelen ona su içirmek ya da ağzına kibrit atmaktan daha kolay olacak kısım havayı yutmasıdır." Bunu sakin bir şekilde söylemesi işin en sinir bozucu kısmıydı.

"Ya büyümezse?" dedim çaresizlikle.

"Büyüyecek. Onu iyi beslersen büyüdüğünde kendi zihni uyanacaktır. O seni yönlendirir."

"Bir soru daha..." Duruşumu dikleştirip kendimi verebileceği cevaplara hazırladım. "Leon'un yüzüne bir iblis atladı. Onu tekmeleyerek uzaklaştırdılar ama bir sorun olup olmayacağını bilmek istiyorum." Parmaklarımla oynarken sessizce yutkundum. "Baygın. İstersen onu inceleyebilirsin."

"O arkadaşın mı?" diye sordu Severi ilgisizce. "Yaşıyor, öyle değil mi?"

"Evet."

"O zaman her şey yolunda."

"Severi!" diye bağırdım. Ürküp sırtını duvara dayadığında bu

benim için beklenmedikti. Kısa bir nefes verdikten sonra sesimi alçalttım. "Biz insanlar için 'hayatta olmak' ile 'sorun yok' aynı şey demek *değil!*"

"Ben doktor değilim, tamam mı?" diye homurdandı Severi. "Odak sürem de yaşım dolayısıyla oldukça düşük. Üstüme bu kadar gelemezsin."

"Özür dilerim." Bir tanrıya bağırırken ne düşündüğümü bilmiyordum.

"Sorun değil." Severi saçlarını alnından geriye yatırıp bana üzgün bir bakış attı. "Her şey yoluna girecek. Sen harika bir *isha*'sın!"

Rahatlamayla omuzlarım gevşedi. Severi'nin çok yardımı dokunmasa da en azından zararı da dokunmamıştı. "Teşekkür ederim," dedim içtenlikle. "Sanırım cevapların, Rast'a aldığın hediyeyi telafi etti."

Severi işaretparmağını havaya kaldırdı. "Bu cevapların karşılığı olarak bana kurabiye vermek zorundasın!" Yaslandığı bisikleti titremeye başladığında yüzünde panik belirdi. "Acele et!"

Zihninde bir plan şekillenirken yüzümü ifadesiz tuttum. Dört gün boyunca Severi'yle düzenli iletişim kurmaya ihtiyacım vardı. Tekrar geleceğinden emin olmalıydım ve onu tekrar görebilmek için kusursuz bir bahanem vardı.

"Bu eve geleli bir gün bile olmadı," dedim sakin bir gülümsemeyle. "Elimde kurabiye *yok*. Eğer yarın buraya gelirsen, sana iki katı kadar kurabiye veririm. Bu sana uyar mı?"

Yüzünde sıkıntılı bir ifade belirdi. "Yarına yetiştirmem gereken binlerce kargo var!" Sessizleşip düşünmeye başladığında bisikleti onu uyarırcasına titredi. "Aman be! İki dakika daha dursana!"

Bisikletin cevabı küfreder gibiydi. Severi'nin binmesini beklemeden hafifçe yukarıya yükseldi.

Severi telaşla bisikletine atladı. Ayaklarını pedallara dayayıp bana yandan bir bakış attı. "Yarın gelmeye çalışacağım," dedi ciddi bir şekilde. "Kurabiyeleri *kimse* yemesin. Geldiğimde bana günlerce

yetecek kadar kurabiye görmek istiyorum." Gözleri kısıldı. "Hem bu *iki* kapıda ödeme ücreti yapıyor."

Kapıda ödeme ücreti olarak gezegenleri istediği aklıma gelince aceleyle, "İstediğin kadar kurabiyen olacak," dedim gülümseyerek. "Yardımların için teşekkür ederim Severi!" Artık Hazal ve Leon'un *asıl göz*'lerini kapatmak için ne yapmam gerektiğini biliyordum.

"Her zaman." Kısa bir an duraksadı. "Kargo ücretinizi *ödediğiniz* sürece."

Bisikleti havalandığında Severi dik dik bisikletine baktı. Rast elindeki kılıcını göğsüne bastırmıştı, irileşmiş gözlerle uçan bisikleti izliyordu.

"Bak! Sende bundan yok, değil mi?" diye bağırdı Severi. Ardından başını geriye atıp robot gibi güldü "Haha!"

"Pis-yik," diyerek burun kıvırdı Rast.

Bisiklet duvara doğru atılırken Severi aceleyle elini kaldırdı ve bana el salladı. "Tekrar görüş..." Duvarın diğer tarafına geçmesiyle sesi kesildi. Rast iri, kızıl gözlerini kırpıştırarak olan biteni anlamaya çalışıyormuş gibi duvara bakıyordu.

Bir inleme duyduğumda aceleyle kapıya baktım. Kapının girişinde bembeyaz kesilmiş Leon duruyordu. İçeriden gelen hızlı adımları duyduğumda Hazal da onun arkasında belirdi. Bakışlarını bana çevirdi. "Ona *gitmemesini* söyledim fakat *onu* bisikletiyle görmeden bunların gerçek olduğuna inanmayacağı konusunda ısrar etti!" Çatık kaşlarla Leon'a, ardından da odanın içine baktı. "O nerede?"

Cevabı Rast verdi. "Uçtu."

Hazal anlattıklarımı hatırlarcasına gözlerini yumdu. "Uçtu," diye tekrarladı.

Hızla Leon'un yanına gittim. "Leon, sakin ol," dedim yumuşak sesle. "O tamamen *zararsız*. Önceden söylediğim gibi... bir yerde fazla uzun süre kalamıyor. Bisikleti onu böyle zorla alıp gidiyor." Kısa bir an duraksadım. "Uçarak."

Leon beni değil arkamda bir şeyleri görüyormuş gibiydi. Nere-

deyse yok olduğumu düşünecektim. Hazal teselli edercesine onun omuzlarını sıvazladı. Abartısız birkaç dakika boyunca kıpırdamadan, sessizce durduk.

En sonunda Leon hazmetmeye çalışırcasına, "Uçtuğunu sen de gördün mü?" diye sordu.

Sorunun hangimize olduğunu bilmiyordum fakat gördüklerini kabullenmesine yardımcı olmak için hafifçe gülümsedim. "Evet, gördüm," diye mırıldandım.

Leon'un gözleri kapandı. Neler olacağını anladığımda hızla öne doğru doğru atıldım. Hazal'la birlikte onu yakaladık ve yere düşmesine engel olduk. Leon'un kafası Hazal'ın omzuna yaslanırken Hazal'la göz göze geldik. Bakışlarımı kaçırıp gözlerimi yere sabitledim.

Leon bu dünyaya *katlanamıyordu*. Gördükleri zihnine, ruhuna fazla geliyordu. Üç gün daha dayanabilecek miydi?

"Jin," diye seslendi Hazal yumuşak bir sesle. "Kendini suçlamıyorsun, değil mi?"

Elbette *suçluyordum!* Kendimi suçlamamam gerektiğiyle ilgili bir konuşmayı duymak bile istemiyordum. Sorusuna cevap vermemeyi tercih ederek, "Leon'la ne yapacağız?" diye sordum alçak sesle. "Artık bir şeyler yemesi gerekiyor."

"Leon'u yatağa yatıralım, siz de Rast'la mutfağa geçin," dedi Hazal direkt. "Uyandığında yemek yemesini sağlarım fakat Rast'ı görmemesi iyi olur."

Kafamı sallayıp onu onayladım. Ardından tereddütle, "Belki *beni de* görmemesi daha iyi olur," diye ekledim çatlayan sesimle. "Beni görmek ona içine girdiği bu dünyayı hatırlatırken bana nasıl bakacak?" Belki de bir süre sonra benden nefret etmeye başlayacaktı.

"Saçmalama!" diyen Hazal'ın sesi sertti. "Seni suçlamayacaktır. Kaldıramadığı şey *gördükleri*. Sen değilsin."

İnanmak istediğim gerçek buydu. Bu hayatta benim olan hiçbir şey yoktu. Sahip olduğum tek şey onlardı ve onları *kaybedemezdim*.

Kâküllerimi iki yana itip saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Başınıza daha fazla bela açmayacağım. *Söz veriyorum.*"

Hazal hafifçe gülümsedi. "Hadi, onu yatağa yatıralım." Bakışlarını Leon'a çevirdiğinde gözlerinin içinde şefkat vardı.

Leon'un sırtını ve kafasını kavradığında yükün çoğu aslında ona biniyordu fakat sesini çıkarmadı. Kaldırabileceğim kadar ağırlığı üstüme aldım. Leon'u yatağa yatırdığımızda kollarım uğradığı zulme isyan ediyordu. Zaten onlarca alışveriş poşetini tek başıma taşımışken üstüne Leon'u taşımak *felaketti.*

Hazal ise hiç yorulmuş gözükmeden Leon'un yanına uzandı. Bu, Leon'un uyanıkken asla göremeyeceği bir andı.

İlk iş Rast için aldığım kıyafetleri poşetten çıkardım. Doğru düzgün bir mağaza bulamamıştım ve elime geçen tek şeyi, ucube bir *kostüm* almıştım. Karnavallarda giydikleri türden tuhaf bir parçaydı. Parlak kırmızı, insanı terleteceğine yemin eden türde bir kumaşı vardı. Rast için birkaç yaş büyük olsa da başka bir seçeneğim yoktu.

Duvarın köşesinde oturan Rast'a döndüğümde dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. Rast'ın bacaklarının daha çok büyüdüğünü, saçlarının uzadığını ve yüz hatlarının değiştiğini fark ettim. *Tekrar büyümüştü!*

Bu ne zaman olmuştu?

Kafamı geriye yatırıp iç geçirdikten sonra Rast'a yanaştım. "Üstünü değiştirmek ister misin?"

Oturduğu yerden kalkmadan göz ucuyla elimdeki kostümü süzdü. Beğenmediği belliydi. "Böyle iyiyim," dedi yüzünü diğer tarafa çevirerek.

Evet, bilincini yavaş yavaş kazanmaya başladığı gerçekten de belli oluyordu. Rast'ın karakteristik özellikleri geri gelmeye başlamıştı.

"Ama bu çok güzel..." dedim ikna etme çabasıyla. Hazal'ın parasını boş yere aptal bir kostüm için harcadığımı düşünmek istemiyordum. "Kırmızı. Tıpkı gözlerin gibi. Gözlerini seviyorum."

Rast gözlerini kucağındaki ellerine indirdiğinde bir şey fark ettim.

Yanakları *kızarmıştı!*

Ah, demek iltifat almak onu utandırabiliyordu. Üstüne gitmek istesem de haline acıyıp sırıtarak ayağa kalktım. Kostümü tekrar poşete tıktıktan sonra temizlik malzemelerini çıkardım ve kurabiye yapmaya girişmeden önce mutfağı temizlemek için kolları sıvadım. "Oynayabileceğin bir şeyler aradım fakat bulamadım," dedim yumuşak sesle. "Biraz sıkılabilirsin. Bana kızma olur mu?"

"Kızmam." Cevabı bir çocuk dürüstlüğündeydi.

Bir saat boyunca mutfağı temizledim. İçeriyi havalandıramamak beni boğsa da sesimi çıkarmadan mutfak malzemelerini poşetlerin içinde sınıflandırmaya başladım. Ardından küçük fırının ve ocağın çalışıp çalışmadığını kontrol ettim. Bu sırada Rast beni sessizce izliyor, göz kırpmak dışında hareket bile etmiyordu.

Ancak ellerim belimde ona döndüğümde gözlerini kaçırdı. "Canının çektiği bir yemek var mı?" Yaşını hatırlayıp iç geçirdim. "Yemek isimlerini biliyor musun?"

'Evet." Konuşurken inatla bana bakmıyordu.

'Ne zaman öğrendin?"

Rast kafası karışmış bir şekilde kaşlarını çatarak bana döndü. Bilmiyorum." Bir süre sessiz kaldı. "Senin istediğinden olsun." Tereddütle ekledi. "Ben büyüyünce isterim."

"Büyüdüğünde bu sözünü unutma," dedim alçak sesle. "Sana istediğin bir yemeği yapma sözüm olsun." Ne de olsa şimdiye kadar ısrarla Rast'tan istek almayı reddetmiştim.

"Unutursam büyüdüğümde bana hatırlatır mısın?"

"Keşke bu kadar sevimli olmasaydın," diye mırıldandım onun duyamayacağı bir sesle. Ardından gülümseyerek omzumun üzerinden oturduğu köşeye bir bakış attım. "Hatırlatırım. Başka bir şey istiyor musun?"

Rast gözlerini yere çevirdi. "Hayır."

Arkamı döner dönmez bakışlarını tekrar üzerime çevirdiğini hissetmiştim.

23
FANTASTİK DÜNYAYA GİRİŞ BİLETİ

Leon akşama kadar uyanmadı.

Baygınlığı uyumak için bir fırsat olarak değerlendirdiğine inanmak istiyordum. Bir kere yirmi altı saat boyunca uyuyup ona ulaşamadığım için beni delirttiği olmuştu. Üstelik uykusu *her zaman* derindi. Bunu bilmemize rağmen onu uyandırmaya çalışmıştık, sonuç elbette hüsrandı.

Akşama doğru Hazal, Rast'ın varlığını görmezden gelmeyi bırakarak mutfağa geldi. Aldığım birkaç plastik tabağa yemekleri koyarken bir yandan da plastiğin yemeğin tadını öldürdüğüyle ilgili homurdanıyordum. Yine de onların başını şişirecek kadar yakınmadım. Rast ne kadar istese de ona normal yemek vermedim ve tabağına yığabildiğim kadar toprak yığdım. En sonunda pirinçlerden oluşan bir kule misali önünde duran toprak yığınına bakarken oldukça endişeli görünüyordu.

Her ne kadar Rast'la aynı masanın etrafında oturuyor olsak da tüm tuhaflıkları görmezden gelip Severi'yle aramızda geçen konuşmayı onlara anlattım.

Hazal düşüncelere dalmıştı. Dalgın bakışları masanın üzerindeki kitabın üzerindeydi. Evi biraz daha incelediğimde *İlah Avcısı Rehberi*'ni valizimin bir köşesinde bulmam zor olmamıştı. "Dediğim

gibi..." dedim iç geçirerek. "Okumak zorunda değilsin. Daha fazla bilginin seni güvende hissettirebileceğini düşündüm."

Hazal dalgınlığından sıyrılıp kirpiklerini kırpıştırdı. "Kitabı *kesinlikle* okuyacağım. Düşündüğüm şey bu değildi."

"Aklında ne var?"

Masanın üzerindeki parmakları kararsızlıkla kıpırdandı. "Ona neden güveniyorsun?"

Bu soru üzerinde saatlerce düşünsem de mantıklı bir cevap bulabileceğimi sanmıyordum. "Sadece bir *his*," dedim omuz silkerek. "Ürkünç yanları yok değil. Masum gözükmesine rağmen lanetinin nedenini, bir iblise âşık olması olduğunu sıklıkla hatırlıyorum. Yine de lanetinden Rast kadar yakınmıyor. Sempatik, neşeli ve eğlenceli. İçinde bulunduğu durumla sık sık gülerek baş ediyor." Hafifçe gülümsedim. "Sanırım onu biraz kendime benzettim."

"Kaynaşmanıza şaşırmadım," dedi Hazal usulca. "Ne hissettiğini tahmin etmiştim fakat kastettiğim kişi o *değildi*." İmalı bakışlarla gözlerimin içine baktı. Çıkan tek ses Rast'ın toprak çiğneyişiydi. Bakışlarımı kaçırıp Rast'a döndüğümde kızıl gözleri beni karşılamaya hazırdı. Söylediklerimize odaklandığına dair hiçbir belirti göstermiyordu.

Hazal, *Rast*'a neden güvendiğimi soruyordu.

Dizlerimi kırıp sandalyenin kenarına dayadım. Çenemi dizlerime yaslarken Rast'ın yemek yiyişini izliyordum. Büyük Rast'ı özlemiştim. "O gece söylediklerinizde haklıydınız." *Onu seviyorum. Onu seviyorum ve kalbimi kıracağını biliyorum.* "Umursamaz gözükse de benimle ilgili detaylara dikkat ediyor. Lanetli olmasına rağmen bana öncelik veriyor ve benden hiçbir zaman fazlasını istemiyor. Kontrolden çıkan bir durumda bile keyif almayı biliyor. Onunla eğlenmek nefes almak kadar kolay. Bana verdiği değeri hissedebiliyorum. Üstelik... Tutkunun Tanrısı olmasının hakkını veriyor. Ben onu..."

Onu seviyorum.

Durgun bir kabullenişti, ne rahatsız olmuş ne de rahatlamıştım.

Hazal kafasını sallayıp gevrekle dolu kaşığını ağzına soktu ve ihtiyatlı bir yüz ifadesiyle çiğnerken sandalyede geriye yaslandı. Bir süre gözleri yüzümde oyalandı. "Sıf Mitolojisi'nde böyle bir şey mümkün mü?"

Bir tanrıyla sevgili olmayı mı kastediyordu? Ah, rahatça konuşabilmek için Rast'ı mutfaktan kovmak istiyordum.

"Mitoloji olması için bunun gerçek *olmaması* gerekmiyor mu?" dedim asıl konuyu saptırarak. Rast'ın büyüdüğünde bu konuşmaları hatırlamasını istemiyordum. "Onların büyücü olduğuna inanmaya meyilli olduğunu biliyorum fakat bu onların gerçek olmadığı anlamına gelmiyor. Üstelik güçlerini sıflardan alsalar da genelde mitoloji isimleri ırklara göre koyuluyor." Hazal kaşlarını havaya kaldırarak bana bakarken basit bir öneriyi fazla ciddiye aldığımı fark edip sırıttım. "Sanırım biraz tribe girdim."

"*Biraz* mı? Kafamı gevreğe gömmediğin kaldı."

"*Kalbimin en derini, öğlen güneşim, biricik arkadaşım...*" Yağ çekme işlemlerine itinayla başladım. "Seni sadece kalbimin daha da derinine gömebilirim... Sıf Mitolojisi terimini kabul ediyorum. Ama bunun büyük Rast'ın yanında söylemeyelim. Zaten herhangi bir mitolojide adı yok, bu kalbini kırabilir."

Hazal omuz silkti. "Onunla konuşmayı düşünmüyorum."

Rast başını kaldırdı. "Ama neden?" diye sordu şaşkınlıkla. "Senin kalbini mi kırdım?" Kızıl gözleri irileşmişti ve içinde akan nehir ağır çekime alınmış gibiydi. Sanki bunu düşünmek bile onun kalbini kırıyordu.

Hazal ona ne cevap vereceğini bilemiyormuş gibi çaresiz bakışlarını bana çevirdi. Zihnim aynen şöyle diyordu, *kalbini kırmak kalıbını öğrenmiş!*

En sonunda, "Kalbimi kırmadın," dedi Hazal sıkılı dişlerinin arasından.

"O zaman *neden* benimle konuşmayacaksın?" Kaşığını toprakla-

nın çoğunu yediği tabağının kenarına bıraktı ve dudaklarında kalanları elinin tersiyle sildi.

Hazal kesinlikle zayıf noktasından vurulmuştu. Hafızasını kaybetmiş, sadece adını bilen, üstün sevimliliğe ve duru bir yüze sahip çocuk Rast... Onun dudaklarından dökülen masum kelimelere karşı itiraz sözcükleri kullanmak çok zordu.

"Konuşacağım," dedi Hazal pes ederek. "Merak etme."

Rast tatmin olmuş bir şekilde tekrar kaşığını avuçladı. Kaşığın sapını tüm parmaklarıyla tutarken oldukça rahatsız edici bir simetriyle kaşığı ağzına götürüp toprağı ağzına sokuyordu.

Hazal'ın küçük mağlubiyetine gülmemeye çalışarak dudağımı ısırdım. Keskin bakışları bana döndüğü anda ciddiyetle ona baktım. "Bu o kadar saçma ki, sadece bir kere söyleyeceğim," dedi Hazal hızla. "Beni dikkatle dinle."

Kafamı sallayarak onu onayladım.

"Sakın bir ilahtan hamile kalma," dedi Hazal pat diye.

"*Ne?*"

Ben ona şaşkınlıkla bakarken endişeyle gerilen yüzüyle hızla konuşmaya başladı. "Biliyorum, tam senin tipin gibi gözüküyordu ve gerçekten çok *yakışıklıydı*. Ama dikkatli olmalısın! Bir *Şehvet Tanrısı!* Seni baştan çıkarırsa ne olur? Nasıl bir mutasyonlu bebeğe sahip olacağını düşünüyorsun?"

Sanki bunu yapmışım gibi gittikçe kızgın bir ses tonuna bürünmeye başlamıştı. Dudaklarım şaşkınlıkla aralanırken kahkaha atmamak için kendimi zor tutuyordum.

"Bana öyle bakma! Tüm mitolojik kurgularda melezlerin hem insanların hem de ilahların canını sıktığı bilinir. Ayrıca hiçbir kurguda zavallı insan kadınlar, ilahların gönül eğlencesinden ileriye gidemez! Sadece aptal bir melez bebeği doğururlar ve sonra da '*bir zamanlar onu bir tanrı becerdi*' bakışları altında sefil hayatlarına devam ederler! Üstelik çocuklarına babalarından bahsederken aşkla konuşurlar ve onun gücünden bahsederler."

"Hazal..."

"Daha bitirmedim!" Elini masaya vurduğunda küçük Rast da ben de yerimizde sıçradık. Rast'ın kaşığındaki toprak üzerine dökülmüştü. "İçine bir melezin tohumlarını atıp sonra seni Olimposlular'ın eline bırakmasına izin veremezsin!"

"Hatlar karıştı," dedim kahkahamı yutarak. Sesim boğuktu. "Sıf Mitoloji'mizde Olimpos bulunmamaktadır."

Hazal kollarını kavuşturdu ve bariz bir endişeyle yüzüme baktı. "Ana fikri anladın mı?"

"Aptala anlatır gibi anlattın," dedim başparmağımı havaya kaldırırken. "Tabii ki anladım!"

Rast'tan hamile kalmak son derdim bile değildi.

İkinci güne girdiğimizde Rast'ın yeni öğünü suydu. Biraz daha uzamıştı, kolları vücuduyla orantısız duruyordu. Yüzündeki karakteristik hatlarını biraz olsun görebiliyordum. Ona aldığım pipetli bardakla evin içinde su içerek gezinip duruyordu.

İyi haber: Rast'ın yemek yemek dışında hiçbir ihtiyacı yoktu. Bu da bende oluşabilecek sayısız yeni travmanın önüne geçmişti.

Kötü haber: Leon *uyanmıyordu.*

Hazal'la beraber Leon'un iki yanına oturmuş, kasvetli bir şekilde onu izliyorduk. Hazal'ın kucağında *İlah Avcısı Rehberi* vardı. Kalın kitabın çeyreğini çoktan bitirmişti.

"Ateşi yok," dedi Hazal kasvetle. "Hasta gibi durmuyor ve can sıkıcı derecede normal gözüküyor. Leon *Uyuyan Güzel*'e dönüştü!"

Boğazımdaki sızıyı yok etmeye çalışarak boğazımı temizledim. "Onu öpmeye ne dersin?"

Hazal bana ölümcül bir bakış attı. Kaşı seğirmeye başlamıştı. "Bir şeyler yemezse açlıktan *ölecek*. Bisikletli arkadaşının yapabileceği bir şey olmalı!"

Senin suçun. Senin suçun. Senin suçun.

Tek bir cümle zihnimde defalarca kez yankılanırken sersemlemiş bir şekilde, "Geldiğinde tekrar soracağım," dedim yumuşak bir sesle. Bakışlarımı kaçırıp kapıya çevirdim. "Ben kurabiyeleri kontrol edeyim."

Hazal'ın bir şey demesine izin vermeden odadan çıktığımda bakışlarını sırtımda hissedebiliyordum.

Mutfakta Rast koltuğun köşesinde uslu uslu beni bekliyordu. "O *hasta* mı?"

Yanına oturup bağdaş kurdum. "Uzun zamandır uyuyor ve onu uyandıramıyoruz," dedim ona yandan bir bakış atarak. "Biraz tuhaf bir şekilde hasta oldu."

Rast gözlerini kırpıştırdı. "Onu gıdıkladın mı?"

Kaşlarımı havaya kaldırdım. Çocuklar gerçekten de *ilginçti*. "Neden bunu yapayım?"

"Gıdıklanınca gülüp uyanmaz mı?" Bir elini yanağına yaslamıştı, oldukça ciddi gözüküyordu.

Bir elimle yumuşak, dalgalı saçlarını karıştırdım. "Keşke bu kadar basit olsa," dedim yanından kalkarken. "Bir an önce büyümelisin, Rast. Sana her zamankinden daha fazla ihtiyacım var."

Dış kapı gürültüyle çalındığında yerimden sıçradım. Rast'ın tepkim yüzünden tedirgin olduğunu fark ettiğimde ona döndüm. "Sorun yok, misafirimiz gelmiş olmalı."

Kapı çalmaya devam ederken, "Kaba," diye ilan etti Rast. Yüzündeki küçümsemeyi görmek rahatlamama neden oldu. *Neredeyse* kendi gibiydi.

Ayağa kalkıp odanın kapısını kapatmadan önce kafamı içeri uzattım. Hazal'a, "Burada kal," dedikten sonra kapıyı örttüm. Birkaç adım sonra dış kapının karşısındaydım. Kapı kolunu kavrayıp derin bir nefes aldım.

Lütfen, Severi olsun. Lütfen, Severi olsun...

"Minik Rast'a kargo var! Kapıda kurabiye ödemeli! Açın şu ka-

pıyı artık!" Bisiklet kornasına benzer bir ses, kapının diğer tarafından yükseldiğinde omuzlarım hissettiğim rahatlamayla çöktü. Fakat duyduğum başka şüpheli sesler duraksamama neden oldu. Sesin ne olduğunu anlamaya çalışsam da bir isim bulamadım.

"O tarafta iblis var mı?" diye seslendim.

Kapının ardında bir homurtu yükseldi. "Tabii ki *yok!*"

Kapıyı açtığımda karşımda gülümseyen Severi duruyordu. "Kargoları yetiştiremedim, bu yüzden onlarla birlikte geldim." Seslerin kaynağının ne olduğunu idrak ederken donakaldım. Arkasında bisiklete kırmızı halatlarla bağlanmış *geyikler* vardı.

Merdivenlerde duran altı geyiğin üzerinde yatak boyutunda devasa çantalar duruyordu. "Sen..." Kafamı sağa sola salladım. "Sen *Noel Baba* mısın?"

Havalı bir hareket yapmaya çalışırcasına saçlarını geriye attı. "Şey, aslında Noel Baba'nın görünüşünün *ilham kaynağıyım*." Geyiklerin halatını merdiven korkuluğuna bağlarken büyülü geyikleri bununla durduracağını düşünmesine karşın kaşlarımı havaya kaldırdım. "Bilirsin, harika biriyimdir. Bir gün sevgilime hediye götürüyordum. Bir tane yetmedi ve geyiklerimle birlikte onları uçurmaya başladım. Fakat Urha'ya gittiğimi bilen Lore, Uha'nın emriyle hediyelerimi dünyanıza düşürdü!" Halata son bir kez öfkeyle düğüm attıktan sonra alev saçan turuncu gözlerini bana çevirdi. "Sevgili şehvet iblisimin hediyeleri dünyaya düştü, hem de yılbaşında!"

Öğrendiklerimi hazmetmeye çalışırken kibarca gülümsedim. "Vay," diye mırıldandım. "Çok yazık..." Severi bisikletine binip ona dik dik bakan geyiklerine aynı şekilde karşılık verdi. Geyiklerin yükleri dolayısıyla ona sövdüğünden adım gibi emindim. "Peki... Cehennem... Pardon, *Urha*'daki sevgiline ne hediye almıştın?"

"Şekerleme ve güzel iç çamaşırları." Dudakları gerildi. "Şekerlemeleri çocuklar, iç çamaşırlarını kadınlar aldı ve o gün terk edildim. Lanet pislik Lore!"

Muhtemelen Uha'ya sövemeyeceği için Lore'ye saydırıyordu.

"Pekâlâ..."

Kapının girişinden geri çekildiğimde dünkü görünüşünden en ufak bir farklılık taşımayan Severi, bisikletini sürerek içeriye girdi. O içeri girer girmez geyiklere özür dilercesine baktım. "Çok yüce gönüllüsünüz," diye mırıldanarak saygıyla kafamı eğdim.

Ardından kapıyı kötücül bakışlarının üstüne kapattım.

"Sızlanıp duruyorlar," dedi Severi homurdanarak. "Yüce gönüllü falan değiller!"

"Acaba neden?"

Severi kalçasını bisikletine dayadı. Elini öne uzattığında elleri üzerinde küçük bir kutu belirdi. Kutuyu, şaşkın şaşkın aniden beliren nesneye bakan Rast'a uzattı. Uyarı dolu bakışlarımı fark ettiğinde sırıttı. "Merak etme, bu çocuklara göre bir şey. Bu küçük şeyin psikolojisini bozmayacağım."

Rast kutuya doğru uzanınca kutuyu geri çekti. "Önce bana abi de."

"Ama sen benim abim değilsin." Rast'ın biçimli kaşları şüpheyle çatılmıştı.

Severi gözlerini kırpıştırdı. "Yoksa Jinava'ya yardım etmem ve onu *çok* üzerim." Yüz ifadesi düz olsa da sesi kötücüldü. "Hadi, ufaklık. Bana abi de. Aç bakayım ağzını. *A-b-i.*"

Rast kafası karışmış gibi bir bana, bir Severi'ye baktı. Severi'nin bu olayı uzatıp ondan yardım isteyeceğim zamanı azaltmasından korktuğum için, "Merak etme, Rast," dedim yumuşak sesle. "Ona abi diyebilirsin."

Ve büyüyünce Severi ile birlikte seninle dalga geçebiliriz.

Kıs kıs gülmemek için zor duruyordum. Kızıl gözlerindeki huzursuzluk elbette azalmadı. Bana dikkatle bakmaya devam etti. "A..."

Severi heyecandan yerinden zıplayacakmış gibi öne eğildi. "*Hadi!*"

Rast'ın çocuksu yüz hatları tuhaf bir ifadeye büründü. "A... abi."

Sonra olanları takip etmek için tüm gücümü kullandım. Severi

neşeyle çığlık atıp ellerini hayretle kafasının arkasına kaldırdı. Deli gibi kahkahalar atan bedeni büküldü. Bisikletin pedalı malum yerine çarptığında tekrar bir çığlık attı. Rast onu ihtiyatlı bir şekilde izlerken dediğine pişman olmuş gibi dudaklarını birbirine bastırmıştı. Bir süre sonra elini uzattı ve Severi'ye tepeden bakış attı. "Hediyem."

Yere düşmüş kutuyu alıp Rast'a kaçamak bir bakış attım. Bana dönünce yüz hatları tekrar gevşedi. "Sen aç."

Az önce açmaya epey hevesli duruyordun, diye düşündüm onu dikkatle süzerken. Rast... bana *öncelik* mi veriyordu?

Gözlerimi kaçırıp boğazımı temizledim. Hızla kutuyu açtım ve içinden çıkan küçük şeyi havaya kaldırdım. "Bir emzik?" dedim sorarcasına Severi'ye dönerken.

Severi o sırada bisikletiyle birlikte kalkmaya çalışmakla meşguldü fakat aldığı hediyeyi görünce tekrar bisikletin üstüne yıkılıp gülmeye başladı. "*Haha!* Tabii emzik... Ay, karnım... *Hahaha!* Senin bebeğine aldım!"

"Ben artık *büyüdüm!"* dedi Rast itiraz edercesine.

Severi nihayet doğrulmayı başardı. Yüzü gülmekten kıpkırmızı olmuştu. Omuzlarını geriye atıp çenesini dikleştirirken ifadesi ciddileşti. Rast şaşkın bir şekilde ona bakarken dalgınlığını fırsat bilip emziği ellerine tutuşturdum. Uzaylı görmüş gibi emziğine bakmaya başladı.

"Merhaba kurabiye *-pardon-* Jinava!" dedi Severi bana dönerken. "Bugün sizi görmek için inanılmaz bir hızla çalıştım ve bacaklarım pedal çevirmekten yoruldu. Kurabiyelerin hazır mı?"

Tezgâhın üzerinde duran bir poşet dolusu kurabiyeyi işaret ettiğimde neredeyse aralık dudaklarından salya akacaktı. "Son kurabiyeler fırında, sen buradayken hazır olur."

Bisikletine tutunarak tezgâha doğru yürürken aceleyle önüne geçtim ve kollarımı iki yana açarak onu durdurdum. "Önce *yardımına* ihtiyacım var," dedim aceleyle. Yüzündeki tatsızlığı görünce ekledim. "Üç yüz kurabiyeyi sadece dün için *alamazsın*."

Severi hevesli bir şekilde gülümsedi. "Ben yardım etmeyi çok severim."

Sadece rüşvet alırken...

"Arkadaşım Leon," diye başladım kollarımı indirirken. "Dün seni görünce bayılan... Bayıldığından itibaren ne yaparsak yapalım onu uyandıramadık. *Asıl göz*'ü açılmışken bu kadar uzun baygın kalması tuhaf bir şeyler olabileceği konusunda beni endişelendirdi. Bu yüzden... Ona bir bakmanı isteyecektim."

"Diğer odada mı?" diye sordu Severi bisikletine atlarken.

Kafamı sallayıp onu onayladım. Yalnız kalmaması için Rast'ı kaptığım gibi Severi'nin arkasından koşturdum. "Ben büyüdüm!" diye sızlandı Rast. Bacaklarını havada çaresizce çırpsa da onu bırakmadım.

İçeriye girdiğimizde Hazal, Severi'ye temkinli bir bakış attı ve ayağa kalktı. Ondan olabildiğince uzak durarak etrafında bir daire çizdi ve aceleyle yanıma geldi. Bu sırada Severi bisikletiyle Leon'a yaklaşmıştı. Yatağın yanında vardığında bisikletten indi ve Leon'un yanına oturdu.

"Leon *bu* mu?" diye sordu şaşkınlıkla. Kafasını bana çevirdiğinde turuncu gözlerinde anlam veremediğim bir ifade vardı.

"Evet," dedim tuhaf bir sesle. Tek kaşımı sorarcasına havaya kaldırmıştım.

Severi bakışlarını tekrar Leon'a çevirdi. Vücuduna değil, sadece yüzüne bakıyordu ve ona dokunmuyordu. Kaşları hafifçe çatılmıştı. Bir süre *hımm*'ladıktan sonra aniden sırıttı ve bize doğru döndü. "Harika!" diye şakıdı. "Arkadaşın bizim dünyamızın bir bireyi olma konusunda bilet kazandı!"

"Ne?" diye bağıran kişi Hazal'dı.

Severi ayağıyla bisikletini desteklerken elini iki yana kaldırdı.

"Tebrikler, tebrikler! Arkadaşınız iblise dönüşüyor!"

24
Şehvet İblisi Olmamaya Çalışmak

Bu dünyada saçmalığın âlâsı tonla şey duymuştum. Tek gözlü uzaylıların soyundan geldiğini söyleyenler, kendilerine kuyruk taktığında cinsiyetlerinin "hayvan" olduğuna inananlar, 21. yüzyılda kendilerine yeni bir din yaratanlar, 51. bölgede Naruto koşusu yapanlar ve "yere çöp atılmaz" tabelasının önüne bile çöp atanlar vardı. Yani... dünyada saçma *bir sürü şey* vardı!

Yine de duyduğum en saçma şey, arkadaşımın bir *iblise dönüştüğü* haberiydi!

Hazal'la aramızda kısa bir bakışma geçti. Severi neşeyle bize bakarken sessizliğe büründük. Beynim çalışmayı durdurmuştu, gerçekleşebilecek yüzlerce ihtimali hayal edemiyordum. Hazal dua etmeye başlamadığına göre muhtemelen o da benimle aynı durumdaydı.

"Sevgili algısı yavaş insanlar," dedi Severi. Leon'a hevesle bakıyordu. "Bu *harika* bir şey! O artık *gerçek* dünyanın bir parçası olacak, görecek ve hissedecek."

"O siyah yaratıklardan birine benzeyecek olması, senin gibi *ucube* uçan bisikletli bir kargocuyu görebilecek olması mı harika?" diye sorarken Hazal'ın sesi sertti. Bisiklet onun söylediklerinden tetik-

lenmiş gibi titredi. Ya da... direkt Severi'yi buradan alıp gitmek istiyordu.

Bisikletinin aynalarını okşarken Severi'nin yüzünde mesafeli bir ifade belirdi. "Bu bisiklet dünya çapında *en çok tercih edilenlerden.* Tamam, biraz sabırsız olabilir ama o ses tonuyla bahsedilmeyi hak etmiyor. Gördün mü, alındı!" Bisiklet, Severi'nin dediklerini onaylıyormuş gibi hafifçe ileri geri hareket etti.

Konuşabilecek gücü bulduğumda, "Bunu nasıl anladın?" dedim Severi'ye doğru bir adım atarak.

"Cevap çok basit," diye homurdandı Severi. Göz açıp kapayıncaya kadar üzerinde beyaz bir doktor yeleği ve boynuna asılı stetoskop belirmişti. Gözlerinde de yuvarlak gözlükler vardı. Ciddi bir ifadeyle gözlerini kıstı. "Sıfında dalgalanmalar seziyorum. Kanaldaki iblislerin ve Rast'ın sıfından etkilenmiş olmalı. Ne derler bilirsiniz... Kötü bir yıldızın altında doğmuş."

"Leon şekilsiz iğrenç bir *slime*'a dönüşemez!" dedim telaşla. "Bunu engellemenin *mutlaka* bir yolu olmalı."

"Ah. Ama şekilsiz olmayacak ki," dedi Severi şaşkınlıkla. "İblislerin sıfı ve Rast'ın sıfını birleştirince ortaya ne çıkar? Bu denklemleri çoktan öğrenmiş olmalısın."

"Şehvet iblisi," dedim fısıltıyla. "Dalga geçiyorsun!"

"Benim şekilsiz, *çirkin* iblislerden hoşlandığımı mı düşündün?" dedi ciddiyetle. Turuncu gözlerinin içindeki neşeli cıvıltılar yaşını hatırlatırcasına keskinleşti. "Bana Rast'ın böyle bir yalan atmadığını söyle... Onlarla konuşulmuyor bile!"

Buna mı sevinmem gerekiyordu yani? En azından şekli olan kaçık bir şehvet iblisine dönüşüyor olmasından *mutluluk* mu duymalıydım? *Hayır*, dedim kendi kendime. *Bu olmayacak.* Bir yolu olmalıydı.

Derin bir nefes aldım. "Severi, onu dönüşümden nasıl *kurtarabilirim?* Uyanmasının bir yolu var mı?"

Severi masum bir tavırla turuncu gözlerini kırpıştırdı. "Aaa, ben

nereden bileyim yani?" Yüzündeki ifade, ödeme beklediği anlardakiyle aynıydı.

İlahlar sadece kendi çıkarını düşünür.

Severi bir şeyler istiyordu. Hiçbir şeye sahip değilken ona verebileceğim sayılı şey vardı. Hiç düşünmeden, "Seninle bir yıllık kurabiye anlaşması yapabiliriz," dedim olabildiğince rahat bir tavırla. "İstediğin yemekleri sana yaparım. Evrenin dört köşesini dönerken bile aramızdaki bağı her zaman hissedersin." Yüzümü ovuşturdum. "Bak..." Sesim kısıldı. "Bir işim yok, evim yok, ailem yok. İnsanlarla hızlı, anlık bağlar kurar ve onları unuturum çünkü bunu yapmazsam onların beni hayatlarından önce sileceğini bilirim. Sahip olduğum tek şey... *Hazal ve Leon.*" Boğazım düğümlenirken gözlerim sızladı. "Yalnızlıkla lanetlenen Umudun Tanrısı, *seni anlıyorum.*"

Severi bisikletine yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu. Göz kırpmalık bir süre içerisinde doktor kıyafetleri hiçliğe karışmıştı. Turuncu gözlerinin önünde gözlük camları yoktu. "Önce anlaşma, sonra bilgi," dedi kaşlarını havaya kaldırırken. "Bir yıl boyunca her iki haftada bir bana iki poşet kurabiye yapmanı istiyorum. Gelebilmem için her seferinde büyük Rast'ın da Severi kargo taşımacılığı kullanması gerekecek. Eğer bu şartları kabul edersen, sana bildiklerimi anlatırım. Ayrıca bu anlaşmayı her bir ay sonunda yenileyeceğiz çünkü lanetim gereği beni birine uzun süre bağlayacak anlaşmalar yapamıyorum."

"Neyi *kullanmak?*" dedi Rast şaşkın bir şekilde.

"Kabul ediyorum," dedim hızla. Elimi ona uzattım. "Bir yıl boyunca savaş, doğal afet gibi şanssız durumlar dışında her iki haftada bir iki poşet kurabiyeyi sana vereceğime, Rast'ın iki haftada bir senin kargo firmanı kullanacağına ve her ay bu anlaşmayı yenileyeceğime yemin ederim." Tamamen uydurduğum, beni koruyacağını umduğum bir yemindi.

Severi'nin benimkinden küçük eli, elimi kavradı. "İblise dönüşen arkadaşının dönüşümünü engellemek için bildiğim her şeyi paylaşacağıma yemin ederim."

Parmaklarımız arasında sarı-turuncu ışık iplikleri bir yılan gibi gezinirken omuzlarıma binen yeni yükü neredeyse bedenimde hissedebiliyordum. Aklıma Rast'la yaptığımız anlaşma geldi. O zaman bana olacaklardan korkuyordum, şimdi ise Leon'a olacaklardan.

Severi ellerimize bakıp gülümsedi. Elini çekip gözlerini bana çevirdiğinde ciddileşmişti. "Öncelikle... Arkadaşının bir iblise dönüşmesini istemiyorsun, değil mi?"

"*Kesinlikle* istemiyorum."

Anında yüzü düştü. "Çok yazık, çok yazık," diye mırıldandı. "Güzelleşip model bile olabilirdi. Rast, sen ve o bir ekip olur ve avcıların hepsinden kaçmaya çalışırdınız. Keşke arkadaşına sorma şansın da olsaydı."

"Severi!" diye homurdandım. "Konuş artık."

Severi iç geçirdi. "Onu uyandırmanın yolu gıdıklamak."

Ne? Bakışlarım odanın içinde Rast'ın küçük varlığına odaklandı. Yani Rast onu gıdıklarsam uyanıp uyanmayacağını sorarken aslında içgüdüsel olarak bana doğru yolu mu göstermişti?

Rast da bunu fark etmiş gibiydi. Gözlerimin içine bakarken, "Ben de aynısını söyledim," diye sızlandı. Leon'a döndü. "Onu ben gıdıklayabilir miyim?"

Severi koruyucu bir tavırla Leon'un başucuna oturdu ve Rast'a dik dik baktı. "İblisime göz koyma!"

"Hayır," dedim keskin bir sesle. "Leon senin iblisin *değil*. O bir insan. Hâlâ kurtarılabilecek bir insan." Severi'yi Leon'un yanından çekerek kaldırdım ve kalktığı yere oturdum. Yatağa oturur oturmaz Rast bana daha da yanaştı. Olup biteni takip etmekte zorlanıyordu. "Dönüşümü karakterini değiştirecek mi?"

"Bir iblis olduğunda şehvete düşkünlüğü dışında normal bir insan gibi kalabilir. Fakat..." Severi bir Hazal'a, bir bana baktı. "Dö-

nüşümünü tamamlarsa, teknik olarak insan sınıfına girmeyeceği için iblis avcıları için açık hedef olacak. Yani avlanabilir. Öldürülebilir."

Öldürülebilir. Kelime zihnimin içinde ünlemlerle asılı kalırken Severi'ye bakakaldım.

"Git buradan," dedi çocuk Rast kararlılıkla. "Onu üzüyorsun!"

Küçülse bile bana olan korumacı tavrının gitmediğini görmek dudaklarımı yukarı doğru çekiştirdi ancak yüzümde bir gülümseme oluşturmak için yeterli olmadı. Aniden bu dünya gözümün önünde kana bulanmıştı. Rast'ın yanında olmak, onunla birlikte bu dünyayı görmek *büyüleyiciydi.* O gittiğinde onunla gördüğüm dünyanın ışıkları sönmüş, tehlike çanları çalmaya başlamıştı.

"Onu şimdi uyandırmalıyız," dedi Hazal boğuk bir sesle. "Alacağı herhangi bir zarar, iblise dönüşmesinden daha kötü olabilir mi? Başına gelenleri bilmeye hakkı var."

Bakışlarımı Hazal'dan ayırıp Severi'ye çevirdiğimde ona yalvarırcasına bakıyordum. "Onu uyandırmadan önce tüm bu süreci durdurmanın bir yolu yok mu?" diye sordum çaresizlikle.

"Yediler'den beslenen iblisler var fakat umut iblisleri denilen bir şey yok. Peki bu ne demek?" Severi göz devirdi. "*Bilmiyorum* demek!" Sesi gittikçe tizleşiyordu. "Yediler'den biri değilken onların 'olmaması gereken şeyleri bozma ya da düzeltme' listesine nasıl hâkim olabilirim? Bu durumda Yediler'den birini bulman ya da Rast'ın büyümesini beklemen gerekiyor."

Hazal ellerini sarı saçlarına daldırıp odada volta atmaya başladı. 'Harika!"

"İblise dönüşmek kaç gün sürüyor?" diye sordum. Dudaklarım düz bir çizgi halini almıştı.

Severi omuz silkti. "Muhtemelen koşullara göre değişiyor. Şey... bunu da bilmiyorum."

Ona bağırma, Jinava. Bir anlaşmanız var; Jinava. Az da olsa sana bilgi verdi sonuçta, Jinava. Dişlerimi birbirine bastırıp gülümsemeye çalıştım fakat Severi'nin yüz ifadesinden bunu başaramadı-

ğımı anladım. Bana temkinli bir şekilde bakıyordu. Sanki ona saldıracağımdan şüpheleniyordu.

"Ben ne zaman büyüyeceğim?" diye sordu Rast, sanki olayın bu noktada döndüğünü hissetmişti. Aynı şeyi ben de ona sormak istiyordum.

"Büyüdüğünde," diye tersledi Hazal sert bir sesle.

Severi'nin küçük Rast'ın zorbalanmasından eğlendiği belliydi. Gözlerindeki yıldızlar parlayıp sönerken, "İki seçeneğiniz var," dedi. "Eğer bunu Rast'ın halletmesini istiyorsanız, risk alıp Leon'u uyandırın. Uyanık olması dönüşümünü bir nebze yavaşlatabilir ama ona zarar da verebilir." Yüzünü kasvetli bir ifade sardı. "Ya da... Cmesis'i bulun. Tabii size yardım edip etmeyeceğini bilemem."

Yüzümü ellerimin arasına gömüp kendi nefesimde boğulmaya çalıştım. Parmak uçlarımdan kan çekilmişti. *Titriyordum.*

"İki ucu boklu değnek," diye ilan etti Hazal. Daha önce duymadığım bu deyim *gerçekten* durumun özetiydi.

"Yani bu dönüşümün ne zaman tamamlanacağı belli değil." Avucuma kapadığım parmaklarımı tek tek açarak saymaya başladım. "Rast'ın büyümesini, bilincini geri kazanmasını beklemek riskli, Leon'un dönüşümü tamamlanır. Eğer Leon'u uyandırırsak, zarar görebilir ama en azından dönüşüm süresi uzar. Cmesis'i *bulursam* bana yardım edip etmeyeceği belli değil." Yanaklarımı şişirdim. "Siktir!"

"Vay canına, her şeyi birleştirince durum daha da boktan gözüküyor!" dedi Severi kıkırdayarak. "Yine de umudunu kaybetme! Modunun düşmemesi gerekiyor. Sıfırın *hâlâ* Rast'ı beslemesi gerek. Bu halde..."

"*Ah, tabii*," diyerek sözünü kestim. "Böyle bir durumda bile her zamanki neşemi koruyabilmeliyim! Çözüm odaklı tavsiyelerin için teşekkür ederim, Severi." Ağzımdan tükürükler saçıldı.

"Önemli değil," dedi Severi keyifli bir sesle. "Bir sürü harika ku-

rabiyem olacak! Her seferinde farklı bir tür dener misin? Eşsiz tatlar istiyorum." Altındaki bisikleti titrerken tüm vücuduna bir titreme yayıldı. "Ödememi almanın tam sırası. Zamanımın doldu."

Mutfakta geçip kapanmış fırının kapağını açtım ve kurabiyelerin sıcak olmasını umursamadan onları poşetteki kurabiyelerin üzerine döktüm. Odaya dönüp ödemesini teslim ederken her an oturup ağlamaya başlayacak bir ruh halindeydim.

Severi poşeti alırken yüzü resmen aydınlanmıştı. "Nefis kokuyorlar!" Dalgın bir şekilde kafamı sallamakla yetindim. Kurabiyelerimle bir ilahı tavlamayı başarmam bile bir başarıydı.

"Cmesis'i nasıl bulacağım?" diye sordum dalgın bir şekilde. "Adını seslenmem yetecek mi?"

"Cmesis ne aradığını hisseder. Bulunmak istiyorsa bulunur ve bulunmak istemiyorsa karşına çıkmaz." Severi'nin gözlerindeki ışık büyüdü. "Başarabileceğine inanıyorum."

Kaşlarımı havaya kaldırdım. "Nasıl?" Bulunmak istemeyen birini nasıl bulabilirdim ki?

"Çünkü umudun var," dedi Severi gülümseyerek. Bu tebessümü çocuksu değildi. O an, içinde sıkıştığı bedenden daha olgun gözüküyordu. "Bunu söylemeyeli uzun zaman oldu sanırım ama... umudunu kaybetme." Bakışları kapıya döndüğünde gözleri boş bakıyordu. "Bir zamanlar en güçlü ilahlardandım çünkü umudun her şeyi, aklına gelebilecek *her şeyi* değiştirme gücü var. Umut, Umut Tanrısı'nı bile bu hale getirebiliyor." Yüzünde bir sırıtış belirdiğinde tavrı aniden değişti. "Geyiklerimi unutmamalıyım!"

Severi mutfağa geçerken onu takip ettim. Dış kapının önünde durup, "Kendine iyi bak," dedim olabildiğince içtenlikle. Koridordan aynı takırtı sesleri geliyordu. "Kapıyı çıktığın gibi kapatacağım."

"Bol şans!" diye şakıdı Severi. Kapıyı açtığımda bisikletiyle kapı eşiğinden geçmesi bir saniye sürdü. Kapıyı hızla kapayıp tek gözümü gözetleme deliğine dayadım.

Beklediğim son şey geyiklerin merdivenlerde oyun oynamasıy-

dı! Peş peşe havada süzülerek merdivenin tepesinden aşağıya atlayıp geri çıkıyorlardı.

"Bu ne!" diye bağırdı Severi aceleyle yanlarına giderken. "Zıplama oyunu mu oynuyorsunuz? Hayır! Talya, bunu yapmamalısın!" Zıplayacak bir geyiği boynuzlarından çekti. "Ayağını mı incittin sen? Lordu, dur!" Aşağıya tüyen bir geyiğin arkasından bağırırken ağlayacakmış gibi boşlukta sallanan halata baktı. "Hepiniz eşit derecede mükemmelsiniz! Hepiniz çok uzağa sıçrıyorsunuz ama... Lordu, bunu kanıtlaman için Amerika'ya zıplaman *gerekli miydi?*"

Alnımı kapıya yaslayıp derin bir nefes aldım. Severi gidene kadar kapıyı dinledim. Bir ara, "Kalçam!" diye feryat kopardığında bir geyiğin onun kalçasını boynuzladığını hayal ettim. En sonunda kapıdan uzaklaştım ve yüzleşmem gereken gerçeklere döndüm.

Hazal sandalyede oturmuş beni izliyordu. "Kendini suçlamayı bırak."

"O zaman bana suçlanacak birini göster," diye mırıldandım.

"Rast."

Rast'ın kapının eşiğinde durduğunu fark ettim. Hazal'a üzgün üzgün bakıyordu. Bilmediği bir şeyler için suçlandığını anlamıştı.

"Bunun sorumlusu Rast değil. O beni *uyardı*." Gözlerim dolarken yanağıma düşen bir damla yaşı hızla sildim. Burnumu çektiğimde daha fazla gözyaşı yanağıma akmaya başlamıştı. "Onunla fazla zaman geçirirseniz, bu dünyaya çekileceğinizi söyledi. Bunun olacağını bilseydi beni uyarırdı. Sizden başka hiçbir şeyim olmadığını *biliyor*."

"Kendini suçlaman yerine, onu suçlamanı tercih ederim," dedi Hazal. "Böylece modunu da yüksek tutmaya devam edebilirsin."

"Merak etme, ağlayıp sızlanmayacağım." Derin bir nefes alırken gözlerimi sıkıca yumdum. Gözlerimi açtığımda gözyaşlarım gitmişti. Buzdolabının kapağını açıp saklama kabını çıkardım. Bize ayır-

dığım birkaç kurabiye beni karşıladı. Ağzıma bir tane atıp tadının dilimde dağılmasını bekledim. "Modumu yüksek tutacağım fakat bunun benim sorumluluğum olmadığını söylemeyeceğim."

"Bir şey sorabilir miyim?" Rast'ın kısık sesi tereddütle araya girdiğinde göğsüm sızladı. Parmaklarını birbirine geçirmiş, huzursuzca kıpırdanıyordu.

"Sor bakalım," dedim zorla gülümseyerek.

"Ben *kötü* biri miyim?"

Mutfağa bir sessizlik çöktü. Hazal öne doğru eğilerek sarı saçlarının yüzünü örtmesine izin verdi. Ben ise Rast'a bakarken zaman kazanmak için ağzıma bir kurabiye daha attım. En sonunda rahatça gülümseyebildim. "Sen bir *çocuksun*," dedim nazikçe. "Nasıl kötü biri olabilirsin ki?"

"O zaman beni neden sevmiyorsunuz?"

Gözleri dolmuştu.

Onu böyle görmek kalbimi kırdı. Ağzımdaki kurabiyeyi çiğnemeyi unutup ona bakakaldım. Yaşlar kızıl gözlerinin altında dolaşırken gözüne rengini veren nehir taşmış gibiydi. Göğsümün ağrıdığını, bedenimin gerildiğini hissettim. Elimdeki kabı tezgâha bırakıp ona doğru ilerledim. Bir eliyle kapının kenarına tutmuş, dudaklarını birbirine bastırmıştı. Ağlamamaya çalışıyordu.

Ah, Rast... Çocukken neden böylesin ki?

Önünde diz çöktüm, onu kollarımın arasına çektim. Kollarını boynuma dolayıp hıçkırarak yüzünü omzuma dayadı. "Özür dilerim," dedi titreyen sesiyle. Gözlerimin dolduğunu hissedince gözlerimi sımsıkı kapattım.

"Aptal çocuk," diye mırıldandım. "Özür dilenecek bir şey yok. Ben seni çok seviyorum." Kollarımın arasındaki bedeni kaskatı kesilse de umursamadım. Burnumu saçlarına gömüp derin bir nefes aldım. Güzel kokuyordu. Aslında Rast terliyken bile bir şekilde güzel kokuyordu.

"Ben kötü müyüm?"

"Değilsin." Bir elimi saçlarına götürüp kafasını okşadım. Şu an kaybolmuş hissediyor olmalıydı. Onun hakkında konuşuyor, ondan bir sorun gibi söz ediyorduk. Neler olduğunu anlamasa da hissediyordu. Bu yüzden bana istediği kadar sarılmasına izin verdim.

Geri çekildiğinde gözlerinin içine baktım. "Bir daha böyle şeyler düşünmek yok, tamam mı? Şimdi odaya geçip otur ve beni bekle."

Telefon flaşı üzerimize patladı.

"Pekâlâ," dedi Hazal. "Burada ölmezsek bunu saklamak isteyebilirsin."

Rast'ın yanakları al al olmuştu. Ayağa kalktığımda bana son bir bakış attı ve kaçarcasına odaya girdi.

Koltuğa oturdum. "Cmesis'i bulmaya çalışacağım," dedim hızla konuya girerek. "Eğer onu bulamazsam... Leon'u uyandırmalı mıyız?"

"Biraz düşünüp öyle karar verelim," dedi altdudağını ağzının içine yuvarlarken. "Artık neyin doğru neyin yanlış olduğunu idrak edemiyorum. Cmesis... O tehlikeli mi?"

"Başa çıkabilirim." Olabildiğince kendimden emin durmaya çalıştım. "Rast'ın onunla konuştuğu sokağı hatırlıyorum. Bulunmak istiyorsa, onu orada bulabilirim."

Hazal cevap vermedi, bense kendi düşüncelerimle sessizliğe gömüldüm. Cmesis'i bulabilirsem iyiliği karşılığında ona ne teklif edebilirdim ki? İşin kötüsü... Cmesis'i bulamayabilirdim. O zaman Rast'ın büyümesini beklemekten başka şansım kalmamış olurdu.

Hazal zihnimin içindeki karmaşayı duymuş gibi sandalyesinden kalktı. Yanıma gelip kafamı göğsüne yasladı. Parmakları saçlarımın arasından geçerken kollarını omuzlarıma doladı. "Her şey yoluna girecek."

Ses tonundan buna kendisinin bile inanmadığını anlayabiliyordum.

İkinci yirmi dört saat dolduğunda Rast'ın elinden su bardağını aldım. Gece yarısıydı ve artık kafası karnıma kadar geliyordu. Dalgalı saçları kulaklarının üzerine kıvrılmış, gözleri ve kaşlarının arasındaki o hat belirginlik kazanmıştı. Daha bilinçli baksa da zihni hâlâ kendine gelmemişti.

Son birkaç saatimi modumu yükseltmeye çalışarak geçirdim. Büyüyünce Rast'la dalga geçmek için onunla bir sürü fotoğraf çekindim. Kılıcını salladığında, kollarını kavuşturduğunda, kurabiye kutusunu yere düşürdüğünde ve pipetiyle su içerken yanaklarını şişirdiğinde telefonumun flaşı art arda yüzünde patladı.

Olumsuz duygulara kapılmamak için ne kadar çabalasam, pop müzikle dans etmeye çalışsam da Leon'u uyuyan güzel uykusunda gördüğüm her seferinde kendime lanetler okuyordum.

Sabah olmak üzereydi ama uyumak için uzanalı çok olmamıştı. İçimdeki huzursuzlukla savaş veriyordum. Mutfaktaki küçük koltukta Rast ile sıkış tıkış uyumaya çalışıyorduk. Bir türlü uykum gelmiyordu. Ne zaman gözlerimi yumsam zihnimdeki gürültü o kadar yükseliyordu. Aldığım nefes bana ağır geliyordu. Vicdanımın göğsüme ektiği tohum bana nefes almayı bile hak etmediğimi söylüyordu.

Kendini suçlamana gerek yok. Bu cümleyi defalarca kez tekrarlasam, aynadaki yansımama bakarak söylesem de hissettiğim ezici yük geçmiyordu.

Kendimi kandırmaya çalışıyordum.

Kapalı gözlerimde biriken yaşlar yanağıma doğru süzüldü. Dudaklarımı birbirine bastırıp nefesimi tutarken tüm bedenim gerildi. Elimi kaldırıp yüzümdeki yaşları sildim.

Başka bir el yüzüme değdiğinde gözlerim açıldı.

Rast eliyle hafifçe tokatlar gibi gözyaşlarımı silerken kızıl gözleri durgundu. "Ağlama," derken çocuksu sesi ciddileşmişti.

Zorla gülümsedim. "Kirpiğim gözüme girmişti," dedim yüzümü diğer tarafa dönerken. "Kirpiğin gözünün içine düşerse seni ağlata-

bilir. Bunu bilmen lazım." Sırtımı aceleyle ona dönüp yüzümdeki ıslaklığı tamamen sildim.

"Ağlayınca çirkin oluyorsun."

"Sonunda büyük Rast'ı anımsatan bir laf," dedim kıkırdayıp gözlerimi yumarken. "Ağlarken kimse güzel gözükmez, *süper zekâ*."

Bir süre sessizlik oldu. Rast'ın beni incelediğini bilirken ağlamaya devam edemedim. Bir şekilde gözyaşları boğazımdan aşağıya akıyormuş, içimde birikiyormuş gibi hissediyordum.

"Ağlama diye demiştim." Yattığım yerde doğrulup ona tepeden bir bakış attım. Üzerindeki örtüye gömülmüştü, yüzünü göremiyordum. Üşüyor muydu? "Bence çok güzelsin."

Ona bakakaldım. *Ciddi olamazsın*, diye bağırıyordu iç sesim. *Çocukluk aşkın olursam ortalık karışır. Biliyorsun değil mi, Rast?*

Kesinlikle bilmiyordu!

Bu iltifatı büyük Rast'tan da duymuştum ama bu sefer sarsıcı olan şey zihninin yerinde bile olmamasıydı. Sanki güzelliğim onun için somut bir gerçekti. Zihni yerinde değilken bile dillendirebileceği bir gerçekti.

Dirseklerimi masaya dayayıp kasvetle mutfağın içine baktım.

Gerçek Rast'ı özlemiştim.

Tekrar koltuğa yattığımda bu sefer yüzüm onun kafasına dönüktü. Kaşlarım çatık bir şekilde onu izliyordum.

O bir çocuk, diye hatırlattım kendime. *Çocukça davranıyor, hepsi bu.*

Buna ikna olmam zor olmadı. Çünkü gece yarısı Rast uykusundan uyandığında sessiz adımlarla buzdolabına ilerledi. Koltuğa tekrar döndüğünde kucağında kılıcı vardı, ona sıkıca sarılmıştı.

Çocukça davranma sırası bendeydi. Kılıcına sarılırken her açıdan onlarca fotoğrafını çektim. Galerimdeki fotoğraflara bakarak kıkır kıkır gülerken elimde telefonla uyuyakaldım.

25
YAKIŞIKLI BİR İBLİS OLMAK İSTİYOR

"Ben hazırım!" diye ilan etti Rast.

Göz ucuyla ona baktım. Parmaklarını birini korkutmaya çalışıyor gibi havada kıpırdatıyordu. Onu cadı kılığına soksam rahatlıkla role girebilirdi. Beş-altı yaşlarında gözükse de çocuksu tavırları aynıydı, gerçek benliği hâlâ uykudaydı. Sabah ilk kibritini kraker çiğner gibi yerken hızlı büyümesi için Uha'ya dua bile etmiştim.

"Bu işe onu da katmak istediğine emin misin?" dedi Hazal dik dik Rast'a bakarken. Üçümüz de Leon'un yattığı yatakta dizlerimizin üzerinde duruyorduk. "Sonuçta bu hale gelmesinde dolaylı yoldan etkisi *var*."

"Dolaylı yol ne demek?" diye sordu Rast ilgiyle.

Ah, bir de... büyüdükçe etrafında olan bitenlere merakı da artıyordu.

"Sorun olmayacak," dedim kendimden emin görünmeye çalışarak. Rast hevesli bir şekilde Leon'un ayaklarındaki örtüyü çekti ve bir ayağındaki siyah çorabı çıkardı. Gözleri heyecanla parıldıyordu.

"Gıdıklayacak değil, yiyecek gibi bakıyor," diye sızlandı Hazal. Temkinli bir şekilde Rast'ı izliyordu.

Hazal'ın tepkisi büyümüş de küçülmüş Rast'ın gözünden kaçma-

dı. "Ayaklar yenmez ki," dedi gözlerini kırpıştırarak. "Gıdıklayacağım tabii ki de! Ben sadece toprak, su, ateş ve hava yerim."

Aristo onunla gurur duyardı...

"Büyüdükçe daha da ukala oluyor," diye ekledi Hazal iç geçirerek. Bakışlarını bana çevirdi. "Leon uyandığında onu gıdıklamak amacıyla da olsa ona elimi sürdüğümü söylersen seni..." Rast'a kaçamak bir bakış attı. "...çok fazla *gıdıklarım*. Bu yüzden onu uyandırdıktan sonra bu evreyi unutuyoruz, tamam mı?"

Tek kaşımı kaldırarak Hazal'ın Leon'un boynunda duran eline baktım.

Bana çok ters baktı. Öyle ki gözlerimi kaçırmak zorunda kaldım. "Tabii ki günümün güneşi," dedim sıcak bir sesle. "Şimdiden unuttum bile."

"Ne zaman gıdıklayacağız?" diye sordu Rast yerinde zıplarken.

"Üçten geriye sayıyorum." Anlamamış bir halde bana baktı. "Bir deyince başlıyoruz," diye açıkladım. "Üç, iki..."

Rast'ın parmakları Leon'un ayağını gıdıklamaya başladı. Hazal'la ona bakakaldık. Ardından hızla kendimize geldik ve biz de Leon'u gıdıklamaya başladık. İtiraf etmek gerekirse, pek *gıdıklıyormuş* gibi hissetmiyordum çünkü gülmüyordu. Kendimi parmaklarını boş boş kıpırdatan bir geri zekâlı gibi hissediyordum.

"Ama o gıdıklanmıyor!" dedi Rast parmaklarını örümcek bacakları gibi hızla hareket ettirirken. "Gülmesi gerekmiyor mu?"

"Sen neden erken gıdıklamaya başladın ki?" dedi Hazal parmaklarını boynunda hareket ettirmeye devam ederken. "Belki de uyanmamasının nedeni *budur*. Bir dediğinde gıdıklamaya başlayacaktık!"

"Bir deyince derken bir dedi," dedi Rast ışıldayan yüzüyle. "Büyüdüğüm için daha zekiyim, artık *anlayabiliyorum*."

Pekâlâ.

"Aslında düşündüm de, Jin..." Hazal yan gözle bana baktı. "Bebekken onu daha çok çanta gibi tutmalıydın. Beynine kan gitmeliydi."

"Değil mi?" dedim hevesle. "İçgüdüsel olarak bunu yaptığımda aslında mantıklı olduğunu biliyordum! Yüzünün soluk olmasındansa kırmızı olması bence daha mantıklıydı."

Hazal inanamıyormuş gibi bir ifadeyle bana baktı. "Lütfen, çocuğun olmadan önce kaliteli bir *annelik seminerine* katıl. Bir bebeği bir haftada öldürmezsen ben de Hazal değilim. İroniydi o! Gerçek çocuklar öyle tutulmaz!" Rast'a kaçamak bir bakış attı. "Biraz daha zekâya ihtiyacı var anlamında..."

"Ben zekiyim," diye duyurdu Rast.

"Evet, öylesin, miniğim," dedim onu destekleyerek. "Çünkü seni *ben* büyüttüm. Daha dün bebektin."

"Daha önceki gün kocaman adamdın," dedi Hazal. "Parmaklarımızı daha ne kadar böyle..."

"Siz üstümde ne yapıyorsunuz?"

Leon'un hırıltılı sesini bir an tanıyamadım. Bakışlarımı yatakta uzanan arkadaşıma çevirdiğimde aralık gözlerini görmem omuzlarımın rahatlamayla gevşemesini sağladı. Gözlerinin ilahların gözleri gibi değişeceğinden korkmuştum fakat kahverengi gözleri aynıydı.

Leon uyku mahmuru gözleriyle şaşkınla bize bakıyordu. O kadar şaşkındı ki, ayaklarını tutan çocuk Rast'ı bile yargılamamış ve Hazal'la dalga geçememişti.

"Leon!" diye bağırdım sesimi kontrol edemeden. "*Uyandın!*"

"Yaşasın!" dedi Rast yatakta ayağa kalkıp bir kere zıplarken yumruklarını havaya kaldırmıştı.

Leon yüzünü buruşturarak yataktan doğruldu, elini alnına dayayıp ofladı. "Su," dedi aynı hırıltılı sesiyle. Muhtemelen yakalandığı konumdan dolayı Hazal kaçmaya oldukça hevesli bir şekilde mutfağa gitti. Elinde bir bardak suyla döndüğünde bardağı Leon'un dudaklarına dayadı.

Leon suyu tamamen içip bardağı komodine bırakırken eli titriyordu. "Kendimi kırk yıllık açlıktan uyanmış gibi hissediyorum," dedi pürüzlü sesiyle. Karnı bunu desteklercesine gürültüyle gurul-

dadığında oflayarak karnına sarıldı. "Bir gün boyunca falan mı uyudum? Bu ne be? Kaç saat oldu?" Kafasını kaldırdığında benimle göz göze geldi. "Jin..." dedi dikkatle yüzüme bakarken. Kafası karışmış gibiydi.

Çünkü gözlerim dolmuştu.

Atılıp kollarımı boynuna doladım. Leon geriye, tekrar yatağa devrilirken üzerinden ayrılmadım. "Sonunda uyandın, aptal!" dedim titreyen sesimle. Ne zamandır uyuduğunu ona söylemeye dilim varmadı. "Çok korktum! *Aptal, beyinsiz, geri zekâlı.*"

"Büyüyünce bu kelimeleri kullanmamalısın," dedi Hazal.

"*Aptal, beyinsiz, geri zekâlı* tekrar uyusun," dedi Rast huysuz bir şekilde.

"Jin, henüz ölmedim!" dedi Leon sırtımı sıvazlarken. "Tamam, geçti. Bir daha bayılmayacağıma söz veriyorum. Olabilecek her şeye hazırlıklıyım artık."

Hayır, değildi.

"Senin uçan bisikletliyi ve tuhaf iblisleri de gördüm. Artık ne görsem şaşırmam, tamam mı?" Ondan ayrılmadım. "Jin *boğuluyorum!*"

Nihayet geri çekildim.

Leon nefeslenerek uzandığı yerden bana baktı. Karnı bir kere daha guruldadığında Hazal kollarını göğsünde kavuşturarak ona tepeden bir bakış attı. "Bir daha bu kadar uyursan seni ölü ilan edip gömerim," dedi ifadesiz bir sesle. "Ben yemek ısıtayım." Topukları üzerinde döndü.

"Uyandığımda bana dokunuyordun!" diye seslendi Leon arkasından. Hazal çoktan odadan çıkmıştı. "*Fırsatçı!* Seninle sonsuza dek dalga geçeceğim."

"Kes sesini!" diye bağırdı Hazal diğer odadan. "Bunu Jin istedi diye yaptım! Sakın şansını zorlama, yoksa seni geri bayıltırım."

Leon göz devirip bana baktı. "Boş tehditler," diye homurdandı. Dikkati anında Rast'a kaydı. Rast ona bir çocuğun yapabileceği en

etkili şekilde dik dik bakıyordu. "Burada neler oluyor? Tam olarak kaç saat uyudum da öleceğimi sandınız ve..." Bana kırgın bir bakış attı. "Bana hiç yemek vermedin mi? Açlıktan ölebilirmişim!"

"Ağzına yemek döktüm." Elimden geleni yaptığımı bilmediği için ona sitem etmenin anlamı olmadığını fark ettiğimde gözlerimi yumdum. "Neredeyse iki gün uyudun ve normal bir şekilde uyandırmaya çalıştığımızda tepki vermedin."

"*İki gün* mü?" Leon'un ağzı açık kalmıştı.

Kabullenircesine kafamı eğdim. "Seni uyandırmak için *ilahi* bir uyandırma taktiği kullandık."

"Parmaklarınızı üstümde kıpırdatmak mı?"

Rast yatakta ayakta durduğu için Leon'a tepeden bir bakış atmayı başarmıştı. "Onun adı *gıdıklamak!*"

Leon onu süzdü. "Büyümüş," dedi düz bir sesle. "Gerçekten hızlı büyüyor."

"Evet." Rast başını ciddiyetle salladı. "Büyüyüp seni geçeceğim."

Boğazımı temizledim. "Gıdıklayarak sıfında dalgalar yaratmaya çalışıyorduk." Yüzündeki boş ifadeyi fark edince iç geçirdim. "Şu aura, enerji tarzı olan şeyden bahsediyorum. Ruh enerjin gibi bir şey... Onu dalgalandırıp seni uyandırdık. Yoksa..." *İblis olacaktın,* mı diyecektim? Durumu ona nasıl açıklayacağımızla ilgili Hazal'la kafa kafaya verip epey düşünmüştük ancak ne kadar düşünürsek düşünelim, bunun kolay bir yolunu bulamamıştık.

"Yoksa ne?" dedi Leon.

"Daha çok uyuyacaktın," dedim gergin bir sesle. Kuru kuru öksürdüm.

Leon sırıttı. "Boku yedik, değil mi?"

"Biraz," diye fısıldadım.

'Sen yiyebilirsin," dedi Rast. Teklifinden gururlu gözüküyordu.

"Rast!" dedim kaşlarımı çatarak ona dönerken.

Bana bir bakış atıp yataktan indi ve sessiz adımlarla mutfağa

geçti. Bir an ona fazla kaba davrandığım konusunda endişelensem de Leon'a yapmam gereken açıklama bende daha büyük bir kaygı uyandırıyordu.

Leon'a destek olarak ayağa kalkmasına yardım ettim. Birlikte mutfağa geçtik. Rast uyuduğumuz koltukta otururken dizlerini kendine çekmişti. Yüzünden bile üzüldüğünü anlayabiliyordum.

"Pekâlâ, hanımlar ve Alacakaranlık çocuğu..." Leon kaşlarını havaya kaldırdı. "*Gerçekten* korkmaya başladım. Biri neden iki gündür uyuduğumu bana söyleyecek mi? Yoksa bu normalmiş gibi mi davranacağız? Ben uyurken ruhumu ilahlara satmış olamazsınız, değil mi?"

Hazal masaya kaşıkları koyarken, "Yok canım," dedi yatıştırmaya çalışır gibi. "*Daha kötü.*"

Çok yardımcı olmuştu.

Leon işin ciddiyetini anlamış olacak ki, kasvetli bir ifadeyle sessizliğe gömüldü.

Sessizce yemek yedik. Zar zor yutkunabilirken bunu yapmak zordu. Tabağımı bitirdiğimde karnım tuhaf bir şekilde ağrıyordu. Bunun nedeni fazla doymam falan değildi. Stresten ikiye yarılacakmış gibi hissediyordum. Tam da ilk iblis saldırımın karnımı yardığı yerden.

Gözlerimi Leon'a çevirdim. Onun *o tür* bir yaratığa dönüşmesine izin veremezdim. Dış görünüşünün daha da güzelleşecek olması önemli değildi. O *değişecekti*. Belki de seks bağımlısının teki olacak, iblis olduğunda bunun uğruna kötü şeyler yapacaktı. Avcılar sadece insanlara yemek yapan iblis şefi bile avlamışlardı! İhtimaller *korkutucuydu*. Üstelik bu durumu açıklaması gereken kişi bendim.

Beni suçlamayacağını biliyordum. Ne de olsa kardeş gibiydik. İkisi de benim kendimi yeteri kadar suçladığımı bildiği için suçlayacak birini aramıyor, sadece uyum sağlamaya çalışıyorlardı. Beni suçlamamaları ise olanların sorumlusunun ben olduğum gerçeğini değiştirmiyordu.

Leon tuhaf bir şekilde çok yemedi. Gerginliğimizi hissediyordu, bakışları Rast'ı görmezden gelerek ikimizin arasında gidip geliyordu. Daha fazla yemesi için ısrar etmedim. Belki de gerçekleri duyunca kusardı, kim bilebilirdi ki?

Masadaki gerginlik elle tutulur hale geldiği zaman, "Neler oluyor?" dedi Leon pat diye. "Gerginlikten tekrar bayılacağım artık! Bilin diye söylüyorum, öğreneceğim hiçbir şey o balkonda gördüğümüz değişik yaratıktan daha korkutucu olamaz."

Hazal'la bakıştık.

"Büyük konuşma," diye mırıldandı Hazal. "Sıf Mitolojisi'nde çok farklı durumlar var. Sonsuz ihtimallerin olduğu fantastik bir dünya..."

"*Sıf Mitolojisi* mi?" Leon kaşlarını çattı. "Bir isimleri de mi var?"

"Ben koydum," dedi Hazal iç geçirerek. "Avcıların yazdığı kitapta geçmiyor."

Rast'ın yüzünde huysuz bir ifade belirdi. "Mitoloji olması için gerçek *olmaması* gerekiyor." Sanki bilinçaltı kurduğum cümleleri hatırlıyordu.

Derin bir nefes aldım. *Birine önemli bir şeyi nasıl söyleyeceğinizi bilmiyor musunuz? Yapmanız gereken şey basit...*

"Leon," dedim net bir sesle. "Sen bir şehvet iblisine dönüşüyorsun."

Aniden söyleyin gitsin.

Leon ne dediğimi idrak etmeye çalışarak bana baktı. "İblis..." dedi kaşları çatılırken. "Ve *şehvet* mi? Ben mi?" Duraksadı. "Emin misin?"

İkimiz de başımızı sallayarak onu onayladık.

Masada bir sessizlik oluştu. Hepimiz merakla ona bakarken Leon koltukta geriye yaslandı. Bir elini çenesinin altına koyduğunda yüzünde düşünceli bir ifade vardı.

"Sanırım bu sefer bayılıp bir daha uyanamayacağım," diye inledi. Gözlerini bir şey ararcasına tavana çevirdi. "Bu lanet şey nasıl

mümkün olabilir? Hâlâ inancıma karar vermememin bir cezası mı bu? Tanrım, lütfen cezamı cehenneme sakla, dünyaya değil." Ellerimle yüzüne rüzgâr yapmaya çalıştım. Gözlerini ağır ağır kırpıştırıyordu ve bir daha bayılırsa ne yapmamın doğru olacağını kestiremiyordum. "Lütfen bana *götüyle ortaparmak çeken* iblislerden birine dönüştüğümü söylemeyin. Şehvet iblisleri daha şekil olmalı, değil mi?"

Severi'nin söylediklerinin hepsini ona anlattım. Leon -*hakkını yememem gerekiyordu*- bayılmadan dinlemeyi başardı. Sürekli kaşlarını kaldırıp indiriyordu. Dudakları şaşkınlıktan aralanmış bir şekilde duruyordu ve beti benzi atmıştı. Sonunda masada bir sessizlik oldu.

"Daha kötüsü de olabilirdi," dedi Leon gülümseyerek. Hazal'ın telefonunun kamerasından cildine bakıyordu. "Cildim ilahi bir ışıkla parlıyor! En azından hâlâ insan bedeninde ve yakışıklı olacağım. Balkona çıkıp size götümle el hareketi de çekebilirdim. Hem farklı hissetmiyorum bile, sanki hiçbir şey değişmedi." Gözlerini tavana çevirdi. "*Teşekkürler, Uha.* Benim dinim sensin."

Kâküllerimi kulaklarıma doğru çekiştirdim. Ardından ellerimi masanın üzerinde birleştirdim. "Özür dilerim." Derin bir nefes aldım. "Böyle olsun istememiştim."

Leon, Hazal'a döndü. "Günde kaç defa kendini suçladı?"

Hazal bu konuda onunla işbirliği yapmaya hevesli görünüyordu. "Her dakika olduğuna yemin edebilirim," dedi bana kaçamak bir bakış atarken. "Ama sesli olarak sorduğumda her seferinde reddetti." Yüzümü süzdü. "Sen ne kadar uyuduysan, Jin de kadar *uyumadı*."

Bakışlarımı kaçırdım. "Önemli olan bu değil!" dedim net bir sesle. "Bir iblise *dönüşüyorsun* ve endişelendiğin şey benim suçluluk duygum mu?"

Leon elini yüzümün önünde salladı. "Hey, buraya bak."

Gözlerimi zar zor ona çevirsem de uzun süre göz teması kuramadım. Bakışlarımı turuncu saçlarına çevirdim.

"Kulağa kötü bir şey gibi gelmediğini itiraf etmem gerekiyor." Leon tereddütle altdudağını ısırdı. "İnanılmaz *yakışıklı* olacağım!"

"*Ne?*" Hazal'la aynı anda feryat ettik.

Leon bilmiş bir şekilde sırıtarak bana baktı. "Bunda şaşırılacak ne var ki? Tıpkı vampirler gibi güzelleşeceğim ve güzellik bu hayatta çok şey kazandırıyor. İblis olduğumda hayatım biraz renk kazanır. Avcılardan falan kaçarım, anlarsın ya... Belki sadece güzelleşmiş ve birazcık sekse düşkün biri olurum, avcılar da beni avlamamaya karar verir."

Leon bana *benziyordu*, orası kesindi ama girdiği bu evrene uyum sağlama tarzı benim gibi değildi. Önce tüm bunları kaldıramıyormuş gibi ayılıp bayılmıştı, şimdi de iblis olmaya *kucak açıyordu*.

Tamam, kabul etmek gerekirse benden *daha da* çılgındı. Unvanım elimden alınmış gibi hissediyordum.

"Bir yolunu bulacağım," dedim kendimden emin bir şekilde. Leon'un söylediklerine rağmen bakışları dalgındı. "İblise *dönüşmeyeceksin*. Size bir şey olmaması için elimden gelen *her şeyi* yapacağım."

Dikkatle beni izlerken, "Bana bir söz vermen gerekiyor," dedi Leon usulca. "Bunun için çözüm arayacağız. Hep birlikte. Fakat aptalca bir sorumluluk üstlenip kendine zarar verecek bir şey yapmanı istemiyorum." Masanın üzerindeki elimi kavrayıp ona bakmamı sağladı. "Senin yerinde olsaydım, ben de aynısını yapar ve kendimi suçlardım. Kendini benim yerime koy. Seni suçlamıyorum ve bundan dolayı zarar görmeni *istemiyorum*."

"Beni bu kadar fazla kollamayın artık," dedim dudaklarımı birbirine bastırırken. "Bu mu yani? Siz benim için her şeyi yaparsınız ve güzel hayat geçirmemi sağlarsınız, bense hayatınızdaki tüm kötü şeylere sebep olurum. Bunun nesi... *iyi?*" Bu berbat gibi hissetmem dışında hiçbir şeye yaramıyordu. Diğer elimi boştaki elinin üzerine koydum. "Leon, benim yerimde olsaydın..."

"Üç fedakâr salağız," dedi Hazal sert bir sesle. "Konuşarak hiç-

bir yere varamayacaksınız. Bu anlaşabileceğiniz bir konu değil. Jin, sen Leon'u bu durumu kabullenmemesi konusunda ikna edemezsin ve Leon, sen de Jin'i fedakârlık yapmaması konusunda ikna edemezsin." Çenesini birleştirdiği ellerine dayayıp ikimize baktı. "Burada devreye *ben* giriyorum. İkinizin de salakça davranmasına engel olacağım." Leon'a yandan bir bakış attı. "Jin'in önceliğim olduğunu bil."

"Ben de *seni seviyorum*," dedi Leon pis pis sırıtarak. Hazal bu cümle onu iğrendirmiş gibi yüzünü buruşturdu. "Birimizin mantıklı olduğunu bilmek güzel." Gözleri Rast'a döndü. Bir eliyle saçlarını karıştırırken, "Demek beslenme kaynağım sensin evlat," dedi alayla.

Rast ona bir çocuk ne kadar kötü kötü bakabiliyorsa öyle baktı. Elini kafasından çekip kafasını başka yöne çevirdi.

Leon bir kahkaha patlattı. Kendimi gülümserken bulduğumda bile suçluluk hissi hâlâ göğsümü ağrıtıyordu. Neyse ki Leon konuyu değiştirip durumu kara mizah malzemesi olarak kullanırken neşesi bulaşıcıydı.

Akşam olmadan Cmesis'i bulmak üzere evden çıktım. Hazal ve Leon, Rast'la aynı odada durmayı bile kabul etmişti. Birbirlerine alışmalarına sevinsem mi üzülsem mi kestiremiyordum.

Batmak üzere olan güneş, Venedik'i eşsiz bir güzellikte gösteriyordu. Artık bana iyice tanıdık gelen sokaklarda yürürken tüm olanlara rağmen biraz olsun rahatlamış hissediyordum. İnsanların her dilde ettiği sohbetler kulağıma doluyordu. Son güneş ışıkları kanalların üzerinde oynaşıyordu.

Bana yolu gösteren tek rehber hafızamdı. Rast'la gittiğimiz yolu takip ederek Cmesis'le buluştuğumuz sokağa çıktığımda etraf yine ıssızdı. Ellerimi ağzıma dayayıp defalarca, "Cmesis!" diye bağırsam da azar yemek dışında bir cevap alamadım.

Son bir umut *Lore'nin Aşk Yolu*'na bile gitmiştim. Aşk Tanrıçası'nı orada bulamamak benim için şaşırtıcı değildi. Şaşırtıcı olmayan sonuçla eve dönerken kaybolmuş hissediyordum.

Yarın Rast'ın hava ile beslenme günüydü ve "*hava*"nın ne olduğu hakkında hâlâ hiçbir fikrim yoktu. Üstelik geriye son bir gün kalmışken yavaş büyüdüğünden şüphelenmeye başlamıştım.

Eve geri döndüğümde Rast'ın kibritlerini çakıp alev alırken ağzına atarken biraz keyfim yerine geldi. Leon yatakta uzansa da uyanıktı. Onu uyanık görmek bana iyi hissettirmişti.

Rast kibritlerini kemirmeye devam ederken bol bol fotoğrafını çektim. İlgi görmekten hoşnut olsa da kamera görünce somurtuyordu. Aslında Leon uyanalı keyfi kaçmış gibiydi. Belki de bunun nedeni Leon'un onun sıfından beslenen bir iblise dönüşüyor olmasıydı.

Leon'un en büyük eğlencesi Rast'ın fotoğraflarıyla dalga geçmekti. Gördüğü o kocaman adamın bu hale gelmesinden epey eğleniyordu fakat bunu Rast'ın yüzüne karşı belli etmiyordu. Onun yanında ciddiydi, Rast'ın ona çocukça laf sokmalarına rağmen ona karşı saygılıydı. Sanırım içten içe ondan biraz *tırsıyordu.*

Korkmakta haklıydı ama o kadar da korkmasına gerek yoktu. Büyük Rast'ın ona her gülenden intikam almaktan ziyade Severi'yle özel olarak ilgileneceğini biliyordum. Büyüse bile *kılıcını* çok seviyordu. Leon onun *kılıcını* gördüğünde gülerken istemsizce masaya kafa atmıştı.

Moralimi yüksek tutmak için elimden gelen her şeyi yapıyordum. Arkadaşlarımla birkaç kez kahkaha atmayı başarabilmiştik. Rast'a birkaç tane telefon oyunu öğretmiştim. En sevdiği *Subway Surfers* olmuştu, rekorumu geçmekle kafayı kırmıştı. Gerçekte olduğu kişinin bastırılmış yanlarını çocuk halinde görmek tuhaf hissettiriyordu. Beklediğimden daha duygusaldı.

Kibrit yemekten yorgun düşmüş, koltukta uyuyan Rast'ı izler-

ken saçlarını okşadım. Çocuk halini görmek, onun ruhunu görmeye benziyordu. Diğer yandan onu, *gerçek halini* her şeyden çok özlüyordum.

Aniden bileğimde bir baskı hissettim. Ben ne olduğunu anlamaya çalışırken Rast karşımda çocuk bedeniyle dikilmiş, bir eliyle bileğimi sıkıca kavramıştı. Daha doğrusu bileğimi kavramaya *çalışıyordu*. Bileğim inceydi fakat buna rağmen parmakları bileğimi saramamıştı. Yine de tutuşu şaşırtıcı derecede kuvvetliydi.

Rast'ın gözlerinde bir şeyler farklıydı. Hızlı hızlı nefes alıp verdiğini, kızıl gözlerinin irileştiğini fark ettim. Dudakları titriyordu.

"Günaydın, Mini-Rast," dedim rahatlaması için gülümseyerek. "Kâbus mu gördün?

"Ben..." Havada olan kollarımı yavaşça iki yanıma indirirken temkinle Rast'a baktım. Zihni yerine gelmişti ve beni saçlarını okşarken bulduğu için sinirlenmiş miydi? Rast kızıl gözlerini yumup hafifçe nefeslendi. "Kâbus gördüm."

Bir şey demesine izin vermeden onu kollarımın arasına çektim. Kucağıma kıvrıldı ve kafasını omzuma dayadı. Bir kolumla vücudunu sardım. Elimi kafasının arkasına dayayıp kollarımın arasında titremesine izin verdim.

"Ne gördüğünü anlatmak ister misin?" dedim saçlarını okşamaya devam ederken.

"Yok oluyordu." Söyleyiş şekli tüm vücudumun ürpermesine neden oldu. Rast birkaç düzensiz nefes alıp verdi. "*Yok oluyordum*. Hiçbir şey yoktu. Boşluk... *Boşluk* vardı. *Jinava*..." Sesi titredi. "Benim *evim* var mı?"

Bir evin var ve bir gün oraya kavuşacaksın. Gözlerimin dolmasına engel olamadım. Bir gün gidecekti ve ben burada kalacaktım. Bir çocukken ona gerçek eviyle, Anara ile ilgili gerçeği söyleyemezdim.

"Bazen insanlar da birer evdir, Rast. Bunu nasıl öğrendiğimi bilmek ister misin?"

Biraz duraksadı, ardından tereddütle kafasını salladı. Dudakla-

rımda ufak bir gülümseme belirdi. Gözlerimi kırpıştırıp gözyaşlarımı o görmeden dağıtmaya çalıştım.

"Çok uzak olmayan geçmişte, bana uzun zamandır ev gibi hissettiren tek şey *sendin*." Gözlerinin ardında saklanan gerçek Rast'ın hem beni duymasını hem de gerçek hislerimi evren yok olana dek bilmemesini istiyordum.

Rast kollarımın arasında nefesini tuttu.

"Hiçbir zaman bu dünyanın bir parçası gibi hissetmedim," diye itiraf ettim. Bakışlarımı boşluğa çevirdim. "Sanki insanlar yanımda yaşarken ben onların düzenine ayak uydurmaya çalışıyordum. Herkes için gelip geçiciydim. Ama o gün, gerçek Rast'la tanıştığımda... ait olduğum yeri bulmuş gibi hissettim. Sana söz veriyorum, her şey yoluna girecek." Güçlükle yutkundum. "Eve dönmene yardım edeceğim."

Bu beni evsiz bırakacak olsa bile.

26

Dengesiz Diyagram ve İblisli Sular

Dört gün o kadar *yavaş* geçmişti ki, hatırladıkça Morana'ya sövüyordum. *Çünkü neden olmasın?*

Son günümüzün şerefine hep beraber kahvaltı yapmaya karar verdik. Bugün Rast'ın büyümesi gereken gündü. Tabii havanın ne olduğunu bulmayı başarabilirsem.

"Rast," dedim kahvaltı hazırlarken. "*Hava* yemen gerekiyor ve bunun ne olduğunu bilmiyorum. Senin bir fikrin var mı?"

"Belki nefes almam gerekiyordur," demişti Rast gözlerini kırpıştırarak. Tanrım, böyle anlarda asla düzelmeyeceğinden şüpheleniyordum.

Dün tam üç kez kâbus görmüştü. İkisinde gelip bana sarılmış, birinde ise tek kelime etmeden yatakta kıvrılarak ağlamamaya çalışmıştı. Onu kendi yumruğunu ısırırken bulmuştum.

Neler gördüğünü hiçbir zaman tam olarak anlatmıyordu. Söyledikleri yok olmakla, kaybolmakla ve karanlıkla ilgili şeylerdi. İçimden bir ses, kâbuslarının ruhunun derinliklerinde saklı korkuları olduğunu söylüyordu.

"Nefes alırken besleniyormuş gibi hissediyor musun?"

"Hayır."

"Harika."

Böylece Rast biz kahvaltı yaparken içeriye, Leon'un genelde işgal ettiği yatağa gitmiş ve mutfakta bizimle takılmamayı tercih etmişti.

"Yarın Almanya'ya dönmemiz gerekiyor ve..." Hazal peynirini ezip ona işkence etmeye başladı. Peynire tüm kalbimle acıdığım için ona sessizce veda ettim. "İçimden bir ses yarın işlerin yoluna gireceği konusunda büyük, aptalca bir hayal kurduğumu söylüyor. Hâlâ iblisleri görürken ve bilet almamışken nasıl döneceğim ki?"

"Rast büyüyecek, Leon'u düzeltecek ve geri döneceğiz," dedim inançla. "Kâbus görmeye başlaması bence zihninin büyümeye başladığının bir göstergesi. Normalde de yok olmaktan, dünyadan uzak kalkmaktan endişe duyuyor. Küçüldüğünde ise bu endişesi kendini büyük bir korku olarak gösteriyor. Zihninin yerine gelmesine az kalmıştır."

"Büyümesi için besleneceği havanın doğru olması gerekiyor," dedi Leon boğazını temizleyerek. Bana döndü. "Hadi ama, Jin! Gerçekten senin *kokunla* büyüyeceğini mi düşünüyorsun? Senin kokun bile yok!"

"Tabii ki var!" Havanın ne olduğuna dair tahminlerimden biri de benim nefesim ya da kokum olmasıydı. "Muhtemelen sıfımın kokusunu içine çekiyordur." Sıfımın bir tadı varsa, kokusu da olmalıydı. Çatalımı havaya kaldırıp arkadaşlarıma savaş açtım. "Bakın," dedim derin bir nefes alarak. "Yiyeceği havayı seçerken mutlaka etraftaki koşulları düşünmüştür. Benim romantik düşüneceğimi bilir. Benim üstümden bir şeylerle besleniyor olmalı."

Ağzımdakileri çiğnerken çenemin hareketleri her zamankinden daha güçlüydü çünkü yoğun stres altındaydım. Üçümüz de birbirimize gergin gergin bakarken en sonunda Hazal kafasını sağa sola sallayıp omuz silkti. "Beklemekten başka seçeneğimiz yok."

"Bence ona klozeti koklatmayı deneyebiliriz."

Dehşet içinde Leon'a döndüm. "Leğon!" diye bağırdım ağzım doluyken. Sesim tüm duygularımı güzelce ifade ediyordu. "Buğ...

buğ... gorkunc!" Ağzımdakileri hızla yuttum. "Böyle bir şeyi yapacağına yok olmayı bile seçebilir."

Göz ucuyla Hazal'ın kaşlarını havaya kaldırdığını gördüm. "Tamam," dedim göz devirerek. "Yok olacağına *bok yemeyi* bile tercih edebilir ama konumuz bu değil. En geç... En geç bu gece, buraya geldiğimiz saatte bu işin sonlanması gerek. *Tam dört gün.* Rast'ın benden beslenmesi için akşama kadar evde duracağım. İşler yolunda gitmezse Cmesis'i aramaya çıkacağım."

"Büyüdüğünde evlenmeyi düşünüyo..."

Hazal anında Leon'un ağzına masadaki kurabiyelerden birini tıktı. Leon ağzından kurabiyeyi çıkarmaya çalıştıkça Hazal bastırdı. Masanın üstüne birbirine uzanmış bir şekilde debelenirken onları kurabiye kemirerek izledim. Paralel bir evrende çok tatlı bir çift olabilirlerdi. Bu evrende ise birbirini avlamaya çalışan iki vahşi hayvana benziyorlardı.

Tam o sırada yükselen çığlık üçümüzün de donakalmasına neden oldu. Çığlığın Rast'tan yükseldiğini anladığımda hızla sandalyemden kalktım ve koşarak odaya gittim. Yatağa, onun yanına oturdum. "Rast!" dedim yüksek sesle. Elimi terlemiş sırtına koydum. "Geçti, geçti... Sadece başka bir kâbustu."

Tüm bedeni titremeye devam ediyordu. Nefes alış verişlerini duymuyordum. Bir süre sonra titremesi dinerken kafasını kaldırdı. Bakışlarımız buluştuğunda şaşkınlıkla elimi sırtından çektim. *Ağlıyordu.* Fakat beni en çok şaşırtan şey, kızıl bir inciyi andıran kırmızı gözyaşlarının parlayarak gözlerinden süzülmesiydi. Kırmızı gözyaşı da neyin nesiydi?

"Korkuyorum," diye fısıldadı hıçkırarak. "*Korkuyorum, korkuyorum, korkuyorum...*"

Uzanıp tereddütlü bir şekilde gözyaşına dokundum. Ardından parmak uçlarıma baktım. Kızıl damla parmağımın ucunda bir süre durdu, ardından suyun rengine, saydam bir hale büründü. Rast ona sarılmamı, korkularını söndürmemi beklercesine umutla bana bakar-

ken içimde bir şeyler dağıldı. Dağılan şeyin ne olduğunu bilmiyordum. Bana her zaman adını koyamadığım duygular hissettiriyordu.

Hazal arkamda dururken, "Jin!" dedi sert bir sesle. "Kırmızı gözyaşlarına dokunayım deme! Ne olduğunu bile bilmiyorsun."

Rast gözlerini elime indirdi. Gözleri kısıldığında yeni yaşlar yanağına doğru süzülüp kızıl, kanlı bir yol izledi. Rast'ın kirpikleri titreşirken benden uzaklaşmaya çalıştı fakat buna izin vermedim. İki omzunu da nazikçe kavradım. "Endişelenme," diye mırıldandım. "*Tanrılar da ağlar.*" Elimi uzatıp çenesine süzülmüş yaşları sildim. Ardından yanaklarının üstünü kuruladım.

Hazal'ın burnundan sert bir nefes verdiğini duydum. Göz ucuyla kafasını sertçe sağa sola salladığını görebiliyordum. Gözlerimi Rast'tan ayırmadan arkadaşıma hitaben konuştum. "İçeriye geçin, ben hallederim."

Uzaklaşan adım seslerini duydum. Temkinle Rast'ın yanına sokulup başımı eğdim ve onunla göz göze gelmeye çalıştım. "Ne gördün?" diye sordum nazikçe. "Bana her şeyi anlatabileceğini biliyorsun, değil mi?" Parmaklarımı dalgalı, kahverengi tutamları arasında dolaştırdım. "Sarılmak ister misin?"

Rast kafasını iki yana sallayıp aklına bir şey gelmiş gibi hızla gözlerini kapattı, elleriyle yüzünü örttü. Ardından ben ne olduğunu anlamadan dudaklarından hayvanlara benzer bir çığlık döküldü. Çığlığı sadece birkaç saniye sürdü. Sonrasında da hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Yaşlar ellerinden taşıyor, çenesinin altına süzülüyor ve geride bıraktığı kızıl izlerle *korkunç* görünmesine neden oluyordu.

"Rast," dedim sabırlı ve nazik bir sesle. "Rast, geçti."

Ağlamaya devam ederken kendine sarıldı. Boğazından çıkan tek ses hıçkırıklarıydı. Omuzları titrerken burnunu çekip duruyordu. Ne hissettiğimi kendime bile tarif edemiyordum fakat seçebildiğim bazı şeyler vardı.

Sakinleşmesi için sırtını sıvazladım, saçlarını okşadım. Çocuk

zihnine sahip bir tanrı nasıl teselli edilirdi? Hiçbir fikrim yoktu. Sakinleşmeyi başardığında birkaç saat geçmişti.

En sonunda kafasının arkasını hafifçe göğsüme yasladı. Onu görmemden utanıyormuş gibi ellerini yüzünden çekmemişti.

"Yok olacağım," dedi güçsüz sesiyle. Sesi uykuya dalmak üzere gibi kısıktı. Rast'ın yaptığı Dörtlü Denge Diyagramı'nda ters giden bir şeyler vardı. Gerçek zihni geri dönmüyordu.

Geri dönen tek şey *kâbuslarıydı*.

"Cmesis'i bulmaya gidiyorum."

Üzerime kahverengi ceketimi giymiş, dalgalı saçlarımı taramıştım. Biraz daha özgüvenli hissetmek için koyu kırmızı rujumu sürmeyi bile ihmal etmemiştim. Yine de hazır hissetmiyordum. Elim boş dönersem ne olacaktı? Cmesis'i bulmak son şansımdı.

"Jin, sadece... Sadece kendine dikkat et, tamam mı?" Leon endişeyle kaşlarını çatmıştı.

Kafamı salladım. "Denerim."

Sessiz duran Hazal'a döndüm. "Leon ağzından salyalar akıtarak 'seks' diye bağıran canavara dönüşürse diye yanında onu bayıltabilecek bir şeyler bulundur," dedim iç geçirerek. Hazal dehşete düşmüş bir şekilde Leon'a bakarken Leon daha da dehşete düşmüş gibi bana bakıyordu.

"Bu kadar dert etme," dedi Leon bir an sonra sırıtarak. Onu tanımasam bu gülüşünün gerçek olduğuna inanabilirdim fakat onu tanıyordum. "Eğer çözüm bulamazsan, yakışıklı bir iblise dönüşürüm. Ve eminim..." Hazal'a kaçamak bir bakış attı. "Böyle bir dönüşüm sonrası ona bakmayacak kadar aklım olur."

Hazal dişlerini gösterip soğuk bir şekilde sırıttı. "Bana saldırmayacak kadar aklın olacağına dua et," dedi sert bir sesle. Derin bir nefes alıp tekrar bana döndü. "*Sakın* kendine zarar verecek bir şey

yapma. Eğer... Eğer şansın olursa telefondan bize haber vermeye çalış."

"Hayatta kalma içgüdülerime güveniyorum," dedim göz kırparak.

Rast'la tanıştığım gün neredeyse öldüğümü düşünmemeye çalıştım. Bakışlarım köşede, bizden uzak duran çocuğa döndüğünde kalbim sızladı. Yüzünde gözyaşlarının geride bıraktığı kızıl şeritler kalmıştı. Korku filminden fırlamış birine benzese de çok üzgün görünüyordu.

"Rast," dedim tereddütle. "Senin için elimden geleni yapacağımı biliyorsun, değil mi?"

Rast tereddütle kafasını salladı.

Üçümüz sessizce bakıştık. "Hadi, yeter," dedim kapıya yönelirken. "Bu bir veda konuşması değil. Gidiyorum ve geri döneceğim." Omzumun üzerinden Hazal'a bir bakış attım. "Kapıyı arkamdan hızla kapatır mısın?"

Hazal sarı saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. Kapıyı araladığında çabucak koridora çıktım. "Sonra görüşürüz." Birkaç saniye üzerime kapanan kapıya baktım. Ardından arkamı dönüp hızla merdivenleri inmeye başladım. Adım seslerim kulağımı dolduran tek şeydi. Kapının diğer tarafından, "Jin!" diye bağırdı Hazal. Sesi çaresizlik yüklüydü. "Geri gelmezsen seni öldürürüm!"

Kendimi Venedik'in akşamına attığımda güneş olmamasına rağmen hava hâlâ sıcaktı. Derin bir nefes aldım. Kanallardan uzak durarak gündüze göre epey boşalmış sokaklarda yürümeye başladım.

Daha bir hafta öncesine kadar Rast'a zorla fotoğraf çektirdiğim San Marco Meydanı'na vardım. Meydanın ışıkları gecenin içinde parıldıyordu. Altına dizilmiş ışıklarla Rialto Köprüsü, bir ucu cennete uzanıyormuş gibi duruyordu. Kanalın kenarında bir çift el ele tutuşmuş, dondurma yiyordu. Köprünün iki tarafındaki restoranlar ve barlar hâlâ doluydu.

Köprüyü içimde bir boşlukla geçtim. Cmesis'le buluştuğumuz

sokağa açılan yolu takip ettim. Issız, nispeten karanlık sokaklarda ilerlerken izlenildiğimi hissediyordum. Sanki bir çift göz sırtıma kenetlenmiş, her hareketimi açlıkla takip ediyordu. Ürperdim. Kaskatı kesilmiş halde, karanlıkta göremediğim birinden kaçarcasına yürüyordum.

Doğru sokağa saptığımda kafamı yukarı kaldırarak iki-üç katlı, eski görünümlü binalara baktım. "Bunu önceki gün de yaptım," diye mırıldandım kendi kendime. "Yine doğru anda topuklayabilirim."

Derin bir nefes aldım. Gözlerimi gecenin göğüne diktim ve belli belirsiz, bulutlar arasında parlamaya çalışan aya baktım. Ardından tüm gücümle, "Cmesis!" diye kükredim.

Sesim boş sokakta yankılandı ve tatsız bir şekilde kulağıma geri döndü. "Cmesis!" diye bağırdım tekrar. "Seninle bir anlaşma yapacağım!" Yanımdaki binanın penceresinden ışığın açıldığını gördüğümde hızla binanın altına geçip saklandım ve koşmaya başladım. "Cmesis!"

"Yine burada!" diye bağırdı biri. Ses yaşlı bir adama aitti. "Polisi arıyorum, seni deli kız! Aradığın kişi burada değil!"

Belki Cmesis'in adını bağırırken tutuklanırdım. Belki her şey olduğundan daha kötü bir hale gelirdi. Sonuçta kayıtlarda Almanya'dan buraya geldiğimle ilgili hiçbir şey bulamazlardı. Kaçak muamelesi görürdüm ve...

Koşmaya devam ederek sesten uzaklaştım. "Cmesis!" diye bağırdım korkuyla. Her an gözyaşlarına boğulacak kadar çaresizdim. Tekrar tekrar adını bağırmaya devam ettim.

Balkondan gelen başka sesler işittim. Bu insanlar birbirini tanıyordu. Daha dün buraya gelip sürekli bağıran kızı, *beni* tanımışlardı. Önceki günlerde belki birini umutsuzca aradığımı düşünüp bana acımış, o yüzden polisi aramamış olabilirlerdi. O zamanlar gündüzdü. Şimdi ise geceydi ve sesim gecenin sessizliğinde her zamankinden daha kuvvetliydi.

Kat ettiğim yola kaçamak bir bakış attım. Daha çok evin ışığı

yanmıştı. Uha aşkına, bu anı mı bekliyorlardı? Nasıl hepsi birden uyanmayı başarabilmişti?

"Cmesis!" diye bağırdım. Sesim boğazımı yırtıp geçti. "*Seni adi piç kurusu!* Ortaya çık! Tüm bunları izlediğini *biliyorum!*"

Ayın ışığı dünya üzerinden gittikçe çekilmeye başlamıştı.

"Ah," dedi aradığım kişinin sesi. "Bana hakaret edebilecek cesareti gösterdiğini görmek ne büyük bir *zevk!* Seni cesur, tatlı ölümlü." Karanlık etrafımı sararken kulağımın arkasına bir nefes verildi. Hızla arkama döndüğümde orada kimse yoktu. Boşluktan geriye sadece heyecanlı bir kıkırtı kalmıştı.

Ayaklarımın altındaki zemin hiçliğe karışırken gözlerim irileşti. Kafamı kaldırdığımda tamamen karanlığa bakıyordum, yine de izlenildiğimi biliyordum. *Sen karanlığa bakarsan, karanlık da sana bakar.*

Sakin bir şekilde, "Cmesis," dedim onu selamlayarak. Kulağımda bıraktığı nefesi sanki hâlâ oyunbaz bir şekilde orada oyalanıyordu. "Oyun oynamaktan keyif aldığını biliyorum fakat şimdi sırası değil. Daha sonra seninle bir hafta boyunca güzel çiftleri ayırabiliriz. Senden bir isteğim var. Karşılığında benden isteyebileceklerine açığım. Kaybedecek zamanım yok."

Karanlıkta körlemesine ilerledim. "Ah-ha!" Sesi sanki her yerden geliyordu. "Siz insanlar için zaman nedir ki? Senin acınası bir günün, benim sonsuz yaşamımda bir saniye bile değil, *Ava.* Hem beni aramanı izlemek, adımı çaresizce bağırmanı işitmek çok ama çok güzeldi. Sanırım yardımıma ihtiyacın var, değil mi?"

"Seni aradığımı biliyordun," dedim soğuk bir sesle.

Karanlığın içinde bir şey çenemin altına dokunup yüzümü yukarı kaldırdı. "Tabii ki, *aşkım,*" dedi alayla. "Ama bilirsin... Bulunmak istemeyen birini bulmak zordur. Söz konusu ben olduğumda, adımı bağırışın bana zevk verirken o bağırışlarını tekrar duymama olasılığına rağmen karşına çıkmamın, ne büyük bir lütuf olduğunu anlıyor musun?"

Ne halttan bahsediyorsun? Kurduğu cümle o kadar uzundu ki, anlamam için odaklanmam gerekmişti. Kelimeleri kullanış şekli artık beni *etkilemiyordu*.

Çenemin altındaki dokunuş kayboldu ve tam önümde Cmesis belirdi. Karanlığın içinde siyaha çalan, tuhaf bir şekilde kıpırdayıp duran koyu yeşil saçları, yeşilin zehirli bir tonundaki gözleri, gözlerinin altında kuyruğunu çekici bir şekilde kıvırmış tavus kuşu dövmesi ve kusursuz, zarif yüz hatları...

Üstündeki gündelik, insanlara ait kıyafetler gibi değildi. *Karanlığı* üstüne giyinmişti. Ne bir insan ne de bir tanrı gibi görünüyordu. Onda uğursuz bir enerji vardı.

"Arkadaşım iblise dönüşüyor. Rast sıf depolamak için Dörtlü Denge Diyagramı denilen bir tekniği kullandı. Eski haline dönmüyor. Onu besleyeceğim havanın ne olduğunu bilmiyorum. Bu durumu hemen *şimdi*, kalıcı olarak eski haline döndürmek için benden ne istediğini söyle."

"Ben bir tanrıyım," dedi bakışlarını ağır ağır üzerimde dolaştırırken. "Bana ne sunabilirsin ki?"

"Bir *tanrısın*, Cmesis," dedim kafamı sallayarak. "İnsan bedeninde, insanların dünyasındasın ve her gün onlarla eğleniyorsun. Eminim biz insanlarda aradığın bir şeyler vardır. Sadece söyle." Onu tartarcasına süzdüm. "Rast'ın seninle konuştuklarını hatırlıyorsundur. Düğüm zamanı yaklaşıyor ve bu Düğüm'den kurtulmak için *birlikte* olmanız gerekiyor. Eminim onun çocuk olmasını istemezsin."

"Zihninin içini görüyorum," dedi tatlı dille. "Bana soru sormamaya dikkat ediyorsun..." Numarasını bir kere daha yiyeceğimi mi sanmıştı? Cmesis gözlerini yumup karanlığın içinde derin bir nefes aldı. "Biraz *eğlenceye* ne dersin?"

Ben dudaklarımı aralayamadan Cmesis'in etrafında üç kişi belirdi. Gözlerim irileşirken nefesimi tuttum. Hazal ve Leon yerde, diz çökmüş bir şekilde duruyordu. Ayak bilekleri ve el bilekleri yeşil, dikenli sarmaşıklarla bağlanmıştı. Bileklerinden ellerine doğru kan

süzülüyordu. Kafaları karışmış, renkleri solmuştu. Gözlerindeki korkuyu görebiliyordum.

"Jin..." diye başlayan Hazal'ın dudakları konuşmaya devam etse de sesi kesildi.

"Ben konuşmanıza izin vermeden *konuşamazsınız*," dedi Cmesis tiksinircesine. Çocuk Rast hemen önündeydi, irileşmiş kızıl gözleri benim üzerimdeydi. Yanlış bir şeyler olduğunu anlamıştı. Cmesis uçları kararmaya başlayan parmaklarını onun boynuna doladı. "Ah, şu sevimli şeye de bir bakın..."

"Yapamazsın!" diye bağırdım. "İnsanların hayatına müdahale *edemezsin!* Onları *geri gönder!*"

"Küçük bir yer değişikliğine müdahale diyebilir miyiz?" dedi Cmesis tilki sırıtışıyla. "İlahların kanunları boşluklarla doludur, küçük *isha*. Rast seni yeterince iyi eğitmemiş. Onların hayatını tehlikeye atan ben *değilim*. Bana gelen, yardım isteyen *sensin*."

"Eğer onlara bir şey olursa..."

"Ne yapacaksın?" dedi Cmesis alayla. "Beni bıçaklamayı mı deneyeceksin? Ben istemediğim sürece beni bulamazsın bile."

Hiçbir şeyi olmayan bir insan her şeyi olan bir tanrıya ne yapabilirdi ki? Çaresizliğim, öfkemi beslerken ellerim yumruk halini almıştı. Tüm bedenim titriyordu. En iyi ihtimalle Venedik'te ayırdığı çiftlere çöpçatanlık yapmaya başlar ve onun tüm keyfini kaçırırdım. Bir de imkânım olursa yüzüne tükürebilirdim.

Cmesis'in zarif yüz hatlarında kötücül bir keyif vardı. "O zaman işte anlaşma," dedi kısa bir kahkahayla. "Onlar arasında seçim yapmanı istiyorum. Kalbinde saklamaya çalıştığın aşkı görebiliyorum. Arkadaşların ya da tanrın arasında bir seçim yapmak zorundasın."

"Hayır," dedim fısıltıyla. "*Hayır, hayır!*"

"Birinci seçeneğin... Arkadaşlarını feda edersen Rast'ı beslemenin yolunu sana söylerim." Bakışlarını Leon'a çevirdiğinde tüm vücuduma bir ürperti yayıldı. "O bir iblis olacak ve hayatını avcılardan kaçarak geçirecek. Kadın için ise... ufak bir planım var."

"Unut bunu," dedim sert bir sesle. "Bu *asla* olmayacak."

"İkinci seçeneğin... Rast'ı kanala atarsın ve arkadaşların kurtulur. *Asıl göz*'lerini kısa bir süreliğine kapatırım ama kalanıyla senin ilgilenmen gerekir. Onlara gücümden kalıcı bir parça vermeyeceğim." Bakışlarını Rast'ın kafasına indirdi. "Bu aptalca."

"Jinava," dedi çocuk Rast çaresizlikle. "Lütfen... yapma."

Cmesis'in bu konuşmanın her anından keyif aldığını hissedebiliyordum.

"Düğüm..."

"*Rast yoksa, isha'sı da yoktur.* Düğüm'ün belirsizliği böylece son bulur. Yediler sizsiz çok daha iyi olacak. Tek sorun sensin, *lanet isha.*"

Ve işte tam o anda Cmesis'in asıl sorununu anladım. Düğüm'de bizimle olmak istemiyordu. Düğüm'ün belirsizliğinin yok olmasını istiyordu.

Kahkaha atma sırası bendeydi. "Seni *ahmak!*" dedim alayla. "Zaman ve Kader Tanrıçası Morana, Rast'a *âşık.* Düğüm'le ilgili tüm haberleri ona veriyor. Sizi değil, *onu* umursuyor ve Rast'ın başına bir şey gelirse ne olacağını sen düşün."

Yüzünde mimik oynamasa da sessizliği benim için yeterli bir cevaptı. Kalp atışlarım hızlanırken kararlılıkla ona baktım. Cmesis'in dişleri karanlıkta parıldadı. "Sen onu iterken yüz ifadesini *izlemek istiyorum.*"

"Kanala düşerse ne olacak?"

"Tüm sıfı dağılacak ve Düğüm başlamadan yok olacak."

Rast'ın gözlerinde kızıl gözyaşları birikse de gözlerini kırpmadan bana bakmaya devam etti. Tekrar "*lütfen*" demedi. Yalvarmadı. Başını dik tutmaya çalışıyordu.

"Bir ihtimal daha var," dedim gözlerimi zar zor Cmesis'e çevirirken. "Rast'ı *düzelt*, Leon'un iblise dönüşmesini *durdur* ve arkadaşlarımı rahat bırak. Karşılığında ben..." Sertçe yutkundum. "Kanala giren *ben* olayım."

Cmesis'in yeşil gözleri zümrüt gibi parladı. Dudağının köşesi yukarı kıvrılırken kaşları havaya kalkmıştı. "*Bir ölümlünün fedakârlığı*..." Düşünceli bir şekilde duraksadı. "Kısa hayatında *sonsuz mutsuzluğu* kabul ediyor musun?" Sesi tende kayan ipek çarşaf gibiydi. "Rast'ın sana ihtiyacı kalmayacak. Yanında kalacağını mı sanıyorsun? Tanrılar ihtiyacı kalmadığında insanları bırakıp gider. Onu besleyen sıfın *tamamen* lekelenecek."

Hazal ve Leon dehşet içinde kafasını iki yana sallıyorlardı, konuşsalar da onları duyamıyordum. Dudakları boş yere oynuyordu. Bakışlarımı Rast'a kaydırdığımda hâlâ sessizce beni izlediğini fark ettim. Olan biteni anlıyor muydu?

Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Sana verebileceğim *tek* gösteri bu." Hasetlik Tanrısı'nın gizli arzusu buydu. Bir eğlence. Bir gösteri.

Cmesis, Rast'ı geride, karanlığın içinde donmuş bir halde bırakarak yanıma geldi. Elini akıcı bir hareketle bana uzattı. "Anlaşmayı kabul ediyorum," dediğinde parmaklarından uğursuz, koyu yeşil bir ışık süzüldü. "Sana düşen kısmı yaptığın anda arkadaşlarının *asıl göz*'ünü üç haftalığına kapatacağım ve Rast'ın zihnini özgür kılacağım. Fakat seni uyarmalıyım... Kanaldan çıktığında hiçbir şey eskisi gibi *olmayacak.*" Kelimelerini, şartlarını zihnimde evirip çevirirken kalp atışlarımın uğultusu kulağımı dolduruyordu.

Rast için, diye düşündüm uyuşuk zihnimle. *Leon ve Hazal için.* Ardından elimi kaldırıp Cmesis'in elini sıktım. Yeşil ışığı elimi sarmalamaya başladı. "Anlaşmayı kabul ediyorum," dedim çatlayan sesimle. "Kanala atlayacağım."

Cmesis'in yüzü gülümsemeyle aydınlanırken ağır adımlarla geri çekildi. Elini havada salladığı anda Hazal ve Leon'un bedeni yok oldu. "Onlar..." dedikten sonra soru sormamak için dilimin ucunu ısırdım. "Sanırım geri döndüler."

Cmesis kıvranışımdan zevk alırcasına otuz iki diş sırıttı. "Dediğin gibi," dedi alayla. "*Benim gibi biri* nasıl insanlara zarar verebilir ki?"

Karanlık etrafta dağılırken artık o sokakta olmadığımızı fark ettim. Hemen sağ çaprazımda Rialto Köprüsü duruyordu. Meydana yakındık ancak etrafta kimse yoktu. Bu nasıl mümkün olabilirdi? Buraya nasıl gelmiştik?

Cmesis bana tepeden bir bakış attı. "Karanlığın kendisi yol alır." Piç herif, zihnimi okuyordu. "Hazır mısın?"

Hazır olmak bir his değil, bir karardı. Bu yüzden hazır hissetmiyordum. Bu yüzden korkuyordum. Yine de kafamı sallayarak onu onayladım. Sonsuz mutsuzluğa hangi insan hazır olabilirdi ki? Rast'ın bana ihtiyacı kalmadığında ne olacaktı?

Cmesis'in elinde bir kutu patlamış mısır belirdiğini fark ettim. Ağzına bir mısır fırlatırken bir elini "hadi" dercesine kanala doğru uzattı. "*Onun* zihninin her şeyi görmesini istiyorum. Zihnine biraz göz gezdirdim ve ilginç bir şeyler buldum." Bir an sonra parmağını havada şaklattı.

Ne olduğunu anlamaya çalışırken Rast'ın kızıl bakışlarındaki o çocuksu buğunun kaybolduğunu gördüm. Gözlerini kırpıştırırken etrafa bakındı. Bakışları önce bana, sonra da Cmesis'e döndü. Kanala ne kadar yakın durduğumu fark etmişti.

"Sevgili *Isha*'n senin ve arkadaşları için kendini feda etmeyi seçti," dedi Cmesis kıkırdayarak. "*Küçük* bedeninde de olsa bu anı görmek istersin diye düşündüm."

Rast gözlerini benden ayırmadı. "Bunu yapmıyorsun."

"Anlaşma yaptım," dedim tek nefeste. "Başka yolu yoktu, Rast. Sen büyümüyordun. Leon iblise dönüşüyordu. Zaman yoktu." Gözlerimin dolmasına engel olamasam da gülümsemeye çalıştım. "Bana... Bana ihtiyacın kalmadığında ne olacak, Rast?"

Yüzündeki kafa karışıklığını görmek nefesimi tutmama neden oldu. Bir çocuğa ait yüzünde duygularını saklayamıyordu. Dili bana yalan söyleyemiyordu.

Rast bu sorunun cevabını bilmiyordu.

"Haza' ve Leon'la ilgilen, Rast." Sol gözümden yanağıma bir

damla gözyaşı süzüldü. Sarsak bir adımla sırtımı ona döndüm. Bakışlarımı ay ışığının yansıdığı kanala çevirdim. Kanaldaki su her zamanki durgunluğunda değildi. Bir şeyleri yutmak istiyormuş gibi göğe yükselmeye çalışırcasına kıpırdanıyordu. Sanki iblisler onları neyin beklediğini anlamıştı.

Yüzündeki ifadeyi görmek istediğime karar verdim. Sırtımı kanala dönüp geriye doğru bir adım atmadan önce ona baktım.

Sanki Morana o anı bizim için dondurmuştu. Hevesle bana bakan Cmesis, suların bana doğru uzanışı... Ve Rast. Rast'ın gözlerindeki tüm duygular. *Dehşet, şaşkınlık, korku.*

Biraz sonra hepsinin görüntüsü bulanıklaştı.

İblisli sular beni sahiplenircesine karşıladı.

27

ELİMİ TUT, KAYBOLMAK İSTEMİYORUM

Gözlerim refleks olarak kapandı. Kulaklarımın içini dolduran sudan uğursuz bir uğultu geliyordu. Ceketim suyla şişerken bedenimi düzelttim ve ayaklarımı bisiklet sürer gibi hareket ettirmeye başladım. Elbette yüzme bilirken bir kanalda *boğulacak* değildim.

Sadece birkaç saniye karanlık suda debelendim, ardından kafamı sudan çıkarıp arkaya attım. Saçlarım geriye savrulurken bir elimi sudan çıkarıp yüzümdeki suyu sildim ve gözlerimi araladım.

Gözlerim kanalın yakınında dizleri üzerine çökmüş, beni bekleyen kişiye takıldı. Dudaklarımdan kesik bir nefes verdim. Suyun içine asılı kalırken ona bakakaldım.

Rast'ın kızıl gözleri kısılırken, "Jinava," dedi yumuşak bir sesle. Sesi bir çocuğa aitti değildi. O erkeksi ve kalın ton geri dönmüştü. *Rast* geri dönmüştü. Karşımda tanıdığım adam duruyordu. Ayakta olsaydım dizlerim titrerdi.

"Rast," diye soluklandım. Gözlerimin dolduğunu hissedince hızla gözlerimi kırpıştırdım ve gözyaşlarımın yanaklarımdan aşağıya kanalın bir su damlası gibi kaymasına izin verdim. "Ben... seni tamamen *kaybettiğimi* sandım."

Sessizce bana baktı. Kaynayan kızıl gözlerini izlerken ne düşün-

düğünü anlamaya çalışıyordum. Yüzünün kusursuz, keskin kıvrımlarını ve kirli sakalını fiziksel bir acı hissedecek kadar özlemiştim. Çırılçıplaktı. Ay ışığı yüzünün güzel hatlarını ve bedenini süzüyordu ama en mahrem yerlerini karanlıkta bırakmıştı.

Aniden beni dibe çeken bir şey hissettim. Ne olduğunu anlamadan tekrar suyun altına indiğimde bu sefer hazırlıksızdım. Suyun içinde çığlık atarken ağzımdaki hava, baloncuklar şeklinde yüzeye süzüldü. Hızla suyun içinde dönüp karanlığa baktım ama hiçbir şey bulamadım. Bedenim baştan aşağı ürperirken bu sefer hızla kafamı sudan çıkardım ve ağzıma kaçan suyu tükürerek derin bir nefes aldım. Kanalın kenarına doğru kulaç atmaya çalıştım.

İlerleyemedim.

Bir şey beni *dibe* çekiyordu.

"Yardım et!" diye bağırdım Rast'a bakarken. Gözlerim bir an Genesis'e döndüğünde onun patlamış mısır yemeye devam ettiğini fark ettim.

Bir an ona bakıyordum, bir an sonra kafam *tekrar* suya gömülmüştü. Öfkeden ve korkudan kudurmuş bir şekilde suyun içinde beni çeken o güçten kurtulmak için debelenip durdum. Birkaç saniye sonra tekrar kafamı su üstüne çıkarabilmiştim. Hızla kanalın kenarına doğru kulaç atsam da o sona kalan kısa mesafeyi kat edemiyordum. Elimi ona doğru uzattım. "Rast! *Yardım et!*"

Rast bir adım atarak kanala yaklaştı. Kızıl gözlerini elime çevirdi. Kaşlarının arasında bir kavis belirmişti.

Akıntının bedenime asıldığını hissedince elimi indirip iki elimle tekrar kulaç attım. Ardından elimi tekrar uzattım. "Rast?" Sesim çatlamıştı.

Bir zamanlar beni dansa kaldıran, sıkıldığında *bile* bana uzanan o el...

Bu kez bana uzanmıyordu.

Öne doğru uzanmış parmaklarım boşluğa düşerek suya geri gömüldü.

"Karar vermeye çalışıyor." Cmesis'in sesini duyduğumda hızla ona bir bakış attım. Yeşil gözlerinin parıltısı karanlığı kesiyordu. "*Tamamen* kanalın suyuna bulanmışsın. Sana dokunmak onun sıfına ne yapar? Kanalın içinde, iblislerin inindesin. Onları görüyoruz. Her yerine tutunmuşlar, seni aşağıya çekmeye çalışıyorlar. Sıfın *tamamen* onların elinde, artık Rast'ın senden beslenebileceği temiz bir sıfın yok."

"Hayır," dedim panikle. "*Hayır, hayır*... Bana ne olacak?"

"İblislere ait olacaksın," diye cevapladı Cmesis. "Ya da bir iblis olacaksın. Bu da seni... en karmaşık varlık haline getirecek."

Tüm gücümle kulaç atsam da yerimde sayıyordum. Kıyafetlerimin her tarafa doğru çekildiğini, saçlarıma asıldıklarını hissedebiliyordum. Bana tutunan iblisleri görebilecekmiş gibi koluma baktım. İşin aslı, güçlükle oynattığım kollarımın aşağıya çekildiğini hissedebiliyordum. Beni aynı anda hem yanlara hem suyun dibine hem de geriye doğru çeken bir akım vardı.

"Lanet olsun!" diye bağırdım. Gözlerimden dökülen yaşlar hızlandı. "Rast..." Kafam tekrar suya batınca nefesimi tuttum. Birkaç saniye sonra yüzümü yüzeye çıkarmayı başarıp gözlerine baktım. "*Anlıyorum*. Korkunu..." Aşağıya batarken su yutmamak için ağzımı kapattım. Tekrar su yüzeyine yükseldim. "Anlayabiliyorum ama... ben de *korkuyorum*."

Dudaklarımdan bir hıçkırık döküldü. "Beni koruyacağına söz vermiştin!" diye bağırdım çaresizlikle. "Sana inandım! Sana o kadar güvendim ki ben..."

Sana âşık oldum.

Rast kızıl gözlerini yumdu. "Seni uyarmıştım, Jinava. Bana âşık *olmamalıydın*."

Zihnimde yankılanan cümleyi duymak için gücünü kullanmış, ona olan hislerimi duymuştu. Ve tek söylediği buydu. Kalp atışlarımı hızlandıran oydu ama onu sevdiğim için suçlu olan *bendim*.

"Aşk için her şeyi göze alan tek canlı insandır." Cmesis'in sesi kulaklarımı doldurdu. "Bir tanrının kalbi, kalbine düşen herkesi *yakar*."

Seraflar... Aklıma gelen ilk isim onlardı. *Tanrı'nın en yakınları, ona olan sevgisinden yananlar.*

Gözlerimi Rast'tan ayıramadım. Gözleri kapalı durmaya devam ediyor, bana bakmıyordu. Sanki göreceklerinden kaçmaya çalışıyordu.

Bazen bir tanrıya âşık olmak, bir iblise âşık olmaktan beterdir.

Aşk Tanrıçası beni uyarmıştı.

"Yaptığın onca şey..." Sesim titrediğinde bundan nefret ettim. "Her şey kendi çıkarların için miydi, Rast? *Hepsi* mi?" Bana âşık olmaması kabullenebileceğim bir gerçekti. Ama yaşadıklarımızın onun için *gerçek* olmaması... Buna *dayanamazdım*.

Yaşadığımız her şeyin bir anda silinip gittiğini, geriye sadece kahkahalarımın yankısını bıraktığını hissedebiliyordum. Sanki Rast'ın bana uzanan eli hiçbir zaman var olmamıştı.

En büyük korkum, tüm ruhumu kuşatmıştı.

Değersizdim. Kolayca terk edilebilir, kolayca unutulabilirdim.

Oysa Rast'ın her zaman bana ihtiyacı olacağına, hiçbir zaman beni terk etmeyeceğine inanmıştım. Beni unutmayacağını söylemişti. Uzun zaman beraber olacağımızı, eşsiz olduğumu, tadımı sevdiğini...

Ne kadar da aptaldım.

Elimi Rast'a doğru uzattığımda hareketimi hissetmiş gibi gözlerini araladı. Ay ışığı elimin üstüne vuruyor, elimden kanala geri dökülen su damlalarını aydınlatıyordu. Rast'ın bakışları elime çevrildi.

Bana dokunmayacağını bile bile tek elimle kulaç atarken elimi ona uzatmaya devam ettim. *Lütfen*, diye tekrarlıyordum içimden sessizce. *Lütfen sen de gitme.*

Beni terk etme.

Bir an sonra Rast'ın elinde kızıl ışıklar yayan, alevlerle kaplı kılıcı belirdi. Ben suyun üstünde nefes alabilmek için savaş verirken o kılıcının ucunu, sivri tarafını bana doğru uzattı.

"Tut." Sesi duygusuzdu.

Gözlerimi kılıcın sivri ucuna sabitledim. Kılıcın kabzasını kavrarken sivri tarafını *bana* doğrultmuştu. *Birkaç kesik, bolca kan ve belki de birkaç parmak*, diye düşündüm. Ne kadar kötü olabilirdi ki? İblislerin eline düşmekten daha iyiydi.

Kendimi zar zor öne atıp kılıcın ucunu kavramak için uzandım. Dudaklarımın arasından bir çığlık koptu. İşaretparmağım kılıcın ucunu sıyırdı, kılıcın ucunu kavrayamadan parmağımın kanamaya başladığını yarım yamalak idrak edebildim.

Kanalın suyu beni dibe doğru çektiğinde tüm bedenim karanlığa çekildi.

Beni suyun dibine çekmek için acele eden güç, tüm bedenim suya gömülür gömülmez rahatladı. Sırtım suya, yüzüm yüzeye dönük bir şekilde ağır ağır batıyordum. Çırpınmayı bırakmıştım. Dudaklarımı birbirine bastırırken sessizce ağlıyordum.

"İncil tüm erkeklerin yalancı olduğunu söyler." Cmesis'in sesi kulaklarımı doldurdu. "Belki de kutsal kitaplarınız biraz olsun haklıdır."

Artık suyun üstünü net bir şekilde görebiliyordum. Sanki dünyaya farklı bir açıdan bakıyordum. Ay ışığı elinde kılıcıyla ayağa dikilmiş Rast'ın etrafını kuşatıyordu. Dalgalanan su görüntüyle oynarken bile bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum.

Kılıcı elinden kaybolurken Rast bana bakmaya devam etti.

Sesi zihnimde yankılandı. "*Üzgünüm.*"

Belki bu da bir hayaldi. Hayal olduğunu düşünmeye ihtiyacım vardı çünkü son duyduğum sözlerin bunlar olmasını istemiyordum.

Teşekkür ederim, değil. *Yardım etmenin yolunu bulacağım*, değil. *Üzgünüm.*

Sırtını kanala döndüğünü gördüm. Çıplak bedeniyle birkaç adım attığında görüş açımdan çıkmıştı. Şimdi sadece gökte parlayan dolunayı görebiliyordum.

Elim hâlâ suyun yüzeyine ulaşmaya çalışıyor gibi öne uzanıyordu, oysa elimi tutacak kimse yoktu.

Gitme, diye yalvarmak istedim. Dudaklarımı araladım fakat ağzımdan sadece hava kabarcıkları çıktı. İşte o zaman nefesimi tutarken zorlanmaya başladığımı hissettim. Bedenim çabalamaktan yorgun düşmüştü, suyun dibine yavaşça süzülürken hareketsiz durmanın rahatlatıcı bir tarafı vardı.

Ona güvenmiştim. Onu *sevmiştim*. Onunla hayaller kurmaya cüret etmiştim. Yanımda kalacağına inanmıştım. Beni koruyacağına inanmıştım. Onunla dans etmiş, kahkahalar atmış ve delicesine eğ-'enmiştim. Dudaklarını tenimde gezdirmesine izin vermiştim.

Yasak elmadan bir ısırık almış ve kalanını da arzulamıştım.

Tutkunun Tanrısı'na âşık olmuştum.

Neden, neden, neden?

Ciğerlerim acıyordu. Boğulurken kıvranarak ağlamaya devam ediyordum. Gözyaşlarımın kanalın suyuna karıştığını hissedebiliyordum.

Terk edilmiştim.

"*Zihninin içine ilk baktığım andan beri kim olduğunu biliyordum.*" Zihnimin içinde yankılanan ses Cmesis'e aitti. Gözlerimi aralayıp karanlık suyun içinde bir şeyler görebilmeyi umdum. "*Bir Düğüm'de tanışmamış olsaydık, her şey farklı olabilirdi. Rast'ın sana vermediği şansı ben sana veriyorum. Cevabını duymaktan korktuğun, yıllarca içinde taşıdığın sorunun cevabıyla yüzleşirsen kurtarıldığından emin olacağım.*"

Boğulurken bedenim sarsıldı. Ciğerlerim acıyor, bulanık zihnimle sorunun ne olduğunu düşünüyordum. Gerçekler, ölümden ya da bir iblise dönüşmekten daha korkunç olabilir miydi?

"*Kurtulmak istiyorum*," diye tekrarladım zihnimde defalarca.

"*Sana kim olduğunu göstereceğim. Ne olduğunu.*"

Bir süre sonra etrafımdaki sular tamamen yok oldu. Burnumdan bir nefes aldığımda artık boğulmadığımı fark ettim.

Ayakta duruyordum ve etrafımı kaplayan oda, can acıtacak kadar tanıdıktı. Kaşlarımı çatarak odanın içine bakındım. Dağınık odada

düzenli tek şey kitaplıktı. Gardırobum yarı açıktı ve kıyafetlerin yarısı yerlerde, izmaritlerle birlikte yatıyordu. Ezilmiş birkaç sigara paketi yerdeydi. Kitaplığın dibine dizilmiş boş içki şişeleri vardı. Çalışma masasında düzgün duran tek şey kalın yemek tarifleri kitabı ve karamalarla dolu defterdi.

Kafa karışıklığıyla kollarımı öne uzattığımda bedenimi gördüm. Üzerimde hâlâ ceketim vardı. Yani şu an bir anının ya da rüyanın içindeydim. Bedenim boğulmaya devam ederken ruhum geçmişe çekilmişti.

Ay ışığının aydınlattığı yatağa döndüğümde yatakta yatan kendimi gördüm. Kâkülleri yamulmuştu, boynundaki morluklar tenine yakışmıyordu. Yüzündeki makyajı silmeden, ağlayarak uyuduğu günlerden biriydi. Üstelik bunu sadece dağılmış makyajından anlamamıştım.

O günü *hatırlıyordum*. Sildirdiğim dövmem yüzünden sırtım yanıyordu ve ağrı kesiciyle ancak uykuya dalabilmiştim. Tenimdeki acıdan daha ağır olan ise bunu evdeki kimsenin fark etmemesiydi. Ne dövmeyi yaptırdığımı ne de sildirdiğimi fark etmişlerdi. Ne canımın yandığını ne de paramı nereye harcadığımı...

Ailem için bir *hayalettim*.

Birkaç adım atıp odada ilerlemeye cesaret edebildim. Tam o sırada, aralık kapıyı gördüm. Sonra da aralık kapıdan içeriye bakan kişiyi.

Rast'la seviştiğim rüyamdaki gibi babamın kanlı canlı karşımda durması canımı acıttı. Aralık kapıdan bakan babamın yüzünde sıkıntılı bir ifade vardı. Yeşil gözleri karanlıkta renksiz gibi gözüküyordu ve gözlükleri varken bile benim aksime iriyarı, uzun ve formda olan vücudu kendini belli ediyordu. Onu görmek, annemi görmek kadar sarsıcı olmadı. Çünkü onu önceki rüyamda da görmüştüm.

Bir an sonra kapı biraz daha itilerek açıldı. Annemin yüzü bana bakıyordu. Sivri hatlara, *sert* bir güzelliğe sahipti. Dolgun dudakları, dalgalı uzun saçları vardı. Saçlarımı tamamen ondan almıştım. Fa

kat en büyük benzerliğimiz yüzümüzdü. Boyalarla yüzümü değiştirdiğimde bile aynaya bakarken annemin yüzünden kurtulamıyordum. *Her zaman* öyle olmuştu. Annem gittikten sonra bir süre aynaya bakamamıştım. Kendi yüzümü anneme aitmiş gibi kabullenememiştim. Ona benzemekten *nefret ediyordum.*

Annem bir yatağa, bir de babama baktı. Yatakta yatan Jinava'ya bakarken yüzünde soğuk bir ifade vardı.

"Canın mı sıkkın?" diye sordu annem. Ses tonu, konuşma tarzı bile bana benziyordu. Bir zamanlar annem gibi olmayı o kadar çok istemiştim ki, belki de ister istemez biraz ona dönüşmüştüm.

"Sessiz konuş," dedi babam endişeyle. "Uyanacak." Söylediği beni istemsizce gülümsetti. Şimdi bile beni düşünerek yaptıkları en ufak bir hareket beni şaşırtıyordu. Babam gözlüğünü yüzünden çektiğinde daha genç görünüyordu. Gözlüğü cebine sıkıştırdıktan sonra düşünceli bir şekilde odaya bakmaya devam etti.

"Birine kendini siktirip geldiği belli, üzerinden kokusunu alıyorum," dedi annem yüzünü buruşturarak. "Tek yapabildiği bu zaten." Doğruydu. Dövmeciyle yatmıştım. Adamın neye benzediğini bile hatırlamıyordum.

"Bilirsin, iyi yemek yapıyordu."

Annem usulca kıkırdadı. "Sakın bana yemekleri için biraz daha kalmayı düşündüğünü söyleme." Gözlerini babamın yüzüne sabitlemişti. "Yoksa ona karşı *duygu* beslemeye mi başlamıştın?"

Kendimi bunları dinlerken sindirebilecek kadar güçlü bulamadım. Kitaplığımın önüne, yani kapının hemen çaprazına çöktüm ve sertçe yutkunarak onlarla birlikte yatağa baktım. Babam bana karşı duygu *beslemiyor* muydu? Elbette, ikisinin *her zaman* beni sevmediğini düşünmüştüm fakat babam... O biraz farklıydı. O annem gibi tamamen buzdan bir duvar değildi.

"Hayır, hayır!" Sanki bana karşı duygu besleme düşüncesi korkunçmuş gibi konuşmuştu. "Yalnızca... Biliyorsun, kaç yıl oldu? Diğerlerinin yanında bu kadar kalmamıştık."

Omzumun üzerinden onlara baktım. İkisinin de kaslı, yapılı ve formda olan vücudunu süzdüm. Rahatsız edici bir his üzerime çöktü.

"Konsey'in karşısına çıkmadan kendine gelsen iyi edersin," dedi annem sert bir sesle. "Bizden olmayan birine karşı duyguların varmış gibi davranamazsın ve burada daha fazla *kalamazsın*."

Konsey kelimesi zihnimde yankılandı.

"Ah," diyerek iç geçirdi babam. "Biliyorum, *biliyorum*. Fakat iyi bir kızdı, bunu kabullen."

Benden sanki ölüp gitmişim gibi bahsediyordu.

"İyi bir kız olması ne işine yarayacak?" diye çıkıştı annem. Kelimeleri o kadar canımı yaktı ki, ne dediklerini anlamadım. "Aptal arkadaşları bile ondan çok hissediyor, *görüyor*. Ava, ikimizin de başarısızlığıydı. Bunu kabullen ve önüne bak." Derin bir nefes aldı. "Bu saatten sonra *asıl göz*'ü açılsa da onu eğitemeyiz. Hiçbir işe yaramaz. Ve belli ki bu seninle son eşleşmemiz."

Boğazım düğümlenirken hissettiğim dehşet katlanarak arttı.

"Öyle," dedi babam onu onaylarcasına. "*Asıl göz*'ü açılırsa ölecek ve..."

Annem soğuk bir sesle ekledi. "*Asıl göz*'ü açılmamış bir avcı, ölü bir avcıdır. Ölü bir avcı ise avcı değildir."

Avcı.

Tek bir kelime.

Ele geçirmek istediği bir avı olan, genellikle avından güçlü olan kimse.

Birkaç cümle içinde geçen tek bir kelime.

Kapının eşiğinde duran babamın ve annemin görüntüsüne bakarken kıpırdayamadım. Acınası bir şekilde, ilk hissettiğim şey *mutluluktu*. Ufak da olsa bir rahatlamayla birlikte gelen mutluluk... Bu dünyaya *aittim*. Gördüğüm dünyanın bir *parçasıydım*.

Mutluluk sönerken gerçeği idrak ettim. Rast'ın *kaçtığı* o avcılardan biriydim. Anlaşma yaptığım tanrının yaratılıştan *düşmanıydım*.

"Ava, ikimizin de başarısızlığıydı."

Asıl göz'ümün açılmasını beklemişlerdi fakat bu gerçekleşmemişti.

"Bu saatten sonra asıl göz'ü açılsa da onu eğitemeyiz."

Bir avcı olmadığıma kanaat getirmiş ve beni terk etmişlerdi.

İlk zamanlar yanlış bir şey yaptığımı, bu yüzden beni terk ettiklerini düşünmüştüm. Onların istediği gibi bir evlat olamamıştım. Sevilmeyecek biriydim. Hatayı hep kendimde aramıştım ve onların beni bırakıp gitmesine bir neden bulmaya çalışmıştım. Geçmişte düşündüğüm onca şeyden doğru olan tek şey, istedikleri gibi bir evlat olamadığımdı.

Annemle babam *insan değildi.* En azından, normal insan değillerdi. Sportif vücutları, sık sık çıktıkları geziler ve insanların içine az karışmaları... Onlar *avcıydı.*

"Hiçbir işe yaramaz."

Yüzlerine bakmaya devam ettim. Zaman, bu anının içinde donmuş gibiydi. Onların yüzüne uzun uzun bakmamın nedeni sadece söyledikleri değildi. Söyledikleriyle birlikte yüzlerinde beliren hayal kırıklığıydı.

Bir avcı olamadığımı duyduğumda, hiçbir şey hissetmedim. Zaten hayatımdaki her şey olabildiklerimle değil, *olamadıklarımla* ilgiliydi. Başarılı olamamıştım. İş sahibi olamamıştım. Yeterince iyi bir insan olamamıştım. Hayatı kazanamamıştım.

"Asıl göz'ü açılmamış bir avcı, ölü bir avcıdır."

Babam elinde duran gözlüğü iç geçirerek tekrar yüzüne yerleştirdikten sonra, "Denedik," diye mırıldandı. Renkli gözlerini annemin üzerine çevirdi. "Ama hâlâ duygularım var, tatlım. İzin ver de bir günlüğüne yas tutayım."

Annem gözlerini devirdi. "Yolda tutarsın."

Babamın on altı yaşındaki kızı için sadece bir gün yas tutacağını, annemin o bir günlük yası bile hak etmediğimi düşündüğünü işittim.

Ardından bedenleri donup kaldı. Sanki oynayan bir video kaydı aniden durdurulmuştu. Yüzümü onlardan ayırıp zar zor yatakta ya-

tan bedenime çevirdim. Hiçbir şeyden habersiz bir şekilde uyuyordum ve ertesi gün, silinmiş dövmemin verdiği hafif acıyla birlikte evde kimseyi bulamayacaktım.

Birkaç gün sonra ise terk edildiğimi anlayacaktım.

Ağlamak isterken ağlayamadığımı fark ettiğimde bedenimin eksikliğini hissettim. Eğer kendi bedenimle burada olsaydım hıçkıra hıçkıra ağlar, sonra da hepsinden kurtulmak istercesine her zaman yaptığım gibi gülerdim.

Şimdi ise hiçbir şey yapamıyordum.

Kafam karmakarışıktı. Neden bu anı gördüğümü bilmiyordum. Neden bu gerçeklerle yüzleşmek zorunda kaldığımı bilmiyordum. Ve *asıl göz*'ü sonradan açılan biri olarak *ne* olduğumu anlamlandıramıyordum.

"*Cmesis!*" diye seslendim zihnimin içinde. "*Benimle oyun oynamayı kes! Bir avcı olsaydım, gördüğüm tüm ilahlar bunu anlardı!*" Kendi etrafımda döndüm. "*Ne halt yiyorsun?*"

"Bu kadar kızma, *aşkım.*" Sesin geldiği tarafa doğru döndüğümde Cmesis'i gördüm. Üzerinde insanların kıyafetine benzer bir kıyafet yoktu. Sarmaşıklar ve yapraklarla yapılmış gibi gözüken zarif kıvrımlar omuzlarını sarmış, oradan da beline doğru uzanmıştı. Antik çağdaki ilahların heykellerini anımsatan bir şekilde, belinden aşağıya sadece belli bir bölgesini örten sarmaşıklar uzanıyordu. Yüzü onu ilk gördüğümde sahip olduğu kusursuz güzelliği taşıyordu. Tavus kuşu dövmesi gözünün kenarında değildi. Renkli bir taç gibi alnına yayılmıştı ve hareket ediyordu. Saçları o tuhaf, ilahi dalgalanmayla oynaşıyordu.

Odanın içine doğru inerken parmak uçları yavaşça yere değdi.

Cmesis önümde durup bir elini bana uzattı. Sanki benimle alay ediyor, Rast'ın uzatmadığı eli bana hatırlatıyordu. Avuç içi yukarıya doğru bakarken parmaklarının kıvrımı bile parlak ve pürüzsüz gözüküyordu. Omzundaki sarmaşıklar kıpırdanırken bana doğru eğildi. "Zihninde en çok merak ettiğin sorunun cevabını aldın."

Beni neden terk ettiler? Kalbime gömdüğüm soru buydu.

"*Bunlar gerçek olamaz*," diye düşündüm kafamı sağa sola sallarken. *Ruhum çoktan gördüğü gerçeği kabullense de dilim reddediyordu.* "*Rast'ı görene kadar hayatım tamamen normaldi. Beni... Beni bunun için terk etmiş...*" Gözlerimi yumdum. "*...olamazlar.*"

Çenemin altında bir dokunuş hissettim, gözlerim açıldı. Cmesis işaretparmağını çenemin altına dayamıştı. "Sorunu sor." Alnındaki tavus kuşu dövmesi parıldadı.

Elbette attığı yemi yutmadım. Soru cümlemi değiştirirken içimdeki karanlık kök salmıştı. "*Ne* olduğumu söyle."

"Gerçekleri göremeyen bir avcıydın," dedi Cmesis hafifçe gülümserken. "Fakat artık sadece bir avcı değilsin. Ne insan ne iblis ne de avcısın. Sırrını kimseye söylemeyeceğim. Sen kaosun çanlarını çalarken dünyayı yıksan bile sadece seni ve yarattığın karmaşayı *zevkle* izleyeceğim."

Gözleri parıldarken nutkum tutulmuştu. Çenemin altındaki işaretparmağı boynuma doğru kaydığında kıpırdayamadığımı, gözlerimi ondan ayıramadığımı fark ettim. "Sen her şey ve hiçbir şeysin, bir zamanlar olmak istediğin gibi. Avcı olamamış bir avcı, iblislerin sıfıyla kuşatılmış bir insan, zamanı birbirine katan bir Akrep'sin. Seni ilk gördüğüm andan beri özel olduğunu biliyordum."

"*Kimseyi avlamak istemiyorum. Ölmek istemiyorum.*"

"Çünkü korkuyorsun," dedi Cmesis. Şimdi tekrar bana bakıyordu. Ve yakınımdaydı. Hayır, *çok* yakınımdaydı. Ne ara bana bu kadar yaklaşmıştı? "Aynaya bakıp kendi ışığını gördüğünde kör olabileceğini biliyorsun. Tüm bunların seni değiştirmesinden korkuyorsun. Bu dünyayı eski hayatından daha güzel bulmaktan korkuyorsun. Seni terk eden tanrıyı avlamak istemiyor musun?"

Ona hemen cevap veremedim. Cmesis ruhumdaki karışıklığı görürken dudakları yukarı kıvrıldı. "*Tanrın* senin sorularını cevaplayamaz fakat ben cevaplayabilirim. Aradığın cevaplar her zaman bende olacak. Bu yüzden her zaman bana geleceksin." Narin yüz hatları ki-

birle kırıştığında bile gülümsemesi bu kibri örtüyordu. "Olduğun kişiden korkma. Tüm dünyayı yıktığında, seni seyrediyor olacağım."

"*Her şeyin suçlusu sensin!*" Geriye doğru bir adım attım. "*Yaşanan her şey senin suçun!*"

Cmesis üzerime doğru bir adım attı. Yanağımın üstüne bir öpücük kondurdu. Sanki dudakları değil de ipek tenime sürtünmüştü. "Geri dönme vaktin geldi. Taşıdığın yıkım etrafına bulaşmış ve burada dururken bile bir şeyleri berbat ediyorsun."

"*Seni aşağılık piç... Eğer bir avcıysam ilk avladığım tanrı sen olacaksın.*"

Cmesis'in yüzündeki kibirli ifade bir anlığına dağıldı.

Bir an sonra tüm vücudum karanlığın içinde, acıyla kıvranıyordu. Ciğerlerim suyla şişmişti, ölümün etrafımda dolaştığını hissediyordum. Bedenimi her yöne çekiştiren o güce karşı koymam imkânsızdı. Dişlerimi birbirine bastırdım.

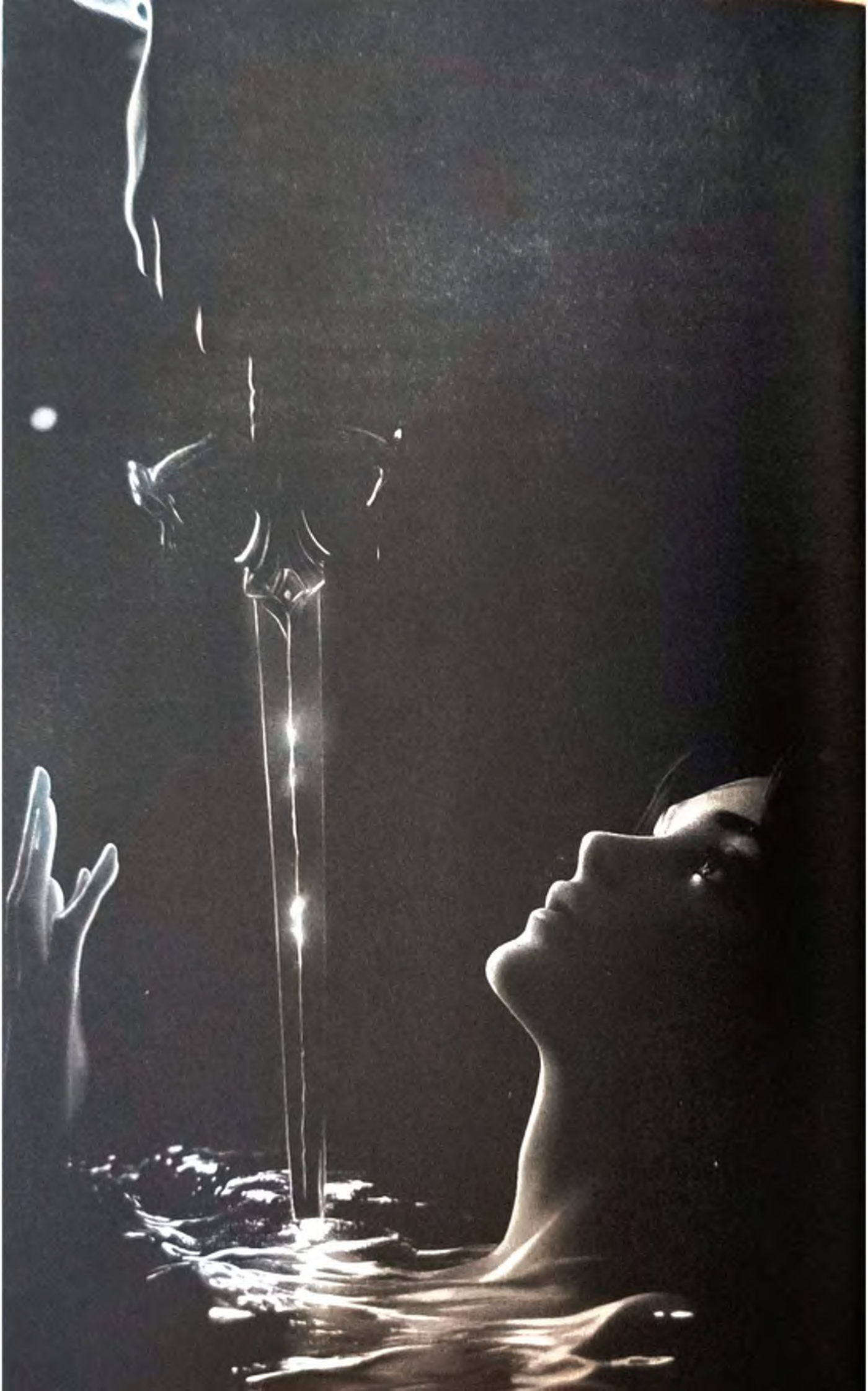
Ölmek istemiyordum.

Rast, diye seslendim panikle. Şimdi bile kurtarılmak için yalvarırken aklıma gelen ilk isim oydu. *Tanrım, Uha, Cmesis... Beni duyan kimse yok mu?*

Elbette yoktu. Sesimi duyuyorlardı ancak bana yardım edecek kimse yoktu.

Kulağımı dolduran kalp atışlarım gittikçe yavaşlıyordu. Korkuyordum ve bu korkunun nedeni ölüm korkusuydu. Benzeri olmayan bir acıyla tam şu anda yaşamımın sonlanacağını hissedebiliyordum. Buna rağmen kalbimin vuruşları yavaşlasa da güçlüydü.

Bedenim gittikçe hareketsizleşirken ruhum hâlâ yaşamak için çırpınıyordu.

28

Kurtarıcı Avcı Ve Terk Eden Tanrı

Ölüm.

Bu kadar mıydı? Her şey bu noktada mı sonlanacaktı?

Bedenim bana bir insan olduğumu hatırlatıyordu. Tek bir yaşamım vardı. Dünyadan silinecek ve bir daha geri dönmeyecektim. Dünyadan *siliniyordum* ve...

"*Bu... insan mı?*"

Tırtıklı, beceriksiz İngiliz aksanına sahip ses bir insana ait değildi. İblisleri göremiyordum fakat görünüşe göre onları *duyabilmeye* başlamıştım. Ciğerlerimdeki tüm nefes tükenmişti, sadece canım yanıyordu ama bir türlü bilincim kapanmıyordu.

Huzurla boğulamıyordum bile! "*Seni aciz iblis!*" diye düşündüm hırsla. "*Aksanın berbat!*"

"*Bu niye böyle?*" Bu iblisin sesi başkaydı, yine de aynı şekilde boktandı.

Kendi zihnimde sesin sahibine bağırdım. "*Ucube varlık, asıl sen neden böylesin? Beni ne hakla suyun dibine çekersin?*"

Ağzıma dolan suyu yutarken açık dudaklarımı kapatmayı denedim ancak vücudumu kontrol edemiyordum.

"*Anne, Fenik'i yuttu!*" Bu seferki ses tiz ve cılızdı.

Uyuşmuş zihnimle neler olduğunu anlamaya çalıştım. Ağzımdan içeriye iblis kaçmış olamazdı, değil mi?

Sonra bir çığlık duydum.

Delirdiğimi düşündüm fakat ses benden geliyormuş gibiydi. Daha doğrusu... içimden geliyordu. Hamile olmadığıma göre Fenik'i yutmuştum. "*Siktir ya,*" diye düşündüm. "*Siktirip gidin! En azından huzurla ölmeliydim!*"

"*Anne,*" diye ağladı aynı tiz ve cılız ses. "*Anne! Fenik...*"

İblislerin *çocuğu* mu vardı gerçekten? Bu kanalda ne halt yiyordu bunlar?

"*Neden pes etmiyor?*" dedi başka şaşkın bir ses. Daha insani konuşuyordu.

Benden mi bahsediyordu?

"*Fenik'i yedi,*" dedi aynı iblis ağlamaklı bir sesle. "*Annem neden bir şey yapmıyor?*"

"*Çünkü senin annen yok ya, aptal! İblisiz biz!*"

"*Ben kendimi insan gibi hissediyorum, Fenik'i yedi o! Adalet istiyorum!*"

Fenik çağrıya cevap verir gibi karnımda çığlık attı. *Adaletleri* tam olarak ne olacaktı? Beni parçalamayı mı düşünüyorlardı?

Sabırla, daha *hızlı* ölüp bu muhabbetten kurtulmak için acıyla bekledim.

"*Beni de yemeye çalışıyor!*"

"*Kaçın, kaçın! İnsan bu! Delirmiş!*"

"*Asıl siz delisiniz,*" diye kükredim zihnimin içinden. "*Defolup gidin de huzur içinde öleyim! Beni aşağıya çekerken ne düşünüyordunuz ki?*"

"*Bunun sıfı yenir mi?*"

"*Yenmez,*" dedi başka bir iblis. "*Görmüyor musun? Bizi yiyor! Bizi yiyerek kanalı ele geçirecek ve kanalların hepsini insanların yapacak! Bu normal bir insan değil!*"

"*Avcı mı?*"

Ölürken ne olduğumun gerçekten bir önemi var mıydı? Ayrıca neden gözlerim patlarcasına ağrır, karnım şişer ve ciğerlerim alev almış gibi sızlarken bir türlü ölemiyordum? Saniyelerin dakikalar olması bunun gibi bir şey miydi? Yoksa Fenik'i yuttum diye mi böyle bir şey olmuştu?

"*Bence kaçalım*," diye önerdi bir tanesi.

Ölüyor olmasaydım, hissettiğim rahatlamayla ağlayabilirdim. Etrafımda çığlıklar yankılanıyordu.

"*Kaçın, kaçın!*"

Hepsi bağırışırken hayatımda duyduğum en berbat kakofoni kulaklarımı doldurdu. Nihayet sona yaklaştığımı hissedebiliyordum. Sesler gittikçe uzaklaşıyordu. Yalnızdım. Gözümün önünden eksik çocukluğum, restorandaki kaosta bağırışlarımız ve hayatıma dokunup geçen yüzler geçiyordu. Her anı ufak bir ışıkla parıldıyor, ardından sönüyordu.

Parmaklarımdaki karıncalanmayı hissettim. İblisleri görmekten korktuğum için gözlerimi açmadım fakat o hisse odaklandım. Kolumu kendime çekmeye çalışsam da bir şey buna engel oluyordu. Gözlerimi zar zor araladığımda parmaklarımda olan karıncalanmanın nedenini gördüm.

Biri tüm parmaklarını tek tek parmaklarımın arasından geçirip elimi kavrarken gözlerim irileşti.

Biri elimi tuttu.

Daha derine batmama izin vermedi.

Yüzeye yaklaştığımızı hissederken zihnim bulanıktı. Ay ışığı beni yukarı çeken bedeni aydınlattı. Yüzü karanlık suların içinde gözükmüyordu ama gümüşi saçları suyun dibinde bile ay ışığıyla parıldıyor, suyun içinde dalgalanıyordu. Bir eli belimi kavrayıp beni kendine doğru çekti.

Gelecekte bana *âşık olacak* gümüşi saçlı bir adam görmüştüm ve o hemen karşımdaydı.

Bir geleceğim *vardı*. Henüz ölemezdim.

Gözlerim kapanıp dünyam kararırken kendimi güvende hissediyordum. Gözlerimi açtığımda tekrar yüzeyde olacağımı biliyordum. Belki sıfım sonsuza dek kanalı besleyecekti fakat bu baş edemeyeceğim bir şey değildi. Karşısına dikildiğimde Rast'ın yüzünün alacağı şekli ve...

Kurtarıcımı merak ediyordum.

Su beni beşik gibi salladı ama belimde duran el beni bırakmadı.

Hayattaydım.

Zihnim uykudan uyanırken bedenimde ve etrafımda olan biteni adım adım hissediyordum. Islak saçlarımın bir kısmı yüzüme yapışmıştı. Üzerimdeki kıyafetler tamamen ıslaktı ve *donuyordum*. Düz bir zeminde yatıyordum. Kapalı bir alanda olduğumu tahmin etmem zor olmadı, bir hava akımı yoktu.

Tam olarak neler olmuştu?

Rast. Bana bakışı, kılıcın sivri tarafını bana uzatışı ve ben iblisli sulara batarken sırtını dönüp gidişi... *Üzgünüm*. Tek dediği bu olmuştu. Etrafımda su dalgalanmıyorken ne yaptığının acısı daha keskin bir şekilde içime işledi. Hayattaydım ancak o beni ölüme terk etmişti. Göğsümde beliren ateşi hissedebiliyordum.

Gümüşi saçlara sahip o adam beni kurtarmıştı. Bayılmadan önce bazı küçük detayları hatırlıyordum. Tutuşunun nazik olduğunu, suyun üstüne doğru çekildiğimi, beni yere yatırıp suni teneffüs yapmasını ve defalarca kez öğürüp su kustuğumu...

Peki şimdi *neredeydim?* Gözlerimi açmaya cesaretim yoktu.

Kıpırtısız bir şekilde yatmaya devam ederken duyabileceğim seslere odaklanmaya çalıştım. Lore'nin falından anladığım kadarıyla beni kurtaran adam sıradan bir insan *değildi*. En azından benim görebildiğim dünyayı o da görebiliyor olmalıydı. Buna rağmen kanallardaki iblislerden *haberdarken* mi suyun içine atlamıştı? Haya-

tı boyunca hissedeceği iyi duyguları kanaldaki iblislere kaptırmayı göze mi almıştı?

Rast yaşadığımız her şeye rağmen beni *terk etmişti* ve bir *yabancı* beni kurtarmıştı.

Soğuk vücudumdaki tek sıcak şey, göğüs kafesimi kavuran nefretimdi. *Rast, Rast, Rast...* Onu *asla* affetmeyecektim. Damarlarımda dolaşan kısık bir ses, "İntikam," diye fısıldıyordu. Sanki bir avcı olduğumu bilmem, onun kanını dökmeyi isteyen yanımı uyandırmıştı. Onu dizleri üzerinde görmek istiyordum ama bu sefer beni tatmin ederken değil, onun boynuna bıçağı dayadığımda olmasını diliyordum.

Rast'tan nefret ettiğim kadar kendimden de nefret ediyordum. İnsanları hayatım boyunca yeterince yanıma yaklaştırmamış, sonra da onun çizdiğim çizgileri kırıp geçmesine kendi ellerimle izin vermiştim. Ben... *zayıftım*. Ona bir insan gözüyle bakmış, kendinden başkasını önemseyecek bir kalbi olduğuna inanmıştım. *Yanılmıştım*. Tüm korkuları ve endişeleri *kendisiyle* alakalıydı.

Tek umudum en azından Leon ve Hazal için işleri yoluna koyacak kadar beni *umursamasıydı*. Beni terk etmişti ama bunu hangi ölçüde yapmıştı? Arkadaşlarımı da umursamadan çekip gidecek miydi?

Ben bir *insandım*, o ise bir *tanrıydı*. Aramızdaki ayrımı daha önce hiç bu kadar net hissetmemiştim çünkü ikimiz de kırılgan insan bedenindeydik.

Terk edildim, terk edildim, terk edildim...

Bir kez daha.

Ondan nefret ederken bile ona âşıktım. Canımı en çok yakan, kapalı gözlerimin arkasında gözyaşlarımı biriktiren şey buydu.

Hayatımdaki insanlar her zaman az olmuştu. Az ve öz. Kendime birini severken beni terk edecek kadar yakınımda olmamasına özen göstereceğimi tembihlemiştim. Leon ve Hazal farklıydı fakat onların dışındakiler... Birini ne kadar yakınıma alırsam, beni o kadar

hayal kırıklığına uğratacağını bilerek yıllarca yaşamıştım. Rast'la tanışmak ise kafamı karıştırmıştı. Ben sanmıştım ki...

Beni terk etti.

Kapalı gözlerimin sızladı. Yaşlar gözlerimde birikse de dışarıya akmadılar. Bunun yerine ıslaklığın gözümde dolaşıp durduğunu hissettim.

Adım sesleri duyduğumda hiçbir tepki vermedim. Zaten istesem de verebileceğimden şüpheliydim. Bedenimin benim kontrolümde olmadığına yemin edebilirdim. Yavaşça, uzun aralıklarla nefes alıp vermeye devam ediyordum.

Adımlar duraksadığında yanımda durup bana baktıklarını hissedebiliyordum. Bakışları tenimi karıncalandırıyordu.

"Uyanacak mı?" Konuşan kişi bir erkekti ve sadece ses tonundan ergenliğe yeni girdiğini tahmin edebiliyordum. "Onu *kutsal suyla* ıslatmak işe yarayacak mı?"

Beni *kutsal suyla* mı yıkamışlardı?

"Elbette *uyanacak!*" Cevap tuhaf bir aksanla İngilizce konuşan bir kadından gelmişti.

"Ama iblisler..."

Bingo!

Beni kurtaranlar *normal* insanlar değildi.

Buradan çıkmalı, Rast'ı bulmalı ve iblise dönüşmek üzere olan Leon'u düzelttiğinden emin olmalıydım. Daha sonra Rast'la ne yapacağıma karar verecektim. Onun ismini her düşündüğümde bir avcıya dönüşüp onu her yerinden bıçaklama isteğinin içimde belirmesine henüz engel olamıyordum. Engel olmak *istemiyordum.*

"İblislerin kanalların en ucuna geri çekildiklerini söylemedin mi, Simon?" dedi bir süre duraksayan kadın azarlarcasına.

"Evet. Cmesis'in avından sorumlu Sefer'i de bilgilendirdik. Beni bir dinleseydin! Peşinde dolanmamın nedeni buydu! Yüzünü görünce ne söyleyeceğimi unuttum."

Cmesis'in avı mı? İblis avcıları mı, yoksa ilah avcıları mı olduklarına hâlâ karar verememiştim.

"Ne diyeceğini unutman benim suçum mu?" Kadının sesi sertleşmişti.

"Varvara bir saniyeliğine şu ifadeyi takınmayı bırak," diye homurdandı kadının Simon dediği oğlan. "Sefer'leri bize neler döndüğüyle ilgili hiçbir fikri olmadığını söyledi. Onun avcıları kanallardaki değişimle Cmesis'in bir alakası olduğunu düşünmüyorlar."

Adının Varvara olduğunu öğrendiğim kadın hımm'ladı. "Cmesis bile iblislere bulaşacak kadar hırslı değil," dedi yavaşça. *Ah, tabi...* "Muhtemelen bunu yapan *lanetli ilahtı*."

Rast mı? İblisleri *ben* korkutmuştum! Benim başarım nasıl olurdu da onun üstüne kalırdı? Tabii bir insanın iblisleri korkutup kaçıracağını düşünmemeleri normaldi ama... Canla başla suyun altında mücadele eden *bendim!*

"Bu gece onu avlayabileceğimizi sanmıyorum," diye mırıldandı Simon. Beni kurtaranlar *Rast'ın avcıları* mıydı? Kader gerçekten çok *tatlıydı*. "Sefer suya dalmadan önce onun sıfını kuvvetli bir şekilde hissedebildiğini söylemişti ama kanaldan çıktığından beri doğru düzgün konuşmadı. Sanırım bu geceki avı iptal edecek."

Evet, iptal olması gerekiyordu! Rast, Leon'u düzeltmeden *yakalanmamalıydı*.

"Ne ziyan ama," diye homurdandı Varvara. "Her neyse. Sence kadın *onu* kusabilecek mi?"

Karnımda bir hareket hissettim. Bedenimi kıpırdatabilseydim hızla doğrulur ve karnımı yumruklamaya başlardım. Ya da boğazıma parmak atarak kusmaya çalışırdım çünkü...

Bir dakika... *Hâlâ* orada olamazdı değil mi?

"*Aaaaaaaaaaaaaaaa!*"

Tiz sesi zihnimin içinde sağa sola dolanıp dururken dehşete düştüm. Fenik *hâlâ* karnımın içinde miydi? Bu aptallar bana onu kusturacak bir yol bulamamış mıydı? Midemin içinde *ismi olan* bir iblis

vardı! Kontrol edebildiğim tek şey olan nefeslerimin kontrolden çıkmaması için tüm gücümü kullandım.

"Onu uyandırana kadar iblisin çıkmasını beklesek iyi olur," dedi Simon karamsar bir tavırla. "Kafayı sıyırmasını istemeyiz."

"Ondan bana ne?" diye tersledi Varvara. Şey... sanırım bu kadar nefret dolu bir şekilde bahsettiği bendim. "Sefer o uyanana kadar Atima'nın kendisine bakmasına izin vermiyor." Sefer beni kurtaran kişinin ismi miydi? *Hayır*... Daha çok kulağa bir lakap ya da hitap şekli gibi geliyordu. Cmesis'i avlayacak bir Sefer'den de bahsetmişlerdi. "Sıfının ne halde olduğunu gördün mü sen? Bu haldeyken ava devam edemeyiz!"

"Şey..."

"Ya sıfı kanala bağlanmışsa?" diye devam etti Varvara. "Atima'nın onu görmesi gerek! Konsey basit bir insan için bu riski aldığını duysa delirir!" Varvara kesinlikle katı kuralları olan bir avcıydı. Tam da Rast'ı acımasızca yok edebilecek türdendi.

Varvara kısa bir sessizliğin ardından bana ne yapacağına karar verdi. "Onu uyandırıp buradan gönderelim. İblisin formu zayıf, yakında kendi kendini yok eder."

"Demek istediğin şey mi..."

"İnsan boşaltım sistemi," dedi Varvara boğazını temizleyecek. "Kısaca onu sıçacak."

Bir dakika...

Ne?

Ne demek *sıçacak?* Ben Fenik'i mi çıkartacaktım?

Fenik de bu konu hakkında benim kadar dehşete düşmüş gibiydi çünkü öncekinden de daha tiz ve uzun bir çığlık attı. Minik bir iblis olarak en büyük hayalinin yutulup boşaltım sistemiyle çıkartılmak olmadığını tahmin etmem çok da zor değildi.

"Ah! Uha kahretsin, şunun sesine bak!" dedi Varvara yüksek sesle.

"İnsan onu duyamaz, değil mi?"

Kesinlikle duyuyordum!

Ayağıyla yerde ritim tutmaya başlayanın Varvara olduğunu tahmin ettim. "*Asıl göz*'ü kapalı."

Fenik karnımın içinde çılgınca sağa sola çarpıyor, ağlar gibi sesler çıkarıyordu. İçimde *bu şeyle* beni bırakmalarını istemiyordum! Bunlar nasıl avcılardı böyle? Karnında iblis olan bir insanın gitmesine izin mi vereceklerdi?

Başka adım sesleri yaklaştığında hızla ne yapacağımı düşünmeye başladım. Onlardan Leon konusunda yardım isteyemezdim. Eğer Leon iblise dönüşürse, onu avlamak isterlerdi. Dönüşmemişse de ona engel olabileceklerini sanmıyordum. Leon'un durumunu sadece bir ilah çözebilirdi.

Terk edildiğim yere, Rast'ın yanına geri dönmem gerekiyordu.

Başka şartlar altında olsaydık ve Leon bu durumda olmasaydı avcılara doğru yolu gösterir, Rast'ın ensesine dayanmalarını *sağlardım*. Yok olmadan önce bana korkuyla bakmasını, onu *terk ettiğimi* görmesini istiyordum.

Belki de avcılar haklıydı. Belki de dünya, Yedi Ölümcül Günahın İlahları yokken daha iyi bir yer olacaktı. Geç de olsa *asıl göz*'ü açılmış bir avcı olduğumu öğrendiklerinde beni yanlarına alırlar mıydı?

Tok bir erkek sesi içeride yankılandı. "Beni onunla *yalnız* bırakın."

"Sefer..." Varvara duraksadı. "Tabii."

Uzaklaşan adım seslerinin ardından kapanan kapıyı işittim. Bir süre sonra, "Kapı mı dinleyeceksiniz?" dedi Sefer iğneleyici bir sesle. Adım sesleri iyice uzaklaştı.

Sefer bana yaklaştı. Neler olacağını beklerken midemde duran Fenik bile kaskatı kesilmiş gibiydi. Birbirine çarpan camın sesini duydum. Parmaklar dudaklarımı araladı. Ardından soğuk bir sıvı dudaklarımın arasından döküldü. Ne olduğunu bilmediğim ekşi sıvıyı yuttum.

"Uyanık olduğunu biliyorum."

Vücudumdaki katılığın gevşediğini, hareket edebilecek hale geldiğimi fark ettim. Gözlerim aralanırken dirseklerimi yere dayayarak hafifçe doğruldum.

Sarı mum ışıklarının aydınlattığı küçük bir odadaydık. Şamdana tutturulmuş bir mum karşımdaki adamın vücudunun yarısını aydınlatıyor, diğer yarısını karanlıkta bırakıyordu.

Kurtarıcımı ilk kez bu kadar net görüyordum. Islanmış kot pantolonunu çıkarmamıştı. Üstü tamamen çıplaktı ve mumun ışığı belli belirsiz kaslarının hatlarını aydınlatıyordu. Gümüşi saçları parlıyordu. Yüzünde ise saçlarıyla aynı renkte, gözlerinin üzerini örten, işlemeli bir maske vardı. Maske yüzünün zarif güzelliğini kapatmamıştı. Rast bana avcıların da güzel olduğunu *söylemeliydi.*

Onunla ilgili iki şey biliyordum.

Birincisi, gelecekte bana âşık olacağıydı.

İkincisi, Rast'ın avını yöneten lider olduğuydu.

"Sanırım sana bir teşekkür borçluyum," dedim istemsizce sırıtırken. Karnımdaki iblisin varlığını bile unutmuştum.

Mumun ışığı açık gri gözlerinde titreşti. Sessizce elini bana uzattığında bir el aynası tuttuğunu fark ettim. Gözlerimi kısarak eline bakarken uzanıp aynayı elinden aldım. "Bu ne için?"

"Aynaya bak."

Oturur pozisyona gelip aynayı yüzüme kaldırdım. Aynadaki yansımamı görünce nefesimi tuttum. Bir gözüm kahverengi, bir gözüm kızıldı. Kızıl gözümün ışığı yanıp sönüyordu, Rast'ın gözlerinin aksine gözümün içinde bir nehir yoktu.

"Aynaya bakıp kendi ışığını gördüğünde kör olabileceğini biliyorsun." Alçak Cmesis benimle *dalga geçiyordu.*

"Neredeyse bir iblise *dönüşmüşsün*." Donuk hareketle aynayı indirip gözlerimi Sefer'in gri gözlerine çevirdim. "Gözlerini diğerleri varken açmanı istemedim." Elini bana uzattığında avucunda duran beyaz şişeyi fark ettim. Tereddütle elinden şişeyi aldım. "Göz damlası," diye devam etti. "Gözünün rengini gizlemeni sağlayacak."

Parmaklarım şişenin etrafını sıkıca sardı. "Kim olduğumu biliyor musun?"

Sefer ellerini ıslak ceplerine koyup doğruldu. Maskesiyle bana tepeden bakarken düşünceli gözüküyordu. "Onun *isha*'sısın."

"O zaman neden bana yardım ediyorsun?" diye sordum alçak sesle.

"Çünkü *bizden* birisin." Kafasını omzuna doğru eğdi. "Ne kadar... güçsüz olsan da." Bir süre sessizce tepkimi inceledi. "Merak etme, bunu diğerleri anlamadı. Herkes senin ne olduğunu kolaylıkla hissedemez."

Bana tepeden bakması sinirlerimi bozmaya başlamıştı. Ayağa kalkıp tam karşısında dikildim, benden birkaç santim uzundu. Islak ayakkabılarımın verdiği vıcık his tüylerimi ürpertti. "Ne istiyorsun?" diye sordum sert bir sesle. Bir çıkarı olmalıydı.

"Seni incittiğinde gelecek bir yerin olduğunu bilmeni istiyorum," diye devam etti Sefer nazik bir sesle. "Tanrılar *isha*'larının hayatını mahveder. Seni mahvettiğinde, başka bir hayatın olduğunu hatırla. Onu beslemene gerek kalmaz, onu *avlarsın*. Canını yaktı, değil mi? Bunu çoktan istiyorsun."

Kalp atışlarım hızlanırken gözlerimi kırpıştırdım. Gördüğüm görüntülerde bir gün onun yanına döneceğimi tahmin edebiliyordum. Bu Rast'ı avlamaya karar vereceğimi mi gösteriyordu?

"Beni öylece serbest mi bırakacaksın?"

"Göz damlanı sıktıktan sonra." Maske gizlese de bir şekilde kaşlarını kaldırdığından emindim. "Yarı iblis, yarı avcı olduğunu diğerlerinin görmemesi gerekiyor."

"Beni öldürürler," dediğimde Sefer sadece yüzüme bakmakla yetindi. Beni reddetmemişti. "Beni öldürme ihtimaliniz varsa, bir gün neden yanınıza döneyim?"

Sefer göz devirdi. "Boğularak ölmedin çünkü Cmesis'in gücü seni *koruyordu*. Onunla bir anlaşma yapmış olmalısın. Zeki bir kadın olduğuna eminim. Avcılarla anlaştığında da hayatta kalmanın bir yolunu bulursun. Onlara istedikleri bir şeyi sunarsan..."

"Rast'ı..." dedim cümlesini tamamlayarak. "Ya da Yediler'in *hepsini*."

Gri gözleri oyunbaz bir edayla parıldadı. Dürüst görünümlü olduğuna karar verip tüm sorularımı sıralamaya başladım.

"Beni şimdi, öylece bırakacak mısın?" diye sordum tekrar.

Sefer kollarını göğsünde kavuşturdu. "Önce göz damlası."

"Beni takip etmeyecek misin?"

Omuz silkti. "Hayır."

"Beni onu avlamak için kullanmayacak mısın?"

Dudaklarında bir gülümseme şekillendi. "Sen olmadan onu *avlayamayacağımı* mı sanıyorsun? Seni daha önce defalarca kez onun yanında gördüm. *Tekrar* karşılaşacağız."

Avcılar her adımımızı izliyor muydu? O zaman neden daha önce saldırmamışlardı?

"İblise dönüşmemi durdurabilir misin? Ya da... beni karnımdaki iblisten kurtulabilir misin?"

"Bunun için tanrına dönmen gerekecek."

Derin bir nefes alıp elimdeki şişenin kapağını açtım. Damlalık ucunu birkaç damlayla doldurduktan sonra kafamı geriye yatırıp yıllarca yalnız yaşamanın deneyimiyle gözüme tek seferde döktüm. Gözümde bir acı belirdiğinde bir elimle gözümün üzerini kapattım. Dişlerimi birbirine bastırıp tısladım. Bedenim kıvranırken acıyla öne eğildim.

Doğrulduğum gibi aynayı kaldırarak gözüme bir bakış attım. Kızıl gözüm acı kahveye dönmüştü ama hâlâ asıl rengine dönmemişti.

"Günde bir kez yapman yeterli olacak," dedi Sefer. "Bittiğinde lens de kullanabilirsin. Tam rengine dönmesi biraz zaman alıyor."

"Teşekkür ederim," dedim küçük şişeyi cebime geri koyarken. "Konuşmamız oldukça *keyifliydi* ama artık gitme vaktim geldi."

Sefer kararımı umursamış gibi gözükmüyordu. "Sana kapıya kadar eşlik edeyim." Kapıyı benim için açıp önden gitmemi bekledi. Gözlerimi ileriye çevirdiğimde evin küçük olduğunu fark ettim. Dış

kapıya uzanan küçük bir koridor vardı. Sefer'in otoritesi kendini belli ediyordu. Sanki diğer avcılar evrenden silinmişti.

Kapısı açık odalardan içeri birkaç bakış atsam da kimseyi göremedim. Bir odada tabut olduğunu görünce gözlerimi kırpıştırıp hızla önüme döndüm. Sefer önüme geçip dış kapıyı açtı. Dönüp ona baktığımda bana uzattığı kartı gördüm. "Telefon numaram," dedi düz bir sesle. "Lazım olursa diye."

Dudaklarım kıvrıldı. "İçimden bir ses, bir gün lazım olacağını söylüyor." Bakışlarımı karta indirip sadece telefon numarasının yazdığı kahverengi karta baktım. Telefon numarasını birkaç kez okuduktan sonra neredeyse ezberlemiştim. Kartı katlayıp ıslak kotumun cebine koydum.

Kafamı kaldırarak gri gözlerine baktım. "Tekrar karşılaşacağız."

Sırtımı ona dönüp merdivenlerden indim. Bedenimi zar zor dik tutuyordum. Bir süre sonra kapının kapatıldığını duyduğumda hâlâ aramızda geçen konuşmayı idrak etmeye çalışıyordum. Avcılar vahşi değildi. Bana zarar vermemişti, gitmeme izin vermişti.

Üstelik benim bir avcı olduğumu anlamıştı.

Rast'ın bunu anlayıp anlamayacağını merak ediyordum.

Islak kıyafetlerimle geceye çıktığımda kollarımı kendi etrafıma sardım. Tir tir titrerken binadan uzaklaşarak hızla yürümeye başladım. Dönüp son kez binaya baktığımda aradığım hareketliliği zar zor yakaladım. Bir gölge karanlık bir pencereden çekildi.

Önüme dönerek bilmediğim sokaklarda ilerlemeye devam ettim. Her adımımda paçalarımdan yere su damlıyordu. Bedenimi hareket ettirmek bile üşümeme neden oluyordu. Kollarımı kendi etrafıma dolayıp sessizce yürümeye devam ettim. Kanalın yanından ilerlerken diken üstündeydim.

Kıyafetlerime ve tenime sinmiş ağır bir koku vardı. Kanalın suyunun o keskin, metalik rutubeti, motor yağı ve küf... Kendi kokuma alışmama rağmen aldığım her nefes midemi bulandırıyordu.

Gök karanlıktı, adımlarım yalnızken nereye gideceğimi bilmi-

yordum. Çok yorulmuştum. Canım yanıyordu. Üşüyordum. Ciğerlerimdeki acıyı her düşündüğümde titremeye başlıyordum. Her adımımda aklımda tek bir kelime yankılanıyordu.

Yaşıyorum, yaşıyorum, yaşıyorum...

Bakışlarımı yerden kaldırdığımda kanalın beni meydana çıkardığını fark ettim. Elimi kaskatı kesilmiş karnıma bastırarak yürümeye devam ettim. Dişlerim birine çarparken bir ara adım atmaya odaklanamadım ve sendeledim. Doğrulup derin bir nefes aldım, geri dönmem gerekiyordu. Leon'a onu kurtarmanın bir yolunu bulacağıma dair söz vermiştim. *Kendime* bir söz vermiştim.

Odaklanmakta güçlük çeken gözlerim önümde duran bir adama takıldı. Rast sırtını duvara dayamış, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Kahverengi, dalgalı saçları darmadağındı, bakışları önündeydi.

Olduğum yerde donakaldım. Beni nasıl bulmuştu?

Rast kafasını geriye yatırıp gözlerini aya çevirdi. Bana bakmıyordu. "Ay bu gece her zamankinden daha güzel, değil mi?"

Ona baktığımda göğsümdeki nefret içimde bir karadelik gibi tüm duygularımı çekti. Tüm bunların arkasında yatan şey ise hayal kırıklığı ve kırgınlığımdı. "*Bunu neden yaptın?*" diye sormak istiyordum. Bir umutla mantıklı bir cevap vermesini, beni bunların yaşanmadığına ikna etmesini istiyordum.

Ona güvenmiştim.

Ona doğru güçlükle birkaç adım attım. Önüne vardığımda, "Bana eve dönüş yolunu göster," dedim alçak bir sesle.

O kadar kaybolmuştum ki, eve dönüş yolunu lanetli bir ilaha soruyordum.

Rast'ın gözleri bana döndüğünde kesik bir nefes verdi. "Seni kurtaran ben olmalıydım."

Günlerce sesini özlemiştim, şimdi ise sadece sessizlik istiyordum.

"Neyse ki beni kurtaracak birileri vardı," dedim kuru bir sesle.

"Kılıcının sivri ucunu uzatmayan..." Rast'ın yüzünde allak bullak bir ifade belirdiğinde onu *yumruklamak* istedim. "...ya da ben boğulurken sırtını dönüp gitmeyen birileri." Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Seninle tek kelime konuşmak istemiyorum. Eve gidelim ve Leon'u düzeltmenin bir yolunu *bul*. Yanına dönmemin tek nedeni bu."

"Onu düzelteceğim." Duraksadı. "Öncesinde beni dinlemen *gerekiyor*."

"Seni dinlemem mi *gerekiyor?*" diye bağırdım aniden. Sesim neredeyse boş meydanda yankılandı. Ruhumdaki boşluk daha da büyüdü. "Beni *ölüme terk ettin!*"

"*Sen* kendini *feda ettin*."

Alçak herif, bunu utanmadan söyleyebiliyordu. Fedakârlığım için beni *suçluyordu*.

"Aptalın tekiydim," dedim sertçe yutkunarak. "Senin diğer ilahlardan farklı olduğuna, insanlara benzediğine inandım. Ne kadar da *aptalım!*" Hızlı nefesler alıp veriyordum. "Beni senin hakkında uyaran herkes *haklıydı*. Eminim lanetlenmenin haklı bir sebebi vardır."

Rast'ın yüzünde karışık bir ifade belirdi. "Ben..."

"Sen ne, Rast? Bana baktığında ne görüyorsun? Neye *dönüştüğümü* görebiliyor musun?"

Sadece bir aitlik duygusu istemiştim. Şimdi ise artık *hiçbir yere* ait değildim.

Karşılıklı durduk. Aramızda birkaç santim vardı. Ondan nefret ederken bile tenimin ona doğru çekildiğini hissediyordum. Rast'ın kızıl gözleri yüzümde dolaştı. "Bir parçanın avcı olduğunu her zaman biliyordum," dedi bakışlarını kaçırırken. "Diğer ilahlardan bunu gizledim. Şimdi iblislerden de bir parça taşıyorsun."

Gözlerim sızlarken ağlamamak için dişlerimi birbirine bastırdım. Rast en başından beri... onu avlamam gereken bir avcı olduğumu biliyor muydu? "Benden gerçeği sakladın," diye fısıldadım titreyen sesimle. Öfke kanımda akmaya başlarken ellerim titriyordu. "Ailemle ilgili gerçeği *anlamıştın* ama bana *söylemedin*."

"Bunu benden öğrenmeni istemedim."

"Hayır," dedim soğuk bir kıkırdamayla. "Bunu istemedin çünkü *isha* olarak bana *ihtiyacın vardı*. Beni işine geldiği gibi *kullandın*." Ellerimle kendi vücudumu gösterdim. "Şimdi ne yapacaksın? Benden beslenebileceğini mi sanıyorsun? Senden *ben* besleneceğim. Bir parazit gibi *seni sömüreceğim*."

Rast'ın kaşları çatıldı. "Gitmene izin vermeyeceğim. Hâlâ birbirimize ihtiyacımız var."

"Buna karar veren sen *olmayacaksın*."

Yüz hatları gerilirken kızıl gözleri parladı. "Seni kurtaran *ben* olmalıydım."

"Ne yazık..." dedim kafamı omzuma doğru yatırırken. "Bunun için çok *geç*." Uzanıp bileğine parmaklarımı doladım ve tırnaklarımı tenine batırdım. "Leon'u eski haline döndüreceksin. *Hemen*. Sahte pişmanlık konuşmanı sonraya sakla, *alçak herif*."

Rast bileğindeki elimi tuttu ve ben ne olduğunu anlamadan eğilip beni kucakladı. Bir kolu dizimin arkasında, diğer kolu ise sırtımdaydı. Üzerimdeki suyun artık kanaldan olmadığını fark etmişcesine ıslanmayı göze almıştı. Ağırlığım onun için hiçbir şeymiş gibi yürümeye başladı.

"Bırak beni!" diye tısladım.

"Beni koruması gereken sen *değilsin*." Rast çırpınışlarımı umursamadı. "Sana bunu ilk gün de söylemiştim. Anlaşmamızda zorunlu olmayan hiçbir şeyi yapmanı istemedim. Ama..." Yüzüme kaçamak bir bakış attı. "*Teşekkür ederim*."

Göğsüm ağrırken çenemi sıkıp bakışlarımı kaçırdım. "Seni *öldürmek* istiyorum."

Sesimdeki nefret beni korkutmuştu. İçimdeki öfke, hayal kırıklığımın küllerinden doğmuş bir canavardı. Sevdiğim adamın elleriyle ölüme terk edilmiştim. Kalbimi paramparça etmişti. Her kırık

parça ruhumda nefret kesiği açmıştı. Üzülmediğimi fark ettim. Ona bakarken zihnimi susturamayacak kadar gürültülü bir öfkeyle yanıyordum.

Onun kalbini paramparça etme sırası bendeydi.

"İstersen bunun için seni eğitebilirim."

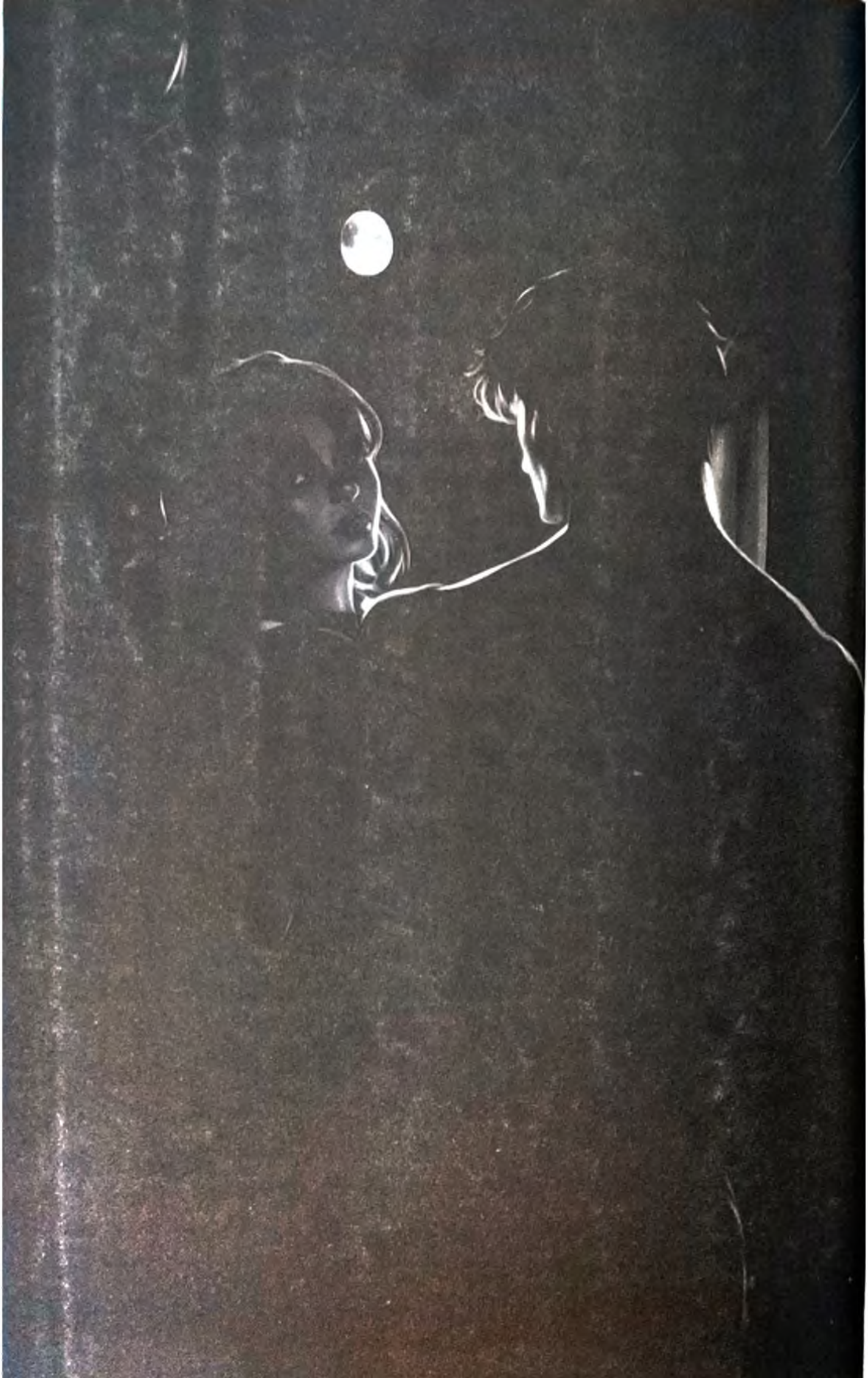
Yüzünü görmemek için kafamı geriye yatırıp bakışlarımı gökyüzüne çevirdim. Bulutlu gecede umutsuzca yıldızları görmeye çalışırken gözlerim doldu. Üzüntüden ağladığımı düşünmesine izin verdim. Gözyaşlarımın gerçek nedeni tenime değen parmaklarıydı.

Bana dokunuşundan nefret edemiyordum ve bu yüzden ondan daha çok nefret ediyordum.

Ayın önündeki bulutlar ağır ağır dağıldı.

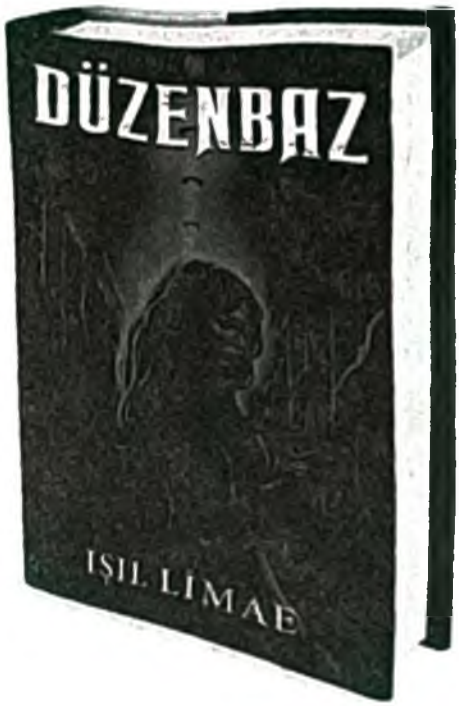
Rast haklıydı. Ay bu gece her zamankinden daha güzeldi.

Devam edecek...

7 TUTSAK 1 ÖLÜ SERİSİ

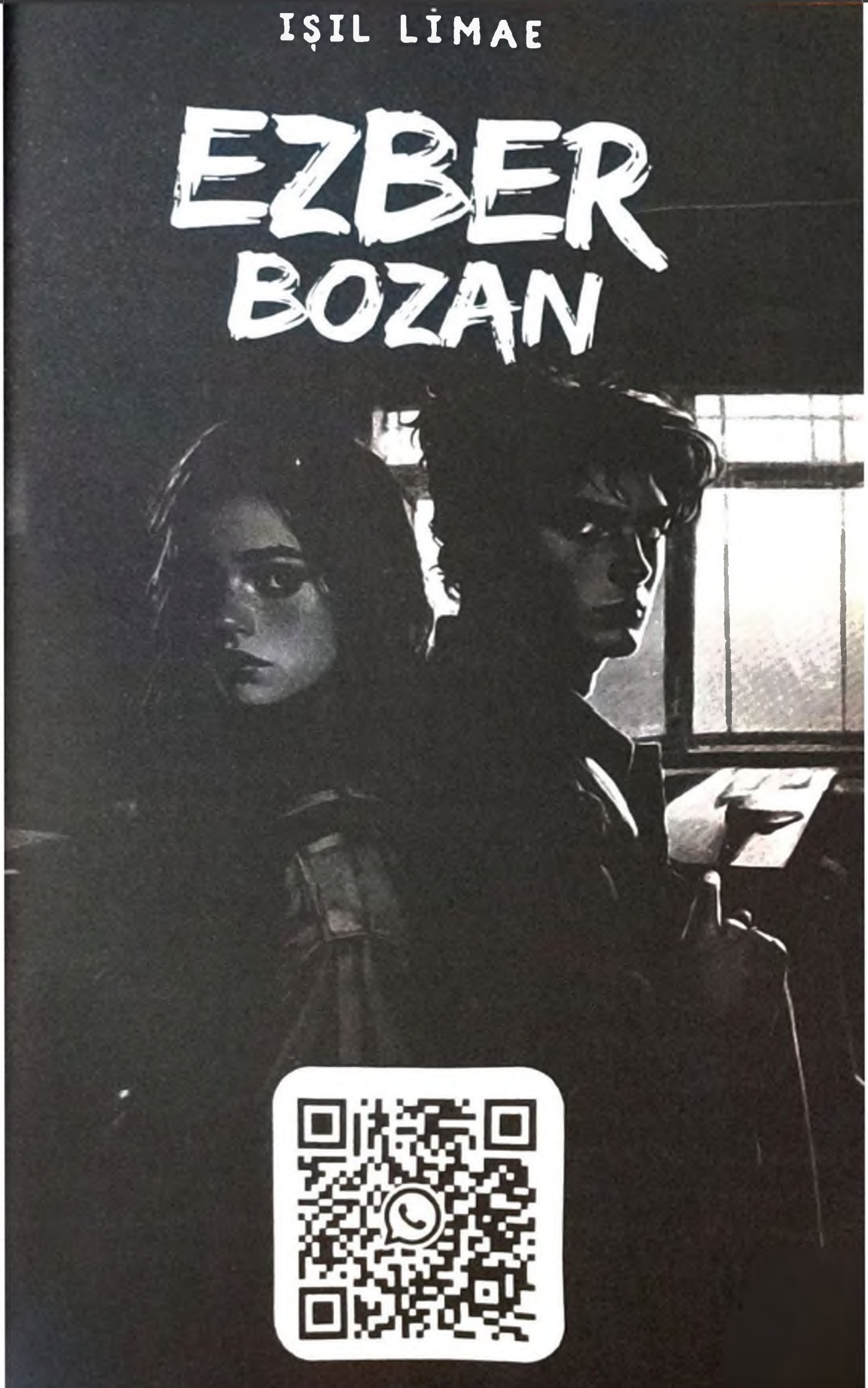

IŞIL LİMAE'NİN GÜNCEL
KİTAPLARINI TAKİP ETMEK İÇİN

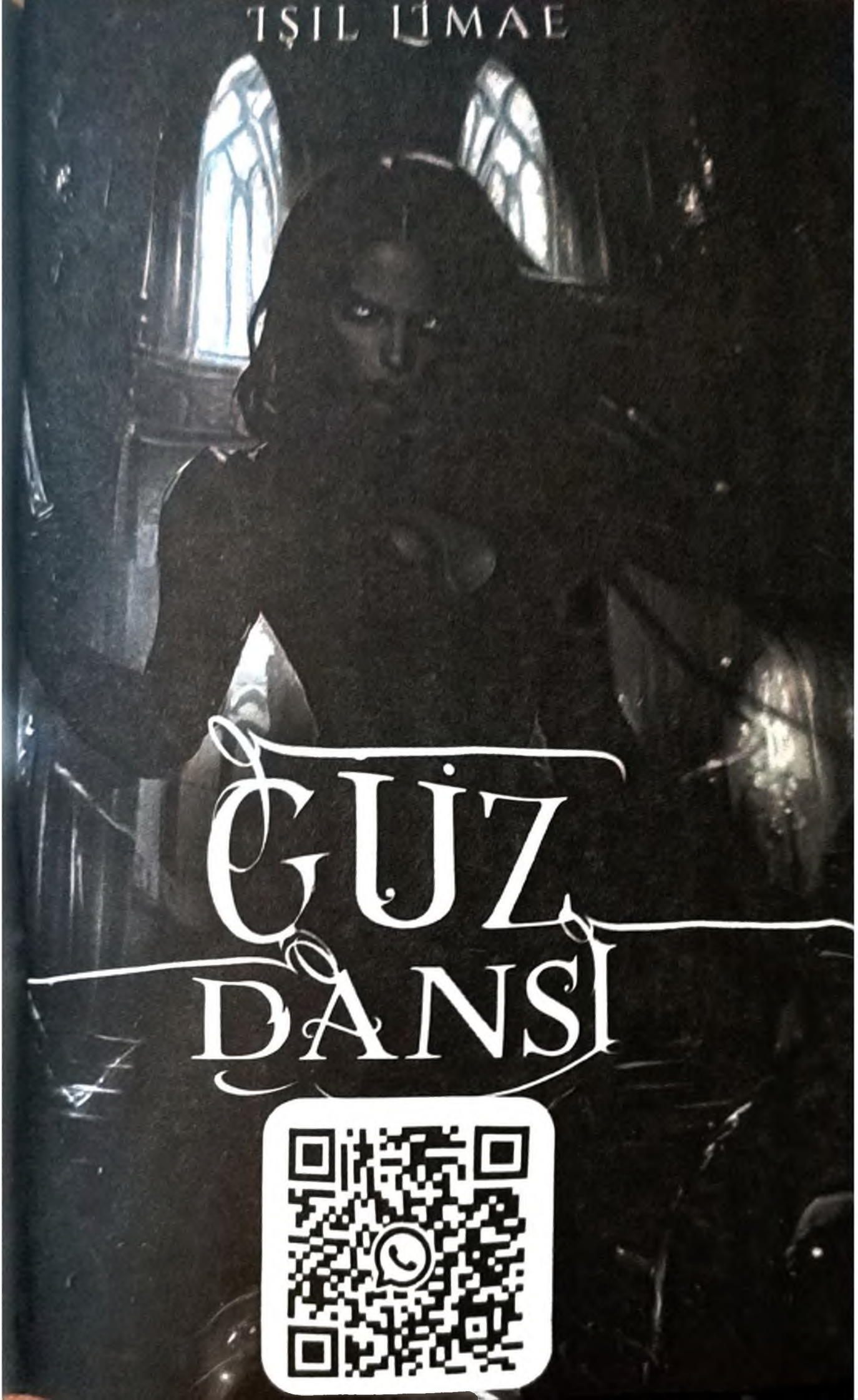
Sayfayı çevirin!

IŞIL LİMAE

EZBER BOZAN

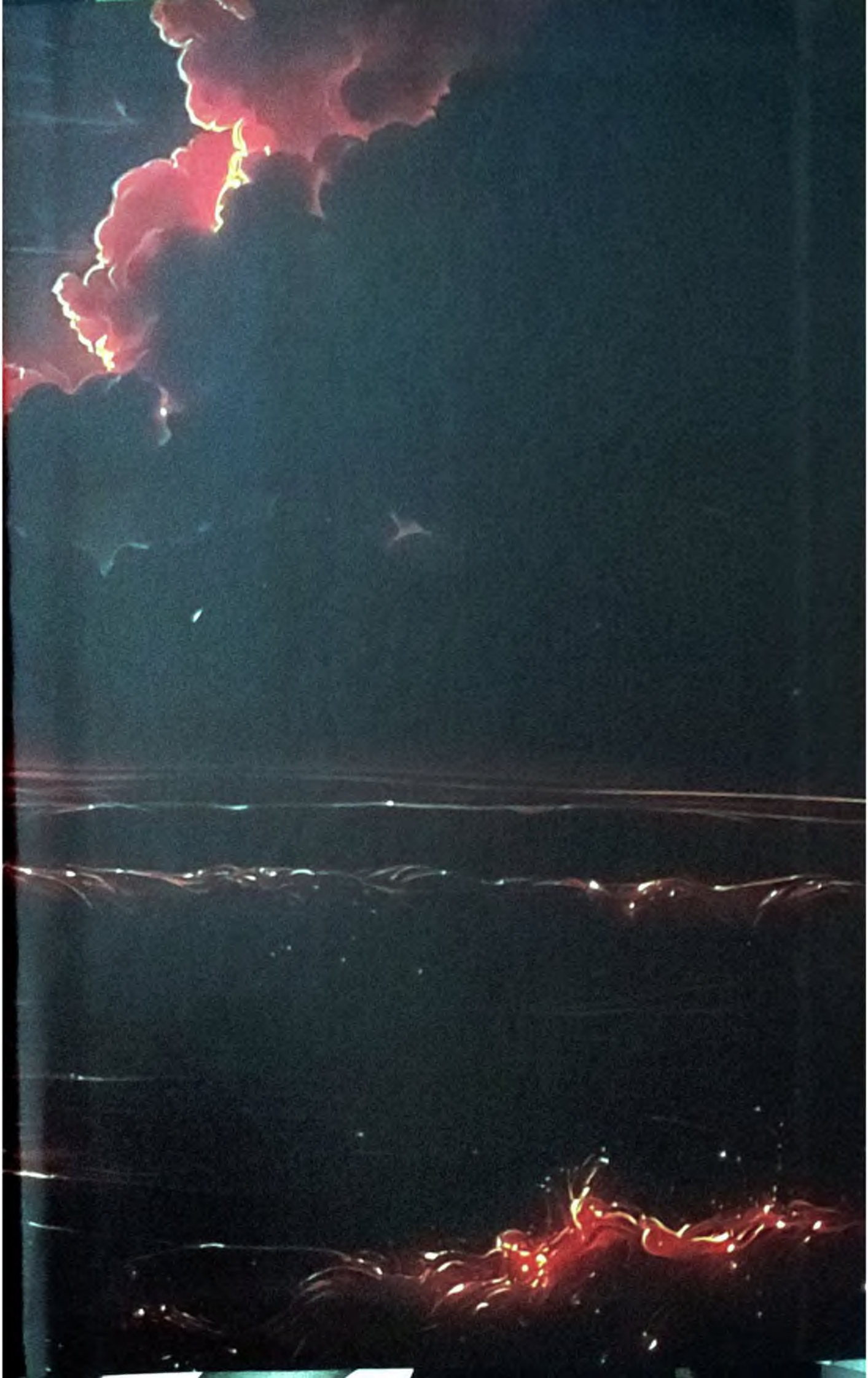
IŞIL ÜMAE

GÜZ DANSI

Çoksatan psikolojik-gerilim kitabı Oyunbaz'ın yazarı Işıl Limae, okurlarına bu kez fantastik bir dünyanın kapılarını aralıyor...

İNSAN AŞK UĞRUNA HER ŞEYİ YAPABİLİR. BAZEN BİR TANRIYA ÂŞIK OLMAK, BİR İBLİSE ÂŞIK OLMAKTAN BETERDİR.

Jinava Astern evsiz kaldığı gece cebindeki son parayla bir konsere gider. Tam önündeki sahnede bayılan kızıl gözlü adamı gördüğünde, ters giden bir durumun içinde olduğunu anlamıştır.

Fakat en büyük terslik, bu gizemli adamı yalnızca onun görebilmesidir.

Bir anda gerçek dünyanın perdesi aralanmış, uğradığı iblis saldırısı onu gördüklerinin hayal olmadığına ikna etmiştir. Tutku ve Şehvet Tanrısı olduğunu iddia eden Rast onu kurtarmış olsa da bunun bir bedeli vardır... Jinava daha önce hiç görmediği bir dünyanın içine hapsolmuştur.

İlah avcılarından kaçan lanetli tanrı Rast, güç toplamak için bir insana muhtaçtır. Jinava'nın ise hayatta kalmak için çok fazla seçeneği yoktur. Yaptıkları anlaşmaya göre, Rast'la aynı evi paylaşmak zorundadır. Bu anlaşmanın kaderlerini nasıl etkileyeceği, henüz kimsenin bilmediği bir gizemdir.

Tanrılar, tanrıçalar ve ilah avcılarının hüküm sürdüğü, Yedi Ölümcül Günah'ın birer birer avlandığı tehlikeli dünyada Jinava'nın yapabileceği tek şey; içine çekildiği karanlık oyuna uyum sağlamaktır.

MARTI
/martiyayinlari
ISBN 978-625-366-256-1
9 786253 662561
YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR!